RÂSUL LUMII

ROB GRANT

Un roman fără „E"-uri, dar cu enzima HDR (hohote de râs)

HUMANITAS

colecția RÂSUL LUMII

ROB GRANT este scriitor, producător de televiziune şi scenarist de seriale comice. Născut la Salford, Grant a studiat psihologia la Liverpool, după care a tatonat lumea radioului şi a televiziunii. La mijlocul anilor 1980, a scris în colaborare cu Doug Naylor scenarii radio pentru *Cliché şi Son of Cliché*, precum şi pentru emisiunile de televiziune *Spitting Image* şi *the 10 Percenters*. Cel mai cunoscut produs al perechii Naylor – Grant este serialul *Red Dwarf* de fapt continuarea unei emisiuni intitulate *Dave Hollins*: *Space Cadet*. După ce-a încheiat colaborarea cu Doug Naylor, Rob Grant a scris scenariul pentru serialele TV *The Strangerers şi Dark Ages*, făcându-şi timp şi pentru stand-up comedy. Grant este totodată autorul a patru romane: *Backwards* (1996), *Colony* (2000), *Incompetence* (2003) şi *Fat* (2006).

Rob Grant

XXL

Traducere din engleză de OANA DOROBANŢU

HUMANITAS BUCUREŞTI
Coordonatorul colecţiei: Radu Paraschivescu
Coperta: Angela Rotam

Rob Grant
Fat
2006 by Rob Grant

HUMANITAS, 2010, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GRANT, ROB
XXL / Rob Grant; trad.: Oana Dorobanţu.
— Bucureşti: Humanitas, 2010 ISBN 978 – 973 – 50 – 2590 – 8
I. Dorobanţu, Oana (trad.)
821.111. – 31 = 135.1

Pentru scumpa mea Lily Rose

Nu se ştie prea bine când a devenit ilegal să fii gras.

Bineînţeles, oficial nu e ilegal, nici chiar în ziua de azi. Cu toată persecuţia vădită a tuturor supraponderalilor, nu s-a emis încă o lege oficială sau un regulament în care să se prevadă expres că e împotriva legii să fii gras.

Dar este.

A început încet, aşa cum se întâmplă cu lucrurile de acest gen. Treptat, a devenit din ce în ce mai inconfortabil să fii supraponderal. Centimetru după centimetru, din ce în ce mai puţin acceptabil. Faptul a atins, probabil, cu adevărat masa critică la companiile aeriene. Au început să tarifeze în funcţie de greutatea corporală. Şi cum ai putea

să protestezi? Fără îndoială, costă mai mult să ridici de la sol un grăsan decât un slăbănog. Indicele carburant-masă corporală. Matematică pură. Criza petrolului. Preţul combustibilului a ajuns deja în stratosferă. Cineva trebuia să plătească. De ce să nu plătească graşii?

Bineînţeles, au existat proteste. Dar nu i-a luat nimeni în serios pe protestatari. Graşii sunt graşi pentru că sunt leneşi, lipsiţi de voinţă, proşti sau toate variantele de mai sus. Ar putea să nu mai fie graşi, dacă ar vrea cu adevărat. Cine să dea atenţie unui astfel de grup de presiune? Lasă-i să se îndoape.

Pe scurt: biletul de avion e mai scump sau mai ieftin în funcţie de indicele tău de masă corporală şi cu asta basta.

Dar lucrurile n-aveau cum să se oprească aici, nu?

Pentru că acum devenise ceva tangibil. Acel dispreţ mocnit şi răscolitor care fierbea de multă vreme în subteran şi în prejudecăţile publice neexprimate primise o formă concretă. Graşii erau undeva sub nivelul de normalitate. Graşii erau sub nivelul de acceptare. Graşii erau de mâna a doua.

Aşa că au început să plătească mai mult pentru orice mijloc de transport. La metrou. În autobuz. O mică suprataxă la combustibil când fac plinul, pentru că, normal, combustibilul e preţios, iar ei consumă mai mult decât noi, restul, când îşi mută fundurile căptuşite cu celulită din punctul A în punctul B.

Şi apoi a venit acel moment în care unele autorităţi din subordinea Ministerului Sănătăţii, puse în faţa unor reduceri substanţiale de buget, au fost nevoite să ia nişte decizii dure. Iar decizia a fost că nu vor mai suporta anumite operaţii la obezi, ca de exemplu protezele de şold sau de genunchi. Dacă graşii vor să-şi pedepsească articulaţiile forţându-le să suporte sarcini excesive, de ce trebuie noi, restul, să plătim reparaţiile? Şi de ce să ocupe

ei preţiosul timp al chirurgilor pentru operaţii de bypass, dacă oricum o să-şi înfunde noile artere cu tot felul de grăsimi saturate?

Şi pentru că o instituţie a scăpat cu faţa curată, practica s-a răspândit. S-a întins ca o plagă în toate instituţiile din subordinea Ministerului Sănătăţii. Dacă eşti gras şi bolnav, nici măcar să nu-ţi treacă prin minte să chemi ambulanţa. Nu-ţi pierde vremea în sala de aşteptare a vreunui cabinet medical. Asta e reţeta, boule: SLĂBEŞTE!

Şi, de fapt, nici nu poţi să spui că e vorba de persecuţie. Nici măcar atunci când costumele pentru graşi au devenit recuzita obişnuită pentru actorii de comedie. Nici chiar după acea modă a atacurilor pe stradă sau după valul de episoade de mâncat compulsiv filmate cu telefoanele mobile. Nici chiar după ce guvernul a introdus taxa pe grăsime sau după ce a înfiinţat acele instituţii denumite eufemistic „Ferme de sănătate”, opţionale la început, dar apoi, normal, nu chiar aşa de opţionale.

Pentru că toate astea, serios vorbind, erau spre binele supraponderalilor. Ridicolul, umilirea: ar putea să-i ajute pe graşi să evolueze şi să devină persoane mai dezirabile. A se citi: mai slabe.

Era spre binele lor.

Ei bine, iată sfatul meu. Dacă cineva face un lucru care nu-ţi place, după care îţi spune că a făcut-o pentru binele tău, fugi. Fugi, prietene, până cazi jos. Şi nu te uita înapoi.

partea întâi

1 martie

MIC DEJUN

Meniu

Suc de morcovi

Un fel de porcărie de amestec de cereale cu iaurt şi

miere

Un McMuffin™ dublu cu cârnat şi ou încă un McMuffin™ dublu cu cârnat şi ou (ambele cu cartofi ţărăneşti)

KL>

Absolut nimic

„Trebuie să rabd de foame, nu pot altfel”, îngână artistul foamei. „Ia te uită, spuse intendentul, dar de ce nu poţi altfel?”

„Fiindcă, murmură artistul foamei, săltând puţin capul şi vorbind, cu buzele ţuguiate ca pentru sărut, chiar la urechea intendentului, ca nu cumva să se piardă vreun cuvânt, fiindcă n-am găsit mâncarea care să-mi placă”.

(FRANZ KAFKA, *Un artist al foamei*, 1924[1])

Unu

Grenville Roberts se dădu jos din pat. O realizare de toată isprava, în orice caz. Efortul îl lăsă fără suflare şi uşor ameţit, şi fu nevoit să se aşeze din nou, de frică să nu leşine. Ar fi fost nevoit să se ridice de pe podea, ceea ce ar fi fost semnificativ mai greu, chiar şi presupunând că nu s-ar fi rănit grav în cădere.

Bineînţeles, acum stătea din nou pe pat, iar mai devreme sau mai târziu va fi nevoit să se ridice din nou. Şi dacă acest efort îl va lăsa din nou ameţit şi fără suflare? Va fi oare condamnat pe veci să se ridice şi să se aşeze, ca o victimă a vreunei torturi din mitologia greacă? Asta ar fi o treabă, să petreacă eternitatea neajutorat, ca un hopa-mitică uriaş. Se gândi că, probabil, nu mai avea mult până să ajungă acolo. Până când nu va mai putea să iasă din dormitor decât cu macaraua de salvare pentru elefanţi şi cu eforturile coordonate ale echipelor militare de salvare.

Dar ameţeala trecu, suflarea îi reveni şi se ridică în

---

1 Traducere din limba germană de Mihai Isbăşescu, Radu Gabriel Pârvu, RAO International Publishing Company S.A., 1996 (n.tr:).

picioare, de data asta cu succes, şi îşi croi drum până la baie.

Îşi îndeplini ritualul zilnic de curăţire cu eficienţă şi fără nicio plăcere. Bineînţeles, făcu duş. Nici nu-şi mai amintea de când nu mai făcuse baie. Însă îşi amintea că de-abia reuşise să iasă cu viaţă din ea.

Se şterse, lucru nici el uşor. Avea o mulţime de şters, iar o vastă suprafaţă din el era mai greu de explorat decât junglele din Papua Noua Guinee. Din partea lui, s-ar fi putut ascunde triburi întregi de nomazi în pliurile inaccesibile de pe spatele său.

Acum urma partea cu adevărat grea: îmbrăcatul.

Îşi alese hainele. Lucru nu foarte complicat. Avea foarte puţine haine care-l mai cuprindeau. Iar astăzi alegerea îi fusese oricum dictată.

Luă o pauză în faţa sertarelor de la şifonier, unde exploră întinsul metraj de bumbac negru care reprezenta lenjeria lui intimă în ziua de azi şi se surprinse în oglindă. Îl şoca mereu să-şi vadă faţa, chiar dacă se privise cu maximum un sfert de oră înainte, când se bărbierise. Nu semăna deloc cu imaginea de sine pe care încă o păstra undeva în minte.

Ce se întâmplase cu el? Cum ajunsese aici? Doar nu se înscrisese zilnic la concursuri de înfulecat prâyituri. Doar nu mânca în fiecare dimineaţă o cantitate egală cu greutatea lui corporală, doar nu participa la orgii alimentare în fiecare seară, cu mesele scrâşnind şi gemând sub greutatea purceilor de lapte şi a gâştelor la cuptor.

Unii se nasc graşi. Alţii dobândesc grăsimea.

Altora le atârnă deasupra capului[2].

2 Adaptare după citatul „Unii se nasc mari, alţii dobândesc mărirea, altora le atârnă deasupra capului“ din A douăsprezecea noapte, de William Shakespeare, traducere de Mihnea Gheorghiu, Editura Pandora@M, 2001 (n.tr.).

Asta se întâmplase şi cu Grenville.

Nu se născuse gras. De fapt, aproape toată viaţa fusese chiar un tip bine. Ba chiar, atunci când observase dintr-odată că se pricopsise cu o burtică spre treizeci de ani, fusese chiar şocat. Oripilat, mai exact. Presupusese că era o consecinţă a fericitei sale relaţii de dragoste cu berea, o relaţie superbă, pe care o abandonase cu regret. Devenise foarte clar că nu se mai putea delecta cu orice produs comestibil care-i făcea cu ochiul, dacă voia să rămână în formă. Mai mult, părea inevitabil că va trebui, Doamne fereşte, să facă *sport*.

Sport.

O, Doamne.

Dar a făcut. A înghiţit în sec şi a făcut sport. O vreme, a suportat îngrozitoarea plictiseală de a ridica şi de a pune la loc greutăţile, prin săli scumpe de fitness. A tolerat stupida repetitivi tate de la Health Clubland, cu mirosul oribil de Ben-Gay amestecat cu un after-shave aplicat brutal pe deasupra, cu întâmplătoarea paradă a organelor sexuale masculine în vestiare, cu clorul din piscină, care îţi scotea ochii din cap, şi cu cozile de şase ore la cafea, în sala de mese. A suportat toate astea până când simpla idee de-a introduce o monedă în vestiarul unei săli de fitness i-a produs atâta oroare, încât n-a mai suportat.

Dar până a ajuns la punctul respectiv, rebela burtică fusese supusă.

Sau aşa credea.

S-a strecurat încet înapoi, cu răbdarea neobosită şi brutalitatea irezistibilă a plăcilor tectonice. Pantalonii au început să-i fie tot mai strâmţi, lăsându-i o urmă roşu aprins în jurul mijlocului, pe care nici măcar n-o observa până seara, când se dezbrăca.

În sfârşit, cu o oarecare rezistenţă, a renunţat la

wrestlingul din fiecare dimineaţă, când stătea întins pe pat, încercând să cuprindă un metru de talie cu 80 de centimetri de material, şi şi-a luat haine cu o măsură mai mari.

Mărimea treizeci şi doi. Treizeci şi patru. Treizeci şi şase.

După care lucrurile au început să se complice. Petrecea multe zile de sâmbătă în genunchi, în colţuri obscure din malluri şi magazine, căutând cu disperare o pereche rătăcită de Wranglers de mărimea inexplicabil, incorect şi impardonabil de rară de treizeci şi opt.

Încă îşi amintea acea zi glorioasă în care a dat din întâmplare peste o pereche de pantaloni kaki de marcă, având măsura incredibil de generoasă de patruzeci şi doi. Patruzeci şi doi! Oare cum apăruseră astfel de pantaloni pe lume? Făceau parte din recuzita rebutată din *Planeta Giganţilor*? făcuseră parte dintr-un transport de haine expediat în Texas, luat de furtună şi purtat cumva pe aripile vântului peste Atlantic, aterizând chiar în acest magazin? Indiferent de misterul magic care-i adusese acolo, acum erau ai lui Grenville. Da, erau *pantaloni*, dar Gren renunţase de mult să viseze măcar că s-ar putea îmbrăca la modă. Să poată să se îmbrace cu ceva i se părea o misiune destul de ambiţioasă.

Erau pantaloni, dar *îi veneau*. Se putea îmbrăca foarte uşor cu ei. Şi, pentru o vreme, Grenville s-a bucurat din nou de fericirea confortului vestimentar. A trăit plăcerea de nedescris de-a avea o pereche de pantaloni al căror fermoar se închidea fără efort. O pereche de pantaloni care nu-i forţau testiculele să se frece unul de altul la fiecare pas, ca bilele tibetane de relaxare. Îşi dorea s-o caute pe cusătoreasa sublimă care crease acei pantaloni ingenioşi, s-o acopere de sărutări, s-o îngroape în daruri şi s-o ceară în căsătorie.

Şi apoi, într-o zi, mult prea repede, chiar şi acei

patruzeci şi doi nu l-au mai putut cuprinde. Adevărat, îi purtase efectiv non-stop timp de aproape doi ani şi aproape că se dezintegraseră, dar circumferinţa sa mereu crescătoare îi depăşise oricum.

A plecat din nou la vânătoare, dar după cinci sâmbete consecutive de mers târâş printre stive obscure de marfă, fără niciun rezultat, a fost nevoit să accepte teribilul adevăr.

Nu mai putea să dea vina pe stupiditatea şi pe obtuzitatea tuturor producătorilor de haine, a furnizorilor acestora, a cumpărătorilor acestora şi a cretinilor de părinţi ale căror odrasle erau toţi aceştia.

Grenville Roberts nu mai era un Cumpărător de Confecţii.

Cumva, reuşise să iasă din limitele acceptate ale dimensiunilor umane. Nu mai făcea parte din acea categorie de oameni etichetaţi drept „normali”.

Pe baza unei logici curios de nebuneşti, singurele articole vestimentare pe care se putea aştepta să le găsească într-un magazin normal de haine şi care ar fi putut să-i vină erau articolele sportive. Pantaloni de jogging cu şiret în talie, tricouri largi şi treninguri din plastic în culori ţipătoare.

Întrebarea este cine, mai exact, de-a lungul lanţului cererii şi ofertei de îmbrăcăminte, a luat decizia, pe care numai un nebun de legat ar fi putut s-o ia, că singurul tip de haine pe care persoanele supraponderale ar avea vreodată dreptul să-l cumpere sunt nişte hidoase articole sportive? Că tot ce îşi doresc cu adevărat graşii sunt echipamente de jogging portocaliu metalizat şi verde ţipător care să-ţi ia ochii. Oare acest nebun s-a uitat pe fereastră într-o bună zi şi a zis: „Ştii ce: nu-i vezi pe toţi graşii ăştia decât alergând şi făcând sport. Dacă am putea acoperi nişa asta, am putea să scoatem nişte bani frumuşei”? Indiferent cine a fost, omul s-a dovedit un

adevărat geniu în afaceri. Jos pălăria. Deşi, mai degrabă, tipul probabil că purta o şapcă de baseball roz cu vişiniu.

Dar să nu aveţi impresia că Grenville a stat degeaba şi că a lăsat să i se întâmple toate astea. Că a lăsat pur şi simplu greutatea să se adune, fără să opună niciun fel de rezistenţă, fără să se lupte pentru a recâştiga controlul propriului corp din faţa nebunescului său metabolism. Nu a stat cu mâinile încrucişate.

A ţinut regim. Bineînţeles că a ţinut regim. A ţinut regim după standardele olimpice.

A renunţat la grăsimi. A renunţat la zaharuri. A renunţat la produsele lactate. Carne roşie? Nici gând. Ba chiar, o, Doamne, a renunţat la *alcool* A renunţat la orice fel de mâncare care ar fi putut provoca oricât de puţină plăcere. A mâncat pâine cu textură şi gust de şmirghel, mânjită cu o mâzgă de înlocuitor pe post de pastă de drojdie. Apoi a renunţat de tot la făină. A fost nevoit să mănânce nişte chifle minuscule de năut pătate cu o urmă de AI Dracului să fiu Dacă Asta Nu E Unt. Apoi a citit un articol terifiant despre proprietăţile cancerigene ale năutului şi a trebuit să renunţe şi la acest jalnic îmblânzitor al apetitului. A devenit sitofobic: de unde fusese o plăcere senzuală pe care o anticipa cu încântare, mâncarea părea acum să intre în aceeaşi categorie cu armele de distrugere în masă. Conţinutul în grăsimi al nucilor le făcea la fel de mortale ca gloanţele. Un avocado arăta la fel de ucigaş ca o grenadă antipersonal cu fragmentare.

S-a înscris în cluburi. Avea zile roşii şi zile verzi. S-a hrănit exclusiv cu cocteiluri Speedslim. A urmat sfaturile lui Rosemary Contey pentru coapse şi burtică. Apoi a încetat să combine proteinele şi carbohidraţii. Apoi a renunţat de tot la carbohidraţi. Apoi a renunţat la proteine *şi* la carbohidraţi. N-a mai luat gustări. Mai degrabă şi-ar fi împuşcat propria mamă decât să mănânce un baton de

ciocolată. A încetat să mănânce după ora unu ziua. A încercat să trăiască doar cu peşte crud şi orez. Apoi a renunţat la orez. A mâncat *alge brune*. Alge şi doar alge. O, Doamne.

Şi cu fiecare efort, cu fiecare nouă contracţie, obţinea aceleaşi rezultate. În primele câteva săptămâni, pierdea în greutate. Apoi se oprea din slăbit şi ţinea regimul mai strict. Mai pierdea puţin în greutate, după care se oprea din nou din slăbit. Apoi se înfometa, mânca numai tâmpenii, şi pentru că tot nu slăbea, renunţa. Apoi, în câteva săptămâni, ajungea înapoi la dimensiunile iniţiale, apoi punea ceva în plus.

Şi într-o zi s-a trezit în faţa unui bufet de salate şi a înţeles că nu avea voie să mănânce nimic din ce era acolo, că reuşise într-un mod ingenios să-şi negocieze o poziţie în care nu prea se mai gândea la nimic altceva în afară de mâncare, şi totuşi nu putea să mănânce nimic.

Aşa că a renunţat să renunţe.

A ajuns la concluzia că, dacă nu s-ar fi apucat niciodată de acest nonsens cu dietele, ar fi avut probabil cu vreo douăzeci şi cinci de kilograme mai puţin decât avea acum. Destul. Sau, mai degrabă, destul cu lipsa îndestulării. Va mânca orice va avea poftă, în limite rezonabile.

Şi asta a funcţionat, într-un fel, o vreme. Nu a mai crescut în circumferinţă. Nu slăbea, dar măcar nu se mai îngrăşa.

Rezultatul: fericire. După unele standarde.

Şi apoi a întâlnit-o pe Fată.

Îşi imaginase că trecuse de mult de astfel de gânduri, că nu va mai trebui niciodată să se tortureze cu pălăvrăgeala primelor întâlniri şi chiar se obişnuise cu rutina sa destul de confortabilă şi de succes; aproape că trecea cu viteză prin viaţa sa uşor singuratică, când pac!

ea a păşit pe uşa vieţii lui şi iată că, în toate sensurile, se simţea din nou ca la şaisprezece ani.

S-a apucat din nou de dietă.

A fost greu să găsească una cu care să nu fi dat deja greş cel puţin o dată. A reuşit să restrângă lista la dieta GI şi la regimul lui Paul McKenna „Pot să te fac slab”. Paul McKenna suna chiar interesant, dar Gren avea dubii serioase legate de utilizarea hipnozei ca ajutor nutriţional, aşa că a optat pentru GI, care părea o versiune aproape sănătoasă a dietei Atkins. Din nou, a golit dulapurile de bucătărie şi le-a umplut doar cu marfă acceptabilă. Din nou, a studiat ghidul de diete, chiar dacă mai nou ele nu se mai numesc diete. Toate noile diete din ziua de azi încep cu, Aceasta *nu* este o dietă”, din diverse motive. Şi, din nou, a fost nevoit să admită că sportul era o condiţie esenţială pentru succes.

Ceea ce nu însemna decât un singur lucru.

Însemna că trebuia să înghită în sec, după ce mai întâi va fi evaluat valoarea calorică şi indicele glicemic al salivei, bineînţeles, şi să meargă din nou la sală.

Gren a întins pe pat costumul hidos colorat de jogging şi a oftat lung, resemnat, în semn de acceptare.

ĂN

Jeremy Slank se trezi cu o erecţie atât de mare, încât ar fi fost nevoie de toţi cei patru bravi soldaţi de la monumentul din Iwo Jima să i-o sprijine. Îl făcea să se simtă bine acea rară şi fericită plăcere de-a se trezi dintr-un vis frumos într-o realitate şi mai îmbietoare. Această zi promitea să fie cea mai bună din viaţa lui. Ziua Cârtiţei pe care şi-ar alege-o, dacă ar trebui să facă o astfel de alegere, ca s-o retrăiască pentru restul eternităţii.

Cu ochii şi memoria încă uşor înceţoşate de somn, pipăi orbeşte patul în jurul lui, să vadă dacă nu cumva era cineva acolo pe care să-l facă părtaş la congestia

aleatoare. În ultima vreme, şansele erau 70 – 30 în favoarea lui. Dar nu dădu de niciun corp omenesc în pat. Mă rog. Nu era o dezamăgire prea mare. Descoperise adeseori că, dacă i se scula în somn, asta nu însemna că avea şi chef de sex, ba chiar întâmpinase frecvent greutăţi în a-şi convinge cocoşelul să facă ceva mai mult, după ce iniţiase deja o sesiune corp la corp. Mai mult, sexul de dimineaţă nu se număra printre activităţile lui favorite. Toate eforturile de-a evita respiraţia urât mirositoare a celuilalt, de-a nu te uita la cât de rău îi stătea părul şi de-a nu simţi mirosul stătut de parfum aveau tendinţa de a-i anemia dorinţa.

Se sculă şi se strecură în halat. Penisul îi ieşea comic în afară, ca un ochi roz de Dalek. Făcu puţin ca robotul prin dormitor, strigând Exter*minate*! Exter*minate*! până când erecţia începu să se mai moleşească şi putu să se gândească să se uşureze.

Pentru Jeremy, igiena, atât personală, cât şi domestică, era un rău necesar, de care trebuia să scapi cât mai repede posibil, de preferat în timp ce făceai altceva mai util. În timpul scurtului galop săptămânal cu aspiratorul peste covorul din sufragerie, de exemplu, asculta un podcast sau un audiobook pe iPod. Spăla vasele – atenţie, doar o dată pe săptămână – în timp ce dădea obligatoriul telefon la părinţi, cu Bluetooth-ul la ureche.

În acest spirit, spălatul de dimineaţă fusese adus la o rutină aproape ritualică. Îşi întindea hainele pentru ziua respectivă pe pat, aranjate în ordine inversă, cu haina de la costum la fund şi cu şosetele şi chiloţii deasupra. Apăsa pe întrerupătorul de la baie şi intra. Îşi punea pastă pe periuţă, care era aşezată pe bazin, lângă pasta de dinţi, tubul de spumă de ras, aparatul de ras, apa de gură, deodorant, aftershave şi parfum. Dădea drumul la apa caldă la chiuvetă şi se aşeza pe veceu, golindu-şi intestinele în timp ce se spăla pe dinţi. Până când termina

aceste două operaţiuni, apa era suficient de caldă pentru ras. Dădea drumul la duş, apoi se rădea, mai mult repede decât cu atenţie, clătea aparatul de ras, periuţa de dinţi şi chiuveta, îşi turna un capac de apă de gură şi muta prosopul de baie de pe uşă pe caloriferul de lângă cabina de duş, mai la îndemână pentru a fi apucat orbeşte după aceea. Apa de la duş era acum suficient de caldă, aşa încât Jeremy făcea duş şi gargară în acelaşi timp. Rutina duşului era respectată cu stricteţe: Jeremy se spăla pe cap, la subsuori, apoi la fund, scrot şi penis, lăsând restul corpului să se descurce singur. Se limpezea, ieşea. Se usca pe păr, pe spate şi la subsuori, îşi înfăşură prosopul în jurul brâului, se dădea cu roll-on, apoi cu aftershave, apoi cu parfum. Se aşeza pe pat şi îşi trăgea şosetele pe picioarele reci şi umede, şi chiar acţiunea asta îi usca fundul suficient ca să-şi poată pune chiloţii.

În felul ăsta reuşea să fie curat şi îmbrăcat, chiar dacă uşor umed, în şapte minute şi jumătate de când se scula. Încercase să-şi îmbunătăţească acest timp, dar orice încercare de a tăia de undeva dusese la apariţia unor mici dezastre, inclusiv tăieturi urâte de la bărbierit, pete de săpun uscat pe gât sau omiterea unuia sau mai multor inhibitori de mirosuri, urmate de o scădere perceptibilă a popularităţii sale la birou.

Una peste alta, avea acum o mică fereastră (treisprezece minute) înainte de-a se arunca în haosul navetiştilor. Timp pentru o cafea, de tip instant, şi un telefon, de tip uşor infatuat.

Dar cărui prieten ar putea să-şi etaleze cel mai bine ultimul succes? Ei, bineînţeles, celui care era în prezent pe panta cea mai descendentă. Aşa cum spunea Gore Vidal: nu e suficient să reuşeşti, alţii trebuie să eşueze. Derrian să fie, deci. Derrian făcea ceva plictisitor în City şi se zvonea că nu-i mergea prea bine în ultima vreme.

Derrian nu prea se califica pe lista de speed-dial de

pe mobilul lui Jeremy. De fapt, aşa cum observă Jeremy, era a treizeci şi patra intrare din agenda telefonului. În timp ce se făcea legătura, Jeremy se întrebă unde era *el* pe lista de contacte a lui Derrian. Probabil în top douăzeci, dacă nu chiar pe speed-dial. Doar era în guvern acum. Mai mult sau mai puţin.

— Da, frate. Ce faci?

Părea că se ţipa mult acolo unde era Derrian. La Bursă? Iisuse. Chiar începea lucrul înainte de ora opt? Barbar.

— Bine, frate.

Jeremy îşi aranjă cravata în oglindă şi se întrebă dacă avea nevoie de un strop de gel.

— Nu ne-am mai văzut de mult.

— Da, frate. Ce mai faci?

„Frate”, din nou? Pierdea prea multă vreme cu ţărănoii ăia de traderi, bietul Derrian.

— Ce zici, ne vedem la prânz undeva?

— Nu sună rău. Când?

— Păi, să vedem. Azi nu pot, am…

— Nu azi, frate.

Bang! *Laudatus interruptus*. Poate mai avea totuşi cum s-o strecoare.

— Normal că nu azi. Am o…

— Nu săptămâna asta, frate. Sunt la Bruxelles.

— Bruxelles?

La dracu’. Jeremy se chinui să nu pară interesat.

— Da, frate. Apoi săptămâna viitoare la dracu’ la Amsterdam.

Bruxelles? Amsterdam? Jeremy era terminat dacă întreba de ce.

— Mişto. Sună-mă când te întorci.

— No probleme, frate. Vorbim.

Şi Derrian îi închise.

Îi închisese *lui*. Ţiganul. Nicio şansă, nicio portiţă să-şi plaseze micuţa bombă de infatuare.

Nu pot azi. Am un rahat de întâlnire cu premierul. Frate.

Jeremy îşi luă în fugă micul dejun de la *Prêt à manger*; lângă metrou. Un suc de morcovi şi un fel de porcărie de amestec de cereale cu iaurt şi miere. Dacă ar fi fost după el, s-ar fi delectat mai degrabă cu un mic dejun complet de cantină. De fapt, dacă ar fi avut de ales între porcăria de amestec de cereale cu iaurt şi o tonă de prezervative folosite, ar fi optat pentru sucul de prezervative, dar ţinea prelegeri despre sănătate; era, din toate punctele de vedere, un expert în sănătate, şi chiar trebuia să arate un pic de interes.

În metrou, se trezi zdrobit între o femeie dezgustător de grasă şi restul femeii dezgustător de grase. Era cu adevărat enormă. Herman Melville ar fi putut să scrie o carte despre ea. Când trenul se clătină să plece, îşi puse serios întrebarea dacă nu cumva ar putea să se împiedice şi să cadă între ţâţele ei voluminoase, sufocându-se înainte ca echipa de salvare să-l poată descarcera. Cum puteau oare să se suporte oamenii atât de obezi? Cum avea femeia asta timp să meargă cu metroul? Doar trebuia să-ţi petreci fiecare minut din viaţă mâncând grăsimi saturate pure hidrogenate pentru a putea să rămâi la astfel de dimensiuni. Observă cu repulsie că pe bărbia femeii strălucea un strop de grăsime, fără îndoială, o rămăşiţă din jumătatea de litru de untură topită pe care o sorbise de dimineaţă, ca acompaniament la purcelul întreg pe care-l devorase la micul dejun, iar respiraţia ei era gâfâitoare şi neplăcută. Începu să-i fie rău. Avu subit o viziune teribilă în care vomita peste călătorii aşezaţi pe scaune, în timp ce femeia cădea peste ei, pentru a lipăi cu nesaţ voma lui, moment în care simţi nevoia să iasă.

Îşi croi drum afară din vagon la prima staţie şi se înghesui în vagonul următor. În timp ce trenul pornea din nou, prinse cu coada ochiului o imagine a femeii-balon din celălalt vagon, prin ferestrele dintre vagoane. Îl văzuse. Realizase de ce se mutase în alt vagon, iar acum o privire plină de tristeţe adâncă, rezonantă, umplu ochii femeii înainte de a-i îndrepta spre podea.

Un junghi scurt, foarte scurt, de vină îl străpunse, dar îl alungă cu uşurinţă, Da, bine. Ar trebui să facă ceva în privinţa asta, vaca inertă. Nu o forţa nimeni să mănânce cirezi întregi în fiecare zi. Nu-i punea nimeni arma la tâmplă obligând-o să devoreze întreaga recoltă de cartofi a Irlandei la fiecare masă. Trebuia educată. Şi tocmai pentru educarea persoanelor supraponderale urma Jeremy să devină faimos.

Se alătură fluxului de pasageri care ieşeau din staţia de metrou şi se opri câteva minute în faţa vitrinei Emporio Armani, magazinul său favorit numărul doi, de unde îşi luase costumul foarte drăguţ pentru care forţase puţin cardul de credit special pentru întâlnirea de azi. Bineînţeles, i-ar plăcea să aibă un întreg costum Armani adevărat, dar asta chiar nu-şi putea permite, nu acum. Dar, în curând, va putea să îşi bage bugetul personal în viteza următoare, să-şi umple şifonierul numai cu Armani-uri adevărate, iar iubitele lui costume Emporio vor da foarte bine pe rafturile magazinului local Mencap.

Merse mai departe. Acum, iată magazinul lui favorit. Un magazin de lenjerie de cea mai bună calitate. Chiloţei La Perla. Şosete şi ciorapi de damă Wolf ord. Chestiile care provoacă bale bărbaţilor. Era uimit cât de mult se putea excita uitându-se la aceste lucruri pe nişte manechine lipsite de viaţă. Doamne, nici nu trebuiau să aibă braţe sau picioare ca să-l excite. Nici chiar de *capete* nu aveau nevoie. Ce spunea asta despre libidoul bărbaţilor? Dar ce spunea asta despre *că* Urcă rapid treptele spre birou,

gândindu-se că nu i-ar strica deloc să şi-o tragă în seara asta cu cineva şi prin urmare butonă lista de contacte din telefon în lift, căutând cea mai potrivită victimă.

Trei

Hayleigh ştia că urma să sune ceasul. Mâna ei deja plana deasupra butonului stop cu câteva minute înainte de primul semn de alarmă şi reuşi să oprească alarma înainte să poată deranja pe altcineva din casă. Miercuri. Rahat. Miercuri era cea mai oribilă zi care putea fi imaginată. Dacă aşa ceva era posibil, era chiar mai proastă decât lunea. Pentru că erai blocat acolo, în derivă, fără vânt în pânze, proptit în mijlocul săptămânii, cu dimineaţa de sâmbăta trecută lăsată mult în urmă, iar cu sâmbăta viitoare atât de departe, încât abia o puteai distinge la orizont.

Sări din pat şi îşi băgă repede picioarele în noii ei papuci cu pisicuţe. Era frig, normal. Căldura nu urma să pornească decât peste o oră şi jumătate, iar mami refuza s-o lase pornită toată noaptea, pentru că era nesănătos. Ar fi putut fi prinşi într-o furtună de zăpadă pe la mijlocul erei glaciare şi mami tot n-ar fi lăsat căldura pornită peste noapte.

Se ghemui tremurând în halatul ei cu o măsură mai mare şi merse orbeşte până la baie. Căută în jur cordonul care atârna de tavan şi trase de el. Lumina orbitoare îi străpunse brusc ochii, iar faţa îi tresări. O dureau ochii rău. I se formau chiar lacrimi. Ochii ei păreau din ce în ce mai sensibili la lumină intensă. Asta se numea fotofobie. O găsise pe Wikipedia.

După ce i se adaptară ochii, privi în sus. Spre oroarea ei absolută, prosopul îi căzuse de pe oglinda din baie şi Hayleigh se afla acum faţă în faţă cu propria imagine. Înlemni, şocată şi plină de dezgust, până reuşi să-şi revină în fire, să apuce prosopul şi să-l pună la loc.

Doamne. Era cât o scroafă. Hidoasă, hidoasă,

hidoasă. Arăta exact ca Napoleon din *Ferma animalelor*. Partea de la sfârşit, în care era buhăit, bea şi fuma cu oamenii. „Şi se uită la porc, se uită la Hayleigh, apoi se uită la Hayleigh, se uită la porc, şi nu văzu nicio diferenţă”.

Inima îi bătea să se spargă de cât de oribil era totul. Nu putea să-şi permită să piardă prea mult timp, totuşi. Părinţii se trezeau în cât timp? Douăzeci şi trei de minute. Hai, mai repede, fetiţo. Mişcă-ţi fundul uriaş.

Îşi scoase periuţa de dinţi şi o ţinu sub apa de la robinet până când apa era doar rece, şi nu chiar atât de mult sub zero absolut încât să-ţi cadă mâinile.

Chiar şi aşa, tot avu un şoc când îşi atinse gingiile cu periuţa udă. Până şi gingiile îi deveniseră mai sensibile în ultima vreme. Trebuia să vadă dacă exista un cuvânt pentru asta pe Wikipedia.

Avea în gură un gust nasol, foarte nasol, ca şi cum i se strânseseră acolo mii de gândaci care-şi făcuseră nevoile toată noaptea. I-ar fi plăcut să folosească pastă de dinţi, dar nu îndrăznea. Câte calorii avea pasta de dinţi? O sută? Un milion? Cine putea şti? Nu scriau pe ambalaj, lucru care era probabil ilegal, după Hayleigh. Milioane de oameni din întreaga lume se spală pe dinţi în fiecare zi, fără să aibă cea mai vagă idee despre valorile calorice pe care le ingerează fără rost. Avu un frison involuntar.

Se spălă pe mâini şi pe faţă cu apă rece. Nu era atât de prostuţă încât să creadă că apa caldă are calorii, nu. Dar dimineaţa devreme, dacă dădeai drumul la apă caldă, ţevile începeau să facă zgomot, boilerul pornea gălăgios în baia principală, iar ea nu putea să rişte să-i deranjeze pe ai ei.

Şi totuşi nu folosea săpun. Niciodată. Văzuse *Fight Club când* dormise într-o noapte la Fabiola şi rămăsese cu gura laaarg căscată când descoperise că *săpunul e făcut din grăsime*. Integral făcut din *grăsime*. În film, bunăciunea de Brad Pitt îl făcea din grăsime umană, dar

Hayleigh presupunea că săpunul era făcut de obicei din grăsime animală obişnuită. Înfricoşător, nu? Vă rog, doamnă: frecaţi-vă cu acest bloc de gelatină de vită pe tot corpul. Lăsaţi-l să pătrundă bine în pori. Priviţi cum se adună kilogramele. Nu, drăguţă. Nici gând.

Se îmbrăcă pe cât putu de repede, înapoi în întunericul camerei sale. Hainele îi erau toate aranjate în teancuri separate, individuale, ca să le găsească uşor, fără să fie nevoită să aprindă lumina, având astfel mai puţine şanse să surprindă din greşeală colăceii de grăsime care-i tremurau pe coapse şi pe abdomen. Îşi trase pe ea colanţii negri groşi, încercând să nu atingă înspăimântătoarea celulită care-i căptuşea coapsele. Ura colanţii pentru că erau exact aşa cum le spunea numele: colanţi. Îi plăcea ca toate hainele pe care le purta să fie largi. Cât mai largi posibil. Dar era foarte frig afară, iar uniforma de şcoală era uniformă, nu putea să facă nimic în sensul ăsta. Bineînţeles, ar fi putut opta pentru pantaloni. Dar gândiţi-vă la scenariul următor: iese de la şcoală, Jason Black de la Big Boys Cry trece tocmai atunci pe acolo cu toată gaşca în limuzină şi o vede stând afară la poartă în *pantaloni băieţeşti*. Ce coşmar! Ar putea el să oprească maşina şi s-o invite să urce? Ei bine, nu, drăguţa mea. Ar lua el o fată în pantaloni băieţeşti la spectacolul lui de pe Wembley, ca să stea în culise sau, şi mai bine, un pic la vedere, unde s-o poată remarca toţi prietenii lui, cujase uitându-se la ea cu o dragoste totală la fiecare câteva secunde? Nu, asta n-avea cum să se întâmple. *Cela ne se produira pas*. Colanţii erau chiar singura opţiune.

Fusta însă era absolut voluminoasă, şi asta era bine. Era plisată, ceea ce o făcea de două ori mai mare decât o fustă normală. Bluza era largă şi în valuri, iar jacheta era practic un fel de cort Girl Guide. *Excellemoso*!

Crăpă uşa dormitorului şi făcu un pas larg peste cele două plăci de parchet care scârţâiau ascunse sub covor

chiar la uşa ei, pe hol. Trebuia să evite şi treptele trei, opt şi nouă de pe scară. Se strecură pe hol cu toată agilitatea corpului său de elefant, iar apoi se opri, nemişcată ca o căprioară, şi ascultă, cu ochii larg deschişi şi în alertă. Fu recompensată cu zumzăitul plăcut al unui sforăit din dormitorul alor ei. *Fantabuloso*. Reuşise. Expiră şi eliberă toată tensiunea în respiraţia asta.

Acum urma partea mai grea. Existau două obstacole majore pe hol.

Două oglinzi.

Cea mai dură era în faţa ei, pe dreapta, chiar lângă uşa de la intrare. Era imensă. Era aproape imposibil să treci pe lângă oglinda aia fără să prinzi cu coada ochiului o imagine dezgustătoare şi tremurată a propriei persoane, cu privirea periferică, şi *believez moi*, încercase. Dusese o campanie lungă şi complicată împotriva oglinzii ăleia. Era prea mare pentru holul lor cel mic. Dar tocmai asta era ideea, spusese mami. Creează iluzia de spaţiu. O, nu, creează iluzia că eşti un mamut lăţos în uniformă de şcoală. Din disperare, încercase chiar s-o spargă în bucăţi. Dar nu fusese un plan prea bine pus la punct. Fusese greu să explice cum reuşise să lovească oglinda din greşeală cu crosa de hochei de nu mai puţin de cinci ori („Purtam apărătoare de urechi şi n-am auzit”) şi în plus, bineînţeles, părinţii ei pur şi simplu o înlocuiseră cu o oglindă puţin mai mare. Genial.

Dar nu aia era oglinda-problemă acum. Putea să evite cu uşurinţă reflexia acuzatoare strângându-şi imensa masă lângă stâlpul scării, în timp ce se întorcea spre dreapta, cu faţa la bucătărie. Cealaltă oglindă era aşezată pe lungimea holului, paralel cu scările. Din nou, creăm iluzia de spaţiu. Iată o idee absolut nebunească, mami: încearcă să creezi iluzia de spaţiu mutându-ne într-o casă mai mare. Asta ar trebui să te mulţumească.

Oglinda asta nu era bună deloc, pentru că era lungă.

Foarte lungă. Doi metri. Poate chiar mai mult. Din fericire, nu era foarte înaltă şi era atârnată destul de sus, aşa că tot ce trebuia să faci era să te chirceşti sub ea. Bineînţeles, şi asta putea crea probleme dacă mai era şi altcineva prin preajmă şi te prindea mergând pe hol ca şi cum te-ai fi târât printr-un tunel foarte scund, deoarece asta ar putea declanşa una dintre Faimoasele Teorii pe care ţi le ţinea mami, aşa că trebuia să verifici să nu fie niciun observator înainte să te aventurezi într-o excursie spre sau dinspre bucătărie. Uneori, puteai să rămâi prizonier în bucătărie pentru eternitate, ceea ce era o tortură deosebită în sine, căci bucătăria era chiar ultimul loc din lume unde ţi-ai fi dorit să te afli.

Se chirci şi trecu repede spre bucătărie.

Încă o porţiune grea.

Nimic nu era uşor în casa asta, clar.

Mai întâi, clanţa făcea zgomot. Trebuia să apeşi pe ea foarte, foarte încet. Apoi, partea superioară a uşii era placată cu sticlă. Ziua, nicio problemă. Dar în semiîntunericul de dimineaţă, arăta aproape la fel ca o altă oglindă, şi trebuia să-ţi ţii ochii îndreptaţi în jos, la vârful picioarelor tale de porcuşor, ca să vezi mânerul doar cu vederea periferică. Şi împotriva sticlei dusese campanii, pe motiv că (a) era periculoasă şi (b) bucătăria, aşa drăguţă cum era, nu constituia o privelişte suficient de plăcută ca să justifice o fereastră, şi nici holul nu promitea mai mult, aşa că la ce naiba folosea fereastra? Pentru lumină, bineînţeles. Crea iluzia de lumină. Se creau atât de multe iluzii în locul ăsta, încât probabil că îşi închipuiseră că David Copperfield însuşi urma să se mute aici.

Deschise uşa aproape fără zgomot şi o închise în urma ei cu aceeaşi concentrare intensă. Din nou, expiră. Se uită la ceasul digital de pe aragaz. Încă nouăsprezece minute.

Traversă bucătăria până la geam şi se asigură că

obloanele erau bine închise. Geamul de la bucătărie dădea, practic, spre dormitorul alor ei, deşi probabil că ar fi trebuit să stai într-un unghi foarte ciudat, cu draperiile deschise, ca să vezi o urmă de lumină. Şi totuşi. Cine ştie ce puneau la cale acolo? Ar putea foarte bine să stea în nişte poziţii ciudate, din motive absolut de neînţeles, cu draperiile date în lături.

După ce se asigură că obloanele erau închise în limita posibilităţilor umane, Hayleigh aprinse lumina la bucătărie. Avea acum o rutină uşoară, prin practică îndelungată, pe care o putea îndeplini chiar şi în somn.

Aprinde aragazul, umple ibricul şi-l pune pe foc. Scoate costiţa şi ouăle din frigider. Cu cleştele de bucătărie, pune costiţa pe grătar şi strecoară grătarul pe foc. Scoate tigaia şi o pune pe plită. Dă drumul la gaz. Pune nişte ulei de măsline în tigaie. Scoate feliile de pâine din dulap şi le împinge în toaster, gata să apese pe butonul toasterului exact când încep să se prăjească ouăle. Când fierbe apa din ibric, încălzeşte ceainicul şi-l goleşte. Pune pliculeţele de ceai şi umple ceainicul. Se uită la costiţă. Când e gata de întors, o întoarce cu cleştele şi sparge ouăle în tigaie, apoi porneşte toasterul cu butonul până aproape sub doi. Pune capacul de sticlă pe tigaie, ca să se facă ouăle fără să fie nevoie să le stropească deloc cu ulei. Pune masa pentru micul dejun.

Acum, verifică timpul. Asta e partea crucială. Şapte şi douăzeci şi şapte de minute exact; pune costiţa şi ouăle pe farfurii. Un ou pentru mami, unul pentru Jonny, unul pentru tati, unul pentru ea. Trei felii de costiţă pentru tati şi Jonny, două pentru mami, una pentru ea. Când toasterul face *ping*; scoate feliile de pâine prăjită şi pune altele, de data asta cu timerul un pic peste unu, pentru că elementele sunt deja încinse.

Cu cleştele, întinde felia de costiţă pe farfuria ei, lăsând cât mai multe urme de grăsime posibil. Apoi, cu

cuţitul, sparge oul şi întinde nişte gălbenuş pe farfurie, iar pe urmă – o nuanţă artistică – varsă un pic de gălbenuş pe ea. Poate fi pe mânecă, pe bluză, oriunde. Numai să fie uşor de văzut. În dimineaţa asta face o încercare îndrăzneaţă: îşi pune o picătură minusculă chiar în colţul gurii.

Acum, cu cleştele, ridică oul şi-l depune în chiuvetă, apoi face acelaşi lucru cu costiţa. Nu vrea să facă să pară că a lins farfuria, nu mulţumesc. Lasă farfuria lângă chiuvetă. Pune o felie de pâine prăjită pe o farfurioară şi o taie cu cuţitul pentru a lăsa un număr convingător de firimituri. Pune felia de pâine în chiuvetă, pescuieşte pliculeţele de ceai din ceainic şi le aruncă în chiuvetă peste toate celelalte. Acum, cu o mână pe comutatorul de evacuare şi cu cealaltă pe robinet, o combinaţie cu un potenţial de pericol de moarte, aşteaptă.

Aşteaptă până când, la şapte şi jumătate, alarma radioului alor ei prinde viaţă. Porneşte robinetul, apasă pe butonul de evacuare şi *voilà* – a terminat treaba, poate în sfârşit să se relaxeze. Îşi pune o cană de apă caldă şi se lasă pe spate în scaun, cu revista pe genunchi, salivând la pozele cu Jase şi aşteptând ca toată lumea să se târască în bucătărie, cu părul aiurea şi cu expresia aia de confuzie somnoroasă. Acelaşi lucru, acelaşi lucru în fiecare zi.

Doar că de data asta lucrurile nu mai merseră la fel.

De data asta, când Maroon Five izbucniră în jos pe scări cu *This Love* din radioul cu alarmă al părinţilor, Hayleigh apăsă pe robinet, apa năvăli în cascade în chiuvetă, fata apăsă pe butonul de evacuare şi… nimic.

OK. Fără panică. Comută butonul pe oprit, apoi din nou pe pornit. Tot nimic.

Se mai întâmplase asta şi înainte. Nu lui Hayleigh, ci mamei sale, dar exista un fel de buton pe care apăsai sub chiuvetă şi instalaţia funcţiona din nou.

Deschise uşile dulapului şi se ghemui sub chiuvetă.

Erau atât de multe sticle şi pachete acolo, că nu puteai să vezi nimic, în orice caz, nu vedea nimic care să semene cu un buton.

Auzi plăcile de parchet scârţâind sus şi un zgomot de apă trasă la toaletă undeva. Pipăi orbeşte pe sub cuva de evacuare, dar nu găsi nimic care măcar să semene cu un buton. Mâinile ei atinseră frenetic fiecare părticică a instalaţiei la care putea ajunge. Era oare periculos? Renunţă, închise uşile şi se ridică.

În aproximativ treisprezece secunde, unul dintre părinţi urma să apară în bucătărie, să descopere şarada, iar viaţa lui Hayleigh, aşa cum o ştia ea, urma să ia sfârşit pentru totdeauna.

patru

Grenville opri în parcarea de la clubul de sănătate. Era o parcare imensă, cu minimum şaizeci sau şaptezeci de locuri libere, dar zeci de oameni păreau să se învârtă în jurul ei, încercând cu disperare să găsească locul cel mai apropiat de intrare. Gren găsea ciudat faptul că cineva ar depune atât de mult efort doar pentru a evita o plimbare de maximum şaizeci de metri, mai ales, presupunea el, că oamenii veniseră la club pentru a face sport. Uimitor. Făceau economie de mers la şaizeci de metri, apoi urcau şi parcurgeau doi kilometri pe banda de alergare. Ăştia erau oamenii care făceau sport la club.

Ieşi din maşină. Din nou, nu fu un lucru atât de uşor cum părea, pentru un om de dimensiunile lui Grenville. Orice tip de aplecare era dureroasă. Orice activitate simplă şi obişnuită pentru Cumpărătorii de Confecţii e grea pentru oamenii de dimensiunile lui Grenville. De exemplu, să-ţi tragi chiloţii. Dacă ai dimensiunile lui Grenville, nu poţi să stai prea uşor în echilibru într-un picior, ca un flamingo delicat şi graţios. Trebuie să faci asta stând jos. Şi mai greu, să-ţi pui şosetele. Trebuie să stai jos şi să-ţi contorsionezi picioarele în unghiuri extrem

de ciudate. Unghiuri extrem de ciudate în care picioarele tale nu vor să rămână. Trebuie să te angajezi în poziţii care-ţi provoacă dureri în părţi ciudate ale corpului şi să tragi repede şoseta, înainte de-a produce vătămări permanente. Poţi să ai parte de mai mult de cinci încercări pentru o singură şosetă, iar la final călcâiul şosetei poate fi oriunde. Uneori, Grenville se gândise serios să renunţe şi să plece fără şosete, dar nu ajunsese încă acolo. Nu încă, în orice caz.

Pantofii. Pantofii erau, în sine, trimişi direct din iad. Puteai să te sinucizi încercând să te încalţi cu o pereche de cizme cowboy, după cum aflase Gren spre propria disperare. Nu. Pantofii fără şireturi erau cei mai buni, chiar dacă asta presupunea un încălţător de un metru, contorsiuni ale corpului, nişte trepte sau o scară, oase din cauciuc indian şi un prag ridicat al durerii. Dar Gren nu reuşise să-şi găsească o pereche de tenişi fără şireturi, aşa că fusese nevoit să îndure dubla agonie de a-şi băga efectiv picioarele în ei, iar apoi de a-şi lega şireturile.

În procesul de îmbrăcare pentru sală, Gren avea impresia că făcuse deja suficient sport pentru a slăbi vreo zece kilograme.

Intră în club şi imediat după ce trecu de recepţie fu izbit de mirosul de Ben-Gay. Cine *se dădea* cu aşa ceva? *La ce* le folosea? Reuşise să trăiască până acum fără să simtă vreodată nevoia urgentă de Ben-Gay, fără să suporte vreo vătămare care să impună aplicarea de unguent, nici măcar o picătură.

Intrarea în club implica să treci cârdul printr-un lector magnetic şi să te înghesui într-o uşă turnantă. Uşa nu părea foarte spaţioasă şi lui Gren îi trecu prin minte o imagine în care era blocat înăuntru şi în care trebuia eliberat de pompieri cu lămpi cu oxiacetilenă. Exista şi o intrare pentru persoanele cu handicap, dar trebuia s-o rogi pe recepţioneră s-o deschidă, iar Grenville decise că

opţiunea serviciilor de salvare era cea mai puţin umilitoare.

Ştia unde mergea. Se înscrisese la club cu câteva săptămâni în urmă, iar acum trebuia să meargă la evaluarea iniţială.

N-ar fi o minciună sfruntată să spunem că lui Grenville îi era mai teamă de această evaluare decât de orice îi fusese vreodată teamă, din şcoala generală până acum.

Considera că, dacă era deja îmbrăcat de sală, va putea măcar să evite vestiarul şi deprimanta paradă de penisuri, deşi adevărul este că, din moment ce nu-şi mai putea vedea propriul penis decât cu oglinda, cu excepţia cazurilor în care era într-adevăr foarte fericit, uitatul la ale altora ar fi putut să-i readucă un lucru pierdut.

Alergă uşor pe scări spre sală, mai exact pe primele trei sau patru trepte. Nu voia să ajungă la evaluare complet epuizat şi terminat.

Programarea fusese făcută cu un asistent, dar bineînţeles că bărbatul avea învoire medicală şi-i ţinea locul o tânără drăguţă, pentru a spori la maximum umilinţa lui Grenville. Oricum nu se aşteptase la altceva.

Femeia îl puse să treacă prin lista obişnuită de afecţiuni şi tulburări – Grenville nu suferea de niciuna şi majoritatea îl dezgustau. Grenville decise, oricum, să bifeze căsuţa cu „crampe menstruale”, doar pentru a mai înveseli puţin procedura, dar fata ţâţâi nerăbdătoare şi scoase un alt formular pe care el să-l completeze de la început. Nici măcar când pretinse că din greşeală citise „campare menestrelică” nu scoase de la ea vreo urmă de zâmbet.

Apoi fata îi luă tensiunea. Apoi îi luă din nou tensiunea, pentru că, presupunea Grenville, era absolut uimită că maşinăria nu dăduse pe dinafară, explodând. Reieşi că tensiunea lui era, în mod incredibil, bună. La fel

şi pulsul la repaus. Îl puse să facă cinci minute pe bicicletă, lucru care i se păru excesiv lui Gren, dar pulsul chiar îi scăzu în timpul exerciţiului. Fata bătu violent cu degetul în ecranul digital, dar cifrele nu vrură deloc să se schimbe.

În afara disconfortului cauzat de exerciţiul fizic, Grenville începea chiar să se simtă bine în situaţia luată per ansamblu.

Sentiment care dispăru repede.

Pentru că urmau măsurătorile.

Mai întâi, talia. Îşi întinse braţele în lateral şi se rugă mai întâi ca fata să poată distinge talia de restul corpului şi apoi ca centimetrul să fie suficient de lung ca să poată fi înfăşurat de tot în jurul lui, pentru ca fata să nu fie nevoită să lase o urmă cu cretă şi să-l măsoare pe secţiuni sau cine ştie cum.

Scrise rezultatul măsurătorii pe fişă. Grenville spera că o să scrie în centimetri, ca să-i fie greu să convertească, dar fata scrise în inci, iar el se bucură că nu mai avea montat aparatul de măsurat tensiunea, pentru că la vederea cifrei aproape că avu un atac de cord.

Câţi inci?

A, nici gând.

Nu se poate.

Nu cumva era de fapt *înălţimea* lui, pe care fata o măsurase fără să vrea? Nu cumva scrisese dimensiunile piscinei de sărituri pe care intenţiona clubul s-o construiască? Nu cumva înfăşurase centimetrul în jurul altor două persoane care stăteau la coadă în spatele lui pentru a utiliza mingile medicinale?

Dar nici nu avu timp să-şi revină din şocul respectiv, că se şi confruntă cu următoarea încercare.

Cântarul.

Ei bine, Grenville n-avea nici cea mai vagă idee cât

cântărea de fapt. Cântarul lui de baie fusese îngropat cu multă vreme în urmă, datorită plivirii acuzatoare pe care i-o arunca atunci când ieşea de la duş. Se rugă să existe suficiente greutăţi pentru a i se contrabalansa greutatea.

— Vă rog să vă urcaţi pe cântar acum, domnule Roberts.

— Cum? Aşa, direct?

Vorbele îi ieşiră pe gură într-un *falsetto* bizar. Grenville era consternat. Nu se cântărise *niciodată* încălţat. Nu se cântărise niciodată îmbrăcat. Mai exact, îşi scotea ceasul şi îşi tăia şi unghiile înainte să ajungă *în preajma* cântarului. Nu mâncase nimic de dimineaţă, special pentru acest moment, dar avea nevoie măcar să-şi golească vezica şi intestinele înainte să fie pregătit să…

— Vă rog să vă urcaţi pe cântar, zâmbi idioata.

Grenville se urcă.

Fata se jucă la greutăţi. Părea să nu fi estimat corect, pentru că se jucă din nou cu ele. Una peste alta, pe măsură ce fiecare picătură de sânge din corpul lui Grenville făcea un stânga-împrejur de urgenţă către faţa lui, fata se jucă la contragreutăţi de încă douăzeci şi trei de ori înainte să ajungă la poziţia de echilibru. Apoi zâmbi, aşa cum îi zâmbeşti unui monstru de circ în afara programului, şi-l invită să se dea jos.

Grenville nu vru să se uite la ce scrisese fata în fişă, dar nu se putu abţine.

Câte kilograme?

Nu.

Era o greşeală pe undeva.

Era oare posibil?

Era mult, *mult* mai rău decât îndrăznise vreodată să creadă.

Nu cumva cântărea exact cât maşina lui?

Gren se uită peste umăr, să verifice dacă nu cumva

ţinea în cârcă o piramidă umană compusă din întregul dispozitiv de motociclişti al Poliţiei Metropolitane.

Trebuia să existe o explicaţie. Exact în momentul în care se cântărea, cursese cumva în el materie cenuşie din altă dimensiune. Cântarul era greşit, fusese confundat în mod comic cu un cântar folosit pentru verificarea sarcinii maxime a camioanelor la trecerea peste un pod. Intră brusc în panică, pentru că nu se afla la parter şi putea în orice moment să producă prăbuşirea întregii clădiri în jurul lor. Mai bine nu l-ar pune să facă sărituri sau salturi.

Fata se uita ciudat la el. Evident, spusese ceva, iar Grenville, concentrat asupra teribilelor sale viziuni, n-o auzise.

— Pardon? zâmbi omul-munte.

— Trebuie acum să facem o listă cu ţintele dumneavoastră.

Ţinte? Acum îi dădeau ţinte? Ce voiau să facă de fapt cu el? Să-l îndese într-un tun uriaş, să ţintească spre Orientul Mijlociu şi să-l folosească pe post de bombă umană inteligentă?

— Ţinte?

— Ţintele dumneavoastră personale. Ce speraţi să obţineţi din programul de exerciţii.

— Ţintele mele, mda.

Să vedem. Ţinta lui principală, în acest moment, era să iasă dracului de aici şi să nu mai treacă niciodată pe lângă locul acesta. În al doilea rând, ar vrea să-şi distrugă fişa şi, dacă tot se apuca de treabă, cântarul, centimetrul şi probabil că şi pe lătuca asta idioată, care fusese un martor de primă mână al umilinţei lui. Sau măcar să-i şteargă cumva din memorie întreaga tărăşenie.

— Ce sper să obţin din programul meu de exerciţii?

Normalitate. Asta spera să obţină. Ar vrea să fie normal.

Ar vrea să fie din nou un Cumpărător de Confecţii. Ar vrea să poată să cumpere şi să poarte haine decente în culori care să nu fie nici măcar vag psihedelice. Ar vrea ca tinerele ca fata asta să se uite la el dacă nu cu dorinţă şi pasiune, măcar fără milă. Ar vrea să-şi poată tăia din nou unghiile de la picioare fără să se teamă că leşină. Ar vrea să poată să intre în cadă şi apoi să iasă, fără să se zbată ore în şir ca un calamar uriaş şi neajutorat, cu şapte tentacule rupte. Ar vrea să se poată urca în avion şi să-şi poată pune centura de siguranţă, fără a fi nevoit să îndure umilinţa de-a solicita o prelungire a centurii de siguranţă, rezervată de obicei femeilor însărcinate. Dorea să se poată urca şi da jos din maşină fără efort. Ce zici de ţintele astea?

— Fitness general? îşi arcui fata sprâncenele.

— Fitness general, absolut.

— Scădere în greutate? propuse ea, plină de bunăvoinţă.

— Ar fi bine să mai pierd în greutate, fu de acord Grenville. Scăderea în greutate ar fi ceva bun.

— Stabilim o ţintă lunară?

Din nou, ţintele. Grenville ar fi vrut să pună o ţintă pe fruntea fetei şi s-o folosească pentru antrenament la tir cu arcul.

— OK, o ţintă lunară.

— Să zicem, un kilogram pe lună?

Un kilogram? Grenville putea să piardă patru kilograme la o mişcare serioasă a intestinelor.

— Un kilogram nu pare aşa mult.

— Recomandăm un program de pierdere în greutate lentă, dar stabilă.

— Bine.

Îl plimbă pe la toate aparatele şi-i întocmi un program de exerciţii care n-ar pune probleme unui

octogenar ţintuit la pat, cu pungi de plastic în loc de plămâni, şi o tristă fişă de regim cu alimente cu conţinut scăzut de grăsime şi fără zahăr, regim pe care Grenville îl urmase de trei ori fără rezultate până acum. Jumătate de kilogram în două săptămâni? Excepţional. Cu o voinţă de fier şi cu o disciplină rigidă, Grenville ar ajunge la greutatea recomandată la vârsta de trei sute patruzeci şi şapte de ani.

Cinci

Resturile micului dejun neconsumat al lui Hayleigh pluteau în chiuvetă ca rămăşiţele *Titanicului*. Trebuia să gândească repede. OK. O pungă din plastic. Exista un sac întreg de pungi atârnat pe mânerul uşii de la pivniţă, chiar la ieşirea din bucătărie. Ţâşni spre uşa bucătăriei şi o deschise. Auzi cum se deschide uşa de la dormitorul părinţilor. La dracu'.

Apucă repede o pungă Waitrose din sac, alergă înapoi la bucătărie şi făcu vânt uşii pentru a câştiga o secundă în plus. Uşa se trânti cu zgomot, iar Hayleigh urma să fie muştruluită pentru asta, dar ce mai conta? auzi paşii repezi ai tatălui ei în casa scărilor. Urma să ajungă jos în câteva secunde. *Secunde*. El nu trebuia să sară peste plăcile care scârţâiau în faţa uşii sau să evite treptele trei, opt şi nouă. Niciuna dintre oglinzi nu ascundea nimic îngrozitor pentru el. Ar fi putut practic să alergejos pe hol. Iar dacă o întrebai pe Hayleigh, exact asta urma să facă. Luă curba pe scări cu toată graţia unei cirezi de hipopotami isterici fugind de un incendiu în junglă, încălţaţi cu Doc Martens[3].

Pescui prin chiuvetă cu cleştele şi prinse o felie de pâine îmbibată cu apă, dar când o scoase din apă se dezintegră în bucăţele mici şi umede şi căzu înapoi.

---

3 Marcă înregistrată de încălţăminte din piele, concepută iniţial ca încălţăminte ortopedică, ulterior populară în mediile de skin@headsy punkeri şi grungeri (n.tr.).

Taţi ateriză pe podeaua lustruită a holului ca un tanc Sherman aruncat din avion, a cărui paraşută nu se deschisese.

Nicio şansă. Trebui să abandoneze cleştele şi, cu grimasele unui veterinar care face pentru prima oară un tuşeu rectal unei vaci, pescui costiţa şi bucăţile de ou din apă şi le puse în pungă. Băgă din nou mâna în apă şi colectă cât de multe bucăţele de pâine umezită putu, le aruncă în pungă şi o legă la gură.

Acum ce urma? Din fericire, tati părea să ezite în hol. Probabil că se văzuse cu coada ochiului în oglindă şi încerca acum cu disperare, fără rezultate vizibile, să-şi aranjeze părul într-un fel care să nu mai fie chiar atât de prostesc. În mod ironic, oglinda pe care o repudiase devenise acum salvatoarea ei.

Se gândi la coşul de gunoi cu pedală, dar era prea riscant. Exista o şansă să găsească mami punga de Wait rose, să se întrebe ce căuta acolo şi…

Fără nicio altă opţiune, fu nevoită să-şi ridice fusta şi îşi îndesă punga la spate în colanţi. Ha! Oribilii colanţi o salvau acum. Bineînţeles, fundul ei arăta monumental şi numai gândul la lăturile pline de grăsime din punga de Waitrose atât de aproape de pielea ei era suficient pentru a-i induce un val de greaţă dacă se gândea prea mult la asta, aşa că încercă să nu se gândească deloc. Încercă să se gândească lajase. Taţi intră în bucătărie căscând, cu părul aranjat atât de aiurea, încât o echipă de frizeri cu înaltă calificare ar fi trebuit să muncească non-stop timp de săptămâni întregi ca să mai salveze ceva.

— Hei, Hay, spuse el, aşa cum spunea în fiecare dimineaţă, găsind noi părticele de corp pe care să şi le scarpine în fiecare secundă. Cum merge?

Hayleigh se sprijini de chiuvetă, cu braţele întinse pe lângă corp astfel încât să blocheze vederea. Încă pluteau dovezi acuzatoare în chiuvetă: mici bucăţele de pâine

umedă şi fâşii de gălbenuş coagulat pe care nu reuşise să le extragă. În schimb, de cum se aplecă pe spate, auzi punga din colanţi fâşâind, şi fu destul de sigură că şi tati o auzise, dar el nu păru să reacţioneze.

— Foarte bine, zâmbi ea puţin forţat. Am pregătit micul dejun.

— Bunăciune, rânji el, întorcându-şi ochii spre masă.

Hayleigh îşi dădu ochii peste cap. Tata avea obiceiul să fure cuvinte care credea că erau mişto citindu-i în secret revistele, dar bineînţeles că le folosea mereu incorect. Se îndreptă încet spre masă.

— Bravo. Te-aş pupa, dar mi-e că-mi miroase gura ca o mlaştină din New Orleans plină de cadavre.

Hayleigh îşi dădu din nou ochii peste cap. Taţi avea un simţ al umorului foarte ciudat. Fetei îi venea greu să-l urmărească.

El se aşeză la masă, luă o felie de pâine prăjită din stivă şi începu s-o ungă cu unt.

— Unde-i porţia ta?

La naiba. Lui Hayleigh îi plăcea să cronometreze totul astfel încât să poată pretinde că era la ultima îmbucătură la sosirea primului martor în bucătărie. Apoi putea să se lase pe spate, mestecând aer, să se bată pe burtă cu o satisfacţie prefăcută şi să-şi pună farfuria în chiuvetă scoţând *mmmmmmmruri*. Astăzi însă, nu avusese timp pentru această mică scenetă. Mai rău, farfuriile erau puse într-un loc greşit. Erau lângă toaster, unde nu le-ar fi lăsat niciodată în mod normal. Încercând să pară relaxată, le ridică şi le puse lângă chiuvetă, unde orice privire suspicioasă le-ar fi analizat degeaba pentru urme de contrafacere.

— Eu mi-am terminat-o, leneşilor. Mai am teme de făcut.

Tata doar mormăi. Prefera să ia masa cu toţii ori de

câte ori era posibil. Hayleigh găsea că a-i privi pe toţi ceilalţi îndesându-şi guşile era o experienţă mai degrabă penibilă. Absolut neplăcută. Dar temele neterminate erau un Rolls Royce Silver Shadow al tuturor scuzelor. Nu că Hayleigh ar fi rămas vreodată în urmă măcar cu o milisecundă la teme. Să privim adevărul în faţă: ce altceva ar fi putut să facă în trista ei viaţă de balenă? Se îndreptă spre uşa bucătăriei ca să poată traversa holul înainte de… la naiba.

Auzi paşii lui mami pe scări. În mod îngrijorător, mami făcea mult mai mult zgomot decât tati. Mami în jos pe scări suna ca şi cum tavanul s-ar fi prăbuşit sub greutatea unei echipe SWAT complet echipate coborând în rapel, deşi avea ceva mai puţin de un metru şaptezeci înălţime şi nu cântărea mai mult de şaizeci şi unu de kilograme.

Acum Hayleigh era prinsă în capcană în bucătărie.

Mami era un detectiv mult mai bun decât tati. Taţi, slavă Domnului, era total inutil. Era mai rău şi decât inspectorul Lestrade. Era mai rău decât locotenentul Randy Disher, inutila umbră a căpitanului Leland Stottlemeyer, care la rândul său era total şi absolut inutil comparat cu Mr Monk. Tati n-ar fi reuşit să aibă nici măcar un rol de poliţist rutier în serialul ăla. Mami însă putea fi chiar marele Adrian Monk, care putea să rezolve crime pe alte continente doar citind un ziar, părând absent, prostănac şi orb. Ar fi putut să miroasă un alibi fals pe când încă îl compuneai în minte. Ar fi putut să identifice o neconcordanţă minusculă între o versiune uşor ameliorată a realităţii pe care i-ai spus-o cu ani în urmă şi ceva ce ai spus azi, şi ar fi putut descoperi întregul adevăr în câteva minute. Hayleigh trebuia să admită, deşi în silă, că femeia era un geniu. De ce utiliza acest geniu atâta energie încercând să facă o fată inevitabil grasă să mănânce era un mister atât de mare, încât ar fi depăşit inteligenţa

cumulată a lui Poirot, Holmes şi Monk.

Mami dădu buzna pe uşă, îi zâmbi de bună dimineaţa lui Hayleigh, îşi deschise braţele şi croncăni:

— Hai în braţe la mami.

Punga de plastic!

Hayleigh clătină din cap.

— Nu prea cred, *maman*. Îţi miroase gura ca o mlaştină din New Orleans plină de cadavre.

Tati râse. Dacă asta se întâmpla din cauză că uitase că făcuse el gluma mai devreme sau tocmai pentru că îşi amintise, ori doar pentru că-i plăcea orice glumă pe seama lui mami, asta Hayleigh nu avea cum să ştie.

Mami ridică din sprâncene.

— Încântător.

Aruncă o privire prin bucătărie, cu ochii ei sub formă de cameră video scanând încăperea ca pe scena unei crime.

— Ai terminat micul dejun? Din nou?

— Da. Nu pot să pierd toată ziua aşteptând nişte leneşi.

— Dar *din nou*?

— Ştii, unele mame s-ar bucura dacă fiicele lor ar pregăti micul dejun pentru toată lumea. Unele mame s-ar bucura să nu fie nevoite să se trezească primele.

— Dar, Hayleigh, te-am rugat aseară să iei micul dejun cu noi, împreună. Măcar de data asta.

Hayleigh ridică din umeri. Când mami intra în pielea detectivului, cel mai bine era să-ţi ţii gura pe cât posibil. Nu era o idee bună, descoperise ea din nişte experienţe amare, nici măcar să încerce să schimbe subiectul. Asta ar fi putut chiar să înrăutăţească lucrurile.

Mami se îndreaptă spre chiuvetă. Inima lui Hayleigh începu să bată mai tare. I se păru că lucrul cel mai bun ar fi să transmită cu gura ei informaţiile, astfel încât inspecţia

chiuvetei să nu fie chiar atât de riguroasă.

— S-a stricat evacuarea. Cred că e butonul ăla de sub chiuvetă, dar n-am reuşit să-l găsesc.

— Ce naiba ai pus în ea?

Hayleigh ridică din nou din umeri.

— Pliculeţe de ceai, în cea mai mare parte. Şi câteva resturi de pâine prăjită.

Mami renunţă la inspecţie, se aplecă, găsi butonul şi apăsă pe el. Apăsă pe întrerupător, iar evacuarea trase şi supse cu lăcomie dovezile acuzatoare. Hayleigh încercă să nu răsufle uşurată.

— Hayleigh, te rog să nu mai foloseşti asta.

— Sigur.

— Ţi-am mai spus, e periculos.

— Sigur.

Hayleigh îşi notă în gând poziţia aproximativă a butonului. N-o să se mai întâmple, cu siguranţă.

— Îmi pare rău.

Mami dădu drumul la apa caldă şi şterse grăsimea din chiuvetă. Interogatoriul părea să fi luat sfârşit, slavă Domnului. Cel puţin pentru moment. Ar putea oare să plece fără să trezească alte suspiciuni? Da, credea că era un moment bun. Puse mâna pe clanţă, spuse din mers un „vă iubesc" şi se grăbi spre hol, încercând să nu foşnească. Urcă treapta cea mică pe partea dreaptă şi făcu o pauză în punctul mort dintre bucătărie şi oglinzi, ca să-şi vină în fire. De ce nu putea oare familia asta să fie *normală*. \ pentru numele lui Dumnezeu? Cele mai mici lucruri, cele mai obişnuite ritualuri de familie, care aveau loc zilnic şi de milioane de ori fără să fie observate în miliarde de case din lume, erau chinuri îngrozitoare, cu pericole de moarte în casa asta. Uneori, Hayleigh îşi spunea că era singura persoană normală pe care o cunoştea.

Se auzi un răpăit zgomotos în cutia de scrisori, iar pe

covoraş apăru corespondenţa.

Hayleigh se uită la ea. Bineînţeles, era miercuri, iar singurul punct luminos din această zi, cea mai urâtă dintre toate, era că venea revista ei, *Chick Chat*. Aruncă un ochi pe hol. Revista era împachetată în celofan şi prinsă cu o bandă elastică, dar Hayleigh era absolut sigură că vedea zâmbetul lui Jason Black în colţul din stânga jos al copertei. Nimeni în lume nu putea să aibă nişte gropiţe atât de divine.

Nu putu să ignore asta şi să ia decizia înţeleaptă, strecurându-se repede sus pe scări în siguranţa camerei sale. Nu putea să-l lase pe Jase pe covoraş, îndoit în halul ăsta.

Trebuia să înfrunte oglinzile.

Se lăsă în jos şi ţâşni înainte, aplecată ca Matt Damon alergând printr-un tunel, urmărit de o explozie. Când ajunse la a doua oglindă, atinsese suficientă viteză, consideră ea, ca să se arunce pe podea şi să alunece pe parchetul lăcuit până la covoraş. OK, puţin cam extrem, dar rapid şi eficient.

Pescui revista, desprinse cu grijă banda elastică şi-l netezi bine pe Jason. *Asta* era o bunăciune. Bunăciunea încarnată. O faţă care era în sine bunăciunea bunăciunilor. Îl strânse la piept.

Apucă restul corespondenţei şi se ridică în picioare, cu spatele la oglindă. Era gata să pună plicurile pe dulap, în spatele ei, când identifică ceva periculos.

Era un plic albastru cu emblema Milton House. O scrisoare de la şcoală. Mda, ar fi putut fi ceva inofensiv, o factură de taxe sau o invitaţie la un eveniment oribil, de exemplu, o piesă de teatru, o expoziţie cu vânzare sau o altă formă de tortură ritualică a elevilor. Pe de altă parte, doamna Mellish avusese cu ea luni Acea Mică Discuţie şi exista şansa ca Hayleigh să nu fi fost suficient de credibilă în negaţia ei, iar idioata aia de femeie să fi făcut încă un

pas. Nu putea să rişte ca părinţii ei să vadă tâmpenia aia. De ce nu-şi văd oamenii de viaţa lor şi nu încetează să încerce să i-o conducă pe a ei?

Băgă scrisoarea în colanţi, în faţă. Acum avea în colanţi mai multă marfă de contrabandă decât un cărăuş Columbian încărcat cu droguri. Puse restul corespondenţei pe dulapul din spatele ei, fără să se întoarcă, apoi o luă lateral spre scări, ca un crab uriaş atins de demenţă.

Ajunse la scări, se întoarse şi, oroarea ororilor, Jonny stătea în capul scărilor, în chiloţi şi în tricou, privind-o cu o expresie de încântare plină de dispreţ.

Şase

Jeremy Slank aştepta în anticamera prim-ministrului.

Nu era chiar cum îşi imaginase, sau mai degrabă cum sperase el. Dar Jeremy Slank aştepta o întâlnire cu prim-ministrul. AI Marii Britanii.

Îşi imaginase şi sperase că va avea loc la Numărul 10. Îşi imaginase şi sperase că nişte paparazzi îi vor face poze în timp ce-l saluta politicos din cap pe poliţistul de la uşă. Poate că vor fi şi nişte demnitari străini conversând în hol. Poate chiar celebrităţile de pe listă A. Un zâmbet grăbit şi un semn scurt din cap în direcţia lui David Schwimmer şi Elton John, zâmbetul cunoscător al bărbaţilor aflaţi pe poziţii egale, iar el ar fi condus la un salon ornamentat cu miros de trabucuri vechi, unde prim-ministrul s-ar ridica din spatele unui birou imens Ludovic al XIV-lea, ar zâmbi, i-ar strânge mâna şi i-ar oferi un loc pe un fotoliu imens din lemn de castan cu piele roşie, sub portretul lui Sir Winston Churchill sau poate al lui Sir Robert Peel. El ar refuza politicos paharul de whisky vechi de optsprezece ani în carafa de cristal cu ornamente pe care preşedintele Grant i-o făcuse cadou lui Benjamin Disraeli şi, după o serie de plezanterii – el ar râde politicos la vorbele de duh ale prim-ministrului, iar acesta ar hohoti la ale lui – s-ar pune pe treabă. Prezentarea lui Jeremy ar fi

impecabilă, ordonată, rapidă, dar incisivă, inteligentă şi şlefuită. Ar închide lap topul, iar prim-ministrul (este posibil ca încă să nu fi ajuns să-şi spună pe nume) ar aproba din cap, impresionat. Era posibil chiar să aplaude afabil sau măcar să arunce un „Bravo!”. S-ar ridica de la birou şi i-ar strânge mâna lui Jeremy, consfinţind înţelegerea. În timp ce s-ar îndrepta împreună spre uşă.

PM-ul ar spune că avea nevoie de oameni ca Jeremy, că-i plăcea stilul lui Jeremy, iar la finalizarea cu succes a acestui proiect poate că Jeremy ar lua în considerare ceva de o natură mai ritmică şi mai intimă în anturajul PM-ului. Jeremy ar fi de acord măcar să se gândească la varianta asta şi, chiar când ar fi gata să plece, prim-ministrul l-ar invita în trecere la Chequers[4] în weekend. Ar urma să fie şi câţiva tineri acolo – le ştia Jeremy pe Beyoncé şi pe Lucy Pinder? Nu, încă nu, dar era sigur că erau simpatice. Şi după o ultimă bătaie prim-ministerială pe spate, Jeremy şi-ar face drum înapoi în hol, trecând pe lângă Gerhard Schroeder, angajat într-o conversaţie animată cu Jacques Chirac, sau poate chiar – mai să-i îngheţe inima – unul din Saatchi, le-ar face relaxat cu ochiul lui Ricky Gervais şi Ben Stiller, care fără îndoială ar veni şi ei la Chequers în weekend, înainte de-a ieşi în Downing Street, refuzând politicos un interviu la BBC, lucru care, fără îndoială, va duce la apariţia unor titluri în ziarul de dimineaţă cu speculaţii privind identitatea „omului misterios” care era acum noul confident al prim-ministrului.

Mă rog, poate că era ceva mai multă imaginaţie decât speranţă în detaliile aşa-zisului scenariu, dar Jeremy era convins că întâlnirea urma să se desfăşoare cam pe aceste coordonate.

Ei bine, nu fu aşa.

În schimb, Jeremy fu condus la o clădire

4 Reşedinţă de lângă Ellesborough, la poalele Chiltern Hills. Este reşedinţa de vară a prim@ministrului Marii Britanii (n.tr.).

guvernamentală modernă şi mohorâtă, unde fu identificat, trecut printr-un detector de metale *şi* printr-o maşină cu raze X şi supus unei percheziţii corporale care se opri la mică distanţă de cavităţile lui corporale. Apoi fu escortat de doi gardieni înarmaţi, în uniformă, care, la rândul lor, îl predară unui gardian în civil, care-l supuse unui alt control corporal cu detectorul de metale, apoi îl pipăi cu mare atenţie încă o dată. Fu condus apoi într-o cameră goală cu o tablă, un ceas de perete, o masă de sticlă şi două scaune, şi fu lăsat singur pentru o perioadă considerabilă de timp.

Epuiză valoarea recreaţională a dotărilor camerei destul de rapid. Îşi scoase laptopul şi trecu rapid prin prezentarea sa în Keynote, la o viteză accelerată de patru sau de cinci ori, dar deja o ştia pe de rost şi cam pierdea timpul. Îşi scoase sucul de morcovi şi-l puse pe birou, cu eticheta îndreptată spre uşă, pentru a se asigura că nu credea nimeni că era Sunny D sau vreo altă porcărie nesănătoasă. După o oră, începu să intre în panică. Uitaseră de el? Avea să rămână blocat în această cameră stearpă, într-un fel de limb birocratic kafkian, pentru restul vieţii? După vreo oră şi jumătate, renunţase în linii mari să spere că întâlnirea va mai avea loc. După două ore, juca Marble Madness pe laptop.

În sfârşit, uşa se deschise cu zgomot, lăsându-i timp doar cât să închidă capacul lap topului, iar un bărbat bine făcut, într-un costum închis la culoare, cu cravată roşie, intră apăsat în cameră.

— Slank? întrebă el, abrupt şi cu un accent nordic.

Jeremy se ridică în picioare.

— Da, Jeremy Slank.

Întinse mâna, dar bărbatul bine făcut îl ignoră.

— Bun. Hai să vedem.

Jeremy nu înţelegea. Cine era acest om?

— Să vedem ce?

— Ai o întâlnire programată cu PM-ul. Corect?

Jeremy aprobă din cap.

— Arată-mi ce vrei să-i arăţi.

Inima lui Jeremy se strânse. De fapt, nu urma să se întâlnească direct cu prim-ministrul. Se întâlnea doar cu un lacheu, la naiba. Trăsnet.

— Pardon? Dumneavoastră sunteţi…?

Bărbatul bine făcut îşi dădu ochii peste cap nerăbdător.

— Băiete, nu prea avem timp de rahaturi de-astea. Trebuie să ştiu ce vrei să-i prezinţi prim-ministrului. Şi asta repejor.

Jeremy ridică din umeri. Poate că era doar un screening înainte de întâlnire. Poate că de fapt urma să aibă loc şi întâlnirea, până la urmă.

— Bine, zise el şi deschise laptopul.

— Aoleu, stai! strigă bărbatul bine făcut. Ce naiba faci?

— Îţi arăt prezentarea.

— Fără Power Point. N-o să stea să se uite la un rahat de prezentare în Power Point, tâmpitule. Prim-ministrul Marii Britanii n-o să stea să se uite la tranziţiile tale Veneţian-blind şi la porcăriile tale de efecte 3D, ascultând cine ştie ce rahat de hip-hop pe fundal, nu?

Bărbatul se aplecă peste Jeremy într-un fel extrem de ameninţător spre sfârşitul diatribei. Faţa i se înroşise violent, iar gâtul i se încordase până la punctul de rupere. La a doua folosire a cuvântului „rahat”, o picătură de salivă sărise de pe buzele vineţii ale bărbatului pe obrazul lui Jeremy, dar acesta nu se feri şi nici nu făcu vreun semn că ar vrea să se şteargă. Nici nu cedă dorinţei imperioase de-a sări peste masă, de-a da uşa de perete şi de-a ieşi din clădire cât de repede îl ţineau picioarele, deşi această dorinţă era chiar impetuoasă. În schimb, luă o mină de

fascinaţie inteligentă, ca şi cum această brută violentă i-ar fi explicat matematica enigmatică a unei fugi de Bach în modul cel mai relevant şi strălucitor cu putinţă.

Când bărbatul păru că terminase, Jeremy lăsă o pauză politicoasă şi spuse:

— Nu e în Power Point, e în Keynote.

Omul izbi capacul laptopului cu un pumn înspăimântător de mare şi de păros.

— E un rahat, asta e. Cât de lungă e prezentarea, oricum?

— Douăzeci, douăzeci şi cinci de minute, confirmă Jeremy încrezător. Poate chiar mai mult, depinde de câte întrebări…

— Douăşcinci de minute!? Nu prea eşti întreg la bilă, tâmpi tule, mucosule!

Jeremy speră că fusese o întrebare retorică, pentru că pur şi simplu nu se putea gândi la un răspuns.

Bătăuşul se uită la ceas.

— O să ai la dispoziţie, cretinule, un maximum absolut de două minute din timpul preţios al prim-ministrului, şi asta doar dacă mă poţi convinge pe mine acum şi aici că acele două minute n-o să se piardă degeaba, lucru de care mă-ndoiesc profund.

Îşi încrucişă braţele pe piept.

— Hai, mucosule. Uimeşte-mă.

Deci niciun stres. Viitorul lui Jeremy depindea de cât de mult reuşea să-l impresioneze pe acest specimen din Piltdown[5] cu capacitatea lui de-a rezuma o prezentare complexă de treizeci de minute (da, Jeremy minţise de fapt) la câteva sunete atractive şi de-a face asta pe fugă,

---

5 Omul din Piltdown a fost considerat la începutul secolului XX ca fiind o fosilă datând din paleoliticul inferior şi ca veriga lipsă între maimuţă şi om. In 1959, s@a dovedit că nu a fost vorba decât de o farsă ştiinţifică (n.tr).

fără beneficiul tranziţiilor Veneţian-blind sau al fundalului sonor amuzant de ironic cu Groove Armada cântând *Shakin9 That Ass*.

Şi reuşi.

Bătăuşul aprobă imperceptibil din cap, îşi desfăcu braţele de pe piept şi se apleca din nou peste faţa lui Jeremy.

— Bine, mucosule. O să ai parte de-un moment de glorie în lumina reflectoarelor. Două minute, nimic mai mult. Şi să vorbeşti direct. Fără floricele, fără să-ţi pierzi glasul. Fără glumiţe. Dacă vorbeşte cu tine, asculţi cu atenţie şi faci exact ce spune. Nu ceri detalii sau explicaţii. Băiete, este prim-ministrul Marii Britanii, are o ţară de condus. O să-l pupi în fund, fără ezitare şi cu entuziasm. Ce zic eu, o să-l *lingi* în fund, o să-i bagi limba adânc în fund şi o să munceşti cu ea. Dacă, după întâlnirea asta, limba ta nu e acoperită pe toate părţile de căcat prim-ministerial, o să te-ntreb de ce. Pricepi?

Jeremy încuviinţă din cap. Credea că zâmbea într-un fel care exprima deplina sa atenţie, dar îşi pierduse deja controlul buzelor.

Goliatul ieşi violent din cameră, trântind uşa. Jeremy rămase în picioare câteva momente, bălăngănindu-se uşor. Spera că nu-şi evacuase involuntar intestinele. Când deveni evident că bărbatul nu urma să revină în cameră şi să-l lovească, Jeremy îşi şterse scuipatul de pe faţă.

Buuun, până acum era bine.

Privi ceasul de pe perete. Era în această celulă de două ore şi zece minute. Habar n-avea cât avea să mai dureze până venea prim-ministrul. Ar trebui să se aşeze? Probabil că nu.

Jeremy rămase în picioare, mai exact într-o încremenire mută, uitându-se atent la uşă alte douăsprezece minute. Luase o decizie în ceea ce priveşte

expresia pe care urma s-o arboreze la intrarea prim-ministrului – încredere respectuoasă; inteligenţă nedogmatică –, dar muşchii feţei începeau să-i obosească şi deja îi era greu s-o menţină. Era o expresie complicat de menţinut, se gândea la o variantă mai puţin solicitantă – servilitate şi atât, poate – când liderul naţiunii intră în cameră.

Era însoţit de încă două persoane, iar prim-ministrul era angajat în conversaţie cu ele. Niciunul nu păru să-l bage în seamă pe Jeremy. Aşteptă, încercând pe de o parte să nu asculte cu neruşinare conversaţia, iar pe de alta să se asigure că nu rata nici măcar cu o preţioasă nanosecundă începutul prezentării.

În final, cu o glumiţă pe care cei doi amici o găsiră extrem de amuzantă, PM-ul se întoarse spre Jeremy şi zâmbi. Unul dintre cei doi amici îi şopti ceva la ureche. PM-ul dădu din cap spre Jeremy şi zâmbi din nou.

— Gerald.

Jeremy zâmbi şi dădu din cap.

— Domnule prim-ministru.

— Bun, am fost foarte impresionaţi de munca ta în campania pentru programul de voluntariat Met şi vrem să vedem ce poţi face pentru proiectul cu Fermele de sănătate. Urmează să-l implementăm în mai puţin de două săptămâni şi vreau nişte unghiuri bune. Nişte unghiuri excepţionale. Crezi că te poţi descurca?

— Absolut, domnule prim-ministru.

— Bun. Ai grijă, mingea e-n terenul tău. Vreau un plan complet până luni.

Luni, drace.

— Absolut, domnule prim-ministru.

— Excelent. Debs o să se ocupe de tine.

După asta, marele bărbat se întoarse spre unul dintre amicii lui şi începu o conversaţie total diferită, în timp ce

ieşeau din cameră, lăsând-o pe Debs în urmă să „se ocupe" de el.

Splendid. Jeremy probabil că-l impresionase cu dialogul său plin de esenţă şi cu inteligenţa sa zgomotoasă. Scosese trei cuvinte. Trei cuvinte! Nici măcar un verb nu-i ieşise de pe buze. PM-ul va rămâne, probabil, mult timp în memorie cu această întâlnire. O va rememora diseară, în pat cu soţia. „Am avut azi o întâlnire *fascinantă* cu un tip absolut genial. Gerald îl cheamă. A spus «Domnule prim-ministru» de trei ori şi «absolut» de două ori. E un fel de Oscar Wilde tipul. *Trebuie* să-l cunoşti, dragă. Mori de râs cu el". Incredibil. Cu toate astea, primise jobul. Măcar era, îşi zise el, cu un pas mai aproape de weekendul la Chequers.

— Bun.

Debs, o femeie tăioasă, într-un costum cu croială clasică, pe care Jeremy ar fi clasificat-o fără îndoială ca „păpuşică", îi întinse un dosar gros, plin de documente.

— Asta e tot ce-avem până acum. Poţi să citeşti pe drum.

— Pe drum încotro?

— Norfolk. Zbori să vizitezi proiectul de lansare.

Îl trimiteau la Norfolk cu avionul? Cu avionul? La Norfolk?

— Când?

— Chiar acum. Elicopterul e pe acoperiş. Te conduc.

Se întoarse şi ieşi cu un pas hotărât din cameră. În mai puţin de un minut, Jeremy îşi dădu seama c-ar fi trebuit să meargă cu ea. Era aproape la capătul coridorului când Jeremy o prinse din urmă. Nici măcar nu se întorsese să se uite dacă venea cu ea. Se opri şi apăsă pe buton pentru a chema liftul.

— Ai bagajul la tine?

— Nu chiar. O periuţă de dinţi, cam atât.

— Să ai mereu la tine un bag[6]y pentru o zi când mai lucrezi cu noi, dacă ai norocul ăsta.

— Bineînţeles, sigur.

O zi. La Norfolk. La naiba, trebuia s-o sune pe Susie şi să anuleze întâlnirea.

Liftul sosi şi Debs intră. Trecu un fel de cartelă printr-un lector. Pe măsură ce liftul urca, se uita la Jeremy cu o privire tăioasă.

— Este un proiect foarte important pentru PM. Să nu *cumva* s-o dai în bară, că o să ai de-a face cu mine. O să vin personal la tine acasă şi o să-ţi zdrobesc coaiele cu tocurile, ca pe nişte kumquaturr coapte. Înţelegi?

Jeremy se uită la dosar, prefăcându-se că răsfoieşte paginile. Încerca, foarte atent, să nu se uite la tocurile lui Debs. Se întrebă dacă nu era mai puţin înfricoşător să lucrezi pentru Mafia rusă.

Şapte

— Eşti o idioată, rânji Jonny. Eşti dusă cu capul. Eşti total scrântită.

Hayleigh încercă să ignore batjocura crudă şi deplasată a fratelui ei şi o luă în sus pe scări.

— Îţi filează wolframul, continuă el, fără încetare. Eşti o nebună. Nebuuună. Wayne Looney, aşa ar trebui să ţi se spună. Eşti dusă rău.

Fata trecu dând din umeri pe lângă jigodia mică, dar hărţuiala nu se opri.

— Eşti razna. Eşti o psihopată. Eşti înapoiată mintal.

Şi tot aşa. Întruna, mereu la fel. Chiar după ce ajunse în sanctuar şi închise uşa după ea, el nu se opri.

— Eşti varză. Eşti atât de scrântită la cap, încât poţi să te vezi de la spate.

---

6 Cel mai mic dintre fructele citrice (Citrus Jortunella sau Fortunella japonica), asemănător cu o portocală, dar de mărimea unei cireşe, cu coaja subţire, comestibilă (n.tr.:).

Îşi pomi calculatorul, apăsă pe iTunes şi lăsă injuriile micului drăcuşor să se înece în *Some Kinda Lurve* a lui Jason şi a băieţilor.

Bineînţeles, asta nu-l făcu pe băiat să se oprească imediat. Se lipi de uşă şi strigă mai tare.

— Ţicnită. Eşti o ţicnită. Trăieşti în Oraşul Ticniţilor.

Beton. Poate că mai existau câteva case prin Birmingham sau Manchester unde nu-l auziseră încă, deşi Hayleigh se îndoia. Super. Doamne, fă în aşa fel încât să nu le spună lui mami şi lui tati ce văzuse.

Dar ce văzuse, de fapt? Mă rog, în afară de excursia oarecum bizară până pe hol şi înapoi, care trebuie să fi părut inexplicabil de ciudată dacă nu ştiai motivele pentru care trebuia să fie aşa. Oare o văzuse când îşi vârâse scrisoarea în colanţi?

Asta n-ar fi fost bine. Dacă o prindeau interceptând corespondenţa de la şcoală, hmmm, pe bune ar putea să eşueze totul lamentabil.

Avea încuietoare la uşă, dar dacă o prindeau că o folosea, ar fi ridicat inevitabil suspiciuni. Cu toate astea, măcar acum ar putea să rişte. Una peste alta, Jonny îi asediase camera, iar acum o insulta şi o batjocorea la un volum potrivit pentru un concert de thrash metal.

Vârî scrisoarea şi punga de plastic în spatele pernei imense de pe micuţa ei canapea, merse la uşă, încuie, iar Jonny începu imediat să strige:

— Şi-a încuiat uşa! Hayleigh şi-a încuiat uşa! Şi-a încuiat uşa ca să facă lucruri ţicnite în secret!

La naiba! Obţinuse exact contrariul. În loc de câteva momente de intimitate, acum putea să se aştepte ca ambii părinţi să-i acorde atenţie, probabil şi Jonny, care va încerca să se uite printre picioarele lor. Descuie uşa, o crăpă puţin şi-i spuse foarte încet lui Jonny:

— Du-te dracu’.

Jonny nu mai putu de fericire.

— Daaa! Hayleigh a spus „du-te dracu’”! scandă el. Hayleigh a spus „du-te dracu’”! Hayleigh a spus „du-te draa-acu”!

Trânti uşa şi se sprijini cu spatele de ea. El continuă să scandeze.

— Hayleigh a spus „du-te dracu’”!

Îl auzi pe tatăl ei jos pe scări.

— Jonny, las-o în pace!

— E dusă cu capul.

— Bineînţeles că e, acum las-o în pace.

— A spus „dracu’”.

— Jonny, nu mă face să-ţi spun încă o dată.

Îl auzi pe Jonny cum începe să coboare scările.

— Ar trebui să fie băgată la casa de nebuni. Ar trebui să-i capitonezi camera.

Iar tati, înţeleptul, îl conduse la bucătărie, spunând încet:

— O să-ţi capitonez ţie fundul, băiete.

Nu pentru prima şi cu siguranţă nu pentru ultima oară, Hayleigh îşi dori să fi avut norocul să aibă o soră mai mică în loc de monstrul de frate cu care se pricopsise. Sau un pisoi. Pe bune, un şobolan uriaş, urât şi scabros, plin de ciumă bubonică, de răni şi de rabie ar fi fost de nepe mii de ori mai de dorit.

Acum, ce să facă oare cu punga de plastic? Ar putea să încerce să arunce conţinutul la veceu, dar era posibil să nu meargă, cum de altfel descoperise pe riscul ei cu alte ocazii periculoase şi deosebit de neplăcute. Din motive necunoscute ei, mâncarea avea caracteristici de plutire mai bune *înainte* de-a fi mâncată. Corpul tău face ceva cu mâncarea când o transformă în excremente, astfel încât cade la fund. Nu voia să rişte să încerce aruncarea resturilor de mic dejun ca să le vadă plutind ameninţător la

suprafaţă de nenumărate ori şi să sfârşească prin a fi obligată să le pescuiască şi să le pună înapoi în pungă.

Nu avea încă acces la ghiozdan, deşi asta ar fi fost opţiunea cea mai uşoară. Ghiozdanul era jos în bucătărie, unde era probabil umplut chiar acum de mama ei cu un coşmar caloric pe care ea îl numea eufemistic „pacheţelul de prânz” al lui Hayleigh. O capcană mortală de prânz, mai degrabă. Mami luase o atitudine fermă în privinţa asta. Verificase mai demult pacheţelul de prânz pe care şi-l pregătise Hayleigh la un moment dat şi se dezlănţuise iadul. Ca şi cum trei bucăţi de ţelină ar fi fost o infracţiune cel puţin la fel de gravă ca matricidul. Aşa că, în loc să primească un prânz de care să se bucure efectiv (consumi mai multe calorii pentru a digera ţelina decât asimilezi din metabolizarea ei), Hayleigh pleca la şcoală cu un corn al abundenţei plin de orori imposibil de mâncat, aşa că nu mânca nimic. Mai mult, trebuia să cureţe bananele, portocalele şi kiwi-urile sau ce-or fi fost ele, să arunce pulpa mortală şi să pună coaja înapoi în pungă, împreună cu sticla de plastic golită de suc proaspăt de portocale, cu celofanul şi firimiturile de la sandvişul aruncat şi cu ambalajul batonului (incredibil!) de ciocolată care, dacă ar fi fost consumat efectiv, ar fi făcut-o atât de imensă, încât ar fi putut fi lansată în spaţiu şi considerată practic o nouă planetă. În loc să aibă parte de un prânz mic şi agreabil, pleca la şcoală cu un sac de provizii care să-i rupă spatele şi care ar fi permis armatei lui Napoleon să asedieze confortabil Moscova, fiecare obiect din sac necesitând un tratament complicat, iar resturile cu mireasma lor oribilă trebuind aduse înapoi acasă. Nimic din viaţa lui Hayleigh nu putea să fie simplu, niciodată. Nimic.

Nu putea să lase punga în cameră. Fără îndoială, mami urma să caute prin cameră cu o eficienţă nemiloasă, mai bine decât întreaga tură de noapte de anchetatori criminalişti ai lui Gil Grissom. „Aha, iată arma crimei,

Grissom: fraiera a pitit-o în spatele unei perne pe canapea”.

Nu putea să rişte să plece din casă cu punga băgată în colanţi. Urma să se îmbrăţişeze cu tati la uşă, apoi exista pericolul ca punga să foşnească în timp ce se urca în maşină, pe urmă pe întreaga durată a călătoriei trebuia să stea perfect nemişcată, iar lui mami sigur că asta i s-ar fi părut ciudat, plus că exista şi riscul de îmbrăţişare la poarta şcolii. Nu. Era prea riscant.

Ar putea totuşi să mute conţinutul pungii în alt recipient. Ceva care să nu foşnească. Dar ce anume? Cercetă camera. Ochii i se opriră pe o şosetă murdară. Genial! Ar putea să vâre totul în şosetă, să bage şoseta în colanţi, iar apoi să împacheteze frumos punga de plastic şi s-o ascundă aşa în sertar. Chiar dacă ar fi fost găsită, nu ar fi arătat extrem de suspect. Ar fi dat impresia că era excesiv de ordonată, lucru care, ultima oară când citise regulamentul, nu constituia o abatere gravă.

Dar... conţinutul era cam ud, nu? Dacă se scurgea prin şosetă şi începea să i se prelingă pe picior? Asta ar putea să cauzeze mai multe probleme decât ar fi rezolvat. Ar adăuga incontinenţa pe lista Bolilor Imaginare ale lui Hayleigh.

Pe deasupra, soluţia şosetei nu rezolva problema scrisorii. Scrisoarea trebuia să rămână intactă în cazul în care conţinea ceva inocent, dar important, ca de exemplu o factură. Indiferent în ce-o ascundea, exista riscul ca scrisoarea îndoită s-o trădeze cu foşnitul.

De ce trebuia să fie totul atât de *greu*?

Ochii îi căzură pe zâmbetul adorabil al lui Jason, iar ea găsi o soluţie care era în acelaşi timp teribilă şi perfectă.

Ar putea să ascundă resturile de mâncare *şi* scrisoarea între paginile din *Chick Chat*!

Ar putea să deschidă cu grijă punga în care era ambalată revista şi s-o resigileze. Apoi n-ar trebui decât s-o arunce nonşalant în ghiozdan în brambureala de la ieşirea din casă.

Bineînţeles, resturile umede de mâncare se vor scurge în revistă, care nu va mai putea fi citită, şi se vor distruge posterele pe care poate că ar fi vrut să le păstreze. Dar putea să obţină uşor un alt exemplar. Partea cea mai nasoală era că se putea strica poza cu Jason. Poate chiar mai multe. Erau probabil mai multe poze în revistă, iar asta părea un sacrilegiu, chiar dacă urma să le înlocuiască pe toate.

Se uită în jos la gropiţele alea absolut adorabile. Stai puţin. Ce-a fost asta? Cumva poza lui Jase *i-a făcut cu ochiul*? Nu se poate. Sau se poate? Bineînţeles că se poate. Dragostea adevărată este ceva foarte puternic. Chiar miraculos. Jason îi spunea că nu se supăra. O anunţa că era OK să-i strice poza pentru o cauză dreaptă ca asta. Îi transmitea mesaje tocmai din America, unde băieţii de la Big Boys Cry se pregăteau chiar acum pentru concertul de pe Shea Stadium din New York, care le va deschide piaţa din SUA şi care-i va face, probabil, cea mai mare trupă din istoria universului, iar el avea un milion şaptezeci şi unu de alte lucruri mai importante la care să se gândească, dar cu toate astea îşi făcuse timp să-i trimită puţină magie. Cât de atent era!

Îi dădură lacrimile şi strânse bine la piept coperta revistei. Jason n-ar lăsa pe nimeni s-o rănească. Niciodată.

Some Kinda Lurve, nu?

Opt întreaga poveste i se părea plină de o nemeritată cruzime lui Grenville. Se ridicase în picioare şi încercase să facă un lucru pozitiv, *carpase diem-ul*, dar sfârşise deprimat şi învins. Evaluarea iniţială la clubul de fitness fusese una dintre orele cu efectele cele mai devastatoare asupra sufletului său din întreaga lui viaţă.

Se prăbuşi în jos pe scări, deşi tot ce îşi dorea era să se întindă pe podea şi să doarmă vreo douăzeci de ani, se strecură prin prostia de turnantă şi ieşi pe uşa automată spre parcare.

Se înghesui în maşina care acum i se părea ridicol de mică, dat fiind cât de monstruos de mare era el, şi porni motorul. CD playerul se trezi la viaţă, dar acel Vivaldi ciripitor, remontant, pe care fredonase fericit pe drumul spre clubul de fitness părea total inadecvat acum, şi cum nu avea CD-ul cu *March of the Russian Slaves*[7] sau cu *Massa's* în *de Cold, Cold Ground* în maşină, îl opri.

Împinse frâna de mână şi se îndreptă spre bariera de ieşire. Aşteptă cu suficientă răbdare să se ridice braţul. Braţul nu se ridică. Dintr-un motiv oarecare, bariera cerea să introduci un cod înainte să te lase să pleci. Bineînţeles, Grenville nu ştia codul. Încercă să introducă o serie de cifre la întâmplare – combinaţiile evidente de patru cifre, ca de exemplu unu, doi, trei, patru şi aşa mai departe –, dar bariera refuză să se mişte.

Se gândi să iasă din maşină şi să încerce să rupă pe genunchi enervantul braţ cu dungi albe şi roşii, ceea ce i-ar fi oferit o satisfacţie considerabilă, dar chibzui mai bine-ar fi putut fi o sursă de publicitate negativă şi el era totuşi un fel de celebritate minoră acum, trebuia să fie atent la ce făcea –, aşa că se îndreptă într-o grabă furioasă înapoi spre clubul de fitness.

Ce nebunie era şi asta, să nu-i laşi pe oameni să plece din parcarea unui club de fitness? Nu exista nicio barieră care să nu-i lase *să intre*, ceea ce ar fi avut un oarecare sens. Probabil că nu ar fi foarte bine pentru afacere, dar ar ţine la distanţă persoanele nedorite şi i-ar opri pe non-clienţi să folosească parcarea, dacă ar încerca cineva să facă asta. Dar de ce să încerci să-i ţii pe non-clienţi şi

---

7 „Marşul Sclavilor Ruşi“, greşeală intenţionată de ortografie, probabil Marşul Slav de Piotr Ilici Ceaikovski (n.tr.).

persoanele nedorite *înăuntru*? Asta chiar nu avea logică. Ce încercau să obţină? Sperau oare că aceşti non-clienţi şi persoanele nedorite vor fi obligaţi să se învârtă în cerc la nesfârşit, până mureau de foame? Da, asta le-ar da o lecţie, nu-i aşa? I-ar învăţa pe dobitoci ce înseamnă să foloseşti o parcare fără să ai dreptul s-o faci.

Parcă pe un loc marcat cu cruce galbenă, rezervat teoretic oamenilor cu copii mici – consideră că aceasta era o infracţiune mai mică decât să parcheze pe locul pentru handicapaţi, deşi era tot o încălcare a regulamentului de parcare: era un infractor şi era pasibil de închisoare în penitenciarul de parcare dacă era condamnat – şi apoi se repezi pe uşa automată de sticlă, care abia avu timp să se deschidă.

Se postă în faţa recepţiei, dar blonda din spatele tejghelei făcea ceva atât de fascinant şi de vital cu o listă, încât nu putu să se desprindă nici măcar o secundă pentru a lua cunoştinţă de prezenţa sa, pentru a zâmbi sau pentru a spune simplu „Mă ocup imediat de dumneavoastră, domnule”, timp de zece minute pline. Nu contă că Grenville tuşi. Nu contă că expresia de pe faţa lui deveni întunecată şi plină de furie. Nu contă nici chiar când spuse direct:

— Scuzaţi-mă, puteţi să-mi spuneţi care este codul de la barieră?

După ea, afară ar fi putut fi un întreg convoi de non-clienţi care să se învârtă în cerc în parcare fără scop, într-o groază nomadă fără speranţă, tocmai de la Crăciunul din 1972, şi care să fi fost acum în pragul morţii, dar blonda avea de verificat lista ei vitală şi nimic n-ar fi putut s-o întrerupă. Grenville se uită la el, ca să se asigure că nu devenise invizibil sau că nu alunecase cumva într-o altă dimensiune care-l făcea de nedetectat pentru oamenii aflaţi pe acest plan fizic, dar nu, părea intact.

Era gata să sară peste tejghea şi s-o sugrume pe

muierea blondă, când observă un semn imens, pe care nici măcar Mr. Magoo[8] în persoană nu l-ar fi putut pierde din vedere şi care informa pe oricine era dispus să se uite că astăzi codul de la barieră era doisprezece nouăzeci şi nouă.

După Grenville, asta era şi mai puţin de înţeles. De ce să-i opreşti pe oameni să plece din parcare cu o barieră cu cod şi apoi să afişezi codul la vedere, pentru toată lumea? N-ar fi mai bine să afişezi codul la barieră? N-ar fi mai bine – iar asta era o noţiune total nebunească, din altă lume, sălbatică şi ireală – n-ar fi infinit mai bine *să nu ai deloc barieră*?

Ieşi afară pe uşa automată din sticlă, lăsându-i din nou timp doar cât se deschise, şi merse la maşină, gândindu-se că treaba asta cu clubul de fitness fusese o greşeală capitală, când lucrurile luară o turnură mult mai dramatică.

Maşina lui era blocată de o femeie într-o maşină de teren, care se chinuia să extragă cu o mână un copil care se văicărea dintr-un scaun de bebeluş de o complexitate stupidă, în timp ce în cealaltă mână ţinea o gamă uimitor de largă de pungi, jucării de pluş şi cărţi de mestecat, cu un cărucior strâns într-un mod ciudat sub braţ.

Grenville îşi ridică expresia până la nivelul imediat înainte de plăcut, ceea ce era maximul de care era capabil în momentul respectiv, şi spuse cu o voce care nu era deloc enervată:

— Mă scuzaţi?

Femeia se repezi la el ca o Gorgonă ridicată pe labele din spate, cu ochii măriţi de ură şi venin, şi ţipă:

— Ceea!!??

Grenville se aştepta acum ca părul ei să se

---

8 Personaj de animaţie reprezentând un pensionar bogat, care intră în tot felul de încurcături amuzante din cauza miopiei sale (n.tr.).

transforme într-un cuib de şerpi sâsâitori, încolăciţi. Dar îşi păstră calmul pe cât putu. Arătă spre maşina lui:

— Trebuie să…

— Unde e *copilul* dumneavoastră? urlă femeia. Unde-i afurisitul ăla de copil?

Copilul lui Grenville era la universitate, mai exact, sugând urma de viaţă care nu fusese încă stoarsă din contul lui bancar de fosta lui iubită, mulţumesc de întrebare. Ce avea asta de-a face cu încurcătura de acum îl cam depăşea.

— Trebuie doar să ies, după care puteţi…

— Locul ăsta e rezervat pentru persoanele cu copii mici, dobitoc egoist ce eşti.

— Da, dar am oprit doar pentru câteva…

— Bun, atunci poţi foarte bine să aştepţi.

Grenville se uită în jur, ca şi cum ar fi putut găsi un arbitru de sănătate mintală care să ia o decizie rapidă în această chestiune, dar nu era nimeni. Fapt interesant totuşi, exista un loc de parcare perfect accesibil la nici trei metri distanţă.

— Dar e un loc de parcare acolo, zâmbi el cu o decentă aproximare a simpatiei. Puteţi să-l folosiţi pe acela.

— Ai fi putut *tu* să-l foloseşti! urlă Meduza.

Eliberase în sfârşit spiriduşul de copil din plasa lui protectoare şi se chinuia să umble la cărucior, o sarcină care părea oarecum imposibilă, dat fiind că acum nu mai avea nicio mână liberă.

— Nu era liber când am…

— Atunci poţi foarte bine să aştepţi! urlă ea din nou, deschizând căruciorul cu o lovitură.

Grenville se uită din nou la semnul de parcare. Începea să-şi piardă calmul.

— Uite ce-i, cucoană, semnul ăsta e o *sugestie*. Nu e

legea locului. Nu este o *infracţiune* pentru care eşti pasibil de închisoare dacă parchezi acolo fără să ai un copil mic, ba chiar fără un copil suficient de mare. Poţi să nu ai copii, să fii impotent şi steril şi să parchezi acolo fără să încalci legea.

Monstrul feminin reuşise să-l înghesuie pe ţâncul bălos în cărucior şi acum îl prindea cu un set complex de hamuri şi curele pentru a-l pregăti pentru extenuanta expediţie plină de pericole spre intrarea în clubul de fitness, aflată la distanţa inimaginabilă de nici cinci metri. Îşi îndreptă umerii, se întoarse şi zâmbi cu toată afecţiunea unui rottweiler turbat, iar apoi, cu o ieşire uimitoare de inteligenţă şi originalitate, anunţă:

— Bine, poţi foarte bine *să aştepţi*.

Plecă în trombă cu copilul bine fixat în centuri. Se opri lângă uşa automată şi adăugă, chiar fără rost:

— Grăsan nenorocit.

Până aici. Zgripţuroaica mersese *un pic* prea departe. Apăsase pe un buton în plus din butoanele lui Grenville. Şi asta fusese o mare greşeală.

Grenville se înghesui înapoi în maşina lui şi porni motorul. Ridică repede capacul cotierei şi căută în colecţia de CD-uri pe care o ţinea acolo, o manevră care nu era deloc simplă, deoarece implica simultan o întoarcere de la mijloc şi o aplecare, lucru care-l durea destul de tare şi-i îngreuna respiraţia, făcându-l să ajungă de două ori aproape de leşin şi obligându-l să se oprească şi să-şi recapete suflul. Dar găsi ceea ce căutase şi aşeză CD-ul pe platan. Dădu volumul mai tare când Steppenwolf produse primele acorduri din *Bom to Be Wild* şi băgă în marşarier.

Intră feroce în maşina 4 x4, aproape dându-se cu capul de parbriz.

Se auzi un scrâşnit teribil de metal, iar alarma vehicululuiţintă porni să se văicărească de durere.

Grenville rânji răutăcios şi se uită în oglinda retrovizoare, dar vehiculul scorpiei nu părea să se fi mişcat prea mult. Se întoarse – din nou, o mişcare dureroasă, pentru că implica, hm, mişcare – şi se uită pe lunetă. Hoaşcamobilul nu părea să se fi mişcat niciun centimetru.

Băgă în viteza întâi şi, cu zgomotul satisfăcător al avariilor auto produse cu încetinitorul, desprinse maşina de vehicululţintă şi înaintă cât putu, lovind din greşeală borna din faţa sa, apoi băgă din nou în marşarier şi apăsă cu putere acceleraţia.

De data asta se auzi un zgomot mai puternic, urmat de un refren înviorător al unor avarii mai mari, iar airbagul său sări cu zgomot din volan, aproape sufocându-l. După ce airbagul se dezumflă în sfârşit, se uită din nou în oglindă, dar vehiculul cotoroanţei îi bloca în continuare drumul. Ieşi din maşină să inspecteze avariile.

Maşina de teren a femeii nu se clintise nici măcar cu un centimetru. Mai rău, nici măcar nu avea avarii vizibile. Cele câteva urme de vopsea de pe bara din faţă erau singurele dovezi ale evenimentului – păreau a fi de fapt urme de vopsea de pe maşina lui Grenville şi ar fi putut să se şteargă foarte bine.

Prin contrast, partea din spate a maşinii lui Grenville era aproape complet înfundată.

Poate că nu se gândise prea bine la asta, aşa cum crezuse. Poate că fusese un plan uşor prostesc să încerce să mute ceea ce era, să fim serioşi, versiunea urbană a tancului Centurion, cu un hatchback de familie cu trei uşi. Poate că ar fi trebuit să aştepte ca ceaţa roşie să se evaporeze complet înainte de-a decide asupra acţiunii celei mai înţelepte.

Se deplasă spre partea din faţă a maşinii. Bara din faţă era îndoită, iar grila radiatorului arăta ca proteza din cauciuc a unui boxer care tocmai urma să piardă. Bun. Acum ce trebuia să facă? Să aştepte până ieşea femeia aia

îngrozitoare ca să vadă ce făcuse el între timp? Nu părea genul care să lase să treacă o tentativă de distrugere majoră a proprietăţii ei fără să comenteze. Ar chema poliţia, fără îndoială, şi deşi Grenville avea dreptate din punct de vedere moral, era (injust) culpabil din punct de vedere juridic. Observă că borna pe care-o lovise era uşor dislocată, iar fundaţia de beton a bornei uşor crăpată. Bun, dacă nu putea să meargă cu spatele, avea să se deplaseze cu faţa.

Se înghesui înapoi la volan. Opri *Bom to Be Wild* pentru că, la drept vorbind, nu prea se mai simţea atât de sălbatic, şi pentru că nu se putu gândi la nicio piesă din colecţia sa de CD-uri care să se cheme *I'm an Idiot*, decise să nu se mai complice cu muzica.

Îşi desprinse vehiculul de celălalt, tresărind la sunetul a ceea ce pricepu acum că erau alte avarii imÿore ale propriei maşini.

Intră din nou în bornă, de data asta intenţionat. Trebui să intre în ea de încă două ori înainte să cedeze, iar până să termine manevra, capota lui fusese deja sever şifonată şi se vedea ieşind abur şi/sau fum din ea.

Trecu în viteză pe trotuar pe lângă uşile automate, care se deschiseră în dreptul lui. Prinse cu coada ochiului imaginea recepţionerei blonde, care lăsase în sfârşit lista de verificare şi arborase o expresie de uimire completă. Grenville îi arătă degetul, îndreptă maşina printre alte două borne şi reuşi să treacă aproape fără să distrugă complet ambele aripi, rămânând doar cu o scobitură dublă pe întreaga lungime a aripilor şi a uşilor pe ambele părţi.

Merse încet, fluierând, dintr-un motiv sau altul, până la barieră, moment în care îşi dădu seama că uitase codul, în toată agitaţia. Trecu direct prin barieră oricum, rămânând fără capotă în această încercare şi spărgându-şi parbrizul.

Da, per total, clubul de fitness nu fusese probabil

ceea ce ai putea numi o „idee bună”. Dar cel puţin mai avea dieta, se putea agăţa de ea. Şi măcar de ea reuşise să se ţină. Măcar pierdea în greutate. Asta era cel mai important.

Clubul de fitness era situat în partea din spate a unui complex recreaţional care avea cinema, piste de bowling, patinoar şi nişte restaurante. În timp ce se îndrepta cu greu spre sensul giratoriu de la ieşire, observă o reclamă la un McDonalds cu McDrive şi chicoti în sinea lui. Ce tâmpenie incredibilă. Să pui un McDonalds lângă un club de fitness. Şi, înainte să ştie cum se întâmplase asta, se trezi exact în faţa cabinei de la McDrive, unde comandă două McMuffins duble cu cârnaţi şi ou, ambele cu cartofi ţărăneşti, pe care le consumă cu mare plăcere şi cu o teribilă vinovăţie, în timp ce-şi conducea cu o mână restul de maşină fumegândă spre ieşire. Tocmai intrase din nou în sensul giratoriu, cu gândul să-şi mai ia două, când fu salvat de doi poliţişti care-l arestară.

N «un

Jeremy stătea într-un elicopter.

Şi nu în orice elicopter.

Jeremy stătea, dacă vreţi să ştiţi, în elicopterul privat al prim-ministrului, care, întâmplător, zbura undeva. Mai exact, îl ducea pe Jeremy undeva. Era oare posibil să întâlneşti în viaţa reală o situaţie mai excitantă decât asta? Oficial, bineînţeles, prim-ministrul *nu avea* un elicopter privat. Asta ar fi putut să-l facă să pară un fel de grandoman, de plutocrat plin de el. Oficial, era vorba de un elicopter al guvernului pe care-l putea utiliza oricine altcineva, teoretic vorbind. Bineînţeles, nu-l utiliza niciodată altcineva. Zbura doar atunci şi acolo unde dorea prim-ministrul, şi nu-l ducea decât pe prim-ministru şi pe persoanele pe care dorea prim-ministrul să le ducă.

Zgomotul îţi tăia respiraţia. Întreaga experienţă îţi tăia respiraţia. Orgasmatic. Sextaziant. I-ar fi plăcut să-l

sune chiar atunci pe Derrian şi să-i explice de ce era nevoit să zbiere, ca să acopere zgomotul făcut de elicopterul prim-ministrului, dar i se spusese că nu putea să utilizeze telefonul mobil în aer. Păcat.

În faţă erau, probabil deloc uimitor, piloţii. Pe scaunul de vizavi stătea o femeie. O femeie destul de atrăgătoare, în opinia profesională a lui Jeremy. Stătea acolo de când se urcase el. Îşi ridicase privirea spre el din laptop când se urcase în cabină, dăduse scurt din cap în semn de salut şi continuase să-l ignore. Nu arăta ca un membru al staffului, prin urmare era, probabil, un coleg de călătorie, cu aceeaşi destinaţie. Încercase de câteva ori să-i prindă privirea. De obicei, îi ieşea bine asta şi în cazul de faţă nici nu prea avea concurenţă, dar tipa părea dezinteresată într-un fel studios. Jeremy se întreba dacă era vorba de un dezinteres autentic sau dacă doar încerca să pară dezinteresată, caz în care Jeremy ar fi avut parte de un noroc chior.

Jeremy descoperise că femeilor le plăcea adeseori să-şi arate interesul mimând dezinteresul. Nu avea nici cea mai vagă idee de ce ar face aşa ceva, dar asta se întâmpla. Femeile fac adeseori exact opusul a ceea ce te-ai aştepta să facă. Vorbeşti cu o tipă, totul merge bine, pare că toată povestea se îndreaptă spre ceva, după care tipa aduce vorba, aproape neintenţionat, despre prietenul ei. Imediat, instinctul îţi spune: are prieten, mai bine te retragi, n-o să reuşeşti niciodată. Dar asta ar fi o mare greşeală. Nu spune asta doar ca să te ţină la respect: îl menţionează ca să-şi aducă aminte că are un prieten şi că n-ar trebui să se simtă atrasă de tine în felul în care simte că este. Menţionarea prietenului este Alamo[9]-ul ei, prietene. Dacă

9 Bătălia de la Alamo este una dintre cele mai cunoscute bătălii din istoria Texasului. In 1836, mai puţin de 200 de americani au apărat fortul Alamo timp de 13 zile, în faţa soldaţilor mexicani conduşi de dictatorul@ general Antonio Lopez de Santa Anna, guvernatorul

a adus vorba de prieten, poţi fi sigur că-i place de tine.

Iată o fază şi mai bună: o fată e de acord să ajungă cu tine în pat, dar insistă cu fermitate că nu va avea loc un act sexual propriu-zis, cu penetrare, lucru despre care probabil că ştiţi amândoi că nu se va întâmpla, dar mergi mai departe oricum, pentru că eşti un gentleman, şi cu siguranţă că nici măcar prin cap nu-ţi trece să faci sex cu vreo gagică fără acordul ei. În ziua de azi, ai nevoie, probabil, de un consimţământ scris, prietene, cu contrasemnătura acel puţin trei experţi cu reputaţie excelentă, a tatălui şi a mamei ei şi, dacă mai sunt în viaţă, a tuturor celor patru bunici, sau altfel te poţi numi violator.

Deci ajungeţi în pat şi, ca să păstraţi ideea de-a nu face sex, ea se dezbracă de tot, mai puţin de chiloţi. Păi, prietene, ăsta e potul cel mare. Este, să fim serioşi, un mecanism de păstrare a aparenţelor. „Hei, am ajuns în pat cu tipul ăsta, m-am dezbrăcat şi am avut un preludiu destul de consistent, dar, doamnelor şi domnilor, AM RĂMAS CU CHILOŢII PE MINE. Toată lumea ştie că bikinii sunt impenetrabili chiar şi pentru cel mai drăguţ şi insistent penis. Cum naiba am ajuns de la acel inocent joc erotic la un întreg act sexual consimţit, iată un mister bizar. Mai mult, de ce am repetat acelaşi act de neiertat de încă cinci ori în mai puţin de cinci ore este complet inexplicabil, de necrezut. Aş putea chiar să-i dau în judecată pe producătorii de bikini. Produsul lor ar trebui să ofere o protecţie mai bună”.

Deci nu-şi făcea probleme că fata îl ignora. Mai ales dacă-l ignora cu premeditare. Continuaţi, domnişoară. Jeremy avea ce face, oricum. Treburi alocate de prim-ministru în persoană. Ar fi putut să joace şi el jocul ignorării deliberate. Scoase dosarul pe care i-l dăduse Debs şi se apucă să-l răsfoiască.

Ceva se schimbă în elicopter. Jeremy nu-şi dădea

Mexicului (n.tr.).

seama dacă era sunetul elicei sau unghiul de atac. Se uită pe fereastră. Coborau, cu siguranţă.

Sub ei se afla un fel de tabără. Ca un fel de tabără de vacanţă, sau chiar ca o cazarmă. Era un spaţiu imens. Foarte mare. Erau deja prea jos ca să vadă întreaga perspectivă, dar de sus toate clădirile păreau să fie aşezate ca nişte gigantice roţi panoramice.

Aterizară într-un spaţiu deschis, un H alb înscris într-un cerc, şi piloţii opriră motoarele. Păcat. Jeremy ar fi vrut să fugă, cu capul între umeri, pe sub elice, în furtuna de praf ridicat în aer, cu cineva care striga un bun venit peste întreaga hărmălaie, ca şi cum n-ar fi fost doar un VIP, ci un VIP grăbit.

Femeia puse deoparte laptopul, zâmbi spre el şi-i întinse mâna.

— Jemma, îl informă ea.

— Jeremy.

— Îmi pare bine. N-am vrut să facem cunoştinţă în zgomotul ăla de elice. E mai rău decât dacă încerci să faci conversaţie într-un club de noapte.

Mai fusese în elicopter.

— Absolut, aprobă Jeremy. Nici mie nu-mi place.

Coborâră scările elicopterului.

— Şi ce faci aici, Jeremy?

— A, am venit doar să văd cum arată. Să iau pulsul locului, ceva de genul ăsta.

La ordinul prim-ministrului Marii Britanii, vru el să adauge, dar i se păru c-ar fi putut să sune cam pompos.

— Mda, evident, de asta am venit cu toţii aici. Dar ce eşti? Doctor? Avocat?

— Conceptolog.

— Ce anume?

— Conceptolog. Duc idei de la Noţiune la Naţiune.

Fata părea în continuare pierdută. Se întâmpla asta adeseori, descoperise Jeremy, când încerca să-i explice unui necunoscător ce făcea. Zâmbi cu indulgenţă.

— Ştii, cuvântul „concept” are aceeaşi rădăcină cu concepţia. Eu ghidez noţiunile în procesul naşterii lor. Într-un fel, sunt un pediatru al conceptelor.

În continuare pierdută.

— Fac publicitate pentru concepte. Iau un concept şi găsesc metode de a-l face mai atractiv.

— Te ocupi de PR?

Asta duruse.

— Nu chiar. Sunt conceptolog. Tu cu ce te ocupi?

— Sunt investigator şi dispersalizator de conştientizare a cunoaşterii.

Făcea mişto?

— Poftim?

Fata chicoti.

— Asistent de cercetare. Sunt angajată la Departamentul de Cercetare Nutriţională al ULIST, care este subordonată guvernului.

Asistent de cercetare. Cu alte cuvinte, studentă. De unde naiba avea atâtea aere?

Un bărbat cu o cască galbenă de protecţie se apropie de ei cu o maşinuţă de golf. Coborî, o salută din cap pe însoţitoarea lui Jeremy şi zâmbi.

— Jemma.

Ea salută la rândul său.

— Pete.

Nu era la prima vizită.

Îi dădu o caschetă galbenă şi se întoarse spre Jeremy.

— Dumneavoastră trebuie să fiţi Jeremy Slake?

— Jeremy Slank.

— Mă scuzaţi, Slank. Tipul de la PR, corect?

Jeremy tresări, dar nu-l corectă. Ce rost avea? Ar fi stricat orzul pe gâşte. Zâmbi şi luă cascheta care-i fusese întinsă. Urma să-i strice definitiv frizura, dar era, fără îndoială, obligatorie. În ziua de azi, trebuia să porţi cască de protecţie şi ca să pui mâna pe o şurubelniţă. Văzuse nişte muncitori care lucrau la borduri pe strada lui şi purtau căşti de protecţie, şi nu înţelegea sub nicio formă de ce. Nu părea să vină niciun pericol major de sus, dacă nu cumva cineva ar fi plănuit un salt sinucigaş de pe unul dintre acoperişurile din preajmă, caz în care casca de protecţie n-ar fi fost de prea mare ajutor.

— Eu sunt Peter Stone, managerul de proiect al acestor vesele reşedinţe de vacanţă. Mi s-a spus să vă fac turul complet pentru VIP-uri. Ce zici, e OK?

Jeremy spuse:

— Sigur.

Apoi îşi dădu seama că bărbatul vorbise cu Jemma, care probabil că ştia turul pe dinafară.

— Nu mă deranjează, Pete, zâmbi Jemma. Cred c-au apărut ceva schimbări.

— A, da. Nişte ajustări, cu siguranţă.

Stone făcu un gest din mână, invitându-i să pornească la drum, ceea ce şi făcură.

— Bun, nişte date: un spaţiu de două sute de hectare, cu patru etape planificate. Am finalizat prima etapă şi suntem aproape de finalizare la etapa a doua. Acest gard înconjoară întregul perimetru, sunt peste şase kilometri de gard…

Gardul era din sârmă ghimpată groasă şi avea cel puţin şase metri înălţime. Imposibil de sărit, dacă nu erai acrobat la circ.

Jeremy spuse:

— E un gard destul de impunător. E cumva electrificat?

Stone râse.

— Nu. Şi nu sunt nici posturi de pază. Oamenii de aici n-o să fie chiar prizonieri, dar regimul o să fie destul de strict şi nu vrem să încurajăm renunţările. Credem că dacă sunt apţi să sară gardul ăsta, sunt apţi să plece.

— O să fie paznici la poartă?

— O să existe o prezenţă de securitate, dar mai mult pentru a-i împiedica pe băgătorii de seamă să intre decât pentru a-i opri pe clienţi să plece.

— Ce se întâmplă dacă evadează cineva?

— O să fie urmăriţi cu o bilă imensă din cauciuc şi sufocaţi. Jeremy, nu-i o închisoare. Oamenii de aici o să fie cumplit de obezi. Suntem într-o vale, destul de departe. Dacă unul dintre ei încearcă s-o ia la sănătoasa, o să alerge, probabil, treizeci de metri la deal şi-o să intre în comă, din cauza lipsei de frişcă. Hai să facem turul.

În timp ce urcau în maşinuţa de golf, Jeremy prinse cu coada ochiului o dungă din chiloţii Jemmei. Cu siguranţă *nu* erau La Perla. Nici măcar nu erau tanga. Erau nişte chiloţi cu talie joasă foarte oficiali, la mai puţin de zece lire trei bucăţi de la Marks *8 c* Spencer, după câte îşi dădea seama. Rezistenţi şi practici, dar asta nu conta chiar deloc. Jeremy îşi zise anticipativ că urmau să atârne sub patul lui înainte de răsăritul soarelui.

Zece

Hayleigh resigilă revista în ambalajul de plastic şi-l sărută pentru ultima oară pejase. Hayleigh săruta bine, în opinia ei. Şapte sau chiar opt pe o scară de la unu la zece, după propria evaluare. Nu sărutase niciodată un băiat în carne şi oase – de fapt, nici nu cunoscuse un băiat în carne şi oase pe care să-şi dorească să-l sărute efectiv, dacă insistaţi –, dar exersase destul de mult cu perna şi cu mâna, formând o pereche foarte reală de buze din degetul mare şi din arătător. Mai mult, văzuse o mulţime de scene

cu săruturi pe ecran, prin urmare nu era chiar un mister. Şi nu era niciun mister cine era beneficiarul imaginar al acestor exerciţii de mozoleală.

Scrisoarea de la şcoală era spre partea din faţă a revistei *Chick Chat*, împachetată individual într-o folie de plastic ca să nu se ude de la mâncare. Mâncarea se afla în partea din spate a revistei, turtită între un reportaj pe două pagini despre patetica împă de băieţi Cuz Weer Uz care, să fim serioşi, meritau tot ce primiseră: mâncare îmbibată cu apă.

Acum era gata de plecare, rămăseseră doar câteva minute înainte se cheme jos. Trase draperiile ca să se uite afară la ziua mohorâtă. Era o zi gri şi umedă, cum părea să fie mereu în ultima vreme. Hayleigh nici nu-şi amintea cum era vara. Soarele se lupta să treacă prin straturi de nori încăpăţânaţi şi uite: se vedea luna. Nu prea aveai multe ocazii să vezi şi soarele, şi luna pe cer în acelaşi timp.

Hayleigh îngheţă. Era o semilună. Creştea sau descreştea? Asta era principala întrebare. Dacă era în creştere…

Se grăbi să-şi verifice jurnalul. Treisprezece. Dădu paginile înapoi. La naiba, la naiba, la naiba! Ar fi trebuit să-i vină.

Lui Hayleigh începuse să-i vină ciclul cu mult timp în urmă. Avea aproape zece ani. În mai puţin de un an, ciclul i se reglase complet. Puteai să-ţi potriveşti ceasul după el. Dar în ultima vreme, în ultimele şase luni sau aşa ceva, nu-i mai venise deloc. Era chiar fericită că era aşa, pe bune. Ciclul nu părea să aducă niciun fel de beneficii, doar neplăceri, dureri şi nişte schimbări bruşte de dispoziţie, deci nimic bun, după ce-i pierise entuziasmul iniţial că Era în Sfârşit Femeie. Dar se îngrijora că, dacă afla mami, ar putea să creadă că era un alt simptom al Bolilor Imaginare ale lui Hayleigh. Ar putea chiar să fie supusă unui interogatoriu la doctor, la tot felul de psihiatri şi experţi, şi

ar sfârşi prin a fi hrănită cu forţa, ceea ce era o reală ameninţare. Pur şi simplu nu putea să treacă prin toată povestea asta. Mai avea de slăbit încă o tonă şi nimeni nu părea să înţeleagă asta. Nimeni nu părea capabil să-şi pună mintea la contribuţie şi să priceapă.

Merse la şifonier şi scoase briceagul pe care-l împrumutase subtil din camera lui Jonny, apoi deschise cutia în care ţinea plasturii roz impermeabili pe care-i scosese cu fineţe din kitul de prim-ajutor din bucătărie. Se strecură până la uşă şi o crăpă, îl auzi pe Jonny fredonând pe hip-hopul lui oribil în dormitorul de vizavi. Era o prostioară stupidă. Cineva sugera „cacă-te în pat, dobitocule”. Deosebit. O corală de Brahms, poate? Corul Tabernacululului Mormonilor? Matineul de la St. Peter în direct?

Nu mai era nimeni înjur. Nimeni care s-o întrerupă. Închise uşa cu grijă şi fugi repede la baie. Uşa nu se încuia, bineînţeles. Deşi era puţin probabil să fie deranjată aici, totul era posibil. Mami nu se gândea prea mult la intimitatea copiilor ei şi putea să dea buzna înăuntru fără să se gândească, pentru a înlocui sulul de hârtie igienică, săpunul sau ceva de genul ăsta, iar dacă o prindea pe Hayleigh făcând aşa ceva…

Deci repejor. Scoase un absorbant din ambalaj şi se aşeză pe closet. Îşi fixă briceagul pe palmă. Timiditatea nu-şi avea locul aici. Trebuie să fii curajos şi decis, altfel nu merge şi doare. Chiar rău.

Făcu o incizie subţire, de aproape doi centimetri, de-a lungul liniei vieţii. Dacă tai de-a lungul liniilor, nu apar cicatrice evidente. Apăsă pe ambele laturi ale inciziei. Ai nevoie de mult sânge ca să fii convingătoare cu asta. Lăsă sângele să picure pe absorbant. La început, încercase să facă asta cu cerneală, dar nu puteai niciodată să obţii nuanţa potrivită de roşu. În plus, cerneala nu-şi schimba culoarea pe măsură ce trecea timpul, aşa cum se întâmpla

cu sângele, iar dacă absorbantele rămâneau în coşul de gunoi mai multe zile, cum era foarte posibil, nu era prea convingător. În afară de asta, cerneala mirosea a cerneală, iar sângele, nu.

Sări când auzi vocea ca de claxon a mamei ei „Haide, Hayleigh, întârziem!”, ca şi cum asta ar fi fost o ştire absolut şocantă şi oribilă, ca şi cum ar fi existat vreo dimineaţă în care să nu fie în întârziere. Mânji absorbantul cu restul de sânge, îşi ţinu mâna sub jetul de apă rece la robinet până când sângerarea păru să se oprească. Se şterse repede şi aplică plasturele. Aruncă absorbantul „lucrat” în coşul de gunoi cu pedală de sub chiuvetă, iar apoi apăsă pe rană să vadă dacă nu cumva mai curgea sânge. Excelent. O treabă extraordinară.

Chiar când terminase auzi un al doilea strigăt, mai grăbit, pe scări. Hayleigh fugi în capul scărilor şi strigă:

— Vin, pentru numele lui Dumnezeu!

Era aproape la jumătatea scărilor când îşi aminti de revistă şi fu nevoită să se întoarcă şi să se ducă din nou în cameră – o manevră care urma să provoace în mod sigur un val de nerăbdare din partea maică-sii, care o aştepta, dar nu prea avea cum să evite problema asta.

Apucă *Chick Chat* şi se îndreptă din nou spre scări.

— Îmi uitasem revista!

Zâmbi, apucă ghiozdanul pe care i-l întindea taică-său şi îndesă marfa de contrabandă atent ambalată în el, cu o grabă indiferentă. Din nou, bună treabă.

Îi – Ţi-ai uita şi capul dacă n-ar fi înşurubat pe umeri, chicoti tatăl ei fără vlagă.

1 – Nu e înşurubat, interveni Jonny. E dusă cu pluta.

I începu să se târască pe hol în lateral, exagerând mişcările lui Hayleigh de mai devreme.

— Uitaţi-vă la mine, sunt Femeia Crab. Sunt atotputernica Fată Crab.

Se răsuci şi se aruncă în faţă într-un fel de bodysurfing pe parchetul din hol înspre uşă.

— Ieee, sunt un supererou idiot. Sunt Fata Cretină.

În acest moment, avu un sentiment ciudat. Deşi simţea că Voia ca Jonny să moară, şi dacă ar fi putut să apese pe un buton care să-l facă să cadă lat chiar acolo, pe loc, l-ar fi ţinut apăsat cu insistenţă, Hayleigh se gândi că era chiar distractiv. Şi zâmbi.

Mami şi tati se uitau efectiv cu gurile căscate. Speculând puţin, Hayleigh ar fi putut crede că-şi făceau mai multe probleme în legătură cu sănătatea mintală a lui Jonny decât cu a ei.

Tati tuşi nervos.

— Hm, Jonny…

Jonny se ridică în dreptul uşii şi îşi luă o faţă de supererou.

— Sunt Fata Nebună! Deţin puterea secretă de-a mă târî lateral pe hol.

— Bravo, Jonny, zise tati şi-l bătu afectuos pe cap. Dar aici, pe planeta Pământ, trebuie să mergem la şcoală.

Şi-i dădu un brânci uşor din spate, împingându-l pe uşa deschisă.

Jonny fugi jos pe alee spre ridicolul şi econeprietenosul 4 x4, cântând „Na na na na na na na na na na na na na na na na Nebuna!”

Tati îşi întinse braţele spre Hayleigh, aşa că ea putu să treacă în fugă pe lângă oglindă, cu ochii aţintiţi spre tati, şi să sară spre îmbrăţişare. Evitase un potenţial moment critic produs de un foşnit, mulţumită lui jase, aşa că se grăbi liniştită spre maşină.

Hayleigh se urcă în ridicol de uriaşul scaun din spate al monstrului înghiţitor de benzină. Îi oferea mereu lui Jonny dubiosul privilegiu de-a sta în faţă, deşi teoretic era dreptul ei din naştere, ca fiind copilul cel mai mare. Nu se

supăra pentru că (a) era mai uşor să găsească un loc în unghiul mort al oglinzii retrovizoare în spate, (b) orice comportament aşa-zis „nepermis” din partea ei trecea mai uşor neobservat şi (c) era mai puţin probabil ca mami să-i ţină teorii dacă stătea în spate. Doar *un pic* mai puţin probabil. De asemenea, existau mai puţine lucruri care s-o distragă şi se putea concentra asupra minunatelor panouri publicitare de pe marginea drumului spre şcoală, admirând toate acele nenumărate modele şi actriţe superbe, cu forme imposibil de cereşti, la care Hayleigh nici măcar nu putea să aspire în visurile ei cele mai îndrăzneţe.

Bun, fusese o dimineaţă aproximativ obişnuită, plină de pericole, chinuri şi experienţe la limită, până acum. Dar, în acelaşi timp, o dimineaţă soldată cu suficient succes. Calorii consumate: zero. Aport de grăsimi: zero grame. Carbohidraţi: zero puncte. Pe coloana de minusuri, bineînţeles, o revistă distrusă, o mică incizie în palmă şi…

Stomacul lui Hayleigh făcu un dublu salt.

Lăsase briceagul şi cutia de plasturi în baie.

Unsprezece

Cartierul rezidenţial era format din clădiri din prefabricate, cu foarte puţine ornamente. Erau de fapt cămine cărora 11 se anexase o zonă foarte mare pentru petrecerea timpului în cursul zilei. Jeremy presupuse că li se prezentau cazărmile ude arătat”, deoarece la ceea ce altfel părea o tabără de prizonieri de război se adăugaseră câteva accente incongruent de scumpe, tipice caselor de locuit.

Stone vorbea tot timpul, într-un zumzet mai mult sau mai puţin plictisit, în funcţie de interesul personal cu privire la lucrurile şi cifrele pe care le împărtăşea, întrerupt de schimbul ocazional de saluturi cu unul dintre numeroasele grupuri de muncitori cu caschete de protecţie, care încă lucrau la finisse. Jeremy spera să

primească un fel de prezentare scrisă la sfârşitul turului, pentru că-i era imposibil să-şi aducă aminte ceva din tot ce auzise.

Locul fusese conceput cu o eficienţă rece. Jeremy suspecta că arhitectul fusese german. Toate clădirile erau nemilos de simetrice. Erau grupate în complexe care duceau către un punct central, ca spiţele unei roţi. Punctele centrale erau ca nişte piaţete. În fiecare piaţetă exista câte un complex de fitness – dotat cu toate cele –, o cantină suprailuminată şi complet neprimitoare, evident, cu bună ştiinţă, presupuse Jeremy. Cantinele nu prea păreau locul potrivit pentru o cină plăcută sau o întâlnire romantică. Existau şi magazine, majoritatea goale încă, deşi unitatea de lângă intrarea în sala de fitness afişa o gamă largă de echipamente de jogging de dimensiuni imense şi treninguri în culori ţipătoare, care aveau şi preţurile afişate. Preţurile erau într-o monedă necunoscută, lucru pe care Jeremy îl găsea vag deranjant.

— Aăă, Pete, ce-i cu preţurile astea? Tricou de jogging 10 g? Rachetă de tenis lkg?

— Mda. Banii normali nu pot fi folosiţi aici. În schimb, rezidenţii trebuie să câştige credite în moneda locală. Pot câştiga aceste credite pierzând în greutate. Fiecare are un cont de fitness şi un card de credit, pe care-l introduc la cântărirea zilnică. Pierzi în greutate, ţi se creditează contul. Te îngraşi, ţi se debitează.

Suna un pic draconic pentru Jeremy.

— Deci, dacă slăbeşti zece grame, poţi să-ţi cumperi un tricou de jogging? Dacă slăbeşti un kilogram, poţi să-ţi cumperi o rachetă de tenis?

— Exact.

— Şi ce faci dacă nu pierzi în greutate?

Stone dădu din umeri.

— Atunci nu poţi să cumperi nimic. Asta ar trebui să

fie o motivaţie fantastică.

— Păi şi ce fel de magazine o să fie aici?

— A, magazine de haine, în majoritate magazine de haine pentru supraponderali, bineînţeles; magazine de electronice, ştii, pentru iPod-uri şi dispozitive de numărare a paşilor, monitoare personale pentru puls, lucruri de genul ăsta. O să fie şi magazine de muzică, de biciclete…

Jeremy zâmbi.

— Magazine de dulciuri?

— Absolut niciunul. N-o să existe niciun magazin alimentar în afara cantinelor.

— Şi oamenii trebuie să plătească şi pentru mâncare?

— Nu-i chiar aşa complicat. Fiecare dintre ei are o raţie de mâncare, care este inclusă pe cardul de credit. Evaluatorul personal le stabileşte limitele alimentare zilnice. Prin urmare, e aproape imposibil să nu se ţină de program.

Jemma interveni în discuţie.

— Cred c-o să descoperiţi că asta e o idee puţin prea optimistă. Oamenii sunt oameni, trebuie să existe un fel de piaţă lleagră, un fel de schimb de alimente între rezidenţi.

1 Stone aprobă din cap.

— Ne aşteptăm să se întâmple şi asta, cel puţin într-o anumită măsură. Dar în felul cum sunt organizate lucrurile, cineva trebuie să moară de foame pentru ca altcineva să mănânce mai mult.

— Dacă nu cumva, sugeră Jemma, cineva începe să aducă marfa de contrabandă. Din exterior.

— Este posibil. Personal corupt? Se poate întâmpla. Dar nimeni n-are voie să mănânce în afara cantinelor şi toată lumea mănâncă la ore fixe. Dacă eşti prins că mănânci în afara programului, pierzi orice fel de privilegiu. Şi, în plus, sunt camere de supraveghere peste tot.

— Chiar şi la toalete?

— Peste tot.

— Şi cine le monitorizează?

— În fiecare din centrele comunale există sus o cameră de monitorizare, în fiecare din ele aflându-se o sută cincizeci de ecrane, cu fiecare ecran împărţit în patru. Există echipe de câte zece agenţi de monitorizare, fiecare lucrând în ture de o oră cu o oră pauză, iar ecranele sunt urmărite 24 de ore din 24. Nu poţi nici să te ştergi la fund aici fără să fie scris într-un raport.

— Ei, asta e ceva nou, se întristă Jemma. Big Brother veghează.

Stone clătină din cap.

— Nu ne place referirea la Big Brother. Are conotaţii negative. Locul ăsta nu e pentru publicul larg. Jeremy – nu vrem să se menţioneze povestea cu monitorizarea în afara acestei conversaţii.

— Stai liniştit. Nu sunt nebun. Am venit aici să vând ideea.

Stone se înveseli.

— Bineînţeles. Asta e bine. Plus că, dacă rezidenţii încep să mănânce peste normă, putem presupune c-o să înceapă să se îngraşe, o să piardă creditele şi n-o să mai aibă cu ce să plătească marfa de contrabandă. Cred că sistemul a fost conceput în aşa fel încât să evităm pe cât putem astfel de lucruri.

Jeremy schimbă subiectul.

— Dar cinematografe? Televizoare? N-am văzut niciun ecran în spaţiile de zi.

— Fără televizor. Nu vrem sub nicio formă să încurajăm sedentarismul. Obiectivul nostru e să schimbăm modul de viaţă al clienţilor. O schimbare pe care s-o poată duce acasă. Există o sală mare de cinema în fiecare zonă comunală. E posibil să se dea un film o dată pe săptămână, dar probabil că biletul o să coste foarte mult din credit. În

cea mai mare parte a timpului, o să difuzăm evenimente sportive, care-o să fie mai ieftine pentru rezidenţi. Bineînţeles, există ecrane în sala de fitness. Poţi să te uiţi la Richard şi Judy, dacă faci şapte kilometri pe oră pe banda de alergat.

— Îmi place elementul de schimbare a modului de viaţă, zise Jeremy şi îşi scoase carneţelul. Asta o să meargă cu siguranţă.

Jemma întrebă:

— Dar cum rămâne cu cărţile?

Stone clătină din cap.

— Nimic. Fără biblioteci, fără librării. Din nou, nu vrem să încurajăm niciun fel de comportament sedentar. Pe ici pe colo, câteva publicaţii *in-house*. Educaţie pentru sănătate. Literatură proexerciţii fizice. Aşa ceva.

Jemma zâmbi, într-un fel încântător.

— Peter Stone, cred că te referi la „propagandă”.

Stone zâmbi şi el.

— Hei, dacă încercarea mea de-a însănătoşi oameni bolnavi mă transformă într-un Goebbels, atunci să fiu spânzurat la Nürnberg.

Jeremy termină de scris în carneţel.

— Şi ce-o să facă rezidenţii în fiecare zi?

— Păi, exerciţii. Exerciţii la greu. Cel puţin două sesiuni de fitness pe zi. Îşi introduc cardul de credit în fiecare aparat, Care monitorizează nivelul şi durata fiecărui exerciţiu. N-au Voie să părăsească sala de fitness până n-au atins obiectivele Stabilite de evaluatorul personal, şi primesc credite duble pentru tot ce fac în plus. Şi, bineînţeles, mănâncă. Am încercat la facem experienţa asta cât mai puţin plăcută, din motive evidente. Cantinele nu sunt un mediu în care ţi-ai dori să petreci prea mult timp. Scaunele sunt incomode – de fapt, majoritatea locurilor de stat jos au fost intenţionat concepute să fie

inconfortabile –, iar decorul nu-i deloc atractiv. Într-un fel, sperăm c-o să putem realiza un fel de reflex pavlovian negativ la mâncat în general, şi sperăm ca răspunsul să fie de durată, chiar şi după ce clienţii părăsesc programul.

— În formă pe viaţă? propuse Jeremy.

Stone surâse şi spuse cu o admiraţie autentică:

— Eşti bun. Asta e un slogan supertare. Foloseşte-l.

— Da, stai liniştit, o să-l folosesc.

Jemma se băgă în vorbă:

— Cum e cu sexul?

Jeremy se întoarse către ea cu viteza unei lovituri de bici.

— Nu acum, Jemma, se uită oamenii.

Jemma râse şi-i dădu un pumn în umăr. Asta era bine. Era un semn bun.

Stone spuse:

— De fapt, ne interesează să încurajăm activităţile sexuale. Este un exerciţiu greu, ştiţi bine. Vrem să organizăm serate dansante în fiecare zi. Dansul este şi el un exerciţiu excelent.

Jemma întrebă:

— Alcool?

— Nu, fără alcool. Fără droguri. Avem o politică de toleranţă zero faţă de aceste comportamente. O să existe sesiuni de terapie pentru dependenţi atât de grup, cât şi individuale.

Jeremy se gândi că posibilitatea ca nişte oameni cu o obv zi tate cu factor de risc maxim să facă sex fără ajutorul alcoolului sau al drogurilor era extrem de limitată, dar întrebi oricum:

— Şi oamenii care fac sex o să fie monitorizaţi pe camerele* cu circuit închis?

— Din păcate, da. Dar acele părţi ale înregistrărilor o

să fie şterse imediat.

— Teoretic, spuse Jemma. Având în vedere natura umană totuşi, nu poţi să nu-ţi pui problema că unele dintre aceste sesiuni o să apară pe o compilaţie video a vreunui paznic.

Stone clătină din cap.

— Nicio şansă. Dacă cineva încearcă să facă asta, ajunge la închisoare. Numai dacă se uită.

Jeremy spuse:

— Cineva trebuie să-i monitorizeze când le şterg.

— Din păcate, da, aşa e. Dar nu văd ce putem face în acest sens. Poate c-o să facem cumva să existe nişte zone de sex neme >nitorizate, dar, la prima vedere, orice excepţie de genul ăsta ar fi o portiţă pentru abuzuri masive.

Jemma aprobă din cap.

— Absolut, oamenii pot să trişeze ca să ajungă în zonele de sex, iar acolo să organizeze o orgie cu ciocolată în loc să şi-o tragă. Nenorociţii naibii.

Lui Jeremy îi plăceau fetele care vorbeau murdar.

— Şi munca?

— Păi, la început o să existe oportunităţi de voluntariat pentru lucrări de întreţinere, pentru credite suplimentare. Curăţenie generală şi aşa mai departe. Mai multe oportunităţi pentru persoanele cu aptitudini: electricieni, instalatori şi alţii. Pe termen lung însă, nu vedem de ce Fermele de sănătate nu s-ar putea susţine singure. Toate sunt ridicate pe un teren agricol de cea mai bună calitate. Am putea avea propria producţie de produse organice. Inclusiv găini şi vaci de lapte. Iar munca la fermă este un exerciţiu al naibii de bun. Dar asta mai târziu. Din… motive evidente, cred.

Motivele nu erau evidente pentru Jeremy, dar Jemma aproba till) e ap, iar el nu voia să pară încuiat, aşa că

aprobă şi el de itirtoazie, rugându-se să nu-l întrebe Stone care ar putea fi motivele alea evidente. Se părea că o subestimase pe Jemma când II rutalogase „studentă”. Era în mod evident excepţional de Inteligentă, iar Stone manifesta un mare respect faţă de ea. Ne părea că poziţia de „asistent de cercetare” avea un înţeles Ului aparte în comunitatea ştiinţifică decât în mintea lui.

Plimbările lor prin mail îi aduseră în faţa unui magazin UI lin aspect straniu, care nu era încă aprovizionat: Rock Stop.

— O să vindeţi instrumente muzicale? întrebă Jeremy.

— Absolut, aprobă Stone. Chitare electrice, chitare bas, toile şi altele. Sperăm că rezidenţii o să facă trupe şi-o să cânte în m³ ratele dansante.

— Viori, clarinete…?

— Nu, doar instrumente rock. Prim-ministrul este un mare lilll al muzicii rock, plus că asta face locul să arate mai interelant, Dar n-o să încurajăm porcăria aia de muzică de cameră. Nhi slăbit nimeni cântând la piculină până acum.

— Şi poliţia? întrebă Jemma. Cum să spun, într-o comunitate de dimensiunile astea, e imposibil să nu apară infractori. Aveţi o prezenţă poliţienească la faţa locului?

Stone clătină din cap.

— Păi, e vorba de o comunitate voluntară. Nu anticipăm limite infracţiuni grave. Dar avem o relaţie cu forţele localelie poliţie. Avem un buton de panică, iar poliţia se obligă să hliugă la faţa locului în douăzeci de minute. În plus, avem propriul personal de securitate.

— Dar au dreptul să aresteze oameni? Există celule de detenţie?

Stone clătină încă o dată din cap.

— Jemma, e o fermă de sănătate. Când ai mai văzut tu o ce hipă SWAT aterizând la Clivedon?

— Părerea mea e că faceţi o greşeală, zâmbi trist Jemma. O toarte mare greşeală, de fapt.

Doisprezece nayleigh se lăsă pradă disperării. Cum putuse să fie at fu de neatentă? Mai ales astăzi, din toate zilele. Miercurea eul ziua de curăţenie. Mami va intra sigur şi în baia ei la un moment dat. O să-şi dea oare seama? Lama, plasturele, absol bântui? O să le pună cap la cap şi o să-şi dea seama?

Bineînţeles că o să-şi dea seama. Chiar şi prostul de locotenent Randy Bisher şi-ar da probabil seama, chiar aşa jos clasat în ierarhia detectivilor cum era.

Acum trebuia să inventeze o explicaţie convingătoare. Se tăiase încercând să-şi radă părul de pe picioare. Cu un briceag? Mda, ar părea cam proastă, dar ar fi mai puţin dezastruos decât dacă ar prinde-o încercând să mimeze menstruaţia. Dai mai exista şi plasturele martor din palmă. Oare rana urma să se vindece suficient până după-amiază? Cel puţin cât să poată fi acoperită cu fond de ten, asta dacă Hayleigh va putea să facă rost de nişte fond de ten? apoi ar trebui să se taie din nou pe picior şi să reutilizeze plasturele de pe mână. Şi dacă se descopereau ambele răni, ar putea părea că se automutila, cum se întâmplase trimestrul trecut cu Bella Goodwyn dintr-a nouă.

Poate că nu era chiar aşa rău cum părea la prima vedere. Cel puţin pe cei care se automutilează nu încearcă nimeni să-i îngraşe. Nu-i hrăneşte nimeni forţat pe automutilatori, după câte ştia Hayleigh.

Distrugătorul Planetar opri. Jonny sări în genunchi pe scaun şi spuse, un pic cam tare pentru a acoperi zgomotul asurzitor al gangsterilor din căştile iPodului său:

— Mersi, mami!

Apoi se întoarse spre Hayleigh şi ciripi, înainte de-a sări din maşină:

— Ne vedem mai încolo, ţăcănito. Şi sări din maşină.

Mami se întoarse

— I layleigh, nu vrei să vii în faţă?

Nu via o întrebare.

— Nu, mă simt bine aici, mulţumesc, încercă Hayleigh.

Manii bătu încet cu palma în scaun.

— În faţă. Acum.

I layleigh coborî din maşină, se îndreptă în silă spre locul din lat, a şi se urcă înapoi.

Manii zâmbi.

— Acum e mai bine. Pot să-ţi văd şi eu feţişoara aia dragă.

Îi dădu lui Hayleigh părul de pe obraz şi-i adresă un zâmbet tiv mămică. Băgă în viteză Mamutul de Teren şi arse câţiva III I i de combustibil fosil din surse neregenerabile.

— Draga mea, aş vrea să iei masa cu noi în seara asta.

I layleigh încercă să-şi ascundă expresia de dezgust de pe faţă, dar nu prea reuşi.

— Sigur. No probleme.

— Mă îngrijorezi, să ştii.

— N-am nimic, mami. Chiar sunt OK.

— Şi vreau să luăm şi micul dejun împreună.

— Mâine? Bineînţeles.

— Nu doar mâine. În fiecare zi.

În fiecare *zi*?

— Nu te uita aşa, Hayleigh. Este cel mai important moment al zilei în familie. Este singurul moment în care suntem toţi Hrană, mereu. Ar trebui să-l petrecem împreună.

Şi să facem ce? Să ne uităm la tati cum găseşte noi

suprateme ele scărpinat, pe care nu le explorase anterior? Să ne minunăm de batjocurile şi insultele pe care maimuţica dejonny le-ar Hlitnea asupra ei fără încetare? Da, ne-am distra de minune. Am putea începe ziua într-un mod extraordinar. Mai bine ar încărca cinci gloanţe într-un revolver şi ar forţa-o să joace ruleta rusească în fiecare dimineaţă.

— Bine. O să fie super.

Hayleigh aprobă din cap cu un zâmbet forţat, fără succes. Probabil că va trebui să reziste în aceste situaţii ridicole până la sfârşitul săptămânii, după care regula se va mai relaxa, iai ea va putea să revină la modul de viaţă obişnuit.

Asta presupunând, bineînţeles, că ar fi supravieţuit calamităţii episodului cu briceatml

Treisprezece

Poliţia intercepta vehiculul lui Grenville, dacă se mai putea numi vehicul, în sensul giratoriu al complexului recreaţional. Nu-i văzuse în oglinda retrovizoare, deoarece aceasta fusese oiiurată de braţul surprinzător de puternic al barierei la ieşi-Mui din parcare până luase forma unei sculpturi de artă moliei nă, iar acum era îndreptată în direcţia opusă lui; nici în oglinzile laterale, pentru că nu mai avea aşa ceva. Nu mai HVtni nici aripi. Dar auzi sirena foarte clar prin gaura unde hialnte se aflase parbrizul.

Poliţiştii îl depăşiră şi făcură semnul de oprire, iar el trasentminte pe dreapta şi aşteptă în maşină, pentru că parcă îşi amintea că poliţiştii nu se bucurau prea tare dacă încercai să te dai jos.

După un interval de timp care i se păru inutil de mare, doi M» liţişti în uniformă coborâră din maşina de poliţie: unul scund şi îndesat, rumen la faţă, care se dovedi a fi scoţian, iar celălalt limit, slab şi musculos, cu părul scurt. Ambii păreau extrem de serioşi şi ameninţători, iar Gren era îngrijorat că ar putea 11 victima unei bătăi

sănătoase.

Se îndreptară încet spre el, cu radioemiţătoarele scoţând (lin când în când câte un zgomot fără sens, după care se aplecară la nivelul său, la geamul şoferului. Lunganul bătu în geam şi făcu un semn circular din mână, din care Grenville înţelese că ar trebui să coboare geamul. Limbajul învechit al semnelor, chiar şi în ziua de azi, îşi zise Gren. Cine mai fabrica maşini cu manetă manuală la geam, în mileniul nostul? Ar putea să mimeze şi pornirea motorului cu o manivelă manuală. Apăsă pe butonul electronic pentru coborârea geamului, motoraşul toarse şi se încordă în interiorul uşii, dar fereastra nu coborî decât cu un milimetru-doi, după care vibră şi se luptă până renunţă de tot.

Grenville făcu un gest de neajutorare cu mâna şi-şi croi o expresie de regret din buze. Scoţianul rumen îşi schimbă expresia şi se uită în altă parte, dar Grenville nu-şi dădu seama dacă încerca să-şi reprime furia sau amuzamentul. Lunganul se ridică, făcu un pas înainte şi se aplecă peste gaura din parbriz.

— Domnule, sunteţi conştient că vi s-a ars becul de la numărul din spate? întrebă el cu gravitate.

La asta, scoţianul mai că se prăbuşi sub un acces isteric de râs răguşit, pocnindu-se cu palmele peste coapse. Lunganul încerca să nu chicotească, dar nu-i ieşea prea bine.

— Domnule, se poate să coborâţi din maşină?

Convins în momentul ăsta că urma să aibă parte de o croială cu o pereche de bastoane telescopice, Grenville se aplecă să-şi decupleze centura – lucru care-l puse din nou pe scoţian pe râs – şi încercă să deschidă uşa, dar aceasta părea înfundată bine. Oripilat la ideea că ar putea fi scos cu macaraua prin parbriz, îşi dublă eforturile şi, după ce împinse puternic de două-trei ori cu umărul, uşa slăbită se îmbună şi ieşi cu totul din balamale.

Grenville ieşi cu greu din maşină, calcă apăsat pe uşa întinsă pe jos, care se balansa la fiecare pas, şi sări pe stradă ca şi cum ar fi fost lucrul cel mai normal din lume, ca şi cum toată lumea făcea asta, pretutindeni, aproape în fiecare zi, după care înaintă, cu ceea ce spera el a fi un fel de demnitate nonşalantă, ocolind capota fumegândă a maşinii, până pe trotuar.

Niciunul dintre cei doi poliţişti nu părea în stare să vorbească. Ambii aveau expresii torturate, ca şi cum ar fi supt nişte bomboane fierbinţi incredibil de acre, pe care nu îndrăzneau să le scuipe.

Grenville se uită înapoi la resturile maşinii sale. Era, într-adevăr, de tot râsul. O ruşine. Nici măcar Charlie Caroli[10] n-ar fi vrut să fie văzut în ea, nici mort. Nu era de mirare că puştiul de la ghereta McDonald's se uitase aşa prosteşte la el.

Lunganul îşi revenise suficient ca să fie aproape capabil să vorbească.

— Aţi avut parte de…

Îşi strânse buzele, dar nu putu să împiedice o serie de pârţâituri să-i iasă pe gură.

— Aţi avut parte de o buşi tură pe cinste, nu-i aşa, domnule?

Mda. De asta avea nevoie Grenville în completarea Dimineţii Perfecte. Doi actori de comedie în uniforme de poliţişti, care făceau mişto de el în public, în plină zi. Nu, stai puţin. Asta era cireaşa de pe tort. Vreo doi trecători păreau să-l fi recunoscut de la televizor şi înregistrau umilitoarea experienţă cu telefoanele mobile, pentru ca întreaga posteritate să se bucure de ea în timpul liber. Poftiţi, vă rog.

---

10 Probabil Charlie Cairoli (15 februarie 1910—17 februarie 1980), celebru clovn şi muzician britanic. Numele său este folosit în cultura populară ca o referire la clovni în general (n.tr.).

Mai mult furios decât înfricoşat, Grenville îşi luă o expresie de piatră, îşi îndreptă umerii şi spuse, cu o demnitate viguroasă:

— Domnilor ofiţeri, e vreo problemă?

Asta îi puse capac scoţianului, izbucni literalmente într-un hohot isteric, care nu se opri timp de două minute. Culoarea feţei i se schimbase din rumeniu într-un roşu aprins, strălucitor. Se sprijini pe umărul lunganului, prea slăbit de criza de râs ca să se mai ţină singur pe picioare.

Grenville nu reacţionă; nu-şi clinti un muşchi; cu siguranţă, nu zâmbi. *Continuaţi, dobitocilor.*

Lunganul se calmă din nou primul.

— Mi-e teamă, domnule, că sunt obligat să vă arestez, anunţă el cu toată seriozitatea, deşi vocea îi tremura de râs.

Arest? Îl *arestau*? Ca şi cum ar fi fost un *infractor*?

— Să mă arestaţi? Pentru ce?

— Pentru că sunteţi un *idiot* total! explodă scoţianul şi se cutremură cu încă un acces de râs.

— Aveţi dreptul să nu spuneţi nimic… zise lunganul.

Îi citea drepturile. Grenville simţi brusc că i se umflă capul. Un val de căldură îi cuprinse obrajii şi simţi un zumzăit umed în urechi. Nu mai auzea vocea poliţistului. Nu era posibil să-l aresteze. Avea o emisiune de făcut. Trebuia să fie în studio în… cât timp? în două ore. Probabil că era un fel de glumă.

Ieşi din starea de reverie când înţelese că lunganul aştepta un răspuns de la el.

— Am spus: aţi înţeles, domnule?

— Domnule ofiţer, trebuie să fie undeva o greşeală, nu sunt un…

— Domnule, aţi *înţeles*?

Cuvintele poliţistului se auzeau clar şi răspicat.

— Dar ce se presupune că *am făcut*?

— Păi, de ce să nu discutăm despre asta la secţie, domnule? între timp, doriţi să vă citesc din nou drepturile?

— Nu, nu. Asta... Vreau să spun, dacă există pagube, sunt de acord să suport...

Un lătrat ciudat ieşi din gâtul lui Rob Roy, care împroşcă un nor de scuipat în aer.

— Pagube? Ai demolat întreg centrul David Lloyd din East Finchley, pentru numele lui Dumnezeu, cretin cu coaie în loc de creier!

— Moggoch, las-o moale, spuse lunganul, dar nu-şi putu ascunde rânjetul. Domnule, vă rog să vă întoarceţi.

Să se întoarcă? Urmau să-l percheziţioneze? Doamne Sfinte, toată treaba se transforma în ceva prea serios pentru gustul lui Grenville. Se întoarse împotriva voinţei sale, îşi puse mâinile pe caroseria epavei şi îşi depărtă picioarele. Într-adevăr, îl percheziţionau de sus în jos.

O varză. Maşina era varză... totul era varză. Şi când te gândeşti că nu încercase decât să facă un pic de sport. Demolaue clubul de fitness? Nu prea credea. Lovise vreo două borne şi scosese din balamale braţul barierei de la ieşirea din parcare, lucru care, să fim serioşi, nu era decât o favoare majoră pentru toată lumea, cu siguranţă. Majoritatea pagubelor pe care le provocase erau asupra propriilor bunuri. Nu credea că exista o lege care să te împiedice să faci asta, nu? Asta dacă n-ar fi încercat să ceară despăgubiri pe asigurare, lucru pe care n-avea nici cea mai mică intenţie să-l facă. Imaginaţi-vă cum ar fi completat formularul de cerere de despăgubire. „Am dat necorespunzător cu spatele într-un uriaş, cu 50 km/h, apoi am dat din nou necorespunzător cu spatele în acelaşi vehicul, lot cu 50 km/h, apoi am dărâmat accidental trei borne din fontă, cu fundaţie de beton, ca şi cum ar fi fost nişte popice, după două sau trei încercări”. Nu, mulţumesc. Nu avea să formuleze nicio cerere de despăgubire pe asigurare. Atunci care era infracţiunea de

care se făcea vinovat?

Simţi mâna ofiţerului care-i prinse mâna cu fermitate, iar apoi auzi un zgomot metalic îngrijorător în spatele său.

— Ce…?

Ofiţerul îi îndoi braţele în spate, fără să-i provoace durere, dar nici cu gentileţe.

— Urmează să…?

Auzi clinchetul metalic şi simţi cum încuietoarea i se închide în jurul încheieturii.

— Îmi puneţi cătuşe? şuieră Grenville panicat şi oripilat.

— Îmi pare rău, domnule. Asta este procedura.

Prinse şi celălalt braţ al lui Grenville şi închise a doua încuietoare a cătuşelor.

— Dar ce se presupune că am *făcut*?

Poliţistul îl împinse încet de umăr şi-l întoarse cu faţa.

— Vreţi să poftiţi, domnule?

Ca şi cum ar fi fost o invitaţie. Ca şi cum Grenville ar fi avut vreo opţiune în situaţia dată.

Merse, încet şi împotriva voinţei sale, spre maşina de poliţie. Mulţimea de gură cască încă aplauda. Poate chiar înregistrau acest coşmar tragic. Se simţi ca un traficant fugar sau ca un criminal în serie, prins într-un târziu, după luni de căutări. De fapt, oamenii ăia nu erau acoperiţi cu o pătură, ca să fie feriţi de privirile publicului? Grenville nu avea dreptul nici măcar la acest mic favor, care le era oferit criminalilor şi teroriştilor? îşi întoarse capul şi se uită cu dispreţ la mulţimea de fotoamatori, care tocmai crea imaginea perfectă ce va apărea pe pagina cinci în trei tabloide a doua zi dimineaţă.

Maşina de poliţie era o Škodă. O, Doamne. Grenville nu avea nici cea mai mică şansă să încapă în spate într-o

Škodă, dar William Wallace ţinea deschisă uşa din spate, iar lunganul îl conducea spre ea.

— Domnilor ofiţeri, întrebă politicos Grenville, credeţi că e vreo problemă dacă stau în faţă?

Poliţiştii se uitară unul la celălalt. Grenville avea impresia că încercau să cântărească această cerere perfect rezonabilă, în sfârşit, puţin respect omenesc.

— Nu ştiu, spuse lunganul. Ce zici, Moggoch?

Scoţianul îşi schimonosi buzele.

— Nu văd de ce nu. Iisuse, de ce să nu-l lăsăm pe cretin să conducă?

Abia termină de rostit cuvintele, că făcu o nouă criză de râs. Se lăsară amândoi în voia râsului de data asta. Scoţianul fu nevoit chiar să-şi şteargă nişte lacrimi.

— Uite ce-i, grăsane, ai valoare de divertisment de mâna-ntâi. Hai, în maşină.

Forţă capul lui Grenville în jos şi-l împinse brutal pe bancheta din spate, astfel încât Gren se trezi trântit pe o parte, cu faţa în jos, de-a latul banchetei.

Poliţistul care râdea se lăsă în genunchi pe marginea scaunului, în spatele lui.

— Ridică-te, lătră el.

Dar asta, din păcate, era imposibil. Cu braţele prinse la» paté cu cătuşele, Grenville n-avea nicio şansă. Oribilul adevăr era că un om de dimensiunile lui Grenville nu se putea ridica doar folosindu-şi muşchii stomacului, ca un adolescent cu abdomenul sculptat. Cu o voce tristă, înceată, sufocată de tapiţeria scaunului, spuse:

— Nu pot.

— Poftim?

Grenville îşi ridică puţin capul şi îşi contorsionă gâtul cât putu.

— Nu pot să mă ridic.

— Iisuse!

Scoţianul îl prinse de braţ şi, cu cooperarea lui Grenville, reuşi să-l aducă într-o poziţie mai mult sau mai puţin verticală.

— Stai bine? întrebă el sardonic.

— Nu chiar.

— Mda.

Poliţistul trase de centură şi încercă s-o prindă, dar nu ajungea. Nici măcar nu era pe-aproape.

— Suge-ţi puţin burta.

Grenville încercă să-i îndeplinească cerinţa, dar era o misiune sortită eşecului.

Scoţianul trase de centură, împinse şi trase de burta lui Grenville, apoi trase din nou de centură, ordonându-i lui Grenville-ft inspire, înjurând şi mormăind permanent în surdină.

— Ce faceţi acolo în spate? întrebă lunganul de pe scaunul Şoferului.

— Nu pot să-i pun centura cretinului. Uite! N-are cum să-l cuprindă.

Lunganul se întoarse şi ambii petrecură câteva clipe minunându-se de acest fenomen, ca şi cum ar fi fost un miracol Inexplicabil, şi poate că ar fi trebuit să cheme Vaticanul să-l verifice, lucru pe care Grenville nu-l găsea nici măcar pe departe umilitor, deşi se ruga, chiar insistent, să fie lovit de trăsnet pe loc, poate chiar să-i lovească trăsnetul şi pe cei doi poliţişti, însă zeii de serviciu nu-i oferiră această graţie divină.

— Ce facem? întrebă Moggoch.

— O lăsăm baltă.

Pentru o clipă, Grenville crezu că urmau să-i dea drumul, că gabaritul lui imens fusese salvarea lui. Dar nu.

— Glumeşti, spuse scoţianul. Şi dacă facem vreun accident? Nu vreau să zboare grăsanul prin parbriz, cu mine dedesubt. Ar trebui să scobească în el cu lopata ca să

mă scoată de-acolo.

— O să conduc cu atenţie.

— Mută-te, îi ordonă Moggoch lui Grenville. În spatele scaunului şoferului.

Grenville se mută. Locul pentru picioare era şi mai mic în spatele scaunului şoferului, dar aventura îi epuizase orice putere de protest. Totul era ridicol. Avea câteva kilograme în plus, asta era tot, dar îl făceau să se simtă ca Omul Elefant.

Robert the Bruce trânti uşa peste el şi se urcă în faţă.

— Cum facem cu maşina mea? întrebă Grenville.

Moggoch se întoarse spre el, cu faţa radiindu-i de plăcere.

— Cu ce anume?

— Cu maşina mea.

Grenville făcu un semn din cap spre ruina destrămată de pe marginea carosabilului.

— Doar n-o s-o lăsaţi acolo, nu? N-ar trebui ca unul dintre voi s-o ducă la secţie?

Rabbie Burns chicoti pe faţă.

— Nu vă faceţi griji, domnule. O să trimitem pe cineva s-o ridice, dădu el din cap aprobator spre companionul lui. Micky, dă-o prin staţie. Spune-le să trimită pe cineva de la Divizia de Clovni.

PRÂNZ

Meniu

Un suc de kiwi îngrijorător de verde Un cotlet din năut cu un fel de porcărie din orez sălbatic

SE

Pui la abur SE

Terci zemos cu gândaci de bucătărie sau

Plăcintă cu carne tocată, cu garnitură de cartofi prăjiţi şi fasole în sos tomat sau

Un nenorocit de miriapod suculent SE

Absolut nimic cu o urmă de gust de măr

DOCTORUL: V-a prescris, desigur, să mâncaţi multă carne friptă. ARCAN: Nu, numai fiartă.

DOCTORUL: Păi da, friptă, fiartă, totuna e. Oricum, e foarte prudent în ce prescrie şi nu puteţi fi în mâini mai bune.

ARCAN: Câte grăunţe de sare să pun la un ou?

DOCTORUL: Şase, opt, zece, numai numere cu soţ; după cum, când e vorba de medicamente, numai numere fără soţ.

(MOLIÈRE, *Bolnavul închipuit*, 1673[11])

Paisprezece

Jeremy studie mâncarea disponibilă în cantina instituţiei. Marfa, în mod previzibil, arăta incredibil de sănătos. Adică neapetisantă până la extrem. Orez brun, paste din făină integrală, bucăţi de salată cu un aspect mizerabil şi, prin urmare, probabil organică. Legume fierte şi fără condimente. Nimic din ce era aici nu simţise vreodată mângâierea fină a unei linguriţe de unt, nu primise vreodată blânda presărare a unui vârf de cuţit de sare. Cu siguranţă, nimic din ce era aici nu văzuse vreodată interiorul unei tigăi. Şi, în alte circumstanţe, nimic din ce era aici n-ar fi văzut vreodată interiorul stomacului lui Jeremy. Dar se afla aici şi trebuia să dea dovadă de entuziasm, încercând să nu suspine, îşi alese un cotlet remodelat din năut cu un fel de porcărie din orez sălbatic şi un suc de kiwi îngrijorător de verde, şi se uită în jur după Jemma.

O văzu făcându-i cu mâna de la o masă pe care o oprise lângă fereastra mare cu vedere la grădină. Tipa arăta chiar decent. Mărimea şapte, poate chiar opt, după

11 Traducere de Tudor Bogdan şi Ştefan Crudu, Editura de Stat pentru Literatură şi Artă, 1958 (n.tr.).

cum şi-o imagină într-o lenjerie fină de ţol festiv pentru vineri seara. Jeremy trecuse de multă vreme de faza dezbrăcatului mental al femeilor. Acum mai degrabă şi le imagina învârtindu-se prin apartamentul lui, cu părul dezordonat dimineaţa, într-una dintre cămăşile lui. Găsea asta mult mai plin de erotism. De fapt, adeseori fanteziile lui implicau *îmbrăcatul* femeilor în mai multe haine decât purtau de fapt, lucru pe care Jeremy îl considera un semn de maturitate.

— N-am găsit ketchup.

Îşi puse tava jos şi aşteptă instrucţiuni.

— Ketchup? susură Jemma într-un fel ciudat de fermecător. Ar fi culmea baftei, bambino. Ketchupul are zahăr. Dracul viu. Dacă ai noroc, o dată la trei săptămâni o să găseşti nişte substitut organic de sos tomat, fără zahăr, cu conţinut redus de grăsimi, într-o porţie de dimensiunea unei sticluţe de parfum. În afară de asta, îţi aduci de-acasă şi speri să nu te prindă.

— Şi totuşi, arătă el spre codetul uscat ca piatra, e mâncare sănătoasă.

Ea luă o înghiţitură de pui din farfurie şi-i făcu cu ochiul.

Jeremy zâmbi.

— Nu e bun?

— Nu e în niciun fel. Oamenii spuneau pe vremuri că totul are gust de pui. Acum nici măcar puiul nu mai are gust de pui. Nimeni nu mai spune că mâncarea are gust de pui, pentru că nu mai ştie nimeni ce gust are puiul. În plus, puiul ăsta e fiert la aburi. Carne fiartă? N-are nicio şansă să aibă gust de ceva, în viaţa ei.

Jeremy o privi cum scoate un pliculeţ de sare din geantă şi presară cantităţi generoase din cristalele albe letale pe bucata de carne. Ochii i se măriră de dezaprobare.

— Mă rog, se poate şi-aşa. Dar poţi la fel de bine să laşi puiul şi să-ţi tragi un glonţ în cap.

Se uită în sus la el.

— Ce e? Nu eşti de acord cu sarea?

Jeremy luă o expresie dezaprobatoare.

— E viaţa ta.

— Şi îmi risc viaţa dacă pun sare în mâncare?

— Hai hai. Sarea ucide.

— Sarea ucide?

— Toată lumea ştie asta.

— Toată lumea ştie? Pe bune?

Lui Jeremy îi displăcea nota de sarcasm din vocea ei.

— Da, Jemma. E de bun-simţ.

— OK, Jeremy.

Puse tacâmurile jos.

— Cum o să mă ucidă sarea?

Jemma se pregătea de luptă. Jeremy simţi că intră într-un fel de capcană.

— Tensiune arterială. Infarct. Ar trebui să ştii asta, doar eşti om de ştiinţă.

— Într-adevăr, sunt. Sunt un om de ştiinţă care chiar a citit studiile. Şi pot să-ţi spun că nu există dovezi clare că aportul exagerat de sare ar creşte tensiunea arterială, nici măcar cu un procent infim. Şi cu atât mai puţin că o astfel de creştere ar duce la infarct.

— Hai, te rog.

— Iată argumentul împotriva sării. Teoria pleacă de la o presupunere plauzibilă: cu cât ingerezi mai multă sare, cu atât mai multă apă trebuie să reţină corpul ca să-şi menţină echilibrul de sodiu. Într-un târziu, rinichii răspund prin a excreta mai multă sare, lucru care are ca efect o creştere uşoară a tensiunii arteriale.

— Păi vezi, asta e.

— Problema e că studiile n-au reuşit să probeze că se întâmplă asta de fapt.

— Nu, asta n-are cum să fie adevărat. Am văzut studii citate în literatura de specialitate…

— N-am spus că nu există studii care *pretind* că au demonstrat o legătură. Doar că aceste pretinse dovezi sunt în mare parte gargară ştiinţifică, în care cifrele au fost cosmetizate atât de puternic, încât nimeni care crede în metodologia ştiinţifică nu le-ar putea lua în serios.

— Spui că cercetătorii au inventat de fapt rezultatele? Adică au scos pur şi simplu cifre din burtă?

— Mereu mi se pare distractiv. Ai auzit vreodată citatul lui Disraeli: „Există trei tipuri de minciuni: minciuni, minciuni sfruntate şi statistici”?

— Bineînţeles. Toată lumea ştie că poţi găsi o statistică pentru a dovedi orice.

— Cred că ai dreptate. Aproape toată lumea ştie asta. Dar iată că tu nu crezi că nişte oameni de ştiinţă respectabili ar putea efectiv să cosmetizeze rezultatele pentru a-şi dovedi teoriile.

— Dar alţi oameni de ştiinţă verifică rezultatele, nu? Adică, aşa funcţionează lucrurile, nu?

— Da, aşa funcţionează. Şi, în general, se ajunge la consens. Dar nu şi în cazul sării. Toate studiile care pretind că dovedesc o legătură între sare şi infarct sunt contestate. Toate tind să utilizeze abordarea Bing Crosby a datelor.

— Ce anume?

— Abordarea Bing Crosby.

Îşi coborî vocea cu trei octave şi lăsă o impresie de cântăreaţă de romanţe, parţial enervantă, dar şi parţial sexy:

— Aaac-centuarea pozitivului, eee-liminarea negativului. Pur şi simplu exclud datele care nu se potrivesc cu concluzia dorită. Şi, prin urmare, legătura n-a

fost dovedită niciodată într-o manieră satisfăcătoare.

— Dar nici n-a demonstrat nimeni *contrariul*, nu?

Jemma zâmbi.

— Depinde pe cine crezi. Dar nu, nu într-o manieră concludentă. De fapt, este unul dintre meciurile cele mai disputate din întreaga ştiinţă. Şi nu prea sunt sigură de ce.

— Păi, dacă asta ar putea să salveze nişte vieţi, meciul nu merită jucat?

— Absolut. Dar există şi un argument conform căruia reducerea aportului de sare ar putea să cauzeze mai multe probleme decât ar putea să rezolve. Asta dacă ar rezolva vreo problemă.

— Ar putea cauza probleme?

— Oamenii au *nevoie* de sare, Jeremy. Nu putem trăi fără sare. De exemplu, avem nevoie de sodiu pentru a menţine fluxul sangvin. Iar sarea nu conţine doar sodiu. Avem nevoie de potasiul din sare pentru vaso-dilataţie şi vaso-constricţie. Avem nevoie de calciul din sare pentru un tonus muscular bun. Chiar şi civilizaţiile antice au recunoscut natura esenţială a sării. La ce crezi că se referă „sarea pământului”? Ştii, cuvântul „salariu” provine din limba latină, dintr-o perioadă în care soldaţii romani erau *plătiţi* efectiv în sare, pentru că avea o valoare universală, fiind mai sigură şi mai acceptată în toate culturile decât orice monedă – de fapt, în unele culturi, sarea *era* moneda. Pe urmă, ai auzit expresia „e bun ca sarea în bucate”? în Franţa, introducerea impozitului pe sare a fost un factor major în declanşarea Revoluţiei…

Jemma surâse.

— Am cam deviat. Scuze.

— Dar spui că *mai puţină* sare ar putea să provoace probleme de sănătate?

— După cum am zis, avem nevoie de sare ca să trăim. I-ai văzut pe oamenii ăia pe lângă care am trecut, care

munceau afară?

Jeremy dădu din cap.

— Acum e iarnă, dar vine vara şi fiecare din ei o să elimine aproximativ douăzeci şi cinci de grame de sare în transpiraţie, în fiecare zi de lucru. Şi asta fără să calculăm excreţia în urină. N-au cum să supravieţuiască doar cu şase grame de sare pe zi. Dacă respectă indicaţiile guvernului, s-ar putea să moară pe capete. Sper din suflet că-şi aduc pacheţele cu mâncare de-acasă.

— Zău aşa. Să moară? Nu crezi că e cam melodramatic?

Jemma îşi ridică o sprânceană.

— Crezi? în anii nouăzeci, un studiu pe o perioadă de opt ani desfăşurat la New York pe hipertensivi a descoperit că oamenii cu un regim scăzut în sodiu suferă de patru ori mai multe infarcturi miocardice decât cei cu un consum normal. De *patru* ori mai multe. Asta e exact opusul celor prezise de teoriile antisare.

Venise rândul lui Jeremy să facă exerciţii din sprâncene. După ce amânase suficient de mult momentul, luă o înghiţitură din cotletul de năut. Nu era doar nasol, era demonic. N-avea nevoie de condimente pe cât avea nevoie de exorcizare. Când reuşi în sfârşit să înghită, întrebă:

— Şi în ce fel ar trebui să ne facă bine sarea?

— Păi, printre altele, este vitală pentru echilibrarea nivelului glicemiei sangvine, pentru generarea de energie hidroelectrică în celulele organismului, pentru comunicarea între neuroni şi pentru procesarea informaţiilor, pentru absorbţia particulelor de alimente în tractul intestinal, pentru curăţarea mucilagiilor şi a flegmei din plămâni, pentru curăţarea catarului nazal şi a congestiei sinusurilor, este absolut vitală pentru structurile osoase – lipsa de sare din organism poate duce la

osteoporoză; regularizează somnul, previne guta, crampele musculare, venele varicoase şi flebita. Este un antihistaminic natural foarte puternic. Şi de-aici, două puncte de relaţionare foarte importante: împiedică salivarea în somn şi, cel mai important, este vitală pentru menţinerea sexualităţii şi a libidoului. În plus, face ca mâncarea să aibă un gust mai bun.

Vitală pentru menţinerea sexualităţii şi a libidoului. Lui Jeremy îi plăcea asta. Suna cu siguranţă ca un semnal de apropiere. Se aplecă în faţă:

— Bun, dar atunci de ce-a cheltuit guvernul milioane pe campanii promoţionale care să-i facă pe oameni să consume mai puţină sare?

Jemma ridică din sprâncene.

— Habar n-am. Pentru că sunt idioţi? Pentru că sunt consiliaţi de idioţi? Pentru că vor să dea impresia că le pasă? Sau poate, iar asta e alternativă mea favorită, pentru că vor ca oamenii să fie speriaţi de aproape orice. Habar n-am, pe bune.

Buun, tipa se ambalase puţin şi avea opinii puternice, pentru care n-ar fi ezitat să se angajeze într-o luptă făţişă, dar Jeremy decise că merita, probabil, să-i suporte debitul verbal pentru o şansă de-a pătrunde în interiorul chiloţilor ălora cu talie joasă de la Marks & Spencers.

— Ştii ce? zâmbi el. Dă-mi şi mie sarea.

Cincisprezece

Grenville era într-o celulă.

Era într-o celulă la închisoare.

Grenville Roberts făcea pârnaie.

Tehnic vorbind, era o celulă de arest preventiv, prin urmare nu era la fel de bine păzită ca o adevărată celulă de închisoare, îşi imagină Gren. Din cărămidă şi beton, era vopsită într-un alb strălucitor, obositor. Chiar şi peretele care separa zona toaletei era din cărămidă vopsită în alb.

Era cocoţat inconfortabil pe un „pat” făcut tot din cărămizi, care semăna mai mult cu o bancă, serios vorbind, acoperit cu o stinghie din lemn moale şi cu o pernă din burete în loc de saltea, aruncată deasupra. Se rugă să nu fie nevoit să-şi petreacă noaptea acolo. Chiar dacă ar fi reuşit să-şi urce cea mai mare parte a corpului pe „pat” şi să-şi menţină un fel de echilibru precar toată noaptea, cu suficientă încredere ca să şi adoarmă, spatele lui nu şi-ar fi revenit niciodată din această experienţă. Niciodată. Dacă era forţat să-şi petreacă noaptea pe această stinghie, dimineaţa ar fi putut foarte bine să-şi scoată coloana vertebrală şi s-o arunce la gunoi.

De cât timp era acolo? Se uită la încheietură, unde nu mai avea ceasul. I se părea că era acolo de trei luni, dar probabil că nu trecuse mai mult de o oră. Dacă ar putea să proceseze acest caz ridicol şi să-i dea drumul mai repede, ar putea chiar să ajungă la timp la studio pentru emisiune.

Îi reţinuseră toate bunurile când îl băgaseră la zdup. Nu înţelegea ce fel de ameninţare ar fi reprezentat ceasul. Oare credeau că urma să-l desfacă în bucăţi şi să-l folosească pentru a săpa un tunel de salvare? Ar trebui să-l ţină acolo mai mult decât stătuse închis Contele de Monte Cristo numai ca să deseneze forma tunelului pe podeaua din beton.

Ceasul, portofelul, mărunţişul, cheile – luaseră tot. Îi luaseră chiar şi cârdul de membru temporar la David Lloyd Leisure Center, pe care probabil că puteau să-l păstreze. Grenville se îndoia serios că l-ar mai fi primit acolo cu braţele deschise în viitorul apropiat. De asemenea, îl puseseră să-şi scoată adidaşii, acţiune care, după cum se ştia deja, nu se producea fără durere, îl lăsa invariabil fără respiraţie şi era însoţită de un risc serios de leşin. Apoi cireaşa de pe tort, care ar fi putut fi clasificată drept crema umilinţelor dintr-o zi care, până acum, se dovedise plină de aşa ceva, nefiind încă decât pe jumătate trecută: îi

scoseseră şiretul elastic de la pantalonii de jogging.

Acum, pe bune, la ce credeau că avea să-l folosească?

Cu siguranţă, nu s-ar fi putut spânzura cu şiretul. Era *elastic*. Chiar dacă ar fi găsit vreun fel de protuberanţă în tavan de care să lege un capăt, ceea ce nu avea cum – oamenii nu erau proşti, bineînţeles: după primele câteva mii de suiciduri prin spânzurare în celulă, renunţaseră la instalarea de lustre cu potenţial de spânzurători –, dar, chiar dacă ar fi găsit ceva prin care să treacă laţul, după care şi-ar fi petrecut laţul în jurul gâtului şi ar fi reuşit să arunce scaunul de sub el, ar fi sfârşit pur şi simplu lovindu-se la nesfârşit de lucrurile din cameră, ca un nebun care sare cu coarda elastică la un concert punk. Cel mai rău lucru pe care ar fi putut să şi-l facă ar fi fost să se dea cu capul de tavan de câteva ori.

Prin urmare, fusese nevoit să meargă în celulă desculţ, ţinându-şi pantalonii cu o mână. Nebunie curată.

Îi citiseră drepturile din nou, iar Moggoch descrisese operaţiunea de arestare, sărind, bineînţeles, peste propriile remarci sardonice, dar raportând absolut tot ce făcuse şi spusese Grenville. Era acuzat de distrugere în baza Legii Distrugerilor din 1971 şi de conducerea unui vehicul fără grija necesară. I se dăduse dreptul la un apel telefonic, dar îi luase mult să se decidă pe cine să sune. Primul lui gând, destul de ciudat, dacă ne gândim bine, fusese la fosta lui nevastă, dar respinsese acest impuls. N-ar fi fost pur şi simplu extaziată de plăcere? Grenville la pârnaie. Ar fi râs până la Crăciunul următor. În timp ce-şi răsfoia cu o disperare crescândă agenda mentală, îşi dădu seama de un lucru teribil, dar absolut teribil.

Grenville Roberts nu avea niciun prieten. Nici măcar unul mic. Cum dracu' se întâmplase asta? *Avusese* prieteni. Prieteni buni. Păstrase legătura cu mulţi dintre ei până pe la treizeci şi cinci de ani. Dar, treptat, toţi se însuraseră şi făcuseră copii, iar apoi se mutaseră. Ţinuseră

legătura, cel puţin la început, apoi din ce în ce mai rar, până când deveniseră, într-un târziu, mai mult sau mai puţin străini. În schimb, câştigase noi prieteni, în majoritate părinţii prietenilor fiicei lui, mai exact, dar nu mai simţea apropiere în cazul lor: nu aveau experienţe comune; nu luptaseră împreună în tranşeele tinereţii. N-avea pe nimeni de care să se simtă suficient de apropiat ca să-l sune şi să-i spună că era în arest.

În fine, lucrul cel mai important era să anunţe echipa de producţie că era posibil să nu ajungă la înregistrarea de azi, deşi nu prea voia să le spună de ce şi nu se putea gândi la o scuză adecvată. În plus, dacă răspundea Fata la telefon, şi doar ştia bine că putea să răspundă, Grenville se putea lipsi de această umilinţă delicioasă, mersi frumos, într-o zi atât de plină de umilinţe.

Agentul lui, atunci.

Era păcat că agentul trebuia să afle de această prostie, căci se aflau la începutul relaţiei lor profesionale, iar aceasta era doar o aberaţie unică în comportamentul lui Grenville, care nu voia ca Seth să creadă că obişnuia să facă demonstraţii de lupte scandinave în parcările cluburilor de fitness, dar n-avea ce să facă.

Ceruse o carte de telefon, pentru că nu ştia încă numărul pe dinafară, moment în care se confruntase cu încă o dovadă de batjocură poliţienească. Ce credea că era acolo? Servi-ciul

Infor-maaa-ţiii? Cumva ofiţerul de serviciu *arăta* ca tembelii ăia mustăcioşi din reclamele la 118?

Deci asta era. Acel unic apel telefonic la care aveai dreptul nu putea fi efectuat decât către numere pe care le ştiai pe de rost. Din moment ce Grenville nu ştia pe dinafară decât două numere – pe al fostei lui neveste şi pe al lui –, era pur şi simplu terminat. Pentru că nu voia să-i lase să scape fără să plătească un telefon, sunase la numărul lui de acasă şi îşi lăsase pe robot un mesaj

interminabil, care era în cea mai mare parte o diatribă lungă şi amară despre standardele uimitor de scăzute ale forţelor de ordine în ţara asta în general, precum şi o speculaţie sălbatică despre strămoşii apropiaţi ai unui anume ofiţer scoţian în special.

De asemenea, i se oferise posibilitatea să aleagă între a contacta un avocat pe care-l cunoştea sau a se lăsa pe mâinile unuia dintre avocaţii din oficiu. Nu ştia decât un singur avocat: pe cel care se ocupase de divorţul lui, un bou cu acte, a cărui incompetenţă monumentală nu putea fi egalată decât de magnifica lui aplecare spre ficţiune când venea vorba de facturare. Prin urmare, Grenville optase pentru avocatul din oficiu, care fără îndoială că avea să se dovedească la fel de incompetent, dar care avea un dublu avantaj: acela de-a sosi mai devreme şi de-a nu costa absolut nimic.

I se luaseră amprentele, i se făcuseră fotografii şi i se recoltase o probă ADN, lucru pentru care o poliţistă drăguţă fusese nevoită să introducă un fel de beţişor de urechi alungit în gura lui, o experienţă deloc neplăcută, mai exact. Trecuse multă vreme de când o fată drăguţă îi atinsese gura ultima oară.

Dar acum era în sistem. La orice infracţiune, oriunde în ţară, numele lui Grenville Roberts ar fi fost unul dintre cele care ieşeau din baza de date. Orice infracţiune cu maşini, orice distrugere, şi Grenville Roberts ar fi fost adus la secţie pentru interogatoriu şi intervievat ore în şir sub luminile obositoare. Era bine să înceapă să-i placă aici, pentru că se părea că avea să fie un vizitator regulat. Poate că ar trebui să-şi tatueze agenda pe corp, ca să nu mai fie prins pe picior greşit la partea cu telefonul.

Îl întrebaseră dacă era musulman, lucru care părea destul de necuviincios, dar se dovedise că nu încercau decât să-i determine restricţiile alimentare. Cât timp aveau de gând să-l ţină aici? Le spusese că urma dieta GI, lucru

care nu făcuse decât să producă mai multă derâdere şi batjocură.

Îşi schimbă centrul de greutate pe banca de cărămidă, ale cărei margini îi săpau şanţuri în pulpe cu destulă cruzime. Cât mai dura până veneau să-l ridice? Cu siguranţă, avocatul trebuia să fi ajuns deja. Cu siguranţă, cineva era liber şi putea să-l interogheze. Poate că nu găseau decât doi poliţişti buni şi aşteptau să se elibereze poliţistul cel rău. Poate că uitaseră de el cu totul şi era destinat să-şi petreacă următorii paisprezece ani în această celulă, ca Edmond Dantès, caz în care ar trebui, probabil, să se aşeze în genunchi şi să înceapă să zgârie betonul cu unghiile. O călătorie de o mie de mile începe cu primul pas, nu-i aşa?

Din fericire, se auzi un zgomot la uşă. Grenville se ridică în picioare. Uşa părea foarte solidă, cu o ferestruică din geam gros în partea de sus – Grenville presupuse că geamul era securizat şi n-avea nici cea mai mică intenţie să încerce să testeze această teorie acum, deşi rămânea de văzut cât urma să se scurgă din cei paisprezece ani înainte de-a se lăsa pradă tentaţiei de a-l sparge cu mâna goală.

La geam apăruse o faţă care se uita la el. Faţa avea o uniformă dedesubt.

Sub geam se găsea o uşiţă: un fel de deschizătură în metal care reprezenta o conductă pentru alimentarea deţinuţilor (ceea ce se considera acum Grenville a fi) cu cele necesare traiului. În deschizătură apăru o tăviţă, iar vocea de cealaltă parte a uşii anunţă că acesta era prânzul.

Vai, vai. Prânzul era servit Vai-de-mine. Servit de un ospătar, mai exact. Hotelul Wormwood Scrubs, vă rog.

Grenville se apropie de ospăţ cu un oarecare tremur. Ce ciulama de nedescris din cărţile lui Dickens îl aştepta oare sub folia de aluminiu? Terci de ovăz cu gândaci de bucătărie? Pietricele texane asortate cu cadavre de albăstrele? Biscuiţi uscaţi cu umplutură de viermi

încolăciţi?

Ridică puţin capacul, după care îl ridică de tot. Era o plăcintă cu un aspect destul de apetisant. Lângă ea erau cartofi prăjiţi din belşug. Era şi sos, era şi fasole.

Din câte-şi amintea el, dieta GI îi interzicea să se atingă de orice parte din acest meniu.

Nu-şi amintea foarte bine lista mâncărurilor interzise – poate că ar fi trebuit să şi-o tatueze şi pe asta pe corp. În mod clar, urma să petreacă mult timp în saloanele de tatuy, dacă îşi recăpăta vreodată libertatea. Dar putea spune, cu suficientă convingere, că plăcintele nu erau permise şi ştia sigur că nu avea voie să mănânce cartofi priviţi sau fasole. Poate că avea voie să lipăie puţin din sos, dar se îndoia: aproape sigur conţinea faină.

Duse tava lângă pat oricum. Nu voia să pară că refuza mâncarea sau că se purta ciudat şi nu coopera. Era şi un suc de fructe, probabil din concentrat, care, dacă nu-l confunda cu dieta Atkins, era şi el interzis. Ţinea deja de o săptămână acest regim, cu excepţia micului dejun nebunesc de azi-dimineaţă, şi tocmai începea, credea el, să simtă unele beneficii, aşa că n-avea de gând s-o ia înapoi pe drumul pierzaniei.

Cu o tărie de caracter şi totodată o flexibilitate a voinţei pe care le găsea extrem de admirabile la el, se aşeză din nou pe bancă, lăsând tava de mâncare cât mai departe posibil, încercă să nu se lase distras de la starea sa de introversiune mizerabilă de aromele ispititoare cu care-l ademenea prânzul, dar tăria de caracter şi voinţa se dovedeau a nu mai fi atât de puternice sau de rezistente pe cât crezuse iniţial.

Îi era foame. Nu-i fusese foame înainte să apară mâncarea, dar acum, se dovedi, era absolut flămând.

Se gândi să încerce un cartof prăjit. Un singur cartof n-o să-i compromită dieta, nu-i aşa? Nu apăruse pe planeta asta ca să stea şi să moară de inaniţie, nu? Nu trebuia să

aştepte în această celulă, ignorând o mâncare perfect comestibilă, ca să fie mai târziu forţat să scurme podeaua, încercând să prindă un nenorocit de miriapod suculent, pe care să-l soarbă cu lăcomie ca Papillon pe Insula Diavolului. Mai bine un cartof decât cel mai suculent miriapod, în opinia lui.

Şi nu era un cartof rău. Grenville era un cunoscător, iar ăsta nu era un cartof rău. Personal, prefera cartofii franţuzeşti, mai subţiri, mai crocanţi la exterior, iar ăsta era un cartof cam dolofan şi nu suficient de crocant la exterior, dar făinos şi moale la interior, şi ar fi fost probabil şi mai bun cu un pic de sos, aşa că mai luă un cartof şi-l înmuie doar puţin în sos, cu atenţie, să nu se contamineze de la sosul tomat din fasole, care, să recunoaştem, era zahăr pur, şi, într-adevăr, sosul fu un complement delicios pentru cartof. Din curtoazie profesională, se gândi că ar trebui măcar să vadă cu ce era umplută plăcinta. Luă cuţitul şi furculiţa de plastic, gândindu-se vag dacă ar trebui să caute o modalitate de-a ascunde cuţitul, pe care să-l folosească mai târziu ca pe un fel de „şiş" de protecţie personală în curtea comună, după care tăie plăcinta.

Foitajul era admirabil. Ferm, dar sfărâmicios. Iar plăcinta era cu carne tocată şi cu ceapă, una dintre favoritele personale ale lui Grenville din întreaga lume a plăcintelor, care nu putea fi depăşită decât de plăcinta cu carne şi rinichi. În plus, bineînţeles, ar putea s-o mănânce nepedepsit, cât timp se limita la umplutură.

Ridică tava pe genunchi, scoase capacul şi în mai puţin de şapte minute din întreaga masă nu rămase decât o urmă de sos pe farfurie.

Şaisprezece

Se făcuse ora prânzului şi Hayleigh încă nu apucase să se ocupe de marfa de contrabandă ascunsă în *Chick Chat*. Nu avusese pauză de dimineaţă deoarece domnul Madders (ghici ce poreclă avea) ţinuse toată clasa în

detenţie pentru că Daniel McWeaver-Boasteroft trăsese un pârţ teribil, care mirosea atât de îngrozitor, încât Maddo-Nebunul crezuse că era vorba de o bombă cu gaze urât mirositoare şi ceruse ca vinovatul să recunoască, dar lui Daniel îi fusese prea ruşine, aşa că suferise toată clasa. Cu toate astea, Hayleigh nu putea să-l învinovăţească pe Daniel. Să recunoşti că ai tras un pârţ atât de mortal, încât cei din spatele clasei să sufere de arsuri de gradul trei şi de radiaţii otrăvitoare, ar fi fost o umilire teribilă, iar el nu s-ar fi putut reabilita niciodată.

Se strecură în toaletă şi, din fericire, găsi imediat o cabină goală. Lucrând rapid, tratā mai întâi masa de prânz. Stoarse banana (o sută patruzeci şi trei de calorii) din coajă în punga de plastic şi goli cutia de lapte semidegresat (200 ml, nouăzeci şi şase de calorii) în closet. Desfăcu bagheta cu ton şi maioneză (o bombă calorică de cinci sute treizeci şi cinci de calorii, fără să mai vorbim de cele douăzeci şi trei de grame de grăsimi) şi o fărâmiţă peste folia în care fusese ambalată, apoi mânji folia cu o parte din umplutură. Incredibil, *mai era* un sandviş în pacheţel. Oare mama încerca s-o *omoare*? De data asta, era cu şuncă şi caşcaval (cinci sute cincizeci şi şapte de calorii şi douăzeci şi şapte de grame de grăsimi, pentru atac de cord). Din nou, scoase folia şi, dând dovadă de inteligenţă, îşi zise ea, fărâmiţă jumătate din sandviş pe folie, lăsând cealaltă jumătate intactă. Nu trebuia să pretindă că mâncase *tot*, nu-i aşa? Dacă lăsa jumătate de sandviş era mai convingătoare. Ha, ha. Mai detecteaz-o pe *asta*, regină a detectivilor. Aruncă Ghipsurile cu ceapă şi caşcaval (o sută optzeci şi patru de calorii) în closet. Ghipsurile se înmoaie şi se evacuează când tragi apa, spre deosebire de banane, pe care n-ai nicio şansă să le îneci. Ar fi trebuit să construiască *Titanicul* din banane, înlătură cu blândeţe batonul de Mars (două sute nouăzeci şi patru de calorii, nu, nu, nu prea cred) din ambalaj şi-l puse lângă

banană.

Şi, pe fundul pacheţelului, chiar acolo, zăcea Coşmarul de Prânz al lui Hayleigh. Un măr. Un măr mare, roşu, suculent. Cincizeci şi trei de calorii de iad cu aromă de fruct.

Nu poţi să goleşti pur şi simplu un măr. Nu poţi să-l ciopârţeşti. Trebuie să laşi un cotor cu urme de dinţi pe el. Încercase să dea merele altor colegi înainte, dar oamenii deveneau suspicioşi dacă-i urmăreai în timp ce mâncau mărul, după care căutai în pubele pentru a recupera cotorul. Riscai să ţi se spună nebună pentru aşa ceva, dacă nu aveai grijă.

Nu avea nicio şansă cu el. Cel mai bine era să se apuce odată, ca să termine mai repede. Se aşeză pe closet, ţinu punga sub gură şi încercă să-şi facă niţel curay pentru oroarea de neevitat. Îi venea deja să vomite de la mirosul de banană. Îşi luă inima în dinţi şi muşcă din măr. O muşcătură sănătoasă. O scuipă imediat în pungă şi continuă să scuipe şi să scuipe şi să scuipe. Bleah. Bleah. Bleah-bleah. Muşcă altă bucată şi scuipă. De data asta, simţi că avea să vomite pe bune. Sări repede de pe closet şi se întoarse, astfel încât să stea cu capul deasupra vasului, dar nu avu decât un reflex sec de vomă.

Când îşi reveni, se aşeză din nou. Transpirase. Doamne, nu mai putea să continue cu asta. Poate că era suficient. Poate că mărul arăta suficient de mâncat deja. Se uită la măr, dar acesta continua să fie aproape intact.

Bun, păi dacă ajunsese până aici…

Până la urmă, reuşi să creeze un cadavru de măr rezonabil de convingător, după alte cinci muşcături. Operaţiunea durase aproximativ douăzeci de minute.

Puse toate resturile înapoi în pacheţel, deschise uşa cabinei şi aruncă o privire afară. Avea noroc, nu era nimeni în jur. Se duse repede la pubelă şi aruncă punga de plastic, care era de fapt o bombă calorică cu care ai fi putut hrăni

întreaga Etiopie timp de cincisprezece ani. Apoi scoase revista *Chick Chat*, rupse plasticul, extrase periculoasa scrisoare albastră şi aruncă revista şi resturile stricate de la micul dejun în pubelă. Iartă-mă, Jason.

Pe urmă traversă spre ţâşnitoare şi îşi clăti gura timp de vreo cinci minute, până când nu mai simţi decât puţin din gustul de măr, după care se încuie înapoi în cabină.

Ce gargară! Ce gargară stupidă! Dacă oamenii nu şi-ar mai băga nasul în treburile ei, ar putea naibii să trăiască o viaţă normală. Ar putea să nu mai *aştepte* până se făcea suficient de mare ca să plece de la şcoală. Ar putea să nu mai *aştepte*. Să plece chiar şi de-acasă. Ar fi trist, da, dar măcar ar putea să spună că avea viaţa ei.

Deschise plicul. Nu trebuia să-l deschidă la aburi. Dacă avea un conţinut benign, putea să pretindă că venise a doua zi şi că-l deschisese crezând că era pentru ea; că era un jeton pentru o carte, pe care-l aştepta pentru credite suplimentare pentru teme sau aşa ceva.

Nu era benign.

Era de la doamna Mellish, scorpia.

„Dragă domnule şi doamnă Griffin, vă scriu bla bla fiica dumneavoastră Hayleigh bla bla din ce în ce mai îngrijorată bleah bleah bleah a leşinat la ora de sport”. Ceea?! Nu *leşinase*. Se simţise puţin ameţită, atâta tot. Şi se aşezase puţin pe jos. Se întinsese, mai exact. De-a binelea. Dar asta doar ca să-şi recapete suflul, pentru numele lui Dumnezeu. Asta nu era *leşin*. Dar nu, nu, scorpia de Cap-de-Pepene n-o lăsa baltă şi pace. Voia s-o ducă la *spital*, ca şi cum ar fi urmat să moară sau mai ştiu eu ce, dar Hayleigh nu era uşor de înduplecat. Chemaseră asistenta, care o examinase, îi luase tensiunea şi temperatura, când de fapt ea nu dorise decât să stea puţin jos singură şi să-şi recapete suflul. Dar nu, asistenta trebuise să folosească tot ce avea în trusă, inclusiv porcăria aia de garou pentru tensiune, care chiar durea

puţin, când se umfla complet

Apoi fuseseră Şuşotelile îngrijorate între asistentă şi scorpia de madam Pepene, iar Hayleigh fusese trimisă să se întindă pe canapeaua din cabinetul medical şi să se odihnească puţin. Dimineaţa. Ca şi cum ar fi fost un copil mic. Ca şi cum ar fi fost la grădiniţa Montessori şi ar fi avut nevoie de un pui de somn la mijlocul dimineţii. Aproape că le întrebase: „Unde mi-aţi pus sticluţa de lăptic, în cazul ăsta?”, dar se temuse că poate chiar i-ar fi *dat* nişte lapte. Stătuse acolo o oră sau mai bine, iar apoi se întorsese la ore, simţindu-se excelent şi gândindu-se că asta fusese tot.

Dar la sfârşitul zilei avusese parte de Acea Mică Discuţie, care implicase nişte acuzaţii foarte grave şi nişte întrebări extrem de ciudate şi, deşi Hayleigh parase absolut toate invenţiile absolut nebuneşti cu mult calm şi într-un mod raţional, avusese impresia că acea problemă ridicolă nu avea să dispară de la sine.

Şi avusese dreptate. Câtă dreptate avusese? Maximum de dreptate, dacă interesa pe cineva. Avusese dreptate farmaceutic şi conjunctiv, dacă interesa pe cineva câtă dreptate avusese. Nu putea exista dreptate mai mare decât să exprimi dreptatea cuiva la modul verbal corespunzător. Şi toată dreptatea se dusese pe apa Sâmbetei, plutind departe de creierul infim de maimuţă al doamnei Mellish. Hayleigh reveni la scrisoarea care era, la drept vorbind destul de seacă. „... a leşinat la ora de sport”. Minciună. „Bla bla asistenta şi-a exprimat îngrijorarea bleah bleah malnutriţie...” Ceea? Minciună, minciună, minciună. Mda, doamnă Mel-scorpie, v-aţi cam încurcat aici. Hayleigh? Malnutrită? Da, cum să nu. Malnutrită ca un rinocer borţos. Malnutrită ca o morsă gigantică într-o crescătorie de peşti. „... malnutrită bla bla bla tulburări de alimentaţie”. Bun, deci asta era. Esenţa lucrurilor. Oamenii cred că, dacă eşti supraponderal,

trebuie să suferi de o tulburare de alimentaţie.

Când, de fapt, Hayleigh nu ştia pe nimeni în întreaga *lume* care să mănânce mai atent decât ea; care urmărea cu mai multă atenţie aportul de grăsimi; care ştia mai bine valorile calorice ale alimentelor, „... tulburare mac mac mac sunt sigură că sunteţi şi dumneavoastră îngrijoraţi...” şi tot aşa, cu aceleaşi nonsensuri sălbatice, de om nebun, tot aşa şi iar aşa. „Vă rog să mă sunaţi şi să stabilim o dată şi o oră la care sunteţi amândoi disponibili bla bla o oarecare urgenţă”. Normal. Excelent. Ce trebuie făcut aici urgent, doamnă Ţâţe de Pepene, este să vă duceţi uriaşele baloane să-şi facă de urgenţă o operaţie pe creier. De preferat un transplant total de creier. Iată de ce era nevoie urgent în cazul ăsta. Un transplant de creier de la un cimpanzeu nebun i-ar fi putut îmbunătăţi capacităţile de raţionament logic. Un transplant total de creier de la o amibă unicelulară, efectuat urgent, ar transforma-o practic pe monstruoasa femeie într-o fiinţă aproape umanoidă.

Bun, nu exista decât un singur loc în care trebuia să ajungă scrisoarea, iar Hayleigh tocmai stătea pe el. Îşi dori să o treacă treaba mare, ca să se poată şterge la fund cu urâţenia, dar n-o trecea. Ca să fie sinceră, nici nu-şi mai amintea de când nu mai utilizase această funcţie a organismului. Trase apa peste scrisoarea plină de mizerii, împreună cu laptele şi cu chipsurile înmuiate şi cu plicul albastru mizerabil.

Doamne, ce *bine că* interceptase scrisoarea. S-ar fi dezlănţuit iadul acasă dacă ar fi ajuns scrisoarea când ea nu era acolo. Nici măcar nu se putea gândi la efectul devastator pe care l-ar fi avut.

Verifică vasul closetului. Se evacuase totul. Trase apa din nou, pentru siguranţă. Evitase criza. Bine lucrat.

Şaptesprezece

Grenville stătea într-o sală de interogatoriu a poliţiei din Homsey, aşteptând să apară poliţistul bun şi poliţistul

rău. Aştepta împreună cu avocatul din oficiu, care nu-l costa nimic şi care arăta ca şi cum ar fi făcut toţi banii. Se întrebă dacă nu cumva exista un fel de competiţie pentru a-l alege pe cel mai tâmpit avocat al anului. Spera din tot sufletul să existe aşa ceva. Avea doi candidaţi care ştia că ar trece examenul *cu brio*. Ar curăţa casele de pariuri, nene.

Acest ultim candidat era Charles Whitman. Ca pe poet, spusese el, deşi Grenville nu ştia niciun poet Charles Whitman, după care râsese, astfel încât Grenville să-şi dea seama că era un fel de glumă, ceea ce nu era, nici măcar dacă făcea un efort de imaginaţie, admiţând că ar fi existat vreun poet pe care să-l cheme Charles Whitman. În fond, dacă l-ar fi chemat ca pe un poet, să spunem că l-ar fi chemat Thomas Steams Eliot şi ar fi spus „ca pe poet”, în ce fel ar fi putut fi asta considerată o glumă? îl chema ca pe poet. Îl chema *exact* ca pe poet. Unde era gluma? Aşa că, imediat, Grenville îşi dăduse seama că avea de-a face cu un idiot şi aproape că începuse să regrete că n-o chemase pe lipitoarea aia incompetentă de la Ţeapă, Ţepuşă şi Ţeparii, Societate Civilă de Avocaţi, înfiinţată în 1983.

Whitman îl rugase pe Grenville să-i relateze versiunea lui asupra faptelor care conduseseră la arestarea sa, dar nu păruse foarte atent, întrerupându-l de nu mai puţin de patru ori pentru a răspunde la telefonul mobil, de fiecare dată ridicând mâna, deschizând telefonul şi spunând „îmi pare rău, trebuie să răspund”, iar apoi ducându-se în capătul îndepărtat al camerei. Nu părea nici măcar vag interesat de comportamentul de nedescris al femeii-gorgonă, care era singura posibilă circumstanţă atenuantă pentru Grenville, în schimb, părea să se concentreze pe ceea ce insista să numească „criza de vandalism” a lui Grenville în parcare, indiferent de câte ori îl corectase Grenville. Dacă începea să-i spună „vandalism”

în instanţă, cap de dovleac ce era, urmau să-l închidă pe Grenville şi să azvârle cheia. Era doar o suită nefericită de incidente. Era o regretabilă reacţie supradimensionată la o provocare neomenească. Era prostesc, da. Era o dovadă de iresponsabilitate, indubitabil. Dar *nu* era o criză de vandalism.

În timp ce aştepta să se încheie ultimul apel telefonic vital, Grenville se juca distrat cu adidaşii, care îi fuseseră re turnaţi pe durata „întrevederii", forţându-l să execute şi mai multe manevre dureroase şi complet inutile. Din anumite motive, nu le mai era teamă că avea să-şi desfacă şireturile şi să facă din ele un fel de ştreang cu care să se spânzure în sala de interogatoriu, deşi se gândea serios să le utilizeze pentru a-l sugruma pe Charles Whitman, non-tizul poetului. Cu toate acestea, nu-i returnaseră ceasul, fără îndoială de teamă să nu cumva să-l desfacă şi să-l folosească pe post de lopăţică cu care să sape un drum de ieşire din sala de interogatoriu, dar exista un ceas pe perete şi era clar că, până acum, absenţa sa dăduse deja bătăi de cap la studio. Probabil că presupuneau că fusese implicat în vreun accident, lucru care, de fapt, ar fi fost mult mai bun decât să ştie adevărul. Ar putea să roage pe cineva să-i pună piciorul în ghips după ce termina întrevederea şi să pretindă că avusese un accident. Da, asta ar fi preferabil, absolut. Se gândi că ar putea scăpa cu faţa curată în felul ăsta. Să şchiopăteze vreo două săptămâni cu piciorul în ghips. Avea şi epava maşinii cu care să probeze această mică invenţie.

Echipa de producţie suna deja, probabil, pe la spitale şi pe la serviciile de ambulanţă. Se gândea cum avea să reacţioneze Fata la aflarea veştii. Avea să fie îngrijorată? Avea să fie îndurerată, imaginându-şi ce era mai rău? Oare minunatul ei piept ar răsufla uşurat de fiecare dată când ar afla că nu era internat la terapie intensivă, la fiecare spital la care suna?

Whitman termină ultimul apel, fără îndoială distrugând viaţa unui alt client nefericit între timp, şi reveni la masă.

— Îmi pare rău. N-am avut încotro.

După care râse din nou. Grenville îşi repetă cele două propoziţii de câteva ori în minte, dar nu descoperi gluma în niciuna din ele.

— Acum, îşi consultă Whitman notiţele, la sfârşitul crizei dumneavoastră de vandalism…

— *Nu* a fost o criză de vandalism.

Grenville spuse asta încet, dar cu fermitate, sperând că aceasta ar fi putut fi cea mai bună metodă de-a comunica totuşi cu maimuţoiul, că ar fi putut reprezenta tehnica prin care informaţiile să-i penetreze nivelul de conştienţă. Şi ar face bine să reuşească. Singura opţiune rămasă, dacă asta eşua, era să facă rost de o freză manuală, să trepaneze craniul oribilului exemplar şi să tatueze cuvintele direct pe lobii frontali, folosind chiar stiloul lui.

— Îmi pare rău, spun asta întruna, nu-i aşa? Cum ar trebui s-o numesc?

— Trebuie s-o numim în vreun fel? Am făcut o serie de lucruri pe care îmi doresc să nu le fi făcut. Ele nu trebuie neapărat grupate sub un singur nume. Nu trebuie să le numim, Asaltul Centrului David Lloyd 13”. Nu trebuie să le numim „Masacrul celor Trei Uşi din East Finchley”. Nu trebuie să le spunem nicicum.

— Bun. La sfârşitul… îmi pare rău, tot îmi vine să-i spun „criză de vandalism”.

— Rezistă tentaţiei. Te implor.

— La sfârşit, aţi trecut direct prin bariera de la ieşire, smulgându-i braţul.

— Corect. Da.

— Pot să întreb de ce?

Grenville se frecă pe faţă cu palma.

— E complicat. Am făcut asta pentru că bariera n-ar fi trebuit să fie acolo.

— N-ar fi trebuit să fie acolo?

— Nu avea nicio funcţie logică. Pur şi simplu îi împiedica pe oameni să iasă din parcare, şi nimeni nu ştie *de ce*.

— Înţeleg… spuse Whitman în aşa fel încât Grenville să priceapă că nu înţelegea nimic.

— Ar fi trebuit să introduci un cod de securitate, dar toată lumea putea să afle acest cod. Are asta vreun sens?

— Nu prea. Ştiaţi codul?

— Asta e motivul pentru care m-am întors şi am parcat pe locul rezervat părinţilor cu copii mici. Să aflu codul.

— Şi nu l-aţi aflat?

— L-am aflat.

— Înţeleg… spuse Whitman din nou, dar nu înţelegea, şi cine l-ar fi putut învinovăţi? Şi care a fost sfârşitul acestei… ăăă… putem să-i spunem încăierare?

— Nu.

— Sfadă?

— Taci din gură.

Uşa sălii de interogatoriu se deschise şi intră o femeie în uniformă de poliţist, cu pantaloni bărbăteşti. Era cea care-i luase proba de ADN lui Grenville mai devreme. Avea o coafură asimetrică: părul scurt pe o parte, dar cu o şuviţă lungă, care tindea să-i cadă peste ochiul stâng. Destul de atrăgătoare, în opinia lui. Grenville se uită în jur, sperând că ea urma să fie poliţistul rău, lucru care ar fi fost destul de erotic după el, ceea ce ar putea fi un indicator al extremei sărăcii a vieţii lui sexuale curente, dar nu mai intră nimeni în cameră după ea.

Le zâmbi fără umor şi spuse:

— Sunt detectivul Redmond. O să conduc acest interogatoriu.

Puse un dosar foarte, foarte gros pe birou. Era doar cazul lui Grenville? Cu siguranţă, nu. Probabil că era dosarul cu toate cazurile nerezolvate de la începutul lui Bow Street Runners[12]. Cum generaseră oare atâtea hârtii în legătură cu el, într-un timp atât de scurt? Doamne Sfinte: nu puteau să aibă atâtea dovezi nici împotriva lui Slobodan Miloşevici.

— O să înregistrăm acest interogatoriu, iar răspunsurile dumneavoastră o să poată fi folosite ca probe. Înţelegeţi?

Grenville dădu din cap. Un singur detectiv? Cum aveau să decurgă lucrurile? Tipa era drăguţă sau rea? Avea să joace ambele roluri? Avea să afişeze un comportament nebunesc, de maniaco-depresiv bipolar – dându-i palme cu o mână şi oferindu-i o ţigară cu cealaltă?

Pomi înregistrarea, îşi spuse numele, data şi ora şi le numi pe celelalte persoane din încăpere, după care deschise dosarul. Citi raportul ofiţerului care operase arestarea, care, aşa cum bănuia Grenville, făcea ca poliţiştii să apară ca nişte cavaleri strălucitori ai serviciului public, care nu scoteau niciodată pe nimeni din minţi şi care nu cădeau pe jos de râs batjocoritor absolut niciodată. Primiseră un telefon prin care erau anunţaţi că se comiteau distrugeri *et caetera*. Era o descriere la obiect a arestării lui Grenville, din care fusese omis întregul fiasco al centurii de siguranţă, dar Grenville nu era supărat de asta. Urmară câteva depoziţii ale martorilor, inclusiv a unei doamne Curtiz, care se dovedi a fi caţa de la care pornise toată tărăşenia. Declaraţiile martorilor erau mai încărcate emoţional decât raportul poliţiştilor, iar Grenville nu ieşea deloc bine. La sfârşitul lecturii întregului dosar, Grenville

12 Prima forţă poliţienească profesională din Londra, înfiinţată în 1749 de Henry Fielding (n.tr:).

se foia deja în scaun.

Femeia îşi ridică privirea.

— Sunteţi de acord că toate acestea oferă o descriere corectă a faptelor?

Grenville se foi din nou.

— Păi… până la un punct. Există unul sau două puncte în care…

Redmond ridică mâna.

— Vă rog să-mi permiteţi să vă opresc aici, domnule Roberts, doar pentru o secundă.

Walt Whitman intră în vorbă.

— Doamnă detectiv, clientul meu are dreptul să-şi explice criza de vandalism. Nu sunteţi de aceeaşi părere?

Genial. Grenville dădu din cap şi se uită la şireturi. De ce nu găseşti niciodată o freză de trepanaţii când ai nevoie de ea?

— O să aibă ocazia, domnule Whitman, spuse detectivul. Credeţi-mă, îi fac o favoare. Cred că e în interesul dumnealui ca, înainte să spună ceva ce ar putea să regrete ulterior, să ne aşezăm şi să ne uităm puţin la înregistrările camerelor de supraveghere.

Optsprezece

După prânz, Jeremy şi Jemma se plimbară în jurul Fermei de sănătate în maşinuţa de golf pe care le-o alocase Stone, dar, la drept vorbind, nu era mare lucru de văzut. Doar zeci şi zeci de structuri circulare, toate identice, toate cu aceeaşi piaţetă centrală, cu aceeaşi sală de fitness, cu aceleaşi magazine…

— Mici cutiuţe, tăiate în aceeaşi formă, spuse Jemma tristă.

Jeremy aprobă.

— Sunt un pic deprimante.

Ar fi fost nevoie de un fotograf genial pentru a face locul ăsta să arate atractiv în broşuri.

— Stai puţin...

Verifică în dosarul pe care i-l dăduse Stone.

— Da, avem o hartă. Există un circuit în natură, chiar aici, arătă el pe hartă.

— Da, dădu din umeri Jemma. Dacă am şti unde suntem de fapt...

— Bine spus. Păi, e la nord. Direct la nord.

Se uită după soare, se orientă, după care indică spre stânga.

— Încolo. Apoi stânga la primul complex şi dreapta la următorul.

Circuitul în natură, se dovedi, era bine semnalizat şi-l găsiră cu uşurinţă. În timp ce Jeremy cobora din maşinuţă, o auzi pe Jemma râzând. Se întoarse.

— Ce e?

— Genial, chicoti ea. Uită-te la asta.

Arătă spre un semn imens: „Plimbare în natură”. Sub el, un semn ceva mai temporar: „În construcţie”. Jeremy râse şi el.

Era o hartă imensă la intrare, care oferea mai multe opţiuni de trasee. Traseul verde pentru începători, traseul albastru pentru drumeţii experimentaţi şi traseul negru pentru firile mai aventuroase. Jeremy, căruia nu-i prea plăceau drumeţiile, sugeră traseul verde şi, spre uşurarea lui, Jemma aprobă.

Era linişte în pădure şi merseră la început în tăcere, ascultând păsărelele. Majoritatea lucrurilor erau naturale, dar ajunseră ocazional la unele îmbunătăţiri artificiale ale naturii: un bazin încă neumplut, cu o promisiune a unei mici cascade deasupra; un luminiş proaspăt tăiat, cu o destinaţie încă neclară; iar Jeremy văzu un cablu electric atârnând dintr-un pom, care, după investigaţii, se dovedi a duce spre o cameră bine ascunsă.

— Excelent. Dealurile au ochi.

Jemma se cutremură.

— Locul ăsta nu-ţi dă fiori?

— Ce anume? Pădurea?

— Nu, tot locul. Nu te face să te simţi inconfortabil?

— Păi, nici n-a fost conceput pentru confort, nu-i aşa? De fapt, a fost conceput în principal pentru a crea dwconfort.

— Nu asta am vrut să spun. De fapt, am vrut să spun şi asta. Dar totul e un pic cam drastic: să faci zonele de luat masa neplăcute. Să nu pui niciun scaun comod nicăieri. Să laşi oamenii să se uite la TV doar dacă aleargă ca nebunii.

— Normal, e o încercare grea pentru o dragoste adevărată, spuse Jeremy. Dar… măsuri disperate în vremuri disperate.

— Mda, pe mine mă îngrijorează. Mă îngrijorează chiar foarte tare. E ceva în legătură cu întreaga atitudine de aici. Sunt prea… încrezători. Prea siguri că au dreptate.

— Ce-a vrut să spună Stone când a zis că n-o să înceapă să-i pună pe oameni la muncă în fermă din „motive evidente”?

Jemma zâmbi cu tristeţe.

— Nu vor ca publicul să perceapă locurile astea ca pe nişte „tabere de muncă”. Ăsta e coşmarul lor acum: că oamenii o să înceapă să le compare cu lagărele de concentrare. Asta ar ucide proiectul înainte de a-l începe.

Da, cu siguranţă. N-o să vezi prea mulţi oameni oferindu-se voluntari pentru lagărele de concentrare. Cu siguranţă că nu era o idee bună, în cazul ăsta, să folosească un slogan de genul „Grăsimea – soluţia finală”.

Îşi continuară plimbarea şi ajunseră la un râu. Ar fi putut fi un moment romantic, dacă n-ar fi fost acolo un grup de muncitori care păreau să umple râul cu crapi. Din anumite motive, muncitorii purtau căşti de protecţie. Din

nou, de ce ar fi avut cineva nevoie de cască de protecţie ca să umble cu nişte peştişori? Erau crapii psihopaţi? Erau înarmaţi cu bâte sau altceva?

— Treaba e, spuse Jemma, smulgând un fir de trestie de pe malul râului, că sunt aproape sigură că n-au dreptate.

— Că n-au dreptate cu ce?

— Cu nimic, ca să fiu sinceră. Ştii, le-a intrat ideea asta în cap, că obezitatea e o boală contagioasă şi un pericol major pentru sănătate, şi că e cea mai mare ameninţare la adresa longevităţii umane în secolul al douăzeci şi unulea, iar eu nu prea ştiu pe ce se bazează când spun asta.

— Ce vrei să spui? Că nu există o epidemie de obezitate?

— Uite, din capul locului, există foarte puţine dovezi că a fi supraponderal este un lucru cumplit pentru sănătate, aşa cum e făcut să pară. De fapt, este mult, mult mai puţin sănătos să fii şi/bponderal, chiar şi cu câteva kilograme.

— Glumeşti, zise Jeremy şi se uită în jur neliniştit.

Oare existau şi microfoane, în afară de camere, în pădurea asta?

— Prin partea locului, teoria asta era o adevărată erezie. Aproape o blasfemie.

— Nu glumesc. E valabil pentru întreg spectrul, dar mai ales la oamenii în vârstă. Peste şaizeci şi cinci de ani, dacă eşti subponderal rişti să mori, dar dacă eşti supraponderal, chiar şi cu cincisprezece kilograme, îţi *îmbunătăţeşti* speranţa de viaţă. Şi încă destul de mult.

— Nu sunt sigur că-i corect.

Jeremy se întrebă dacă erau suficient de departe de râu ca să nu-i audă muncitorii. Grăbi pasul.

— Păi, cam e. Şi am avantajul că m-am *uitat* efectiv la

statistici. Dar, OK, nu vreau să mă cert cu tine. Pot să-ţi trimit referinţele prin e-mail când ne întoarcem, dacă vrei. Dar să presupunem că *ar exista* o epidemie de obezitate, care *ar pune* populaţia în pericol de moarte. Ce Dumnezeu ai face în privinţa asta?

— Păi… asta, făcu Jeremy un semn cu braţele. Îi ajuţi pe oameni să slăbească.

— Bun. Problema e următoarea: cu excepţia intervenţiilor chirurgicale radicale sau a înfometării permanente, este incredibil de anevoios să pierzi în greutate şi apoi să-ţi menţii greutatea obţinută. Dietele n-au efect pe termen lung. Toate funcţionează la început, dar pe termen lung pur şi simplu dau greş. Dacă n-ar da, toată lumea ar putea să piardă din greutate, şi sunt sigură că de fapt foarte puţini oameni *îşi doresc* să fie obezi. Sunt sigură că există foarte puţini obezi în lume care n-au avut cel puţin o încercare serioasă de regim până acum. Nouăzeci şi unu de procente dintre cei la care o dietă a avut succes pun înapoi pe ei până la greutatea iniţială în mai puţin de *un an*. Şi aproape întotdeauna devin *mai corpolenţi* decât erau când au început. Trebuie să mai văd un studiu care urmăreşte ce se întâmplă cu restul de nouă la sută, dar sunt convinsă că gradul de ştergere a efectelor în zece ani este foarte mare. Există o mare probabilitate ca aceste „Ferme de sănătate” să dăuneze oamenilor.

Acum Jeremy era deja foarte agitat. Pretinse că se scarpină pe frunte, ca şi cum dacă şi-ar fi ferit faţa de camerele spion, ar fi câştigat ceva.

— Bineînţeles, dacă o dietă nu dă rezultate, asta e din cauză că oamenii n-o mai respectă.

— Ştii, abordăm „problema” asta de mai bine de un secol şi n-am ajuns nicăieri. Am cheltuit miliarde pe descoperirea cauzelor şi a tratamentului supraponderalităţii, iar acum a devenit foarte clar că majoritatea presupunerilor noastre sunt, iartă-mă, te rog,

stupide. Să luăm exemplul caloriilor. Caloriile sunt o măsură a energiei termice. În termenii unei diete, ele se referă la cantitatea de energie termică pe care trebuie s-o genereze organismul pentru a elimina un anumit aliment. Ştiai asta, nu?

Jeremy aprobă din cap.

— Buun, teoria este, în termeni de bază, calorii intrate, calorii ieşite. Atunci când consumi mai multe calorii decât ingerezi, pierzi în greutate. Ingerezi mai multe calorii decât consumi, câştigi în greutate. E la mintea cocoşului. Atât de simplu încât formula a fost acceptată şi luată de bună timp de o sută de ani. Problema este că teoria calorii intrate/calorii ieşite tratează corpul uman ca pe o maşină. Mai mult, tratează toate corpurile umane ca şi cum ar fi *aceeaşi* maşină. După un secol de cercetare, rămâne încă nedovedită. Ecuaţia calorică nu mai pare să stea în picioare. Purul adevăr este că a le spune oamenilor că vor pierde în greutate dacă mănâncă mai puţin şi fac mai multă mişcare este ceva nedovedit, probabil greşit de-a dreptul şi, de fapt, chiar periculos.

— Cum, acum nu mai trebuie să facem nici mişcare?

— N-am spus asta. Mişcarea este extraordinară. E rău să faci prea multă, dar a face mişcare în mod ritmic, la un nivel moderat, va avea cu siguranţă efecte benefice asupra sănătăţii unei persoane. Doar că nu trebuie să te aştepţi să slăbeşti, asta-i tot.

Spunea toate astea ca pe nişte fapte pur şi simplu, ca şi cum nu şi-ar fi dat seama că încerca în mod sistematic să demoleze logica din spatele întregii idei la care lucrau acum amândoi.

Şi, bineînţeles, dat fiind felul ei de-a fi, nu se opri acolo.

— Ştii, chiar dacă nu cedezi în faţa tuturor acestor argumente şi insişti că a fi gras este nesănătos, tragi apoi concluzia că o persoană supraponderală care slăbeşte

preia în mod automat caracteristicile de sănătate ale unei persoane slabe în mod natural, lucru care nu e neapărat adevărat. Iată un exemplu: bărbaţii cu chelie nu trăiesc la fel de mult ca bărbaţii inspizi, în general.

Jeremy îşi trecu involuntar mâna prin păr.

— Adevărat?

— După cum am spus, în general. Probabil că asta se întâmplă pentru că au un nivel mai mare de testosteron, care pare să reducă speranţa de viaţă. Acum, ţi se pare normal ca cineva sănătos la cap să sugereze că dacă le oferi implanturi de păr bărbaţilor cu chelie, reuşeşti să le ridici speranţa de viaţă la nivelul unui om cu păr natural, ce zici?

— Păi, normal că nu.

— Dar comitem exact aceeaşi greşeală de logică atunci când încercăm să-i facem pe oameni să piardă în greutate. Din păcate, nimeni n-a realizat vreodată studii pentru a testa dacă transformarea asta afectează speranţa de viaţă a oamenilor în vreun fel pozitiv.

— De ce nu?

— Pentru că nimeni nu ştie cum să transforme un gras într-un slab.

Nouăsprezece

Buuun. Înregistraseră întreaga criză de nevandalism a lui Grenville pe camerele de supraveghere. Totul.

Asta probabil că nu era un lucru prea bun.

Nu văzuse nicio cameră. Dar nici nu se prea uitase după ele. Care era problema cu parcarea asta? Cumva în vreunul dintre colţurile ei obscure funcţiona Monetăria Regală sau aşa ceva? Aveau mai multă securitate decât aeroportul Heathrow, închisoarea Belmarsh şi camera bÿuteriilor coroanei din Tumul Ixmdrei la un loc. Grenville fusese, probabil, norocos că nu fusese măturat cu un Kalaşnikov de un paznic dintr-un post de pază camuflat sau

că nu fusese străpuns cu o lance de un Beefeater[13] ascuns.

Redmond anunţă în reportofon că punea înregistrarea video.

Spectacolul începu cu Grenville parcând pe spaţiul rezervat părinţilor cu copii mici. Camera, bineînţeles, era perfect amplasată pentru a capta toate detaliile. Filmarea era de sus, dintr-un unghi înalt, de unde se vedea direct scena, lumina era bună, focusul extraordinar, iar imaginile color. Norocul lui Grenville, alesese o zi în care Stephen Spielberg însuşi coordona camerele de supraveghere.

În timp ce Grenville dispărea în centrul de fitness, apăru 4 x4-ul.

Grenville speră că asta ar putea fi ceva bun, una peste alta. Acum toată lumea avea să vadă provocările intolerabile cărora le fusese supus. Acum vor înţelege. Acum va fi răzbunat. Continuaţi.

Se privi ieşind din clădire. Părea deja într-o dispoziţie destul de scârboasă, lucru ciudat – pentru că nu-şi amintea asta. Apoi începu schimbul cu Meduza, doar că, la naiba, înregistrarea era fără sonor. Păi, normal. De ce crezuse Grenville c-ar fi putut să scape aşa uşor?

Mai rău, camera era uşor în spatele femeii, filmând peste umărul ei, aşa că majoritatea expresiilor ei veninoase şi a înfăţişărilor ei de Gorgonă înfricoşătoare nu fuseseră înregistrate. Grenville – şi de ce ar fi stat altfel lucrurile? – era, din contră, în plină vedere tot timpul. Şi nu arăta bine. Crezuse că fusese mult mai calm, mai aşezat şi mai rezonabil decât apărea pe film. Însă nu părea deloc calm, aşezat şi rezonabil. Mai degrabă părea o brută agresivă şi mârşavă, care hărţuia o mamă fără apărare, care încerca disperată să apere un copil nevinovat. Cam aşa arătau lucrurile. Trebuia să existe o modalitate de a împiedica acest film să fie adus ca probă în instanţă. Cu

13 Gardian din Turnul Londrei (n.tr.).

siguranţă că trebuia să existe o portiţă avocăţească deşteaptă prin care proba să fie declarată inadmisibilă. Grenville se uită rapid spre Ezra Pound, care părea să se delecteze cu spectacolul. Dădea impresia că era gata să scotocească în servietă şi să scoată o pungă de floricele. Grenville *trebuia* să-şi caute alt avocat.

Apoi spectacolul se încinse de-a binelea. Ajunseră la începutul crizei de nevandalism a lui Grenville. Primul impact păru de-a dreptul nebunesc. Acum era recunoscător că înregistrarea nu avea sonor. Era vorba de o coliziune monstruoasă, care doar clătină puţin jeepul, dar care turti cu totul spatele propriei maşini. Al doilea impact fu şi mai rău. Ce Spielberg, asta în mod sigur fusese regizată de Quentin Tarantino.

Apoi veni scena cu scosul bornei. Lovise borna de mult mai multe ori decât îşi aducea aminte. Probabil că îşi ştersese bucata asta din memorie. Fusese nevoie de zece încercări ca s-o dărâme. Pe urmă târâse borna culcată la pământ sub maşină şi pe trotuar. Nu-şi aducea deloc aminte de asta. Urmă strecurarea maşinii prin spaţiul dintre bornele rămase. Dacă te uitai din unghiul acesta, era clar că maşina nu avea cum să treacă, nici măcar la mustaţă, şi deşi înregistrarea era fără sunet, Grenville descoperi că mintea umană nu se putea opri din a adăuga scârţâitul oribil al metalului contorsionat peste imaginile cu maşina fumegândă care trecea printre borne.

Bun, asta era. Nu era deloc bine, era de-a dreptul nasol, evident, însă măcar acum ieşea încet din cadru, iar asta era o mică binecuvântare. Dar nu. O, nu, nu, nu, nu. Doamne Sfinte, nu. Cadrul *se schimbă*. Tarantino strigase, probabil „Stop!”, unghiul de filmare se schimbase, iar acum se uitau la bariera de ieşire. Din nou, lumina, unghiul, totul era perfect pentru a captura epava ilară a maşinii lui Grenville cum apărea, scoţând fum şi abur din capotă.

Iar Grenville nu se oprise, aşa cum îşi imaginase, pentru a încerca să-şi aducă aminte codul de securitate, nici măcar nu încetinise, ci pur şi simplu continuase să se deplaseze spre barieră, şi – Iisuse Cristoase! Asta arăta rău. Asta arăta chiar rău. Parbrizul se îndoi şi se sparse, apoi se fărâmiţă în milioane de fragmente, capota sări şi se desprinse de maşină, iar bariera de securitate zbură prin aer, învârtindu-se în ceea ce părea, după Grenville, o filmare cu încetinitorul, *direct spre cameră*. Nici vorbă de Tarantino. Filmarea asta purta inconfundabila emblemă a maestrului dezastrelor, John Woo. Iar Grenville descoperi că în mintea lui se derula propria coloană sonoră: uriaşa dezintegrare a sticlei şi scrâşnetul bucăţilor desprinse, precum şi un fel de *uamp*, *uamp*, *uamp* pe măsură ce braţul se deplasa în aer direct spre privitor şi, da, braţul barierei lovi camera, iar ecranul se stinse.

Bun. Perfect. De Oscar la toate categoriile, îşi zise Grenville. Cel mai bun film de acţiune, cel mai bun film de groază şi mult râvnitul trofeu pentru cea mai convingătoare imitare a unui luptător scandinav dement. Mai bine s-ar apuca să-şi scrie discursul de acceptare.

Se uită la avocatul său nepoet, sperând că impresiile sale anterioare asupra omului fuseseră nelegitime. Sperând că, acum că omul se afla în arena experienţei sale profesionale, ar putea cumva să găsească o altă viteză, în care poate că s-ar dovedi un Atticus Finch[14] deghizat. S-ar apleca peste masă şi i-ar spune poliţistei, cu un zâmbet încrezător, într-un registru vocal demn de un adevărat domn educat din sud: „Bineîn-the-les, doamnhă, rea-lhizaţi că în confhormitate cu Codhul Centhrului Rechreaţional din East Finchley din 1862, como-bhorat cu Legea Pe-nhală a Districtului Barnet din 1736, nici mă-char un singhur cad-rhu din acest ne-nho-rhocit de filmhuleţ nu

14 Avocatul din romanul Să ucizi o pasăre căutătoare al lui Harper Lee (n.tr.).

este admhi-sibil în instanţă. Prin urmhare, dacă acestea sunt toate do-vhe-zi-le de care disphuneţi în acest caz, vă rhog să rhe-thurnaţi clien-thu-lui meu toathe eh-fech-te-le persona-lhe, după care amân-dhoi vhom fhi nevoiţi să plechăm, lipsin-dhu-ne de închin-tă-toa-rhea dumnhea-voas-thră companie”.

În realitate, bărbatul se uita prosteşte la ecranul alb, cu gura deschisă, ca o biată creatură lobotomizată din cele mai adânci pivniţe ale balamucului. Când îşi reveni în ceea ce doar un observator foarte generos ar putea numi „fire”, se întoarse spre Grenville şi spuse:

— Păi, dacă nici asta nu-i o criză de vandalism, atunci nu ştiu ce-ar putea fi.

Oöuäzeci

Hayleigh îşi aţinti privirea înainte şi încercă să meargă cât mai natural posibil când ieşi pe poarta şcolii. Teoretic, n-avea voie să părăsească incinta şcolii la prânz – acesta era un privilegiu rezervat elevilor de clasa a unsprezecea –, dar scăpa adeseori neobservată. Dacă nu te uitai în ochii nimănui, iar profesorul de serviciu nu era atent, sau dacă era pur şi simplu leneş şi făceai asta cu încredere, puteai să scapi liniştit. Astăzi, pur şi simplu nu putea să-şi permită să *nu* scape. Făcuse o promisiune de neîncălcat unui anume domn Jason Black, iar ceilalţi ar fi trebuit să arunce peste ea o plasă de prins animale şi s-o împuşte cu săgeţi tranchilizante pentru elefanţi ca s-o împiedice să şi-o ţină.

Traversă strada cu grijă şi se aşeză la coadă la chioşcul de ziare. Toată prostia cu mărul şi cu celelalte lucruri îi lăsase foarte puţin timp să îndeplinească această misiune extrem de importantă şi să ajungă la timp la pfui, ora de sport.

Pe uşă era un afiş scris de mână, cu un scris de analfabet: „doar *DOI* copi de la şcoală au voie în Magazin”. O enerva pe Hayleigh din mai multe motive. *Care* dintre

copii aveau voie în magazin? Ştiau aceşti doi binecuvântaţi indivizi cine erau? Şi de ce doar ei, dintre toţi copiii care ar fi vrut să cheltuiască bani în magazin?

Nu avea timp de speculaţii. Deschise uşa şi se auzi clopoţelul sunând. Mormăitorul din spatele tejghelei se uită la ea, dar, bineînţeles, nu schiţă niciun zâmbet, după care continuă să se joace cu aparatul de pus preţuri, ca şi cum ar fi fost Wild Bill Hickok* curăţându-şi puşca, doar că, la cât de scump era

— James Butler Hickok (27 mai 1837 – 2 august 1876), cunoscut sub numele de Wild Bill Hickok, personaj din Vestul Sălbatic (*n.tr.*).

un pacheţel de batiste de hârtie aici, aparatul de pus preţuri era probabil o armă mult mai mortală decât orice altceva la care s-ar fi putut gândi domnii Smith şi Wesson.

Scană rafturile cu reviste. Văzu o poză cu Courteney Cox Arquette pe coperta revistei *OK*! cu corpul ei divin, ca de obicei, într-o rochie roşie scurtă. Avea nişte ţâţe fabuloase şi totuşi i se vedeau toate coastele. Cum naiba făcea? Ţâţe mari, forme de silfidă. Jos pălăria, *obligatoriu*, în faţa unui astfel de geniu al dietelor.

Şi iată-l şi pe el, pe coperta de la *Chick Chat*. Aaa, şi era şi pe coperta de la *Teen Talk*. Îşi permitea să le ia pe amândouă? Plonjă în portofel şi da, avea destui bani, dacă Mormăitorul accepta moneda de un euro, pe care Hayleigh credea că era obligat s-o accepte, conform legilor europene, Tribunalului International de la Haga sau organizaţiei Amnesty International. Apucă revista şi, stai puţin, cine era pe coperta *Teen Talk*, ţinându-se de mână şi mai multe nu cu Jason? Uitându-se pierdută în ochii lui? Era oare posibil să fie vaca aia de Amyline de la oribila trupă de fete Guriz Banned? Şi care era titlul? Jase & Amyline: Some Kinda Lurve?” Nţ. Asta fusese, probabil, scoasă din adâncurile tărâmului nimicului absolut, chiar de pe acoperişul palatului nimicniciei.

Puse revista la loc, bineînţeles, cu atenţie, ca şi cum ar fi devenit dintr-odată toxică. N-o să cheltuiască acum moneda de un euro şi cu siguranţă că n-o să cheltuiască *nicio* monedă pe acea revistă în viaţa ei, chiar dacă ar avea o ediţie specială Big Boys Cry cu o sută de postere cu toţi membrii trupei în fundul gol. Duse *Chick Chitia*, tejghea şi nu-şi dădu seama, până când n-o întrebă Mormăitorul dacă era totul în regulă, că plângea, chiar cu lacrimi mari. O parte din lacrimi îi curgeau de pe bărbie cu un zgomot surd, dar puternic direct pe ediţia de după-amiază a lui *Evening Standard*, care era încă împachetată şi legată cu sfoară la picioarele ei.

Dădu din cap şi încercă să-şi caute batista în mâneca hainei.

Prostuţă. Era prostuţă şi o ştia. Nu putea să se aştepte ca Jason să fie un fel de călugăr benedictin până o întâlnea pe ea, nu-i aşa? *Bineînţeles* că alte fete încercau să deturneze o navă de lux cum era Jason. *Bineînţeles* că el se simţea flatat de atenţia lor, chiar dacă erau nişte târâturi urâte şi total lipsite de talent. Mai bine s-ar obişnui cu ideea.

Îşi suflă nasul şi luă restul. Mormăitorul o întrebă din nou dacă era totul în regulă, iar ea răspunse că da şi-i mulţumi. Ciudat, nu-i adresase niciodată vreun cuvânt. De când oare se transformase în Asistentul Social al Anului?

Uşa se închise cu zgomot în spatele lui Hayleigh, care ieşi în stradă. Aerul de afară, aşa cum era, plin de gaze de eşapament şi monoxid de carbon, îi făcea bine oricum. Fusese *foarte* proastă să se smiorcăie aşa, ca o şcolăriţă jalnică. Întreaga poveste cu Amyline şi Jason era aproape sigur o manevră de publicitate. Ba chiar foarte sigur. Creată, fără îndoială, de nevăstuicile lor de manageri. Bineînţeles că aşa era. Iar Jason urâse, probabil, fiecare minut din oribila sesiune foto. Spera că nu-l puseseră să pretindă că o *săruta* pe vaca aia cu faţa acră.

Asta ar fi fost *prea* crud.

Până când ajunse la bordură, iertase totul. Nu putea niciodată să fie prea mult timp supărată pe Jason. Nici chiar când făcuse tâmpenia aia cu drogurile şi-l lovise pe fotograful ăla. Se uită la ceasul şcolii, dar nu putu să-şi concentreze privirile iniţial. Se frecă la ochi. Vaaai, era deja unu şi jumătate. Dezastrisim.

Traversă strada un pic cam în grabă şi un bărbat pe un scuter fu nevoit să facă o mişcare bruscă pentru a o evita. Frână cu zgomot la câţiva metri de ea şi începu să-i strige tot felul de cuvinte urâte, dar Hayleigh nu se opri. Continuă să alerge spre porţile şcolii, trecând de bătrânul Madders, care era de serviciu în curte şi care începu şi el să strige, dar ea continuă să alerge şi văzu ceva imposibil cu coada ochiului. Nu, asta chiar era imposibil, dar nu se putea opri să verifice, deşi trebuia neapărat să vadă, aşa că încetini puţin şi întoarse capul, după care se opri brusc, se întoarse şi îngheţă, transformându-se instantaneu într-un cetăţean al Oraşului Feţelor Căzute, Arkansas.

Pentru că exact acolo, în scuar, parcat chiar lângă oribilul Smart roz al doamnei Davies, trona impunătorul 4 x4 al mamei sale.

CINĂ

Meniu

Supă de varză

Peşte la abur cu Bok Choi cu gust de supă de varză

BO

Chilii fără came şi fără gust BO

Mixed grill fără cartofi prăjiţi şi mazăre BO

În niciun caz plăcintă cu rubarbă sau cremă de vanilie

BO

Glucoză, soluţie salină şi un baton de Snickers lichid la pungă cu un strop de morfină

— N-am găsit o mai bună grăsime decât aceea lipită de oasele mele”. [WALT WHITMAN, *Fire de iarbă*, 1885[15])

Oöuäzeci şi unu

Bun, îşi zise Grenville, se mai elucidase un mister. Iată de ce nu fusese nevoie de schema cu poliţistul bun şi poliţistul rău. Ştiau prea bine că nu era nevoie să stoarcă niciun fel de confesiune de la el. Îl prinseseră pe cameră, în flagrant, cu DVD-ul disponibil în toate marile magazine începând de luni.

Se foi neliniştit în scaun.

— Aşaaa. Ce se-ntâmplă acum?

Detectivul Redmond îşi dădu părul pe spate.

— Lucrurile stau cam aşa: toate treburile astea, plus declaraţia dumneavoastră, o să ajungă la Procuratură, care o să decidă dacă începe sau nu urmărirea penală, deşi, date fiind dovezile, nu cred c-o să treacă aşa ceva cu vederea. Apoi, în mod normal, convenim asupra cauţiunii şi vă eliberăm, după care urmează să compăreţi în faţa Curţii Magistraţilor, probabil mâine-dimineaţă.

Lui Grenville nu-i plăcea cum suna asta. Exista un mare „dar” invizibil, care atârna peste această propoziţie.

— Totuşi, continuă Redmond, doamna Curtiz este foarte îngrijorată că aţi putea încerca să interferaţi cu dumneaei şi că...

— Poftim?! zise Grenville cu o grimasă mefientă. Să *interferez* cu ea? N-aş atinge-o nici cu o drâmbă de lepros.

— Se simte intimidată de dumneavoastră şi este principalul martor al procuraturii, iar dată fiind natura destul de violentă a infracţiunii, suntem nevoiţi s-o luăm în serios.

— Pe ecran a părut mult, mult mai rău decât a fost în realitate, arătă Grenville spre ecranul gol. Sunt ferm

15 Traducere de Mihnea Gheorghiu, Editura Pandora@M, 2000 (n.tr.:).

convins că înregistrările au fost măsluite, pentru că cu nu-mi amintesc deloc lucrurile aşa.

Se uită în jur după reprezentantul său legal pentru nişte încurajări.

— Adevărul e că a părut destul de violent, dădu acesta din umeri.

Mulţumesc, Atticus.

— O să vorbesc cu colegii mei, continuă Redmond. Deoarece nu aveţi antecedente, este posibil ca balanţa să încline în favoarea dumneavoastră.

— Altfel?

— Altfel, urmează să petreceţi noaptea în arest.

O noapte întreagă în celula aia oribilă, pe imitaţia aia oribilă de pat? Grenville se întoarse spre Whitman şi fu surprins să vadă cât de impasibil şi imperturbabil părea faţă de această nouă oroare.

— Ai de gând să iei atitudine? Ce vrei, să-i laşi să mă închidă peste noapte?

— Păi, ca să fiu sincer nu prea cred că asta urmează să se…

În clipa aceea, mobilul cretinului începu din nou să sune. Îşi ridică palma în sus, luă mobilul cu cealaltă mână, îl deschise şi verifică identitatea apelantului.

— Scuze. Trebuie să răspund, explică el şi începu să se ridice din scaun.

Ceva pocni în interiorul lui Grenville. Era furios la maximum şi nu avea de gând să mai suporte mult povestea asta.

Se ridică şchiopătând şi apucă ferm telefonul. Puterea brută generată de combinaţia dintre greutatea lui Grenville şi surpriza momentului îi ului pe amândoi, trimiţându-l de fapt pe Whitman cu putere înapoi pe scaunul care se răsturnă la podea. Dar Grenville nu se opri aici. Îşi arcui braţul înapoi şi aruncă mobilul în culpă cu

putere în peretele cel mai îndepărtat, de care se lovi cu un zgomot satisfăcător şi se sparse în mai multe bucăţi.

Ceva se mişcă la marginea vederii periferice a lui Grenville, care se întoarse la timp pentru a o vedea pe doamna detectiv Redmond aplecându-se peste masă şi repezindu-se la el. Nici nu avu timp să reacţioneze, abia putând să rostească: „Ce faaa...”, că ea îi dăduse deja una între coaste, împingându-l în spate. Se prăbuşi pe propriul scaun, pe care îl făcu arşice, după care căzu cu putere pe aşchiile împrăştiate pe jos. Probabil că pe la şaptezeci de ani tot avea să-şi mai scoată bucăţele de scaun din fund.

Poliţista se urcase pe el. Trecuse mult timp de când nu mai îngenunchease o femeie peste Grenville, iar el îşi dori ca circumstanţele să-i fi permis să se bucure de acest moment, măcar puţin, dar ea îi produse cu îndemânare o durere groaznică în braţ şi în încheietură, care-l forţă să se rostogolească pe burtă, moment în care alte aşchii din fostul scaun îi intrară în locuri cu totul noi. Simţi din nou cum i se prind cătuşele în jurul încheieturilor, după care Redmond se sculă, cu respiraţia tăiată.

Grenville reuşi să se rostogolească din nou pe spate.

Camera părea devastată, ca şi cum o armată de stafii ar fi măturat-o brusc. Nu părea posibil ca o atât de mare distrugere să fi fost produsă în atât de puţin timp. Scaunele erau rupte sau împrăştiate bucăţi pe jos. Masa fusese răsturnată, făcând să se risipească dispozitivele de înregistrare şi hârtiile peste tot. Whitman stătea în continuare pe scaunul lui, cu spatele pe podea, uitându-se la tavan, cu conţinutul servietei vărsat peste tot în jur. Era un coşmar. Grenville îi mulţumi lui Dumnezeu că nu filmaseră şi acest mic interogatoriu. Probabil că l-ar fi trimis direct la Alcatraz.

— Ce... o întrebă el pe poliţista care gâfâia, ce-a fost asta?

— Cred că tocmai aţi renunţat la opţiunea eliberării

pe cauţiune, zise Redmond şi îşi trecu mâna prin păr. Asta dacă nu cumva experimentatul dumneavoastră avocat are ceva de obiectat.

Whitman, care părea să fie încă în stare de şoc, clătină din cap, fără a-şi lua ochii din tavan.

— Aţi văzut? spuse el. Asta a fost altă criză de vandalism.

Cu mare dificultate şi durere, dar nu cu mai puţină demnitate, Grenville se ridică în genunchi şi apoi în picioare, fără să ia în seamă cătuşele.

— Iar tu, jigodie, arătă el cu capul spre avocatul idiot, în stilul lui Alan Sugar[16], eşti concediat.

Oduăzeci şi ddii

Hayleigh se concentra anevoie în timp ce îşi introducea părţile corpului în hainele de sport, lucru pe care era obligată să-l facă acum cu un prosop înfăşurat în jurul ei, pentru ca celelalte fete să nu fie nevoite să vadă cât de monstruos era corpul ei în realitate, asta dacă nu-şi puteau da seama şi aşa.

Mama ei, la şcoală. *În toiul zilei*. Ce putea să însemne asta? Mintea febrilă a lui Hayleigh făcea curse, căutând cu disperare o posibilă explicaţie benignă pentru o întâmplare improbabilă, dar cu un mare potenţial de-a se transforma în coşmar. Poate că Hayleigh îşi uitase ceva în maşină? Sau acasă? Vreo temă, eventual? Dar nu-şi putea imagina nimic. Poate că mami însăşi uitase să-i pună ceva în pacheţelul de prânz. Un baton de ciocolată Galaxy de o sută de kilograme, poate, ca supliment la banchetul de un milion de calorii pe care i-l pregătise deja. Hayleigh se îndoia. Probabil că ajunsese acolo la sfârşitul pauzei de prânz, altfel Hayleigh ar fi observat maşina când traversase curtea.

---

16 Om de afaceri şi personalitate TV din Anglia, proprietar al clubului Tottenham Hotspur (n.tr.).

Termină de îmbrăcat şi puse prosopul în cuier. Celelalte fete erau aproape toate în sală. Rămăsese doar Sasha Patak, care stătea pe un colţ de bancă, încheindu-şi cu greutate adidaşii pentru că ura pur şi simplu ora de sport, o ura absolut, sărăcuţa de ea. Gândeşte, Hayleigh, *gândeştel* Un accident în familie? Poate căjonny şi-a rupt mâna sau aşa ceva. Ăsta ar fi un scenariu bun. Asta ar fi un scenariu *genial*. Dar de ce ar veni mama ei aici, acum, din cauza asta? Uitase Hayleigh că avea programare la dentist? Nu, mami aranja mereu aceste lucruri în vacanţa de la mijlocul trimestrului, pentru ca vacanţele să fie de două ori mai oribile, mulţumesc din suflet. Continuă să se gândească rapid la posibilităţi din ce în ce mai puţin probabile – mami venise să dea un interviu pentru un post de asistent, de bucătăreasă, de femeie de serviciu –, orice ar fi fost mai bine decât să se gândească la variantele cât de cât plauzibile.

Fugi în sală fără entuziasm. Spre groaza ei, doamna Mellish nu era acolo.

Stomacul lui Hayleigh efectuă o serie impresionantă de salturi. Te rog, Doamne, te rog, fă în aşa fel ca mami să nu discute cu madam Pepene. În absenţa unui supraveghetor, fetele se grupaseră pe bisericuţe, iar băieţii începuseră să se dea în spectacol. N-ar mai fi durat decât câteva minute până când întreaga civilizaţie a orei de sport s-ar fi destrămat, ajungând cu toţii în ţara *împăratului muştelor*.

Pentru a-şi găsi o ocupaţie, Hayleigh apucă o minge de baschet şi începu să arunce la coş. Era o aruncătoare destul de bună şi aproape, aproape că uită de toate aruncând la coş. Era gata să arunce pentru punctul final, care ar fi adus victoria echipei olimpice a Angliei la Beijing, când nivelul de zgomot din încăpere se reduse brusc la aproape zero. Hayleigh se întoarse şi o văzu pe doamna Mellish traversând sala de sport spre ea. În

spatele ei mergea mama lui Hayleigh. Scorpia de Mellish o sunase. Ceea ce, probabil, reprezenta o încălcare a drepturilor omului care era Hayleigh. Rahat. *Nu* i-ar fi plăcut să audă conversaţia aia.

Acum se uniseră împotriva ei. Veneau după ea şi nimic nu le putea opri.

Bun, deci până aici îi fusese.

Marea Confruntare.

Furtuna Perfectă.

Iată ventilatorul, iată mormanul de rahat.

Iar Hayleigh urma să fie acoperită cu totul de materia maronie.

Doamna Mellish dădu nişte comenzi rapide către clasă, iar copiii începură să alerge cu toţii, mai mult sau mai puţin convinşi, făcând ture în jurul sălii.

Hayleigh aruncă mingea şi alergă înspre ceilalţi copii, în direcţie opusă faţă de doamna Mellish, de mama ei şi de dezastrele pe care încercau să i le provoace în viaţă.

Doamna Mellish îi strigă să se oprească, dar pretinse că nu auzise. Era o încercare patetică, sortită eşecului, care cel mult urma să-i mai aducă treizeci de secunde de libertate, dar asta era tot ce avea şi ţinu cu dinţii de ele.

După care Hayleigh nu mai ştiu ce se întâmpla. Acum alerga, ca un armăsar disperat care scăpase din ţarc şi făcea o săritură fără speranţă spre libertate, în clipa următoare era întinsă pe podeaua sălii de sport, cu mama ei ghemuită alături, cu doamna Mellish dispărută şi cu restul clasei holbându-se la ea cu expresii cam ciudate.

Mami vorbea. Cel puţin arăta ca şi cum ar fi vorbit, dar o făcea foarte încet, iar Hayleigh nu prea o auzea. Hayleigh îşi ridică puţin capul şi se uită în jur, încercând să-şi dea seama ce era cu ea, după care îşi văzu piciorul drept în colanţii de sport, îndoit într-un unghi foarte

ciudat, ca unul dintre braţele svasticii, ca şi cum ar fi avut genunchiul la spate, în poziţia în care îşi punea uneori Jonny Action Manul. Doar că se părea că piciorul nu era îndoit la genunchi. Uau. Arăta ca şi cum ar fi trebuit s-o doară, dar n-o durea. Se uită la mama ei, uimită, în aşteptarea unei explicaţii plauzibile, dar, în mod ciudat, se părea că mami era cea pe care o durea. Obrajii ei erau brăzdaţi de lacrimi şi avea un zâmbet mic, mic şi amar.

Hayleigh încercă să vorbească, să-şi asigure mama că totul era în regulă, că nu trebuia să-şi facă probleme, când un trăsnet alb şi orbitor îi traversă trupul fragil şi o înţepă în creier, după care leşină.

Şi, din fericire, nu se mai trezi până când salvarea aproape că ajunse la spital.

Oduă Zeci şi trei

Jeremy şi Jemma suportară cina în cantină. Jeremy optă pentru o supă de varză, care părea să nu fie nimic mai mult decât apă călduţă cu puţină varză în ea, şi peşte la abur cu *bok choi*, care avea gust de apă caldă cu puţină varză în ea, fiind recunoscător că putu să împrumute sarea de la Jemma. Jemma optă pentru un chili fără carne, care se dovedi a fi nu doar fără carne, ci şi fără textură, fără condimente şi fără gust.

Nu era organizat niciun dans în seara respectivă, bineînţeles, şi nu aveau nici vreo conferinţă la care să participe. De fapt, nu aveau absolut nimic de făcut. Aveau totuşi amândoi o grămadă de treabă, aşa că îşi spuseră noapte bună şi m^3 duseră fiecare în dormitor. Adio ambiţiilor amoroase ale lui Jeremy.

Fiecare dintre ei avea la dispoziţie un dormitor întreg. Jeremy se aşeză la masa din camera de zi, unde petrecu vreo oră, transferându-şi notiţele şi ideile pe laptop, dar scaunul era atât de incomod, încât nu mai putu, pur şi simplu. Se ridică şi se uită la ceas. Era aproape opt şi jumătate. Era oare posibil, în mod serios, să meargă la

culcare înainte de opt şi jumătate? Nu mai făcuse asta de când avea şapte ani. Dar alternativă era să meargă la sala de sport, şi nu prea putea să tragă de fiare în costumul Emporio Armani şi cu cămaşa Versace. Ar putea să se ducă în tricoul de dormit, dar l-ar uda de transpiraţie.

Ar putea să meargă la o plimbare, probabil, dar se plimbase suficient astăzi. În plus, nu prea avea încotro să se plimbe.

Deci la culcare. Cel puţin avea să se trezească suficient de devreme ca să se delecteze cu ce-ar putea ei să numească mic dejun în această groapă a iadului.

Se mută în dormitor. Doamne, ce deprimant era. Teoretic, rezidenţii nu erau încurajaţi să petreacă prea mult timp nici aici. Se aşeză pe un pat care, aşa cum presupusese, era excepţional de inconfortabil.

Poate că reuşea să-şi îmbunătăţească nivelul de confort dacă mai punea o saltea deasupra.

În cele din urmă, fu nevoie de un teanc de patru saltele ca patul să devină cât de cât acceptabil pentru somn.

Se duse în baia care era mare şi rezonabil de bine echipată. Exista o zonă a duşurilor, cu un rând de cinci duşuri unul lângă altul. Alungă cu greu imaginea a cinci oameni obezi până la extrem care se săpuneau unul pe altul, apoi intră în una dintre cele cinci cabine cu veceu. Tocmai îşi desfăcea cureaua când îşi aduse aminte de camerele video. Apoi îşi aminti că toaletele erau dotate cu echipamente de cântărire a substanţelor eliminate şi dintr-odată nu-i mai veni să-şi uşureze intestinele.

Se consolă la gândul că, fără îndoială, toaletele fuseseră şi ele concepute pentru un nivel minim de confort şi n-ar fi fost o experienţă relaxantă în niciun caz. Se dezbrăcă până în talie, se săpuni, iar apoi se spălă pe dinţi, după care se întoarse în dormitor.

Îşi trase pe el tricoul cu Ferma de sănătate pe care-l procurase de la Stone ca să doarmă în el, apoi, atent în continuare la camere, se strecură sub pătură şi îşi scoase pantalonii.

Opt şi jumătate. Se îndoia că putea să adoarmă, gândindu-se cum camerele îi înregistraseră sau poate nu-i înregistraseră fiecare mişcare. La naiba, nici măcar nu putea să rişte să facă repede o labă mică.

Pe la două noaptea, reuşi în sfârşit să adoarmă.

Se trezi abia când o auzi pe Jemma bătând la uşa dormitorului. Se ridică panicat, fără să-şi amintească prea bine unde se afla. Într-un fel de rezervă la spital? într-o clădire a armatei? într-un hostel? încercă să se ridice, dar, pentru că uitase de teancul de saltele, aprecie greşit aterizarea şi căzu destul de rău pe podea, lovindu-se cu capul de noptieră.

— Jeremy? Ai păţit ceva?

Îşi înghiţi o serie de înjurături şi răspunse:

— Nu. Sunt bine. Ies într-o secundă.

După care bâjbâi în căutarea pantalonilor. Unde naiba îi lăsase?

Jemma bătu din nou.

— Sigur n-ai păţit nimic?

— Absolut. E perfect, sută la sută.

Într-un fel inexplicabil, pantalonii i se prinseseră în aşternuturi. Frumoşii lui Emporio, şifonaţi ca o cârpă.

— Vin imediat! strigă el.

Făcu greşeala de a încerca să-şi pună pantalonii în timp ce mergea spre uşă, motiv pentru care căzu din nou, de data asta lovindu-se cu bărbia de capul patului. Avu senzaţia că leşinase o secundă sau două, pentru că următorul lucru de care-şi aduse aminte fu Jemma, aplecată peste el, cu o expresie undeva între îngrijorare şi amuzament.

— Jeremy?

— Sunt OK.

Încercă să se ridice, pentru a-şi recăpăta un dram de decenţă, clar îşi dădu seama că avea încă pantalonii în vine şi căzu din nou. Speră sincer că nu se înregistrase nimic pe camere. Întregul episod ar fi trecut preselecţia pentru caseta cu gafele anului. Apucă pantalonii, îi trase pe el şi se ridică, trecându-şi mâna prin păr şi afişând un zâmbet larg, ca şi cum ar fi fost tot ce trebuia să mai facă pentru a-şi recupera demnitatea.

— ’neaţa, spuse el bine dispus, ca şi cum aşa şi-ar fi început fiecare zi: o reprezentaţie de comedie bufă, cu pantalonii în vine.

— Ce-ai păţit la faţă?

Mâna lui Jeremy se ridică brusc spre frunte, unde simţi un cucui urât şi dureros, care începea să se umfle.

— Am căzut puţin.

— Ai căzut puţin? Arăţi ca şi cum ai fi pierdut o finală de Kl.

Jemma aruncă o privire prin dormitor.

— Ai fost singur aici, nu-i aşa? Adică… n-au fost cazaţi cu tine o gaşcă de *skinheads* nazişti sau aşa ceva, nu?

— M-am împiedicat şi am căzut, asta-i tot.

— OK, ar fi bine să ne grăbim. Elicopterul pleacă într-un sfert de oră. Cred că nu te deranjează să sărim peste micul dejun.

Pe Jeremy nu-l deranja deloc să sară peste micul dejun. Voia să plece de-acolo cât mai repede. Voia să mănânce mâncare adevărată. Voia costiţă. Nişte costiţă mustind de grăsime. Voia ouă. Voia să se cace. Dar, mai mult decât orice, voia puţină intimitate.

Stone îi conduse la heliport în maşinuţa de golf. Le dădu câte un pachet cadou pentru VIP-uri, plin de broşuri

şi de suveniruri cu Ferma de sănătate, le strânse mâinile şi îşi luă la revedere.

Zborul cu elicopterul înapoi la Londra păru infinit mai puţin fermecător decât zborul dus, dar cel puţin Jemma avu mai mult chef de conversaţie. Evident, fură nevoiţi să strige unul la altul ca să acopere zgomotul elicei, prin urmare conversaţia fu mult simplificată, lucru care, pentru Jemma, era o adevărată binecuvântare.

— Auzi, strigă Jeremy, m-am gândit la ce-ai zis.

— La ce anume din ce-am zis?

— La tot. Ai de gând să faci o recomandare pentru închiderea proiectului?

— Doamne Sfinte, nu. Oricum, nu m-ar asculta. Probabil că m-ar împuşca.

Asta era o uşurare. Era spectacolul lui Jeremy şi nu voia ca această nega tivi tate să-i pună capăt înainte să aibă şansa de-a străluci.

— Nu, reluă Jemma. Au investit miliarde în proiectul ăsta. N-o să-l oprească acum. Cu siguranţă nu după afirmaţiile unui neica-nimeni de asistent de cercetare la ULIST.

— Dar crezi că-i un lucru rău, una peste alta?

— Cu siguranţă e un lucru rău pentru sărmanii oameni care-o să se înscrie în program. Chiar periculos. Complet împotriva jurământului lui Hipocrat: înainte de toate, nu vătăma pe nimeni.

— Păi şi nu te simţi vinovată, stând deoparte şi nefăcând nimic să-i împiedici?

— Jeremy, nu sunt Ioana d'Arc. Ştiu când să mă dau bătută. Cred că o să-şi dea seama singuri că toată treaba asta e un dezastru înainte să facă prea mult rău. Oamenii pur şi simplu o să înceteze să vină după ce-o să se ducă vorba că regimul e un eşec total. Dacă se răresc clienţii, fermele o să se închidă în tăcere şi cu mulţi bani, după

care-o să se transforme în tabere de vacanţă şi în parcuri tematice. În plus, există şi o parte bună.

— O parte bună?

— Aceste ferme o să reprezinte cel mai mare experiment controlat din istorie despre cum funcţionează efectiv obezitatea. O să genereze cantităţi imense de date. Este o ocazie fantastică, fără precedent, de-a dovedi tâmpenia tuturor miturilor şi nonsensurilor alimentare. Doamne, am putea chiar să aflăm cum să *tratăm* de-adevăratelea anumite afecţiuni alimentare, şi n-ar fi ăsta un bonus neaşteptat? Am putea chiar să aflăm că supraponderalitatea are cauze genetice, psihologice sau chiar virale.

Jeremy aprobă. Se gândi dacă ar putea să folosească această parte bună în discursul său, dar nu prea vedea cum putea să facă asta ca să dea bine, să-i anunţi pe oameni că urmau, de fapt, să se înscrie într-un program în care deveneau cobai şi că mai dădeau şi bani pe acest privilegiu.

Elicopterul ateriză la London City, care, dintre toate aeroporturile londoneze, avea avantajul de a fi în Londra. Jeremy era uşor dezamăgit: întreţinuse reverii despre cum avea să aterizeze elicopterul într-o zonă de înalt profil, unde pasagerii care veneau ar fi fost celebrităţi sau măcar politicieni. Se oferi să împartă un taxi cu Jemma, dar ea se ducea înapoi la universitate, în direcţia opusă.

Dacă Jeremy voia să facă o mişcare, ăsta era momentul: acum ori niciodată.

— Auzi, e posibil să am nevoie de tine pentru informaţii şi cifre. Ai o adresă de e-mail sau un număr de telefon la care să te găsesc?

Jemma scotoci în geantă şi scoase o carte de vizită.

— De ce nu vii vineri la cină? Pot să-ţi pregătesc ceva care să aibă gust.

Jeremy zâmbi.

— Super.

Jemma zâmbi şi ea.

— Nu cred că prietenul meu o să se supere.

Menţionarea prietenului! Potul cel mare. Jeremy mai avea puţin şi sărea în sus de bucurie. Mai avea puţin şi îşi trăgea cămaşa Versace peste cap, alergând în cerc de bucurie, cu braţele întinse ca aripile unui aeroplan.

Menţionarea prietenului.

Bingo!

Odu”» ztici şi patru

Exista în Hiroshima – sau poate în Nagasaki? Grenville nu-şi mai amintea în care dintre ele – o ruină de clopotniţă, care fusese transformată într-o clipită în tirbuşon de furia bruscă şi teribilă a primei bombe atomice şi care fusese păstrată ca o dovadă a puterii şi a nebuniei de care era capabil omul.

Clopotniţa avea exact forma coloanei vertebrale a lui Grenville în această dimineaţă.

Îndurase o noapte de iad pe patul de cărămidă sau, cel puţin, în mare parte pe el. Fusese nevoit să se ridice de câteva ori, doar ca să se asigure că încă *putea* să se ridice, şi căzuse de pe el de cel puţin trei ori, din câte îşi aducea aminte. Poate chiar de mai multe. Spre dimineaţă era într-un asemenea hal de extenuare, după toate încercările şi tribulaţiile zilei, încât era foarte posibil să fi căzut de opt-nouă ori sau mai mult, pentru că, atunci când se trezi în sfârşit, era întins pe jos, pe betonul rece şi neprimitor.

Şoldurile, spatele, braţele, fundul, toate erau pline de vânătăi dureroase şi, probabil, foarte urâte. Dacă s-ar fi dezbrăcat, probabil că ar fi descoperit că arăta ca o girafă uriaşă, supraponderală. Adorabil. Ar fi fost într-o formă mai bună dacă cei doi poliţişti i-ar fi tras o bătaie bună cu bastoanele. Ar fi avut dureri oricum, dar cel puţin ar fi avut

şanse reale să intenteze o acţiune injustiţie.

Îşi arcui spatele, care trosni ca artificiile de Anul Nou Chinezesc, dar cu atâta durere, încât nu obţinu niciun pic de uşurare din această procedură, după care se aşeză din nou pe banca de tortură.

Ce zi. O zi pe care o începuse, în mod ridicol, gândindu-se că va fi ziua lui de „sănătate”. Grenville clătină din cap neîncrezător şi îşi dori imediat să nu fi făcut asta.

Interogatoriul se încheiase cu el târât de doi poliţişti bine făcuţi înapoi în celulă, cu mâinile în cătuşe şi desculţ – da, îl puseseră din nou să-şi scoată adidaşii –, ca şi cum ar fi existat un risc major să-l apuce o criză de amoc şi să distrugă cu o singură mână întreaga secţie. Tot ce făcuse, la drept vorbind, fusese să apuce telefonul unui idiot şi să dea cu el de perete: un act minor de răzbunare nevinovată, care era mai mult decât justificat, în împrejurările date. Făcuse asta şi mai demult, cu telefonul unui ajutor din bucătăria lui – de fapt, aruncase telefonul într-o oală cu saramură de pe foc şi, da, folosiseră saramura ulterior pentru a face calcanul în ea –, fără niciun fel de repercusiuni, în timp ce aici, în urma aceluiaşi act, i se refuzase cauţiunea pentru total nesemnificativa infracţiune de a-şi fi avariat propria maşină şi fusese târât în celulă ca şi cum ar fi fost Hannibal Lecter. În plus, acum puteau să adauge încă un act de distrugere la lista de infracţiuni de care era acuzat. Şi pentru că-i scoseseră şiretul, iar mâinile îi erau prinse la spate în cătuşe, pantalonii îi căzuseră de nu mai puţin de trei ori în drum spre celulă, lucru care era o umilinţă atât de crasă, încât nu fusese găsit amuzant nici măcar de poliţişti, care găseau aproape totul amuzant la el.

Fiersese în celulă ore în şir. Descoperise că timpul trecea mult mai încet când nu aveai ceas. Poate că n-o să mai poarte ceas. O să aibă impresia că trăieşte mai mult.

Prin deschizătură i se livrase cina. După vinovăţia şi oroarea celorlalte două mese din ziua respectivă, Grenville nu avea nici cea mai mică intenţie s-o mănânce. O ridicase îndatoritor şi o pusese pe podea în zona toaletei, fără măcar să ridice capacele – erau două feluri de data asta. Dar minutele treceau şi nu avea nimic altceva de făcut în această groapă a iadului, aşa că se ridicase şi trăsese cu ochiul. Mixed grill. O, Doamne. Mâneai ca un lord aici. Şi cine spunea că nu merita să fii infractor? Păi, mixed-grill, asta *putea* să mănânce, era permis de dieta GI. Ar putea să mănânce cu impunitate, mai mult Hau mai puţin. Pur şi simplu nu s-ar atinge de cartofii prăjiţi şi de fasole. Şi cu siguranţă că nu avea să mănânce compotul de rubarbă şi crema de vanilie, Doamne fereşte.

Acum se uită la masă. Ambele farfurii străluceau de curăţenie. Plictiseala şi nevoia disperată de confort îi învinseseră ambiţiile mai înalte.

A dracului de zi de sănătate.

În dimineaţa asta, urma să compară în instanţă. Urma să fie judecat. Detectivul Redmond spusese că avea dreptul să-line pe cineva care să-i aducă un schimb de haine curate, dacă dorea, dar n-avea pe cine să sune. Ar fi putut, probabil, să-şi imne fosta soţie, dar decisese că potenţialul de umilire pe care îl conţinea această posibilitate depăşea cu mult umilinţa de-a compărea în instanţă într-un trening împuţit.

Uşa scârţâi şi apăru detectivul Redmond. Probabil că Grenville arăta chiar mai rău decât îşi imaginase, pentru că poliţista avu reflexul de-a se trage puţin înapoi când îl văzu, iar expresia de pe faţa ei fu destul de apropiată de expresia miresei lui Frankenstein când îşi văzuse mirele pentru prima oară.

Domniţă, încercaţi să vă petreceţi noaptea într-o groapă şi apoi să vedem cum arătaţi dimineaţa.

Îl escortă la recepţie, unde, din nou, i se returnară

adidaşii şi fu nevoit să se încalţe cu ei, în timp ce toată lumea din secţie era, se părea, obligată să se uite. Probabil că aveau un fel de regulament care le impunea asta. Îşi dorea să nu fi fost mereu cineva care să se uite când trebuia să se încalţe. Când termină, epuizat şi fără suflu, îi dădură înapoi şi elasticul de la pantaloni.

— În numele tuturor sfinţilor, ce-ar trebui să fac cu ăsta? întrebă Grenville, dar sergentul de la ghişeu dădu din umeri.

Apoi Redmond îi puse din nou cătuşele, deşi de data asta mâinile lui erau în faţă, ceea ce reprezenta o măruntă îmbunătăţire.

Încercă să-şi bage elasticul înapoi, în timp ce-l conduceau pe nişte coridoare spre ieşirea din spate a secţiei, dar n-avu nicio şansă. Nicio şansă. N-ar fi avut vreo şansă nici dacă n-ar fi fost încătuşat. Ai nevoie de un ac de siguranţă sau ceva ca să bagi un elastic înapoi şi nu prea avea cum să primească acest zgutor, nu-i aşa? Nu aveau cum să-i înmâneze unui bătăuş notoriu o armă de distrugere în masă cum ar fi fost un ac de siguranţă. Ar fi putut să facă prăpăd în secţia de poliţie, ca Schwarzenegger în *Terminator* cu acul ăla de siguranţă. Ar fi fost exact ca în *Asalt asupra Secţiei 13*. O baie de sânge. Cadavre peste tot.

Renunţă şi îşi băgă elasticul în buzunar, apoi îşi târşâi picioarele mai departe, ţinându-şi pantalonii cu mâna.

Ajunseră la uşa din spate, iar Redmond îl predă unui gardian în uniformă căruia îi înmână şi cheile de la cătuşe.

Gardianul – oare trebuia să le zică „ofiţeri”? – îl puse să-şi întindă mâinile încătuşate spre el şi, da, magnific, pantalonii îi căzură direct până la glezne, chiar în faţa drăguţei doamne detectiv Redmond. Super.

Gardianul îi lăsă pantalonii în vine în timp ce-i scoase cătuşele, apoi se loviră cap în cap când se aplecară

amândoi să ridice pantalonii de trening. Mai exact, gardianul lovi cu *casca* sa specială de protecţie capul neprotejat al lui Grenville, lucru care îl lăsă pe moment cu gura căscată, după care dobitocul îi ridică pantalonii. Ce dracu' avea în mintea aia cât o nucă? Niciodată, dar niciodată în viaţă nu ridici pantalonii altcuiva în locul lui. Nici măcar dacă tocmai ai avut o aventură homosexual în Hampstead Heath. Cu siguranţă nu faci asta fără acordul lui. Nici măcar croitorul nu face asta. Singura persoană care are dreptul să-ţi ridice pantalonii, în toată viaţa ta, este mama. Iar ea trebuie să înceteze să facă asta *cu mulţi* nain te să împlineşti patru ani. Grenville se ruga ca Redmond să nu mai fi fost în preajmă pentru a fi martoră la această nemărginită dovadă de umilinţă, dar, bineînţeles, era tot în spatele lui, aşteptând să-i fie re turnate cătuşele. Dacă Dumnezeu exista, iar Grenville avea vreodată ocazia să-L întâlnească, avea să-l tragă o mamă de bătaie sănătoasă, asta cu siguranţă.

Fu condus pe o scară metalică în interiorul dubei care aştepta. Înăuntru erau două tipuri de cabine, fiecare cam jumătate din dimensiunea unei cabine obişnuite de W.C., cu o băncuţă în fiecare dintre ele. Cu siguranţă nu se aşteptau ca Gren să ocupe una din alea? N-ar încăpea niciodată acolo, şi chiar dacă ar încăpea, n-ar mai reuşi nimeni să-l scoată. Dar, da, exact asta era intenţia pe care-o deduse din brânciul plin de înţeles pe care i-l dădu gardianul.

Se storci într-o cabină complet inconfortabilă, iar apoi îşi ridică privirea.

În cabina de vizavi stătea un bărbat care se uita la el cu ceea ce Grenville nu putu decât să presupună că era o ură ucigaşă.

Îl puseseră în aceeaşi dubă cu nişte criminali înrăiţi.

t>duăzec, i şi cinci

Hayleigh deschise ochii şi se trezi din nişte vise

foarte, *foarte* ciudate. Nu era chiar întuneric, dar nu era nici lumină. Camera era inundată de o lumină artificială gălbuie, iar asta era doar prima dintre ciudăţenii.

Ciudăţenia numărul doi: habar n-avea unde era. Se afla într-un pat necunoscut, dar nu-şi amintea să fi făcut aranjamente să doarmă în altă parte. În plus, după câte îşi dădea seama, nu mai era nimeni în cameră. Când te duci la cineva să dormi, nu prea îţi arde de dormit, nu până la orele mici ale dimineţii, iar apoi te trezeşti ziua în amiaza mare. Avea ceva similar cu usturimea în gât şi vocea răguşită cu care se alegea când dormea la cineva, în mod normal, rezultatul unor cantităţi copioase de râsete şi sporovăială, dar acum se simţea altfel. Gâtul îi era mai uscat decât îl simţise vreodată în viaţa ei, ca şi cum i-ar fi fost supus toată noaptea unor atacuri repetate cu instrumentul pe care-l folosea mami pentru *crème brûlée*.

Se uită în jur după nişte apă. Era o vază cu flori lângă pat, iar Hayleigh se gândi serios să le arunce şi să dea pe gât întregul conţinut al vazei, atât de sete îi era. Din fericire, se găsea o sticlă de plastic cu apă chiar lângă vază, iar lângă sticlă, un pahar gol. Încercă să ajungă la el, când îşi dădu seama, ciudăţenia *numéro trois*, că avea ceva în antebraţ.

Ceva *înfipt* în antebraţ.

Se uită să vadă ce era. Erau trei tuburi subţiri din cauciuc, ataşate la nişte pungi din plastic atârnate de un fel de cuier metalic alb, şi un alt tub conectat la o cutie cu un afişaj digital de cealaltă parte a patului. Toate tuburile astea erau legate la un ac uriaş lipit cu bandă adezivă de antebraţul ei, chiar ub cot, dar pe cealaltă parte.

Era într-un fel de spital.

Ce naiba căuta într-un fel de spital?

A, piciorul. Se lovise la picior, păru ea să-şi aducă aminte.

Se ridică în coate ca să verifice avariile. Şi asta ce mai era? Nu erau doar tuburile din cauciuc prinse de ea. Mai avea şi nişte fire prinse de piept şi, pipăi ea cu mâna liberă, de tâmple. Ce naiba se întâmpla? O transformau într-un fel de cyborg sau ceva? Şi, o Doamne, avea un tub băgat *complet* în nas.

O trecură nişte fiori reci prin tot corpul.

O hrăneau cu forţa.

Încercau în mod deliberat s-o îngraşe.

Asta era total împotriva drepturilor europene ale omului.

Ei bine, v-aţi pus cu cine nu trebuie de data asta, dragii mei. Cu ceva grabă, pentru că Dumnezeu ştie câte calorii pe secundă îi pompau *direct în vene*, unde probabil că făceau maximum de ravagii în cel mai scurt timp posibil, dezlipi banda adezivă şi scoase cu grijă acul. Era un ac foarte lung şi Hayleigh aproape că leşină de două ori, de durere sau doar gândindu-se la durerea pe care ar trebui s-*o* simtă, nu ştia prea bine, căci îşi simţea capul cam greu, dar într-un târziu scoase dispozitivul monstruos şi-l lăsă să cadă pe podea, unde putea să-şi verse otrava cât voia.

Acum era rândul tubului din nas. Dumnezeu ştie cum urma asta să-i mutileze faţa, secundă după secundă, dar trebuia să fie scos chiar acum, zău aşa. Îl scutură puţin, ca să vadă cât de sus i-l vârâseră, dar se înecă şi începu să-i vină să vomite atât de violent, încât i se păru că avea să se sufoce pe loc.

Tubul cobora adânc pe *gât*. Era chiar posibil să ajungă *direct în stomad* Câtă răutate necenzurată, fără ocolişuri! Şi era şi destul de gros, tubul. Probabil că pompau alimentele cele mai consistente din lume direct în ea. Probabil o versiune lichefiată a legendarului Snickers Bar Cake, *cea* mai ucigătoare armă alimentară din întreaga istorie a lumii.

Bun, tubul va ieşi chiar acum sau, dacă nu, Hayleigh urma să se sufoce. Într-un fel sau altul, toată nebunia asta avea să ia sfârşit chiar acum.

Trase din nou, dar nu reuşi să scoată afară nici măcar o bucăţică de tub, că reflexul de vomă lovi din nou, iar Hayleigh se gândi serios că nu avea cum să-şi revină de data asta. În final, reflexul se opri, dar o lăsă slăbită şi fără răsuflare, cu ochii plini de lacrimi şi în pragul inconştienţei, aşa că fu nevoită să se odihnească vreo două minute.

Probabil că adormise din nou, pentru că atunci când îşi veni în fire, mârşavul tub de îngrăşare nu mai era principala ei grijă. Fu adusă înapoi la realitate de Cea Mai Naşpa Durere pe care a O Simţise Cineva Vreodată, înregistrată oficial în *Cartea recordurilor*.

Verificaţi, trebuia să fie acolo. Piciorul lui Hayleigh Griffin. Pagina două mii şaptezeci şi patru.

Simţea ca şi cum cineva i-ar fi sfârtecat piciorul cu un topor, după care ar fi continuat să taie bucăţi din el. Ar fi vrut să ţipe, dar nu putea. Gura îi era prea uscată, din cauza tubului cu venin. Se gândi să-şi toarne un pahar cu apă şi se mai gândi cât de trist era gândul acesta, să ai nevoie de un pahar cu apă doar ca să poţi să urli, dar tăietorul de lemne nebun lovi din nou, iar de data asta un scâncet minuscul reuşi să i se strecoare din gură.

Mamma mia, piciorul ei se *cangrena*. Te rog, Doamne, fa să mor pe loc, chiar acum, pentru că asta era de nesuportat, şi nu era nimeni în preajmă să-l facă să se oprească. Nu era nimeni care s-o salveze.

Dar era cineva. Cel mai bun din lume, după cum se dovedi.

Acel scâncet minuscul fusese suficient, se părea. Nu era suficient de puternic să fie identificat de asistentă, care stătea la un birou chiar la uşa camerei lui Hayleigh, competentă, săritoare şi eficientă cum era. Chiar dacă-l

auzise, crezuse probabil că era scârţâitul unui arc al saltelei sau un picior de scaun mutat pe vreo pardoseală. Dar fusese suficient de tare

CM MĂ fie auzit de o mamă. Chiar *prea* tare. Chiar dacă era la» ree metri distanţă pe coridor. Chiar dacă era angajată în cea înul supărătoare conversaţie din viaţa ei, cu un medic psihiatru, şi chiar dacă numai se sfâşia şi lumea se prăbuşea în jurul ei, în timp ce ea nu putea decât să stea şi să se uite, auzise scâncetul foarte bine, ştiuse *exact* ce reprezenta şi nu spusese nimic, pentru că n-ar fi fost decât o pierdere de vreme, ci pur şi simplu se întorsese, aruncase paharul de carton cu e alea pe care i-l înmânase vreun idiot binevoitor şi *alergase*, Ifstându--i pe soţul ei şi pe psihiatru să se holbeze la ea, plini de uimire. Dar cum alergase! N-o să vedeţi niciodată aşa alergare. Ar fi zburat, dacă ar fi putut. De altfel, probabil că zburase efectiv.

Dădu buzna în cameră şi o văzu pe Hayleigh încolăcindu-se în pat, apoi văzu imediat că preţioasele tuburi zăceau pe jos şi nu în vena preţioasei ei fiice. Strigă după un doctor, Iar sora de gardă ajunse imediat în cameră lângă ea, spunând: „O, Doamne, morfina!” şi ambele se aplecară peste pat, asistenta pe latura pe care erau tuburile, iar mama pe cealaltă parte. În timp ce una dintre ele dezinfecta acul şi-l introducea înapoi, cealaltă ţinea mâna fiicei ei şi-o mângâia pe frunte, încercând să-şi picure iubirea în această micuţă torturată, picătură cu picătură, folosind o metodă pe care nici mamele nu ştiau că o ştiu şi pe care niciun om de ştiinţă n-ar înţelege-o vreodată, rugându-se s-o doară pe ea în locul fiicei ei.

Picătură cu picătură, până la ultima.

partea a doua

Şaisprezece zi\e

„A mai rămas miros cumplit de sânge!

Miresmele Arabiei de-ai strânge.

Tul n-ar putea, pe-această mică mână.

Să spele pata veşnică, păgână!”

(SHAKESPEARE, *Macbeth*, Actul V, Scena 1[17])

Douăzeci şi şase îl înghesuiseră într-o cabină din care nu avea scăpare, Îmi o dubă plină ochi cu criminali înrăiţi, care nu erau ţinuţi în I i Ah de nimic. Exista un gardian lângă uşă, dar la ce-ar fi lulnsit dacă s-ar fi iscat o răscoală în dubă şi toată lumea ar fi decis să se răzbune pe Grenville? Oare i-ar fi păsat gardianului? Nici măcar nu era un ofiţer de poliţie adevărat, instruit ” pregătit. Era un angajat al unei companii de securitate, probabil şi prost plătit. Să fim serioşi: probabil că picase examenul de admitere în poliţie. Probabil că-l picase pentru cu era un idiot care le ridica pantalonii oamenilor, fără să fie rugat să facă asta. Doar nu avea să se bage, cu bastonul lui din cauciuc – ales nu pentru eficacitatea sau duritatea sa, ci exclusiv pentru magnifica lui calitate de-a fi extraordinar de ieftin – într-o răscoală a psihopaţilor, porniţi să violeze în grup un tip supraponderal, lipsit de apărare, zbierând la el să guiţe ca porcul. Ar putea foarte bine să-i înfigă o ţepuşă în posterior şi să-i îndese un măr în gură. Dar măcar după ce criminalii ar fi terminat să-şi facă brutal mendrele cu el, avea cine să-i ridice pantalonii.

Grenville se feri să se mai uite la sociopatul de vizavi. Acum se aplicau regulile de la pârnaie. Fără contact vizual. Crezuse că-şi putea petrece în mod plăcut timpul de călătorie analizând panourile cabinei, dar se înşelase. Cineva scrijelise cuvintele „T-e omor”, cu un scris foarte tremurat. Excepţional. Nimic lui putea fi mai înspăimântător decât o ameninţare cu moartea scrisă incorect gramatical. Şi oare ce sculă folosise pentru a o scrijeli? Nu părea să fi fost zgâriată cu unghiile, sau dacă fusese, unghiile alea ar fi putut fi nişte arme mortale în

---

17 Traducere din limba engleză de Dan Amedeu Lăzărescu, Editura Pandora@M, 2002 (n.tr.).

sine.

Cineva adusese cumva o sculă ascuţită în dubă. La dracu’, probabil că toţi aveau aşa ceva. Era probabil practica standard, dacă erai un vizitator regulat.

Deja primele semne de claustrofobie nu mai puteau fi ignorate. Grenville nu era grav bolnav. De fapt, nu avusese deloc simptome de claustrofobie înainte de-a începe să se îngraşe. Dar când ajungi la o anumită dimensiune, e un adevărat coşmar să fii silit să-ţi introduci corpul imens într-un loc din care să nu te mai poţi extrage. E un veritabil pericol, din care se poate declanşa o fobie. Începuse să transpire, iar mâinile începuseră să-i tremure. Simţi chiar că ar putea să vomite. Asta ar fi bine. I-ar aduce un plus de şansă în câştigarea cazului. Să fie dus în instanţă sleit ca o victimă a dansului Sfântului Vitus[18], cu nişte petice imense închise la culoare şi umede sub braţ, cu pete de vomă pe emblema de pe trening, mirosind puternic a transpiraţie, a vomă şi Dumnezeu mai ştie a ce alte exerciţii corporale. Făcuse o mare greşeală că nu-şi călcase pe mândrie şi nu-şi rugase fosta soţie să-i aducă un schimb de haine. Dar acum, dacă se gândea mai bine, cum ar fi intrat ea în apartament? Cum ar putea oricine altcineva să intre în apartamentul lui? Procedura de arest nu fusese concepută pentru bărbaţii singuri şi fără prieteni, care nu aveau cartea de telefon tatuată pe corp.

Se întoarse anevoie, date fiind strâmtoarea cabinei, sculptura Henry Moore care probabil că devenise acum coloana lui vertebrală şi problemele pe care le avea dacă se întorcea, fie şi în condiţii perfect normale, pentru a se uita pe fereastra din spatele său, în încercarea disperată de-a se convinge că cineva, undeva, ducea o viaţă normală.

Geamul era fumuriu – adică el putea să vadă afară,

---

18 Coreea sau dansul Sfântului Vitus (din latinescul Chorea sandi Viti) este o boală a sistemului nervos caracterizată de obicei prin mişcări involuntare şi necontrolate ale muşchilor (n.tr:).

dar trecătorii nu puteau să vadă înăuntru. Şi iată ce văzu: Londra la ora de vârf. Oameni agitându-se de colo-colo, mirosind a

I u ra mult aftershave şi parfum, cu respiraţia cu gust de cafea de la Starbucks. Normalitatea. Doamne, îşi dorea să fie afară ni ei, să aibă doar singura grijă că întârziase puţin la muncă. N-aveau idee aceşti oameni sublim de normali cât de norocoşi puteau să fie. N-aveau idee.

Mai avea puţin şi începea să strige de disperare, când duba închisorii opri la intrarea din spate a Curţii Magistraţilor, pe I lighbury Corner. Fură mânaţi afară din dubă – da, mânaţi: ce erau acum, dacă nu animale? – şi predaţi unui poliţist adevărat. Grenville nu crezuse niciodată că avea să fie atât de fericit să vadă din nou un poliţist, şi asta nu mai târziu de o jumătate de oră după ce-şi dorise să-i vadă pe toţi perpelindu-se veşnic în flăcările iadului. Avea din nou cătuşe, dar de data asta reuşise să-şi prindă o parte a pantalonilor de trening cu cotul, aşa că fu scutit de umilinţa de a-i vedea pe toţi confraţii criminali din nordul Londrei cum îi inspectează boxerii transpiraţi.

Fu condus pe un alt coridor prăfuit, apoi obligat din nou să-şi scoată adidaşii – ce naiba avea Poliţia Metropolitană cu încălţămintea? – şi fu depozitat într-o altă celulă.

Aceasta, incredibil, era mai puţin dotată decât ultima şi chiar mai mică. Într-un fel, făcea ca celula anterioară să arate ca apartamentul prezidenţial din hotelul de şapte stele Buij al Arab din Dubai. Asta nu avea fereastră. Nu avea nici măcar toaletă, lucru care, la drept vorbind, devenise acum o cerinţă aproape disperată pentru Grenville, a cărui vezică fusese slăbită considerabil de călătoria în duba cu deţinuţi. Conţinea banca obligatorie de tortură, deşi nu era la fel de generoasă şi opulentă ca aceea pe care îşi petrecuse o mică parte din noaptea precedentă.

Se aşeză oricum pe ea. N-avea altceva de făcut. Se rugă să-ilie audiat cazul în curând, pentru că, dacă mai petrecea încă o oră sau mai mult în acest purgatoriu, începea să se gândească serios să încerce suicidul cu coarda elastică pe care proştii fără minte îl lăsaseră să-l introducă în celulă, în buzunarul treningului.

Iar rugăciunile îi fură ascultate. Poate că Dumnezeu chiar era speriat de ce îi promisese bătăuşul de Grenville. Fu scos din celulă, i se dădu ocazia să se dichisească înainte de-a fi condus în instanţă, fără cătuşe, curat, cu adidaşii în picioare, iar acolo se întâlni cu reprezentantul său legal, numitul Charles Whitman.

Whitman dădu din cap, nu zâmbi şi nici nu scoase una dintre vestitele lui non-glume.

Grenville se holbă cu neîncredere câteva secunde, incapabil măcar să murmure cuvintele: „Scuză-mă, Atticus, dar nu cumva ţi-am dat papucii?” Dar, într-un târziu, reuşi.

Whitman se uită de jur-împrejur după numitul Atticus, apoi se întoarse:

— N-am crezut c-ai vorbit serios. Am crezut c-a fost o ieşire de moment. În timp ce aveai creierul înceţoşat de… hm…

— Nu, nu. Am vorbit *foarte* serios. Sincer, nu cred că am crezut vreodată ceva din tot ce-am spus cu mai multă pasiune.

— Vai, vai. Îmi pare rău, dar nu *există* nimeni altcineva aici. O să trebuiască să te descurci cu mine şi cu asta basta, zise el, chicotind de-a binelea şi mai multe nu. Asta dacă nu vrei să amân cazul până îţi aduci propriul avocat.

Buun, Grenville avea o decizie serioasă de luat. Amânarea cazului putea implica întoarcerea în arest pentru Dumnezeu ştie cât. Alte dezastre cu pantalonii de trening. Şi mai multe secvenţe de descălţat-încălţat decât

îşi putea imagina. Probabil că ar fi trebuit să stea în aceleaşi haine tot timpul, deoarece nu exista nimeni pe întreaga planetă Pământ pe care l-ar fi putut suna să-i aducă nişte schimburi. Şi încă o tură cu duba de violatori – nu, două ture, cel puţin. Şi minimum încă o noapte pe banca de tortură, posibil mai multe, şi, după câte ştia el, ştiinţa medicală nu ajunsese într-un stadiu suficient de avansat încât transplantul de coloană vertebrală să fie ceva obişnuit.

IV de altă parte, era reprezentat acum de Dylan Thomas,» t cărui idioţenie indiscutabilă nu putea fi ascunsă nici măcar

O secundă, nici chiar sub vălul gros al dragostei de mamă. Asia presupunând, evident, că era într-adevăr născut din femeie şi nu conceput de un om de ştiinţă nebun dintr-o colecţie de excremente umane, ulterior adus la viaţă de lovitura unui Ilăsnet, lucru care părea de un infinit de ori mai probabil.

Dacă acest incompetent era avocatul lui pledant, putea foarte bine să se aştepte să petreacă destul timp într-o închisoare *ira* la Până la căderea nopţii, Gren n-avea decât să se cuibă-l cască în braţele iubitoare şi tatuate ale unui criminal neonazist care să-l fi ales drept mireasa lui.

Avea o alegere foarte greu de făcut.

Dar simţea în nări mirosul libertăţii. Când stătuse afară în curtea judecătoriei, în aer liber, simţise mirosul acesta, iar acum şi-o dorea atât de mult, încât nu mai suporta nici gândul unei secunde de captivitate în plus. În gând, se imagina deja în coconul familiar şi confortabil al sufrageriei proprii, proaspăt ieşit de sub duş şi mângâiat de faldurile bogate ale caftanului său iubit, luând câte o linguriţă dintr-un iaurt din lista de alimente permise de GI, clătinând melancolic din cap în timp ce se gândea la toată nebunia care dintr-odată devenise doar o amintire ştearsă. Ceea ce, incidental, este exact ce ar fi făcut acum

aproximativ douăzeci de ore, dacă n-ar fi beneficiat de talentul juridic impecabil al cretinului ignorant care era avocatul său, fiind astfel scutit de majoritatea tribulaţiilor sale extreme.

Voia doar să se termine odată toată tărăşenia.

— Bine, dădu el din cap.

— Bine, adică doriţi o amânare?

Grenville închise ochii şi dădu din cap. Viaţa era, probabil, un mister extraordinar, plin de plăceri nebănuite în fiecare clipă pentru dobitocul cu creier de peşte de acvariu care părea, literalmente, să nu înţeleagă nimic, niciodată.

— Nu. Aş vrea să mă reprezinţi.

— Bun, atunci hai să terminăm şi să te repunem în circulaţie.

Îşi deschise servieta.

— Trebuie doar să…

Şi începu să-i sune telefonul. Îşi ridică mână, deschise mobilul nou-nouţ şi verifică identitatea apelantului.

— Scuze, spuse el. Chiar trebuie…

— Nu, nu trebuie, spuse Grenville cu un calm criminal. Chiar nu trebuie.

Whitman se uită în ochii lui Grenville şi înţelese într-un târziu ceva.

— Ai dreptate, zâmbi el. Poate să aştepte.

După care închise clapeta telefonului şi-l opri.

Procesul nu semăna deloc cu ceea ce îşi imaginase Grenville. Nu avură loc pledoarii pasionale, nu avură loc interogatorii pline de înţelesuri ale martorilor – *în momentul în care a avut loc incidentul, purtaţi ochelarii pentru care aveţi reţetă*? –, nu avură loc obiecţii, Doamne. Nimic deştept sau, de fapt, interesant. Nici măcar el nu fu chemat pentru depoziţie. Fură citite capetele de acuzare,

genialul avocat al lui Grenville pur şi simplu pledă vinovat, lucru pe care, cu siguranţă, Washoe, cimpanzeul instruit să utilizeze limbajul semnelor, l-ar fi putut face şi el, fură citite declaraţiile, iar Whitman solicită clemenţă, pe baza lipsei antecedentelor lui Grenville, lucru pe care, din nou, Washoe, cimpanzeul făcător de semne, l-ar fi putut duce cu uşurinţă la bun sfârşit. Grenville primi o amendă de două mii cinci sute de lire pentru lucrările din parcare şi se emise un ordin de despăgubiri de cinci mii de lire împotriva lui. Mai primi o amendă de o mie de lire pentru comportamentul dubios din camera de interogatoriu de la poliţie, însoţită de încă un ordin de despăgubiri în sumă de şase sute de lire, ceea ce părea un pic cam mult; scaunele care fuseseră zdrobite nu erau nişte nepreţuite antichităţi Queen Anne. De fapt, cu o scurtă vizită la IKEA puteai să remobilezi întreaga secţie cu mai puţin de patruzeci de lire. Magistratul se simţi obligat să transmită şi sfatul unei anume doamne detectiv Redmond.

I it (irenville să se gândească la o terapie pentru gestionarea lut ivi.

Şi asta fu tot. Era un om liber. Era un om liber mult mai miliar decât sperase, dar nu avea ce să facă în privinţa asta.

Îi strânse mâna lui Whitman, într-atât de uşurat se simţea.

Whitman zâmbi şi spuse:

— Date fiind împrejurările, cred că a mers bine –, şi se părea că şi propoziţia asta conţinea o altă glumă ascunsă.

I Ali Grenville i se părea o sumă imensă. Îl întrebă pe Whitman care era amenda maximă la care s-ar fi putut aştepta.

Whitman avu nevoie de timp ca să verifice.

— Stai să vedem: amenda maximă este de două mii

cinci muie, cu ordin de despăgubiri de maximum... cinci mii de lire.

— Stai puţin: vrei să spui că am primit amenda maximă?

Whitman continua să se holbeze în carte.

— Cred că ai putea s-o iei şi aşa, chicoti el.

Cum altfel ar fi putut s-o ia? Adormitul dracului, nu numai e îl lui fusese pe grads, dar îl costase peste opt mii de lire, câinii v care o mie şase sute îi erau imputabile direct. Pe gratis? Ai fi fost mai ieftin pentru Grenville să-l angajeze pe Rumpole dr la Bailey şi pe Kavanagh, QC să-l apere în tandem. Dar nu spuse nimic. În timp ce se întorcea să plece, Whitman îşi drese vocea şi spuse:

— Mai e o singură chestie...

(irenville se întoarse şi Whitman îi întinse o foaie de hârtie.

— E o... chestie mică.

Era o factură pentru un telefon mobil.

Poate că Grenville chiar trebuia să urmeze sfatul detectivului Redmond, în cele din urmă.

Ieşi la aer şi trase în piept o gură mare de libertate. Gazele tiv veapament de pe Highbury Corner nu avuseseră niciodată un gust mai bun. Se uită la ceas. Nu era nici măcar zece dimineaţa. Ar putea să se trateze cu un mic dejun cu alimente permise de GI pe Upper Street sau s-ar putea duce direct acasă. I >veise să se ducă acasă. Ar putea să se împrospăteze, să sune la studio şi să fie înapoi la treabă, să-şi înregistreze emisiunea după-amiază, fără să afle nimeni din echipa de producţie şi fără prea multe repercusiuni, dacă stătea să se gândească bine.

Se îndreptă fericit spre staţia de metrou, trecând în drum pe lângă un stand de ziare. Prinse cu coada ochiului un panou. Se întoarse şi se holbă la el.

Cu litere groase, în stilul prostesc care imita

mâzgăliturile cu pana de scris, se putea citi un titlu care-l lovi sub centură: „BUCĂTAR TV VANDALIZEAZĂ O PARCARE”.

D°uăzeci şi şapte

Jeremy coborî din metrou la Leicester Square şi trecu prin Soho, urcă pe Wardour Street şi făcu dreapta pe Broadwick Street. Pe colţ, la intersecţia cu Lexington Street, găsi localul. Lia neobişnuit, gen Olde Worlde, îmbrăcat în lambriuri de lemn lucios, cu lanterne în stil victorian scăldând numele într-o strălucire caldă şi aurie în lumina crepusculară a sfârşitului acestei zile de iarnă. Localul se numea, John Snow”. Nu „The John Snow Public House” sau „The John Snow Inn”, I i pur şi simplu, John Snow”, cu litere aurii, repetate pe ambele laturi şi pe curbura colţului. Părea un loc vechi şi rezistent. PAnă şi Jack Spintecătorul ar fi putut foarte bine să fi dat pe gât nişte halbe aici. Jeremy îşi verifică respiraţia, apoi se atinse la subsuoara cămăşii sale Paul Smith şi îşi mirosi degetele. Satisfăcut că era, într-adevăr, o maşină de sex de talie mondială, împinse uşa şi intră.

Lra destul de aglomerat, aşa cum erau majoritatea localu-l Hor din zonă la această oră pe seară, chiar şi într-o miercuri. O ameni care munceau în City şi publicitari, care nu-şi doreau m1 meargă acasă din diverse motive, se înghesuiau în vinote-l de şi în berăriile din Soho, pe care reuşeau să le ţină ocupate de la ora prânzului până la miezul nopţii. Dacă intri într-un puh în Soho după-amiaza şi e gol, trebuie să fie ceva tare în neregulă cu locul ăla. Nu încerca sub nicio formă chilli-ul.

Prin înghesuială o văzu pe Jemma stând la o masă, studiind cu atenţie *The evening Standard* şi subliniind din când în când cu creionul. Îşi croi cu greu drum spre ea, să vadă dacă voia ceva de băut. Ea zâmbi foarte drăguţ când îşi ridică pe lui spre el şi nu numai că îşi luase deja de băut, dar îi luase şi lui. Carlsberg Extra Cold, dacă era în

regulă. Şi era. Jeremy se aşeză şi sorbi din bere.

— Drăguţ local, spuse el.

— N-ai mai fost niciodată aici?

— Nici măcar nu ştiam că există.

— Am vrut să ne întâlnim aici dintr-un motiv interesant.

— Te simţi bine, Jemma? Aveai o voce ciudată la telefon.

— O să ajungem şi la asta, zâmbi ea. Mai întâi, dă-mi voie să-ţi povestesc despre John Snow.

Jeremy îşi ridică sprâncenele intrigat şi se lăsă pe spate cu halba.

— Pe la jumătatea secolului al nouăsprezecelea, cea mai gravă boală prin partea locului era holera. Era extrem de contagioasă, extraordinar de nasoală, incurabilă şi în aproape toate cazurile mortală. La data respectivă, nu ştiam mare lucru despre modul în care se răspândesc bolile contagioase. Se credea că sunt transmise prin inhalarea vaporilor. John Snow era un obstetrician local – de fapt, a fost un pionier al anesteziei – şi avea o altă teorie: credea că holera era răspunzătoare pentru generarea unor otrăvuri în corpul uman, care erau eliminate prin vomă şi fecale care apoi erau transmise prin sursele de apă contaminate cu aceste produse. La momentul respectiv, mai erau vehiculate şi alte teorii, iar a lui era doar una dintre multe.

Făcu o pauză şi luă o gură de vin.

— În orice caz, în 1854 a avut loc o epidemie rrnyoră de holeră în zona Soho, iar Snow a avut astfel ocazia să-şi testeze teoria. A notat toate cazurile din zonă şi a descoperit că aproape toate victimele luau apă de la o fântână care se afla chiar lângă acest local. Aşa că a scos mânerul pompei. *Voilà*! Epidemia a fost oprită.

— Incredibil.

— Afară există o copie a fântânii. Probabil c-ai văzut-o când ai intrat.

Jeremy clătină din cap. N-o văzuse.

— A fost unul dintre cele mai mari salturi intuitive din istoria medicinei şi a schimbat viitorul. A salvat milioane de vieţi. Milioane. Demontarea mânerului pompei de pe Broad Street este echivalentul descoperirii penicilinei.

— Prin urmare, spui tu, la jumătatea secolului al nouăsprezecelea, oamenii beau apă contaminată cu deşeuri umane brute? Cu vomă şi rahat?

— Greu de crezut, ştiu, dar abia după vreo douăzeci de ani autorităţile locale au fost obligate să furnizeze apă curată. Şi totul a pornit chiar în dreptul localului ăstuia.

Cu doar un secol înainte de naşterea lui Jeremy, oamenii care trăiau în cel mai mare oraş din cel mai mare imperiu văzut vreodată pe faţa pământului beau literalmente pişat amestecat cu diaree.

— Rahat, spuse el involuntar.

— Aşa că Snow a devenit părintele fondator al unei noi ramuri a ştiinţelor medicale: epidemiologia. Dacă ar vedea ce s-a ales de ea în zilele noastre, s-ar răsuci în mormânt.

— La ce te referi?

— Îţi spun după ce-mi aduci un merlot Oyster Bay, împinse ea paharul gol către el şi zâmbi.

Jeremy se luptă să ajungă la bar şi se întoarse cu băuturile. Nu-i făcea mare plăcere să i se ţină o prelegere de către Jemma. Nu că nu-l interesau lucrurile pe care i le spusese. Doar că i se părea că relaţia lor nu începea cum trebuia, după gustul lui. Îl făcea să pară mai prost decât Jemma, lucru care probabil că era adevărat, în domeniul ales de ea. Cu toate acestea, se părea că Jemma avea nevoie să vorbească, deşi se îndoia că voia cu adevărat să

vorbească despre John Snow şi despre pompa de pe Broad Street.

— Epidemiologie, îi reaminti el după ce se aşeză.

— Corect. Capitolul doi: Austin Bradford Hill. Nu există niciun local care să-i poarte numele, după ştiinţa mea. Chiar după al Doilea Război Mondial, s-a aflat că pacienţii cu cancer la plămâni erau de cincisprezece ori mai numeroşi decât cu douăzeci şi cinci de ani înainte, dar nimeni nu ştia de ce. Hill era profesor de statistici medicale, iar Consiliul de Cercetări Medicale l-a însărcinat să analizeze această creştere a numărului de pacienţi cu cancer la plămâni. La momentul respectiv, aproape toată lumea fuma. Fumatul nu era considerat un pericol. De fapt, unele reclame chiar promovau anumite mărci ca fiind bune pentru sănătate. Hill şi echipa sa au efectuat un studiu de proporţii pe patruzeci de mii de doctori, în cursul a unsprezece ani. Au realizat studiul prin poştă. Au descoperit că, în medie, şapte subiecţi nefumători din o sută de mii mureau anual de cancer la plămâni, comparativ cu o sută şaizeci şi şase de fumători. Această informaţie a fost privită ca o descoperire monumentală şi, din nou, a schimbat lumea. Din păcate, n-a schimbat-o în bine.

— Bineînţeles c-a schimbat-o în bine. Cine ştie câte vieţi au fost salvate?

— Da, e posibil să fi salvat vieţi. Probabil a salvat chiar mai multe, de fapt. Dar repercusiunile nu au fost sănătoase, cu siguranţă. De pildă, toată lumea crede acum că ţigările produc cancer la plămâni.

— Păi, aşa e. Scrie şi pe pachetele de ţigări, nu?

— Scrie. Asta dacă mai poţi să *găseşti* un pachet de ţigări în ziua de azi. Toată lumea crede asta. Auzi de cineva că are cancer la plămâni, prima întrebare e: fumează mult? Dar adevărul e că Hill n-a dovedit decât că fumatul este *legat* de cancerul la plămâni.

Jeremy ridică din umeri.

— Şi nu-i tot aia?

— Nu, e cu totul altceva. Îţi aduci aminte de exemplul pe care ţi l-am dat cu oamenii cu chelie, care nu trăiesc la fel de mult ca oamenii fără chelie?

Jeremy îşi amintea, iar referinţa la podoaba capilară îi cauză o mişcare involuntară a mâinii prin păr.

— Sigur.

— Tot ce putem conchide de-aici este că apariţia calviţiei e legată de o durată de viaţă mai mică. Nu sugerează că pleşuvia *ucide şi* că un bărbat care se rade în cap îşi scurtează viaţa. Calviţia nu reprezintă mecanismul. Mecanismul este, probabil, nivelul crescut de testosteron. Tot ce demonstrează rezultatele lui Hill, în cel mai bun caz, este că fumatul *ar putea fi* legat de mecanismul care declanşează cancerul la plămâni. Până în ziua de astăzi, nimeni nu ştie care este mecanismul ăsta.

Jeremy îşi dori ca Jemma să nu mai aducă din nou în discuţie acest exemplu. Era foarte convins că fusese binecuvântat cu un nivel bunicel de testosteron.

— De douăzeci şi patru de ori mai probabil, totuşi? Asta e mai mult decât „ar putea".

— Bineînţeles, e impresionant. Dar depinde cum priveşti cifrele. Dacă le prezinţi altfel, ele arată că nouăzeci şi nouă de mii opt sute treizeci şi patru de fumători din o sută de mii *nu* contractează cancer la plămâni. Asta e mai mult de nouăzeci şi nouă virgulă opt la sută şi au existat o serie de oameni de ştiinţă la vremea respectivă care au întrebat de ce *acele* cifre n-au fost luate în considerare în evaluarea rezultatelor. În orice caz, rezultatele au fost acceptate, concluziile trase şi s-a creat un curent monstruos.

— Nu sunt sigur că te urmăresc.

— Pentru început, s-a dat undă verde guvernelor să înceapă să intervină în vieţile noastre, în comportamentele

şi-n obiceiurile noastre – totul spre binele nostru, bineînţeles. A plantat seminţele Statului-Bonă. Totul, de la „nu fumaţi” la „nu consumaţi alcool”, „nu vă bateţi copiii”, „nu folosiţi sare”. Cercetătorii de peste tot au vrut să devină faimoşi ca Hill, toţi au început goana după aur, încercând să-şi găsească propria cale spre lumina reflectoarelor. Au recurs la cercetarea celor mai ciudate lucruri: forma precisă a unui fund perfect de femeie, de exemplu. Nu conta: orice putea să le ofere o finanţare şi o şansă de-a ajunge la vârf era bun. Mai rău, au coborât standardele ştiinţifice acceptate într-o încercare disperată de-a stoarce o infimă semnificaţie din nefericitele lor rezultate nesemnificative. De la riscul de douăzeci şi patru de ori mai mare descoperit de Hill, acum tot ce trebuie să faci este să dovedeşti că un risc este de aproape *două ori* mai mare ca să te publice.

— Poftim? Deci dacă s-ar descoperi că doi fumători dintr-o sută au cancer, dar un singur nefumător, asta ar fi considerată dovadă ştiinţifică acum?

— Cifrele referitoare la fumatul pasiv sunt şi mai slabe. Iar asta după ce rezultatele nedorite au fost date la o parte şi neluate în calcul. Din cauza asta poţi să citeşti un articol care pretinde că ceaiul cauzează cancer la testicule într-o zi, iar a doua zi un alt articol în care ceaiul te *protejează* de cancer la testicule. La modul în care s-au degradat standardele în epidemiologie, dacă te chinui suficient de mult şi dacă joci suficient de murdar, poţi dovedi că aproape orice cauzează aproape orice altceva.

— Asta-i o nebunie.

Jemma încuviinţă din cap.

— Şi ăştia nu sunt singurii demoni care şi-au luat zborul din cutia Pandorei deschisă de Hill. A apărut legea prejudiciului extracontractual. Avocaţii americani au început să dea în judecată companiile producătoare de tutun, câştigând miliarde din dosare de prejudicii

extracontractuale, şi ori de câte ori se mai „descoperea” o legătură între o boală şi un produs, dădeau iama ca lăcustele. Iar noi, evident, le urmăm jalnic exemplul. A mai dat naştere şi la grupurile de fanatici cu interese singulare, ca de exemplu Asociaţia Solurilor, Consensul asupra Sării şi Sănătăţii şi Acţiunea asupra Fumatului şi Sănătăţii: grupuri care nu erau interesate să primească argumente echilibrate, cercetări originale sau descoperiri serioase. Tot ce doreau era să-şi dovedească teoria, aşa că şi-au făcut propria „cercetare”, al cărei singur scop era să le furnizeze rezultatele dorite.

Jemma se opri din diatribă şi se înclină pe spate în scaun.

— Sunt bună la vorbit, nu? zâmbi ea.

— Eşti foarte bună. Dar e interesant. Şi înfricoşător, în acelaşi timp.

— Problema e că sunt om de ştiinţă, iubesc ştiinţa. Şi urăsc tră văd cum e sugrumată în felul ăsta.

— OK. Dar sunt aproape sigur că nu m-ai invitat aici ca a A-mi ţii un discurs despre holeră, apă cu vomă şi părţile rele ale epidemiologiei.

— Nu. Mă rog, făcea şi asta parte din motivul pentru care te-am chemat. Aş vrea să înţelegi lucrurile astea. Să înţelegi contextul.

Se părea că Jeremy ajungea în sfârşit undeva. Suna ca preludiul la ceva intim.

— Şi cealaltă parte?

— Nu mai lucrez la proiectul Fermelor de sănătate.

— Ce? Ai fost scoasă din proiect?

— Mai rău decât atât. Mi s-au dat papucii de tot. Sunt şomeră.

— Ai fost dată afară de la universitate? Dumnezeule! Cum ai reuşit? Credeam că trebuie să omori pe cineva ca să fii dat afară dintr-o funcţie de asistent de cercetare.

— Păi, cam aşa ceva.

— Şi pe cine ai omorât?

Jemma ridică din umeri.

— Nu mi s-a spus motivul, Jeremy. M-am dus la muncă azi-dimineaţă, toate lucrurile mele erau într-o cutie şi nu mi-au zis decât să-mi iau tălpăşiţa. Au spus că nu trebuie să mă obosesc să depun teza la care lucram.

— Asta nu prea are sens. Vreau să zic, nu prea te cunosc, dar îmi imaginez că-ţi faci treaba destul de bine.

— Îmi fac treaba *foarte* bine. Nu m-ar fi distribuit la proiectul Fermelor de sănătate dacă nu-mi făceam treaba bine.

— Atunci ai călcat pe cineva pe coadă?

— Poate.

— Vreun iubit din trecut? Cineva ale cărui, hm, avansuri le-ai respins?

— Nu. Dacă era asta, mi-ar fi oferit o explicaţie. Un motiv, chiar şi fals. Ar fi fost îngroziţi de ipoteza unui proces. Urăsc genul ăsta de publicitate.

— Atunci, ce?

— Cred că s-a pus presiune pe ei.

— De la cine?

— Nu poate fi decât de la oamenii care finanţează proiectul de cercetare al Fermelor de sănătate.

— Dar ăsta parcă e…? Nu cumva e…?

— Guvernul, Jeremy. De guvern e vorba.

p0U» Zteli Ş Opt

— Dar asta?

Hayleigh aruncă o privire într-acolo. Mama ei îi arăta o poză CU Charlie de la Busted. Da, vezi să nu, n-ar folosi poza aia nici ca să se şteargă la *derrière*, mersi frumos. Clătină din cap.

Mami bombăni dezamăgită:

— Credeam că-ţi place de el.

Da, acum trei ani. Când era un *copil*, pentru numele lui Dumnezeu. Cei de la Busted nici măcar nu mai erau *împreună*. Adulţii ăştia. Nu poţi să trăieşti cu ei, nu poţi nici să-i faci bucăţi cu toporul, să-i bagi într-un geamantan şi să le dai drumul pe râu.

— Nu mă descurc prea bine, nu-i aşa? Ia stai – dar asta? Dominic nu mai ştiu cum din *Lost*? îţi place de el, nu-i aşa?

Hayleigh clătină din nou din cap. Dominic Monaghan era drăguţ, de acord, şi existase o perioadă când ar fi avut garantată o poziţie respectabilă pe perete sau drept screen-saver la computerul ei, dar aici avea un spaţiu limitat, iar Dominic nu era suficient de bun ca să fie admis.

— Nu poţi să ai *doar* poze cu Jason cum l-o chema, Hayleigh, draga mea. Nu-i sănătos.

Se părea că Hayleigh urma să petreacă destulă vreme la spital. I se dăduse permisiunea oficială să-şi personalizeze unul dintre pereţii camerei, câtă vreme personalizarea respectivă nu producea daune iremediabile în decor, dacă puteai numi ăia decor, iar mami se oferise s-o ajute să facă asta. Dar, de fapt, nu reuşea decât să facă totul să dureze de două ori mai mult, cu sugestiile ei total pe dinafară. Charlie de la Busted? Nu zău, mai *trăia*?

— A hai rosti mami cu încântare. Michael Chad Drăguţul. *Ştiu* că-ţi place de el.

Flutură triumfătoare poza.

Chad Michael Murray. Da, era fostul ei idol şi încă simţea ceva pentru el. Ca să nu mai spunem că era o poză bună cu fosta ei dragoste. Ar putea chiar să se califice. Hayleigh aprobă în silă din cap şi întinse mâna. Mami se îndreptă spre scaunul ei cu rotile şi-i dădu revista.

Hayleigh se uită cu atenţie la poster. Putea să fie acceptabil. Scoase rigla transparentă de plastic şi-l

măsură. Nu putea să fie mai mare decât jumătate din cel mai mic poster cu Jason. Orice poster mai mare decât atât ar fi reprezentat un afront făţiş la dominaţia imbatabilă a lui Jase.

Mama ei continuă să caute, evident derutată, dar încercând să n-o arate. Bun, dacă avea impresia că ăsta era comportament obsesiv-compulsiv, ar trebui să se uite puţin prin camera lui Liwie Davidson. Locul acela era pur şi simplu un *altar* închinat lui Wentworth Miller. Avea un altar închinat lui Wentworth. Pe bune: cu lumânări şi tot tacâmul. Avea chiar şi o cutie în care pretindea că ţinea o şuviţă din părul lui Wentworth, pe care o cumpărase pe ebay şi de a cărei autenticitate Hayleigh se cam îndoia, deoarece nu văzuse în viaţa ei o poză cu el în care să aibă vreun fir de păr, dar Liwie nu lăsa pe nimeni să se uite în cutie ca să verifice culoarea părului. Pe pereţii din camera aia nu găseai loc pentru câte o dragoste din asta secundară, pe cuvânt.

Da, poza cu Chad Michael Murray era corect dimensionată. Avea loc în gaura de acolo, în colţul de jos, bineînţeles, îi arătă locul lui mami, care se apucă de treabă cu foarfecele.

Hayleigh avea o placă de metal în picior. Puteţi să credeţi asta? O placă de metal, pe bune, fixată cu şuruburi metalice. Avea o grindă în interiorul ei. Puteţi măcar să vă imaginaţi ce efect avea asta asupra greutăţii ei corporale? Probabil cântărea acum mai mult decât un autobuz londonez. Mai exact, un autobuz londonez plin cu pasageri. Pe deasupra, acum o şi hrăneau cu forţa. Mă rog, nu chiar. O forţau să *mănânce*, lucru care era şi mai rău. Dacă refuza, tubul mortal urma să-i fie reintrodus în nas, iar ei ar fi putut să-i pompeze orice doreau direct în stomac, iar asta se întâmplase deja de două ori, aşa că se cam săturase. Mâncatul era deci cel mai mic dintre două rele.

Iar mami era acolo la fiecare masă. Privind fiecare

bucăţică şi fiecare înghiţitură. N-avea şi ea o casă unde să se ducă? Hayleigh se cutremură gândindu-se cum arăta casa acum, lăsată îl l grija lui tati şi a lui Jonny. Probabil că trebuia să-ţi croieşti drum ca să intri printre grămezile de gunoi în putrefacţie şi cutiile străvechi de pizza. Iar Jonny fără îndoială că folosea din plin prilejul de a-i explora camera, scormonind printre cele mai personale lucruri ale ei ca un porc în nămol. Avea Un lacăt la jurnalul ei din ultimii cinci ani, dar era un lacăt foarte fragil, iar Jonny descoperise aproape sigur cum să-i dea de cap. Secretele ei cele mai intime erau, probabil, postate pe blogul lui chiar în clipa asta.

Nu, stai puţin. Probabil că mami îi luase jurnalul. Normal! Şi se uitase pe fiecare centimetru din el cu lupa, în stilul ei Inconfundabil de Sherlock Holmes. Cum de fusese atât de fraieră să nu-şi dea seama până acum? Probabil că aşa ştia că Hayleigh avea ceva cu Chad – era o pagină întreagă pe care exersase semnătura Hayleigh Michael Murray, doar ca să vadă cum arăta.

Ei bine, dragă mami, te-ai păcălit. Cea mai mare parte a Jurnalului, descrierea activităţilor efective ale lui Hayleigh, era *Un fols*. Dureri menstruale inventate. Mâncare inventată. Poveşti despre distracţii fără griji inventate. Simptome depresive, ţinute Secrete. Nu era proastă. Nu avea cum să rişte să ajungă aşa ceva pe mâinile oricui. Lucrul cel mai rău pe care-l putea găsi, singurele chestii adevărate, erau câteva poezii ruşinoase, nişte texte de cântece şi nişte bucăţi de proză înflorită, în marea lor majoritate speculaţii visătoare despre băiatul cu J.

— Aici? întrebă mami, ţinând poza cu Chad într-o poziţie de prima mână, chiar în centrul peretelui.

Hayleigh clătină din cap şi indică din nou locul corect. Mami mută poza, dar tot era prea sus. Hayleigh făcu un semn cu mâna pentru a-i arăta că trebuia pusă mai

jos. Mami găsi în sfârşit locul şi se uită la ea plină de speranţă, iar Hayleigh o răsplăti cu o aprobare scurtă din cap.

Doar nu credea pacostea că Hayleigh avea să şi *vorbească* acum cu ea, nu? Puteau s-o închidă în purgatoriul ăsta. Puteau s-o forţeze să mănânce. Puteau s-o îngraşe ca pe viţelul biblic. Puteau s-o facă să nu se bucure nici măcar o milisecundă în tot acest timp. Va coopera cât era necesar ca să nu-şi înrăutăţească supliciul, dar asta era tot ce le dădea şi nimic mai mult.

Şi apoi veni momentul de care se temuse cel mai mult. Mami tocmai făcea o biluţă de Blu-Tack, când îngrijitorul intră cu căruciorul de mâncare.

Mami se lumină la faţă, ca şi cum ar fi intrat Regina din Saba cu tot anturajul, şi spuse cu o voce sugrumată de entuziasm:

— Uite, Hayleigh. A venit prânzul!

Ar fi folosit exact aceeaşi intonaţie dacă pe pat s-ar fi materializat subit Domnul Oştirilor, însoţit de corul Său ceresc de heruvimi şi serafimi.

Prânzul. Eeei, acum e-acum! Opriţi artificiile şi să cânte orchestra.

Iar mami bătu din palme ca o şcolăriţă afectată.

— Ce avem azi la masă, Benjamin?

Iar îngrijitorul se apucă să dea o mare reprezentaţie de pantomimă, ridicând capacele de pe farfurii, ca de obicei, ca şi cum ar fi fost *maître* la Ritz, mimând leşinul de la aburul care ieşea din ele, de parcă totul n-ar fi fost decât ambrozie şi nectar, Mâncarea Zeilor, în loc de porcăria ordinară care era de fapt.

— Păi, astăzi, *mes dames*, avem *fricassée de poulet*, intonă Bejamin cu oribilul său accent franţuzesc, sau peşte cu cartofi prăjiţi.

— Arată fantastic. *Mor* de foame. Cred c-o să luăm

peştele cu cartofi, mersi. Peştele face foarte bine, nu-i aşa, Benjamin?

— A, *oui*, *oui*, *oui*. Face atât de bine, încât probabil c-ar trebui să fie ilegal.

De ce trebuiau să recurgă la şarada asta ieftină la fiecare nenorocită de masă? Chiar credeau că era atât de redusă încât să se lase păcălită de mica lor scenetă? Poate credeau că i se scosese *creierul* la operaţie?

— Ce vrei, Hayleigh? Puiuţ delicios sau peştişor copios? întrebă mami, uitând prosteşte că Hayleigh nu putea decât să dea din cap aprobator sau dezaprobator ca răspuns, aşa că, dacă-i dădea două opţiuni consecutive, nu putea obţine decât o privire în gol.

— Vrei pui, draga mea?

Ei, acum hai să vedem. Doriţi cumva să vă omorâm cu acest ciocan delicios sau mai degrabă doriţi să vă zdrobim creierii cu această rangă îmbogăţită cu vitamine? Grea decizie. Peştele, dacă puteai să scapi cu sosul nemâncat, avea probabil cele mai puţine calorii şi cel mai mic procent de grăsimi, dar era însoţit de mortalii cartofi şi de mazăre, rămasă nemenţionată. Puiul avea destul de puţină grăsime (nu era umplut, ci la grătar), dar înota în Dumnezeu ştie ce sos *şi* era cu piure, mortalul piure, şi cu morcovi.

Nu, în sosul acela *nu* putea avea încredere. Hayleigh clătină din cap.

— Atunci peştele, îi spuse mami lui Benjamin, pentru că, normal, Hayleigh nu avea dreptul să-l refuze şi pe el.

Hayleigh nu mai avea voinţă proprie, în cazul în care vă întrebaţi.

— Excelentă alegere, doamnelor. Şi din meniul de desert? Budinca de orez este foarte, foarte drăguţă. Serios.

1 Mama se uită la Hayleigh, dar nici măcar nu încercă să-i ofere această ameninţare cu moartea. Se

întoarse spre Benjamin.

— Cred c-o să luăm salata de fructe. E doar prânzul, la Urma urmei.

— Încă o alegere excelentă, spuse Benjamin. E proaspătă. ştiu asta pentru că am desfăcut personal conserva.

Cei doi clovni gustară din plin gluma.

— O să mă gândesc la voi, fetelor, spuse Benjamin, cu un ton din filmele de groază, iar apoi făcu cu mâna şi plecă, slavă Domnului.

Hayleigh se uită la mâinile ei. Strângea atât de tare braţele scaunului cu rotile, încât încheieturile degetelor i se albiseră complet. Şi nici măcar nu ajunsese la apogeu. Era doar un *prélude* uşor la ce era mai rău.

Mami îi aduse tava şi o prinse în suporturile de pe scaunul cu rotile. Pusese chiar şi o floare într-o sticlă de Orangina pe ea.

— Vrei nişte suc de portocale? întrebă ea, ştiind prea bine că răspunsul urma să fie negativ.

Hayleigh nici măcar nu se obosi.

— Atunci apă.

Mami oftă. Traversă spre masa de lângă pat, umplu un pahar de plastic şi-l puse pe tava lui Hayleigh. Hayleigh ştia că asta era altă şaradă, cu mami pretinzând că era dezamăgită că nu voia să bea decât apă, pentru că nu era apă-apă. Avea chestii în ea. Se simţeau la gust. La un moment dat, văzuse cu coada ochiului o sticlă în geanta lui mami, pe care nu reuşise să citească decât cuvintele „fortificată” şi „calciu” înainte ca *la vache* să închidă geanta, aşa că n-o păcălea nimeni. Hayleigh o vărsa şi o înlocuia cu apă de la robinet ori de câte ori avea ocazia, ceea ce nu era suficient de des pentru gustul ei.

Era de acord că avea nevoie de calciu. Se părea că lipsa de calciu dusese la slăbirea oaselor ei, bla bla, ceea

ce avea sens. Plictisitor, dar adevărat. OK. Convenise să ia suplimente *sub formă de tablete*, doar ca să le facă pe plac, cât timp i se dădea voie să citească eticheta cu *toate* ingredientele, bineînţeles. Dar lucrurile nu se opriseră acolo. Încercau mereu să-i pună calciu în alimente, într-un fel sau altul. În fiecare dimineaţă – *în fiecare* dimineaţă, repet – o obligau să bea un pahar mare de lapte. Asta era unul dintre cele mai nasoale momente ale zilei, care era compusă invariabil din momente nasoale, unul după altul. La început, încercaseră să-i dea lapte integral. Lapte integral? Care era ideea? Pusese piciorul în prag în privinţa asta, fără să lase loc de întors. Ceruse lapte degresat şi ajunseseră la compromisul cu lapte semidegresat, dar tot era un supliciu. Era clar cu laptele: avea un gust oribil chiar şi când era proaspăt. Dacă-l beai pe îndelete, sorbind cantităţi infinitezimal de mici, cu pauze lungi între înghiţituri, avea un gust şi mai nasol. După o oră sau două se transforma într-un iaurt stătut. Era ca şi cum ai fi băut dintr-o scuipătoare. Şi dacă te plângeai, se duceau pur şi simplu şi-ţi aduceau un alt pahar, apoi trebuia să iei totul *de la început*. Singurul, dar singurul mod în care puteai să treci peste asta era să ţi-l imaginezi pe Owen Wilson în *Starsky and Hutch* stând pe pat în costumul ăla scrântit de cowboy şi prostindu-se *Do it*! *Do it*! cu vocea aia a lui, iar tu pur şi simplu te executai, îl dădeai pe gât, cât mai repede cu putinţă, gâl, gâl, gâl şi te rugai să nu vomiţi imediat, ca să fii nevoită să-i simţi gustul de două ori.

Bun, după ce terminai cu asta şi după ce luai pastilele, credeai că era suficient, dar nu. Pur şi simplu trebuia să încerce să-ţi strecoare şi nişte apă fortificată pe gât. Oameni buni, exista 1 conceptul de *prea mult* calciu. Acum o luaseră cu toţii razna cu calciul. Când avea să prindă un calculator la un moment dat, avea să se uite cu siguranţă pe Wikipedia la simptomele de intoleranţă la

lactoză, să vadă dacă erau uşor de mimat.

Acum erau cu toţii pregătiţi pentru Bătălia de la Maraton, respectiv prânzul.

Mami îi îndreptă scaunul cu rotile cu faţa spre fereastră, ia să se bucure pe deplin de permanenta urâţenie a panoramei, apoi se aşeză la masă cu tava ei. Înţelegerea era: înghiţitură pentru înghiţitură. Ar fi putut să dureze şi adeseori dura ore în şir. De multe ori, încă se luptau cu prânzul când sosea d-na o nebunie. Nu era oare posibil niciodată, sau măcar din când în când, să nu-ţi fie atât de foame? Trebuia toată lumea să aibă *mereu* pofta de mâncare a unui câine hămesit în faţa Unei măcelării?

Dar regula, printre multe, multe alte reguli pe care Hayleigh era obligată să le respecte dacă voia să scape de perfuzia cu Snickers lichefiat, era că trebuia să mănânci cel puţin două treimi din mâncarea din farfurie. Şi că trebuia măcar să guşti din toate. Toate. Dacă din greşeală un gândac se gândea să se plimbe prin farfuria ta, atunci ghinionul lui: trebuia să fie mâncat.

Mami stătea în echilibru, aplecată peste farfuria ei, cu cuţitul şi furculiţa pregătite, privind fiecare mişcare a lui Hayleigh cu o intensitate scrupuloasă.

Hayleigh împungea mâncarea cu cuţitul. De unde să înceapă acest mic banchet de orori? Păi, evident, nu cu cartofii. Cartofii vor constitui, cu siguranţă, marea parte a acelei treimi pe care putea s-o lase în farfurie. De ce trebuia să aibă la fiecare fel de mâncare cartofi sub o formă sau alta? Cartofii nu sunt mâncare adevărată. Pentru început, nu sunt legume, sunt tuberculi. În plus, aparţin aceleiaşi familii ca mătrăguna, iar după Hayleigh, orice face parte dintr-o familie otrăvitoare n-ar trebui mâncat. Pe meniurile din restaurante nu prea apare partea cu otrava. Hmm. Oare de ce? în al treilea rând, conţin nicotină. Pe bune. O porţie de piure este echivalentă cu o noapte într-o cameră plină de fum de ţigară. De ce nu-i

dădeau un trabuc Havana mai bine, şi scăpa de tot chinul? Şi în ultimul rând, dar nu şi cel mai puţin important, caloriile. Nenumăratele *calorii* ale porcăriei. Dar nici măcar nu trebuia să se gândească la calorii. Iată încă una dintre regulile bizare ale lumii lui Hayleigh Griffin, ca o Alice în Ţara Minunilor.

O linguriţă de mazăre, poate?

Nu.

Nu putea să facă faţă la mazăre încă. Era atât de dulce, încât era imposibil să nu-ţi imaginezi rămâneai bobiţe de zahăr pur. Trebuie să te surprinzi cu mazărea, şi de altfel nu poţi să mesteci deloc. Trebuie să *te prefaci* că mesteci, apoi să înghiţi bobiţele întregi. Nu merge pentru prima înghiţitură.

Mai bine să se apuce. Tăie pesmetul prăjit, încercând să nu se cutremure de scârbă, după care-l desprinse de peştele din interior. Un abur pătrunzător ieşi din el, iar Hayleigh încercă să nu-l miroasă, dar era prea târziu. Se luptă cu reacţia ei naturală, care era, fără glumă, să arunce întreg conţinutul tăvii înspre mama ei, apoi să iasă în viteză din cameră cu scaunul cu rotile, să zboare pe coridor şi să nu se mai oprească decât în Bolivia, unde să ceară azil politic. Nu reacţionă deloc. Ţinu capul în jos, îndreptat spre farfurie, uitându-se cu coada ochiului la mami, care tăiase la rândul ei pesmetul, aşteptând acum să imite următoarea mişcare a lui Hayleigh.

Dumnezeule, femeie. Revino-ţi!

Hayleigh ridică o bucată mare de peşte şi o puse în altă parte a farfuriei, departe de pesmetul ucigaş.

Era extrem de obositoare tărăşenia asta. Ar fi vrut să se întindă şi să doarmă o lună. Luă o gură din apa otrăvită şi se apucă de peşte. OK. Nu mai avea ce face. Mai bine să termine mai repede.

Săpă în peşte cu furculiţa şi ridică o bucăţică de pe

farfurie. O ridică spre gură, dar când o văzu de aproape, îşi dădu seama că era mult prea mare, aşa că o puse înapoi pe farfurie şi o tăie în două.

— Hayleigh, draga mea, *te rog*. Mor de foame.

Atunci mănâncă, femeie, mănâncă. Cine te opreşte?

Ridică furculiţa plină spre gură şi băgă peştele înăuntru. Actul în sine era suficient de extenuant, mersi frumos, şi nu mai avea energia necesară să şi mestece, cu atât mai puţin să înghită, aşa că fu nevoită să-l lase acolo pe limbă puţin, până îşi găsea resursele.

Şi, pac! O lacrimă imensă i se rostogoli din ochii îndreptaţi în jos, direct pe farfurie. Excepţional. Acum, conform regulilor, probabil că trebuia s-o mănânce şi pe asta. Deosebit.

Oare cât putea să suporte toată nebunia asta?

Nu prea mult, asta cu siguranţă.

Nu prea mult.

Oäuäreci şinduă

Grenville gonea pe Friem Bamet Road într-o maşinuţă sport foarte agilă. Afară era destul de frig, dar senin şi uscat, iar Gren era într-o decapotabilă, cu ochelarii de soare la ochi, şi se simţea bine. Nimic nu se compara cu adierea vântului prin rămăşiţele de păr pe care le mai aveai şi cu huruitul unui motor ambalat, ca să te facă să te simţi liber.

Pe scaunul pasagerului, în poziţie verticală, era un exemplar subţire, cu coperte cartonate din *încătuşează-ţi furia – Şapte paşi simpli pentru gestionarea furiei*, de un anume Dr. Alan Roth. Nu avusese ocazia decât s-o răsfoiască până acum, dar deja prinsese câteva tehnici care păreau utile. Grenville nu credea cu adevărat că avea o problemă cu furia, dar privind înapoi la evenimentele din ziua precedentă, fu nevoit să admită c-ar fi putut să gestioneze unul două lucruri ceva mai bine, probabil. Furia

era o emoţie absolut obişnuită într-o bucătărie profesională. Nu puteai să fii maestru bucătar şi în acelaşi timp timid ca o violetă. Dar uneori îşi putea ieşi din minţi. Tom Aikens, pe vremea când era un copil minune, bucătar la Pied-à-Terre pe Charlotte Street (specialitatea lui la vremea respectivă era capul de porc: bun de mureai), se presupune că a fost trimis acasă pentru că a apăsat mâna unui ajutor de bucătar pe o farfurie fierbinte, şi fiindcă a refuzat să accepte că făcuse ceva pentru care să-şi ceară scuze, nu s-a mai întors niciodată. Grenville nu făcuse niciodată ceva atât de strigător la cer, dar avusese momentele lui rele, fără îndoială. Cu toate acestea, nu mai lucra într-o bucătărie profesională şi nu avea nici cea mai mică intenţie să se întoarcă la asta, prin urmare era, probabil, timpul să-şi lase deoparte această latură a personalităţii.

Verifică vitezometrul şi ridică uşor piciorul de pe acceleraţie. Asta era una dintre tehnicile din carte. Mergi întotdeauna cu zece kilometri pe oră mai încet decât trebuie. Dacă te grăbeşti, devii furios. Închinase maşina. Maşina lui era o epavă, nici nu mai încăpea vorbă. Va trebui să-şi cumpere una nouă, dar nu va avea timp decât cel mai devreme în weekend, şi în loc de un sedan normal, se decisese să se trateze cu puţină adrenalină şi grandoare. În plus, cu acoperişul retractat, puteai să intri mult mai uşor într-o decapotabilă. Nu trebuia să te apleci aproape până la jumătate şi să-ţi zdrobeşti până şi cel mai mic organ intern doar ca să te înghesui în spatele blestematului de volan.

Nu era sigur cum reuşise să se aleagă cu gluma aia de hatchback iniţial. Fusese maşina soţiei, dar, mulţumită calităţilor excepţionale ale echipei lui de avocaţi fără scrupule, reuşise să ajungă la partaj, iar soţia rămăsese cu Jaguarul lui. Tot ea primise casa şi jumătate din acţiunile la restaurantul lui, afacerea pe care o construise cu sudoarea

frunţii, printre altele, dar asta nu mai conta. Grenville fusese obligat să-şi vândă jumătatea sa doar ca să aibă unde să locuiască, aşa că, de fapt, soţia rămăsese cu tot ce avuseseră împreună – casă, Jaguarul, restaurantul –, iar el se pricopsise cu un jeg de hatchback de şase ani şi cu un apartament minuscul în nordul Londrei. Încă nu reuşise să-şi dea seama cum se întâmplase asta. Şi nici măcar nu divorţaseră din vina lui. Soţia fusese cea care se ocupase de extraconjugale – cu somelierul lui, cretinul de Frog. Ea fusese cea care se culcase cu el.

Asta era Legea, asta era Justiţia. Ar fi bine dacă ar face cunoştinţă într-o bună zi.

*> Grenville îşi zise că probabil întreaga tărăşenie din parcare n-ar fi avut loc niciodată dacă ar fi fost cu Jaguarul. Oamenii respectă un Jaguar. Scorpia s-ar fi gândit bine înainte să blocheze un XK8.

Prin urmare, avea nevoie de o maşină nouă şi era posibil Chiar să reuşească să-şi ia una decentă. Nu şi-o permitea cu adevărat, date fiind amenzile şi toate celelalte, dar cariera lui mergea destul de bine. Avea o carte sau cel puţin o treime dintr-o carte pe piaţă şi se vindea bine. Existaseră discuţii despre o altă carte, pentru Crăciunul viitor. Agentul lui spunea ceva de o emisiune doar a lui, pe un canal *mainstream*. Prin urmare, putea să se arunce puţin. Nu la ceva extrem: cu siguranţă, nu la un Jaguar. Poate la un MG. Oare se mai fabrica? Dacă nu, dacă ar fi înlocuit pur şi simplu hatchbackul cu ceva similar, ar fi cheltuit aproximativ cincisprezece – şaisprezece mii în total doar ca să ajungă în exact acelaşi loc din care plecase cu o zi înainte, iar asta n-ar fi putut să suporte.

Toyota asta mică nu era rea, serios vorbind. Ar putea să verifice preţurile la second-hand.

Se strecură pe intrarea la Elstree Studios şi avu un moment de întârziere la bariera de securitate – incredibil, aici aveau o barieră care oprea persoanele nedorite *să*

intre în parcare – pentru că nu avea ecusonul oficial, care era lipit pe parbrizul celeilalte maşini, care era acum împrăştiat în cele patru colţuri ale lumii. Dar paznicul era un om decent, care-l recunoscu şi, în plus, Grenville avea şi ecusonul laminat de la studio, aşa că bariera fu ridicată şi Gren parcă la locul lui obişnuit, totul fără nici cel mai mic gest de furie. Mulţumesc, Dr. Roth.

Coborî din maşină, fără să se chinuiască, după care se uită în sus la cer. Nu părea că avea să plouă, aşa că decise că n-avea rost să rabateze acoperişul. Aşa va putea să se urce direct în maşină după emisiune, ca Patrick McGoohan în *Danger Man*, şi să pornească în trombă. Luă cartea şi o vârî în mapa lui de reţete – nu voia să-l vadă cineva cu ea, nu, mersi –, apoi încuie maşina cu telecomanda şi o porni nepăsător spre birourile de producţie.

Nu telefonase în prealabil. Date fiind articolele din tabloide, nu-şi permitea să dea un astfel de telefon. Probabil că încercaseră să-l sune, chiar de mai multe ori, dar banda digitală, sau ce naiba era, de pe robotul său telefonic fusese consumată integral cu propria diatribă din secţia de poliţie. Se distrase zdravăn. Decisese că era bine să se dea mare cu toată povestea. Ar face lumină despre toată povestea în faţa tuturor, ar povesti totul, iar bârfele ar dispărea, probabil, înainte de-a porni camerele. Era posibil să fie luat puţin peste picior de ceilalţi prezentatori, dar asta era de aşteptat. Putea să facă faţă.

Băgă capul pe uşă la biroul pentru *Cook It, Change It, Dig Iţişi* spuse „bună”, doar ca s-o vadă pe Fată, de fapt, dar Fata nu era acolo – era doar contabila de la producţie, care nici măcar nu-şi ridică ochii din registre ca să-l salute.

Merse agale spre cabina de machiaj şi iată, apăru Ea, *La Femme*, întruchiparea drăgălăşeniei, cu o cană de cafea în mână, ieşind din bucătărie. Grenville zâmbi şi-i aruncă un ’neaţa”, dar ea se uită la el foarte ciudat şi continuă să-l

privească ciudat şi după ce trecu de ea, lucru care era îngrijorător. Asta nu era bine. Avuseseră tot timpul un schimb de replici care aducea a flirt. Tot timpul. Privirea pe care i-o aruncase avea în ea ceva tare îngrijorător. Aproape ca şi cum…

Aproape ca şi cum nu s-ar fi aşteptat să-l vadă.

Îşi făcu apariţia la machiaj, iar acolo văzu ceva şi mai îngrijorător. Pentru că acolo, chiar pe scaunul de machiaj, sub mâna lui Liz, veşnica fată de la machiaj, se afla Bob Constable, cunoscut pentru *Pe locuri, fiii gata, daţi-o-n bară*.

Dar de ce ar fi avut nevoie de încă un bucătar celebru la emisiune?

Constable îl văzu în oglindă şi zâmbi călduros.

— Grenville. Ce mai faci, frate?

— Bine, spuse Grenville. Tu?

— Sunt un campion, băiete. Hai să mai povestim una-alta după ce termină Liz.

— Da, zise Grenville. Hai.

Şi plecă să caute un producător pe care să-l omoare.

Treizeci

Aerul de la John Snow părea să se fi încălzit dintr-odată foarte tare şi localul era acum foarte aglomerat. Jeremy se aplecă spre Jemma şi îşi coborî vocea.

— *Guvernul* te-a dat afară?

Lui Jemma îi dispăru zâmbetul.

— E singurul lucru care ar explica situaţia. Vreau să zic, concediată, nu mi se spune nimic, nu pot trage pe nimeni la răspundere. Cineva trebuie să fi pus presiune la minister. Cineva cu multă influenţă politică. Am încercat să sun câţiva oameni care credeam că-mi sunt prieteni acolo, dar nu vrea nimeni să stea de vorbă cu mine. Sunt o non-persoană. Am fost scoasă din poză în Photoshop.

— Doamne! De ce?

— Cred că a fost Stone.

— Peter Stone?

— Cred c-au avut camerele pe noi tot timpul.

— Camerele?

Jeremy aproape se sufocă, apoi spuse „Doamne” din nou.

— Şi cred că aveau şi microfoane montate, ceea ce e destul de ciudat, nu crezi?

Tot ce putu să facă Jeremy fu să încalce din nou a treia poruncă.

— Trebuie să mai beau ceva, spuse Jemma, scoţând un portofel din geantă şi ridicându-se în picioare. Încă una?

— Nu, nu. Lasă-mă pe mine, te rog. Eşti şomeră.

— Eşti culmea. Nu sunt încă săracă lipită.

Lăsat singur la masă, Jeremy începu, destul de egoist, să-şi facă griji pentru el. Ce înregistraseră camerele şi microfoanele?

Nu-şi aducea aminte de nimic care ar fi putut fi considerat în mod special subversiv sau ofensator, cu singura posibilă excepţie a punerii în scenă, de unul singur, a spectacolului celor de la The Three Stooges din dormitor. Predase propunerea sa pentru proiectul Fermelor de sănătate luni, aşa cum i se spusese, şi, după umila lui părere, făcuse o treabă bună; chiar foarte bună. Îşi pusese la treabă oamenii cei mai buni, care lucraseră tot weekendul, zi şi noapte, împreună cu el şi scoseseră un plan de campanie de prima mână. Un plan excelent, fără îndoială. Dar nu primise încă niciun fel de feedback, şi era deja miercuri, s-ar fi aşteptat să primească *ceva* până acum.

Rememora pas cu pas toată conversaţia lor de pe circuitul în natură, dar, din câte îşi aducea aminte, Jemma fusese singura care vorbise, ceea ce de altfel părea să fie

normalul din relaţia lor, iar el doar aprobase politicos şi intervenise ici şi colo.

Tresări când o văzu pe Jemma venind cu băuturile.

— Scuze, zâmbi ea. N-am vrut să te sperii.

— Nu înţeleg de ce dracu' eşti aşa bine dispusă. Dintre toate lucrurile pe care-ţi doreşti să le faci înainte de treizeci de ani, să ajungi pe lista neagră a guvernului nu cred că e printre preferinţele nimănui.

Jemma ridică din umeri.

— Nu prea pot să fac mare lucru în legătură cu asta, nu?

— Dar de ce? Ce puteai să spui ca să-i determine să...?

— Jeremy, nu mă potriveam cu mesajul. Pentru tipii ăştia e suficient, nu? Brigada „faci ca mine sau nu faci deloc".

— Şi ce-o să faci acum?

Jemma făcu un semn către *Standard*.

— O să-mi caut de lucru. Am un sentiment ciudat că o să-mi fie cam greu să găsesc un post în cercetare la vreo universitate. Cel puţin la vreo universitate mai aproape de noi decât Kuala Lumpur. Ştii vreun post prin industria conceptologică?

— Haide-acum, chiar dacă te-au concediat, n-o să te îngroape. E o nebunie.

— Poate că ai dreptate. Poate că sunt doar paranoică. Doar că mă gândesc că, dacă ei sunt în spatele concedierii, şi nu văd altceva care să aibă o urmă de logică, n-o să vrea să mai dea de mine prin altă parte unde să-mi vărs otrava şi să fiu şi ascultată. În orice caz, cred c-ar trebui să-mi exersez aptitudinile de chelneriţă, pentru orice eventualitate.

Jeremy clătină din cap.

— Jemma, nu prea-mi vine să cred. Trebuie să existe

o altă explicaţie.

— Sunt deschisă la orice sugestii.

— Dar n-are sens. Fermele de sănătate… e vorba de un program benign. Cel puţin, a fost *conceput* să fie benign.

— Nu ştiu. M-am gândit mult şi nu sunt sigură că mai cred asta acum.

— Haide, Jemma: vor doar să îmbunătăţească viaţa oamenilor. Să *salveze* vieţi, pentru numele lui Dumnezeu. Poate că n-au fost îndrumaţi în direcţia bună…

În clipa în care-i ieşiră de pe buze cuvintele astea, Jeremy regretă. Nu credea că puteau fi înregistraţi aici, dar paranoia Jemmei era contagioasă. O mulţime de feţe din mulţime începeau să i se pară acum deplasate, iar bărbatul de la masa de vizavi nu se atinsese de halbă şi nu întorsese pagina ziarului de când se aşezase, din câte îşi dădea Jeremy seama. Poate că era bine să se gândească să plece în altă parte. Cum ar fi pe Marte, de exemplu.

Şi, bineînţeles, Jemma găsi de cuviinţă să se lanseze chiar acum într-o altă direcţie.

— Dac-ar fi vrut cu adevărat să salveze vieţi, ar fi putut să facă o mulţime de lucruri mult mai uşoare şi mai ieftine, care ar fi avut cu adevărat şanse de reuşită. Ar fi putut să înceapă cu spitalele, doar obligând personalul *să se spele dracului pe mâini*. O sută de mii de oameni contractează anual infecţii doar pentru că sunt *internaţi* într-un spital. Pe bune. Doar dacă ajungi pe un pat de spital există o probabilitate de unu la zece să te îmbolnăveşti grav, pentru că standardele de igienă în momentul de faţă sunt cam la acelaşi nivel la care erau în Războiul Crimeii. De ce? Pentru că se subcontractează curăţenia în spitale celui mai ieftin ofertant. Incidenţa MRSA[19] şi a altor organisme superrezistente la antibiotice

19 Stafilococ auriu meticilino@rezistent (n.tr.).

e mai mare la noi decât în orice altă ţară europeană. Omorâm cinci mii de oameni în fiecare an doar pentru că-i *internăm* în spital şi contribuim la alte cincisprezece mii de decese, în mare parte din cauza unor practici neconforme de spălare a rufelor, la dracu'. Acum, chiar şi pe baza raţionamentelor jalnice şi inepte ale guvernului, fumatul pasiv se presupune că este responsabil pentru o mie de decese pe an – apropo, *nu* este şi nu există nici urmă de dovadă nedubioasă că ar fi responsabil măcar pentru un acces de tuse –, dar, chiar folosind propriile lor raţionamente, nici măcar nu se *apropie* de efectele devastatoare ale MRSA, şi cu toate astea se cheltuiesc miliarde pe publicitate şi se impun legi draconice în parlament pentru a combate una şi a nu se face absolut nimic cu cealaltă. Poţi să-mi explici cum ar putea asta să aibă cea mai mică urmă de logică? E atât de bizară, încât nici măcar Lewis Carroll n-ar putea s-o folosească.

În cea mai mare parte a acestei noi peroraţii, Jeremy se uită agitat înjur, la oamenii din local. Ce naiba găsea bărbatul de la masa de vizavi atât de interesant pe acea pagină din acel ziar? O memora? Şi de ce îşi cumpărase nenorocita aia de halbă dacă n-avea de gând s-o bea?

— Jemma, tu chiar n-ai nicio noţiune despre când ar trebui să te opreşti, nu? întrebă el, încercând s-o înveselească puţin.

— Nu, n-am. Şi cred că asta e una dintre cele mai seducătoare particularităţi ale mele, nu-i aşa?

Jeremy fu nevoit să zâmbească. Era deosebit de bătăioasă, trebuia să recunoască.

Jemma se apropie de el şi îşi coborî vocea. Jeremy îi simţi aroma licoroasă de vin roşu în respiraţie.

— Jeremy, eşti singura persoană pe care-o cunosc, care lucrează încă la proiectul acesta şi în care pot să am cât de cât încredere.

— Asta *dacă* mai lucrez la proiect.

— Bineînţeles că mai lucrezi la proiect. *Eu* sunt vaca proastă care nu-şi poate ţine gura. Te sfătuiesc să ai grijă.

— Să am grijă la ce?

— Nici măcar nu ştiu. Nu cred că Fermele astea o să se ofilească şi o să moară, aşa cum mi-am imaginat. Cred c-o să continue. Cred c-o să sufere o mutaţie, de un fel sau altul.

— O mutaţie? În ce?

— În ceva rău. În ceva *foarte* rău.

treizeci şi unu

Extras din încătuşează-ţi furia – Şapte paşi simpli pentru gestionarea furiei, de Dr. Alan Roth.

Cu toţii ne enervăm. Enervarea este o emoţie naturală, sănătoasă, care ne îndeamnă să reacţionăm împotriva nedreptăţilor. Chiar şi Iisus Cristos s-a enervat. Vă amintiţi de izgonirea negustorilor de pe treptele templului? (Evanghelia după Ioan, 2: 13 – 25).

Dar, deşi e normal să te enervezi, nu e normal să devii furios. Tehnicile din această carte au fost concepute pentru a vă învăţa să vă potoliţi furia şi să o canalizaţi pozitiv, *fără să vă ieşiţi vreodată din fire*.

Mai jos aveţi un rezumat şi toate tehnicile descrise pe scurt aici sunt explicate şi comentate pe larg în carte. Vă rog să le citiţi cu atenţie. Sunt tehnici extrem de puternice, care trebuie folosite corect. Cu toate acestea, am vrut să explic lucrurile în aşa fel încât, atunci când veţi fi terminat de citit această introducere, să fi prins deja principiile de bază, care să vă permită să preluaţi din nou controlul asupra temperamentului dumneavoastră şi deci asupra propriei vieţi.

Întrebaţi-vă: ceea ce simt acum este enervare?

Atunci când sunteţi într-o situaţie în care simţiţi că vi se urcă sângele la cap, întrebaţi-vă dacă în situaţia dată sunteţi îndreptăţit să vă simţiţi enervat sau dacă nu cumva

enervarea este un răspuns iraţional şi inadecvat.

Nu vă pierdeţi cumpătul

Vorbim adeseori despre persoane care şi-au ieşit din fire de furie. Ce vrem să spunem prin asta este că aceşti oameni nu mai reacţionează aşa cum ar face-o în mod obişnuit. Sunt reduşi la rolul de spectatori ai propriei lor vieţi. Este extrem de important să ne păstrăm controlul asupra reacţiilor noastre, în orice situaţie. Mai jos sunt prezentate câteva tehnici prin care puteţi evita să vă „ieşiţi din fire".

1) Luaţi distanţă

Acesta este primul şi cel mai puternic instrument de gestionare a furiei. Dacă luaţi distanţă de scenă, chiar şi pentru câteva momente, vă veţi îmbunătăţi considerabil şansele de a găsi răspunsul corect la o situaţie dată.

2) Trageţi de timp

Nu sunt un adept al veşnicului sfat „număraţi până la zece". Ar putea să dea roade primele câteva ori, dar îşi pierde rapid din putere şi devine un exerciţiu fără rost. Uneori, dacă număraţi până la zece e posibil să vă *amplificaţi* furia. Un sfat ceva mai avansat este să memoraţi o poezioară care vă place şi pe care o puteţi recita în gând. Ar putea fi orice: un sonet de Shakespeare, un *limerick* amuzant, orice vă face să vă simţiţi bine. Va da roade foarte bune dacă vă va face să râdeţi. Atunci când simţiţi că vi se urcă sângele la cap, spuneţi poezia în gând. Veţi fi surprins să vedeţi de câte ori poate această metodă să destindă o atmosferă potenţial explozivă. Dacă simţiţi că poezia nu mai funcţionează, căutaţi alta. E important să nu se perimeze. Am reprodus câteva poezii bune la sfârşitul acestei cărţi. Nu este, aşa cum au sugerat cu cruzime unii dintre cei mai mari calomniatori ai primei ediţii, doar „o modalitate jalnică de-a băga pe gât nişte pamflete subţiri cu dureros de puţine idei, absolut niciuna dintre ele neaducând ceva nou, într-un volum cu potenţial de

vânzare". Sunt valoroase. Probabil că au salvat vieţi. Folosiţi-le. (Preferata mea în momentul de faţă este „A fost odată o fată din Philly". Am fost nevoit s-o folosesc destul de des când am citit acest gen de critici, credeţi-mă!)

3) Reproiectaţi încercaţi să vă imaginaţi că persoana pe care se concentrează furia dumneavoastră este o persoană iubită. E greu să simţi ură pentru bătrâna bunică şi cu atât mai puţin să-i dai şi un pumn în faţă!

4) încetiniţi

De ce atâta grabă? Dacă alergaţi dintr-un loc în altul, aduceţi un stres inutil în viaţa dumneavoastră. Dacă vă grăbiţi, riscaţi să vă înfuriaţi. Plecaţi devreme. Încercaţi să mergeţi mereu cu 10 km/h mai încet decât credeţi că trebuie. Dacă mergeţi pe jos, nu lăsaţi capul în jos, concentrându-vă să acoperiţi distanţa. Plimbaţi-vă. Hoinăriţi. Veţi vedea cum calitatea vieţii vi se îmbunătăţeşte semnificativ. Bucuraţi-vă de călătorie. Mirosiţi trandafirii!

5) Evitaţi factorii de enervare

Mulţi dintre noi avem anumite situaţii sau persoane care ne fac în mod repetat să ne pierdem cumpătul. E important să le recunoaştem şi, ori de câte ori este posibil, să le evităm. Poate fi vorba de un coleg de muncă dezagreabil. Poate fi vorba de traficul de la orele de vârf. Uneori, poate fi greu să le evitaţi de tot, dar am descoperit că, aproape în fiecare caz, este posibil cel puţin să diminuaţi contactul cu ele. De exemplu, dacă e vorba de trafic, încercaţi să plecaţi mai devreme de acasă. Dacă e cineva de la birou, încercaţi să vă mutaţi biroul – de obicei, este posibil. Dacă nu se poate, încercaţi să vă mutaţi la altă filială sau să vă găsiţi un alt loc de muncă!

6) Nu hrăniţi monstrul

Uneori, furia noastră fără rost este rezultatul unor stimuli din exterior. Unii oameni se enervează doar atunci când beau, sau când beau un anumit tip de alcool sau o

anumită cantitate. Reduceţi băutura sau renunţaţi de tot la ea. Dacă folosiţi droguri recreaţionale care vă induc de fiecare dată o stare de furie, răspunsul este foarte simplu: lăsaţi-vă. Oricum e ilegal, dacă nu sunteţi olandez.

7) Luaţi distanţă

Ştiu, ştiu, e identică primei tehnici, dar nu am inclus-o din nou pentru că, aşa cum au insinuat nişte proşti, nu sunt în stare de fapt să găsesc şapte tehnici diferite pentru a satisface cererea editurii, ci pentru că este *atât* de valoroasă, încât mă simt obligat de onoare să o includ de două ori. Dacă vă confruntaţi cu o situaţie în care simţiţi că pierdeţi controlul, ieşiţi din ea. Nu plecaţi, fugiţi. Sau măcar plimbaţi-vă cu spor!

În următoarele capitole, vom analiza toate aceste tehnici mult mai detaliat, şi am inclus şi o serie de studii de caz care exemplifică aceste concepte şi arată cum cursul meu de gestionare a furiei a îmbunătăţit nenumărate vieţi. În cele mai multe cazuri, doar citind această carte cu atenţie veţi reuşi să câştigaţi din nou controlul asupra vieţii dumneavoastră şi să ţineţi furia acolo unde-i este locul: încătuşată şi la ordinele dumneavoastră, în unele cazuri, mai extreme, poate fi necesară o consultaţie individuală.

Vizitaţi site-ul meu, unde veţi găsi lista următoarelor seminare programate. Dacă doriţi să deveniţi consultant autorizat de gestionare a furiei după metoda Roth, autentificaţi-vă pentru mai multe detalii despre cursurile online şi detaliile francizei.

Citiţi cartea pe îndelete şi bucuraţi-vă de ea.

Şi nu uitaţi: nu fiţi spectator la propria dumneavoastră viaţă.

Dr. Alan Roth[20]

---

20 Dr. Alan Roth nu este medic şi nu a pretins niciodată acest lucru (n.o.).

„Treizeci şi doi

Hayleigh era în cabinetul psihiatrului. Ce, nu ştiaţi? Procedura standard pentru fracturi: vizite regulate la doctorul de nebuni. Ore întregi pline de plictiseala cea mai plictisitoare din lume. Ar fi bine să te fereşti să-ţi rupi cumva *două* picioare prin partea asta a locului: probabil că o să te închidă la casa de nebuni şi o să arunce cheia. Probabil c-o să te bage în cămaşa de forţă şi o să-ţi facă electroşocuri pe creier cu un milion de volţi.

Stătea acolo fără să scoată o vorbă, ca de obicei. Hayleigh nu rostise, literalmente, nici măcar un cuvânt la toate şedinţele la psihiatru. La primele trei, nici psihiatrul nu spusese nimic. Fuseseră pur şi simplu seminare de tăcere. De fapt, la a patra vizită, Hayleigh deja începuse să aştepte cu interes pauza din sporovăială nesfârşită a mamei ei. O mică oază în deşertul existenţei lui Hayleigh Griffin.

Dar doctorul de nebuni cedase şi începuse să vorbească. Se străduise, la început, să pună întrebări, dar Hayleigh nu avea nici cea mai mică intenţie să răspundă la vreuna. Conform Convenţiei de la Geneva, era obligată să-şi spună numele, gradul şi numărul de identificare, şi asta era tot. Iar din moment ce nu avea grad şi nici număr de identificare, după câte ştia ea, şi din moment ce ştiau deja cum o cheamă, nu era obligată să spună nimic.

Vorbise iniţial, când îşi revenise din leşin după operaţie. *Trebuise* să vorbească, pentru a-şi apăra poziţia în negocierile regulamentului alimentar, dar după ce fusese totul convenit şi bătut în cuie, nu mai spusese niciun cuvânt, nici măcar o vorbuliţă nimănui. Făcea greva vorbitului.

Aşa că doctorul de nebuni renunţase la interogatorii, iar asta fusese tot la şedinţa numărul patru.

La şedinţa numărul cinci însă, doctorul încercase o abordare diferită. Începuse să vorbească *spre* ea. Cu

siguranţă primise muniţie de la *grande vache* în persoană, deoarece părea să ştie o mulţime de lucruri intime despre ea. Hayleigh reuşise să rămână imună la majoritatea peroraţiilor. Avusese o conversaţie intimă cu ea însăşi, mersi frumos. Cu toate astea, o parte dintre săgeţi îi penetraseră scutul. Înţelegea, nu-i aşa, că toată lumea încerca doar s-o ajute? Da, cum să nu, o torturau pentru binele ei. Cică dacă nu începea să mănânce normal, putea să-şi provoace mult rău. Hei, prietene, ţi se pare că vezi îngrijorare pe faţa mea?

Dar, treptat, reuşise să scoată complet din peisaj vocea doctorului, aşa că acum, la şedinţa numărul un milion şaptezeci şi cinci, probabil, nu mai auzea decât un zumzăit de fond. Un zgomot alb.

Dar, la un moment dat, doctorul spuse ceva ce Hayleigh nu mai putu să ignore. Ceva atât de revoltător, încât fata ar fi putut să facă atac de cord şi să moară pe loc.

Iată ce spuse:

— Ţi-ar plăcea să-l cunoşti pe Jason Black?

Auzind numele acesta de pe buzele celui care-i aplica tortura, lui Hayleigh începu să i se învârtă capul. Stomacul începu să-i tresalte ca un peşte tocmai scos din apă. Încercă să nu reacţioneze, dar doctorul probabil că o văzuse împietrind, pentru că nu se opri, iar în tonul lui se simţi triumful.

— Vreau să zic, nu sunt sigur oo să poată să vină, dar pot să vorbesc cu oamenii lui, să încerc. Ţi-ar plăcea asta, Hayleigh?

Îşi simţea faţa colorându-i-se de furie. Să-l bage pe Jason în afacerea asta oribilă. Cum îndrăznea? Singura, unica parte decentă din viaţa ei. Turnul de fildeş pe care şi-l păstrase în cap. Intraseră în locul ei cel mai intim şi-l contaminaseră. Nenorociţii, nenorociţii dracului!

— Ai *vrea* să vorbeşti cu Jason, nu?

Nu-i mai pronunţa numele! Clătină violent din cap. Nu vorbea, dar comunica. Se ura pentru că-i oferise această victorie minusculă, dar toată tărăşenia asta trebuia să fie oprită cumva. Trebuia să fie oprită chiar acum.

— Probabil că are un program foarte încărcat, dar ar putea să fie de acord să treacă pe-aici.

Hayleigh se lupta cu lacrimile. N-ar fi vrut să-i dea această satisfacţie. Încercă să se concentreze pe Litanie. Jason Black. Vârsta: douăzeci şi doi de ani. Născut în Cheadle, Manchester. Data naşterii: 25 septembrie. Semn zodiacal: balanţă. Culoarea favorită: violet. Mâncarea favorită: *burrito* de vită. Dragostea vieţii lui: nu a întâlnit-o încă (ha!). Momentul cel mai jenant: când s-a urcat pe scenă fără pantaloni...

Dar nu mergea, iar acum nu-şi mai putea opri lacrimile. Iar doctorul de nebuni îşi dădu seama până la urmă că făcuse ceva rău, pentru că îşi tot cerea scuze şi o întrebă ce se întâmplase. Păi asta se întâmplase, Dr. Psycho: atunci când eşti prizonier într-un turn, când orice moment de trezie este o tortură, iar paznicul tău doarme pe canapea în camera ta şi nu eşti lăsat singur mai mult de trei minute pe săptămână, ai nevoie de ceva de care să te agăţi, asta e. Îţi trebuie un fel de *speranţă*. Pentru că totul e de nesuportat, şi cineva, *cineva* trebuie să vină să te salveze. Trebuie să fie cineva acolo care ar putea să se strecoare, în miez de noapte, să te ia în braţele lui puternice şi curajoase şi să te ducă de-acolo. Pentru că eşti un prizonier al conştiinţei, eşti o prinţesă într-un turn, şi ştim cu toţii că prinţesele au nevoie de un prinţ frumos, *trebuie* să existe un prinţ frumos pentru fiecare prinţesă prizonieră, nu? Iar când începi să vorbeşti despre cum o să-l inviţi pe prinţ la ceai, dărâmi un vis, furi speranţa cuiva. Pentru că cineva trebuie să vină să te salveze, iar

dacă „cineva”-ul ăsta nu e Jason, atunci cine ar mai putea fi?

Dacă nu el, atunci cine?

Iar în momentul acela Hayleigh simţi o răceală teribilă în corp, ca şi cum i-ar fi băgat din nou oribilele perfuzii, doar că de data asta îi umpleau venele cu gheaţă pură.

Nu venea nimeni.

Nu exista nicio salvare.

Ştiuse asta tot timpul, de fapt. Era doar o fantezie stupidă şi imatură, dacă te gândeai bine. Nu-şi dăduse seama că se agăţase cu disperare de ea. Era acolo, în subconştientul ei, ca un vis opac. Nu avusese niciodată ocazia s-o analizeze conştient.

Şi, dintr-odată, se simţi mai obosită decât se simţise vreodată în viaţa ei. Pur şi simplu nu mai putea continua. Era foarte simplu. Nu mai avea cu ce să lupte. Nici măcar n-o observă pe mama ei care-i împinse scaunul cu rotile înapoi în celulă. Înapoi la rutina de nesuportat.

Nu mai suporta.

Şi nu exista decât o singură ieşire.

Treizeci şi trei

Grenville îl găsi până la urmă pe producător. Se pitise în cabina de montaj, ca un şarpe nemernic şi laş ce era. Faţa îi căzu pentru o secundă când îl văzu pe Grenville, dar îşi reveni repede şi execută toate mişcările faciale corecte pentru a da impresia că era absolut încântat să-l vadă.

— Grenville, trase el un zâmbet crocodilian. Nu ştiam dacă să ne-aşteptăm să te vedem azi.

— De ce? Doar lucrez aici.

— Păi, cu toată... ştii tu... afacerea de ieri. Ne-am gândit că poate vrei să ieşi puţin din lumina reflectoarelor. Pentru o vreme.

— A, totul a fost o exagerare. Nu s-a întâmplat mai

nimic. Ştii cum fac tabloidele astea din ţânţar armăsar.

— Normal, normal.

Producătorul fu prea repede de acord şi aprobă din cap cu prea mult entuziasm, după gustul lui Grenville.

— Aşaaa. Ce caută Bob Constable aici?

— Bob? A, te-ai întâlnit cu el? Da. Păi, ne-a ajutat ieri, când n-ai venit şi n-am putut să dăm de tine, iar agentul tău nu părea să ştie unde eşti, aşa că… Ştii ce, mai bine îţi spun. E înlocuitorul tău.

— Înlocuitorul meu temporar, vrei să spui.

— Hm. Nu. E înlocuitorul tău, punct.

Aşa, Grenville. Capul sus. Încearcă varianta cu poezia amuzantă.

A fost odat-un bucătar burtos…

— Nu poţi să vorbeşti serios.

— Îmi pare rău, Grenville. Serios.

— Bob Constable?

— Care-i problema cu Bob Constable?

— Problema cu Bob Constable e că nu e bun nici să mă lingă-n fund.

— Bob e un bucătar bun.

— Nu e un bucătar bun. E un idiot. Eu sunt un bucătar cu stele Michelin. Bob Constable nu poate nici să scrie cuvântul „Michelin” corect.

— Grenville, trebuie să fim de acord că nu suntem de acord în privinţa asta.

OK, Grenville. Ia distanţă.

— Stai puţin. Scuză-mă o secundă. Se poate să mă scuzi doar o secundă?

Producătorul păru vag uimit, dar aprobă din cap. Grenville ieşi din cameră pe coridor.

A fost odat-un bucătar burtos

Nevasta-l tot toca la cap vârtos…

Era pur şi simplu de necrezut. Dobitocul, cretinul de Bobstable? Da, simţea furie, da, era adecvat acest sentiment, şi nu, nu îşi ieşise din fire. Bun.

Grenville intră din nou în cameră.

— Sunt în stare de şoc. Pe bune. Adică, de ce? Datorită aiurelii ălei a din parcare? Păi, nu există publicitate bună sau rea, nu? Doar n-am participat la o orgie cu cocaină, trei într-un pat, cu o fostă prezentatoare de la *Blue Peter*; vreo cinci zile, nu?

— Nu-i vorba de accesul tău de vandalism…

— *Nu* a fost vandalism.

— Dacă spui tu. Nu, nu e doar asta. O să fiu sincer. Reţeaua ne presează de ceva vreme. Tipii cred că nu eşti potrivit pentru imaginea emisiunii.

— Nu sunt potrivit pentru imaginea emisiunii? În ce fel nu sunt potrivit pentru imaginea emisiunii?

— Păi, e vorba de…

Producătorul se uită la el de sus în jos.

— … dimensiunea ta.

— Dimensiunea mea? Mă daţi afară fiindcă sunt supraponderal?

— Grenville, nu trebuie s-o iei aşa. Căutau de ceva vreme o scuză ca să te poată înlocui, iar cu povestea de ieri le-ai întins-o pe tavă, practic.

— Mă daţi afară fiindcă sunt gras?

— Ai o imagine pe care reţeaua nu vrea s-o asocieze cu rezultatele lor culinare.

— Cu alte cuvinte, nu vor un bucătar gras pe canalul lor.

— Sunt cuvintele tale, Grenville, nu ale mele. Ştii ce, am fost sincer cu tine. Puteam să spun că a fost din cauza crizei de vandalism, nu c-ar fi fost vorba de aşa ceva, dar n-am spus asta. Ţi-am spus adevărul.

Grenville se simţea ameţit de furie. Simţea cum se

clatină, încercă să reproiecteze. Încercă să-şi imagineze că omul era, de fapt, bunică-sa, dar nu-i folosi la nimic: indiferent cât de tare ar fi încercat, dobitocul arăta tot ca un rahat împuţit, pe care nu ţi-ai fi dorit să-l găseşti în closet. Era momentul să ia din nou distanţă.

— Poţi să mă mai scuzi o secundă?

Din nou, producătorul făcu o faţă uimită, dar aprobă din cap, iar Grenville ieşi iarăşi din cameră.

A fost odat-un bucătar burtos

Nevasta-l tot toca la cap vârtos

Se enervă-ntr-o zi...

Şi cu asta basta. Grenville dădu buzna înapoi în cabina de montaj.

— Dar puteţi face asta? Vreau să zic, am şi eu contract. Nu cumva nu prea e legal ce faceţi?

— E legal. Există o clauză de moralitate. Avocaţii reţelei zic că suntem superacoperiţi. Verifică şi cu agentul tău, dacă vrei. Trimite-ţi contractul la citit la avocaţi.

Grenville nu credea că avea să-l dea la citit avocaţilor lui. Nu era convins nici măcar că avocaţii lui ştiau să citească.

— Deci asta e tot? Aşa, pur şi simplu, am plecat?

— Îmi pare rău, Grenville. A fost un privilegiu să lucrăm cu tine. Îmi pare rău c-a trebuit să se termine aşa. Dacă era după mine...

— Dar cum rămâne cu cartea?

— Care carte?

— Următoarea carte *Cook It, Change It, Digit*! pentru Crăciunul următor.

— Păi, probabil că Bob o să se ocupe de asta.

— Poate să scrie?

— Nu trebuie să fii aşa...

— Nu, serios acum. Nici măcar nu ştiu dacă are

degetul mare opozabil.

— Ştii ce, nu vreau să fiu răutăcios, dar nici tu nu eşti cel mai bun autor de cărţi de bucate din lume, nu?

— Poftim? Ce vrei să spui?

— Nimic. Las-o aşa.

— Nu, nu pot să las nimic. Ai făcut o afirmaţie care este *exact* opusul adevărului. Vreau să ştiu ce-ai vrut să spui cu asta.

— Serios vorbind: zece pagini despre cum să fierbi un ou. E un pic…

— Nu sunt zece pagini.

— Zece pagini, Grenville, despre cum să fierbi un ou.

— Asta cu tot cu ilustraţii, totuşi.

— Posibil. Dar zece pagini? Orice om din lumea asta ştie să fiarbă un ou.

— Doar dacă mi-a citit reţeta.

— Sugerezi cumva că eşti singura persoană de pe planetă care ştie cum se fierbe un ou?

— Bineînţeles că nu. Probabil că şi Nico Ladenis ştie, idiot îngâmfat ce eşti.

— Bine, Grenville, cred că ar trebui să pleci acum, înainte să iasă mai nasol.

— Deja a ieşit nasol, frate. A ieşit nasol când m-ai dat afară pentru că sunt un grăsan împuţit.

— Ar trebui să chem paza?

— Poţi să chemi pe cine vrei, rahat purulent ce eşti. Sun-o pe mă-ta şi zi-i să-şi ceară scuze că nu te-a avortat.

Producătorul ridică receptorul.

— Chem paza.

Grenville ieşi din cameră ca o vijelie. Trebuia. Era la un pas să-i tragă una în faţă dobitocului, iar acum avea cazier, aşa că n-ar fi scăpat basma curată. În plus, ce-ar spune Dr. Roth despre asta?

A fost odat-un bucătar burtos
Nevasta-l tot toca la cap vârtos
Se enervă-ntr-o zi
Bucăţi o ciopârţi…

Buun, gestionase confruntarea mult mai bine. În afară de remarca referitoare la avort şi de observaţia despre „rahat”, îşi păstrase calmul în mare parte. Practic, dăduse dovadă de demnitate.

Era furios, dar, desigur, avea tot dreptul. Îl dăduseră afară, şi asta nu pentru că era lipsit de talent sau incapabil să-şi facă treaba, ci pur şi simplu pentru că era prea gras.

Trecu la pas pe lângă biroul de producţie, rezistând vitejeşte nevoii imperioase de-a plonja înăuntru şi de-a urla nenumărate injurii către orice persoană care s-ar fi nimerit prin zonă, lucru care părea să fie o caracteristică a noului Grenville, care nu mai era un spectator al propriei vieţi, care deţinea controlul complet şi absolut asupra sa, dar chiar înainte să ajungă la ieşire, se întoarse, fără să se oprească, deschise uşa biroului de producţie şi ţipă:

— Şi să vă fut pe toţi în gură!

Din păcate, singura persoană din cameră era Fata, deci iată încă un triumf deosebit al lui Grenville Roberts şi încă o cracă tăiată. O realizare excepţională. Îşi tăia crăcile de sub picioare mai ceva ca în Operaţiunea Market Garden din al Doilea Război Mondial.

Afară începuse să plouă, mai exact să toarne, iar Grenville savura ploaia. Avea nevoie de asta ca să se calmeze, dar ajunse imediat la maşina pe care bineînţeles că o lăsase decapotată.

O descuie cu telecomanda şi deschise uşa. Vreo cinci centimetri de apă i se revărsară pe pantaloni. Cum era posibil să se fi adunat atât de multă apă într-un spaţiu atât de mic într-un timp atât de scurt? Parcă fiecare picătură de ploaie fusese direcţionată cu bună ştiinţă exact spre acest

punct din spaţiu. Doamne, păzeşte-Te, Te aşteaptă o mamă de bătaie a-ntâia.

Se trânti pe scaunul din material textil şi porni motorul. Cum se ridica acoperişul? îi arătase fata de la Hertz, dar nu-şi mai aducea aminte. Se uită în torpedou după manual, dar nu-l găsi acolo.

Las-o baltă. Trebuia să plece de acolo. Ambală motorul şi dădu cu spatele direct într-un stâlp mare de beton.

A fost odat-un bucătar burtos

Nevasta-l tot toca la cap vârtos

Se enervă-ntr-o zi

Bucăţi o ciopârţi

Şi-apoi făcu din ea un cămat gros.

Se uită neliniştit înjur după camerele de supraveghere şi da, bineînţeles, era una îndreptată direct spre el. Îi făcu semn cu mâna.

Ieşi din parcare cu o viteză ridicolă, serios vorbind, parţial orbit de ploaia care-i bătea direct în ochi, aşa că până la primul semafor de pe Friern Barnet Road nici nu observă că avea o barieră de securitate înfiptă în grila radiatorului.

Se întinse după mapă, scoase cartea lui Dr. Roth şi o azvârli cu o cantitate considerabilă de ură din maşină. Sub copertina unui magazin stătea o băbuţă care se adăpostea de ploaie. Cartea o lovi direct în faţă, iar femeia căzu ca un sac de cărbuni.

Treizeci şi patru

Bun. Jeremy Slank o adusese în sfârşit pe Jemma în cuibuşorul lui. Iar jocul era mai mult decât într-un stadiu avansat, Watson, jocul era aproape de un final glorios. Din această poziţie, rareori rata finalizarea. Chiar foarte rar.

Îi respinsese invitaţia la cină când fuseseră într-un târziu alungaţi din John Snow, dar acceptase, spre marea

lui surpriză, oferta lui de-a mai bea un păhărel la el acasă. Jemma, previzibil, de altfel, nu se oprise din vorbit până la anunţul ultimei comenzi – din fericire, proprietarii nu-şi plătiseră licenţa pentru programul de noapte încă sau nu aveau niciun interes s-o folosească într-o seară din mijlocul săptămânii –, iar apoi peste invitaţiile repetate ale chelnerilor şi în timp ce îşi puneau paltoanele. Probabil continuase şi cât timp fusese Jeremy la baie.

Vorbise mai departe până când el reuşise să oprească un taxi, în timpul întregii călătorii cu taxiul şi până ajunseseră sus în apartamentul lui. Continua să vorbească şi acum, pe canapea, în timp ce el turna câte un pahar substanţial dintr-un vin roşu destul de cumsecade pentru amândoi. De obicei, obţinea rezultate foarte bune cu şampania, dar avea impresia că Jemma se afla la un nivel superior şi s-ar fi prins de şiretlicul penibil.

— Marea problemă, continuă ea, în timp ce Jeremy îi întindea paharul, este cum să defineşti o persoană obeză sau supraponderală de fapt. Ani de zile, doctorii au folosit un standard impus de-o societate de asigurări: Metropolitan Life Assurance Company – tabelele de greutate Metlife erau chiar imprimate pe majoritatea cântarelor comerciale. Dar sistemul era îngrozitor de nepotrivit, iar atunci când s-a aflat că

Metlife nici măcar nu-şi folosea propria scală pentru evaluarea riscurilor de asigurare, au lăsat totul baltă şi-au fost nevoiţi să găsească altceva.

Luă o gură mare de vin. Toată vorbăria o făcea să-i fie sete, iar Jeremy se gândea că asta ar putea să devină în scurt timp o problemă. Cât băuse până acum? Cel puţin o sticlă şi jumătate. Nu voia să ajungă în starea de ebrietate în care s-ar putea spune că-i era afectată judecata şi în care el risca să forţeze bariera juridică dintre seducţie şi viol. Trebuia să facă o mişcare cât mai curând.

— Aşa că, acum vreo douăzeci de ani, au început să

folosească BMI, indexul de masă corporală, o ecuaţie creată de un epidemiolog belgian din secolul al nouăsprezecelea, Adolphe Que tele t. Şi când te gândeşti că există totuşi şi belgieni celebri.

Râse, un pic cam prea tare. Balanţa începea să se încline. Jeremy se întinse şi-i luă încet mâna. Ea nu şi-o retrase. De fapt, păru să nici nu observe. Ai fi zis că i se părea cel mai normal lucru din lume. Toate bune până aici.

— E o ecuaţie extrem de simplă, continuă ea încet, greutatea în kilograme împărţită la pătratul înălţimii exprimat în metri. Dacă ai un BMI sub 20, eşti subponderal, între 25 şi 30 eşti supraponderal, iar peste 30 eşti obez clinic. Aceste definiţii sunt în cel mai bun caz extrem de arbitrare. Nu iau în calcul în niciun fel procentul din greutatea corporală reprezentat de grăsime, care ar fi măsura reală.

Acum era momentul. Jeremy se aplecă înainte şi îşi apropie buzele de ale ei. De data asta, fata răspunse. Îl sărută şi ea, dar cu afecţiune, nu pasional, ca şi cum nici n-ar fi observat. Din experienţa (considerabilă a) lui Jeremy, ăsta nu se putea numi „primul sărut”. Foarte ciudat. Nu o presă, se trase uşor înapoi şi o lăsă să continue. Lucru pe care-l făcu, bineînţeles, ca şi cum nu s-ar fi petrecut nimic neobişnuit sau remarcabil.

— Acum, nu uita, asta e măsura folosită de guvern pentru a defini obezitatea, măsura pe care-o folosesc pentru stabilirea aşa-numitului „impozit pe grăsime”, măsura pe care o s-o folosească drept criteriu pentru Fermele de sănătate. Dar conform acestei definiţii, aproape toţi jucătorii de fotbal american sunt obezi. Nu sunt supraponderali, te rog, sunt *obezi*. Chiar şi mijlocaşii ofensivi. Chiar şi atacanţii, cei mai în formă sportivi de pe planetă, oameni care pot să alerge după standarde olimpice, în echipament complet, cu o minge în braţe, sunt definiţi în fapt ca având obezitate „morbidă”. E incredibil.

Jeremy îşi dorea din suflet se facă să nu mai vorbească despre guvern. În special la el acasă, mersi frumos. Se decise să facă o ultimă încercare, apoi să renunţe. Se aplecă din nou spre ea şi începu să-i desfacă încet nasturii de la bluză. Părea să fi ajuns la sfârşitul acestei tirade şi se crea pericolul unei tăceri neplăcute, care ar fi venit într-un moment extrem de nepotrivit, aşa că Jeremy spuse:

— Păi şi nu e asta excepţia care confirmă regula?

La naiba, avea probleme cu nasturii, iar asta nu prea i se întâmpla de obicei. Jemma se uită la încercările lui nereuşite şi-i dădu încet mâinile la o parte, iar Jeremy presupuse că aici se va termina totul. O mare dezamăgire, bineînţeles, dar se mai întâmpla. O să mai fie şi alte zile.

Dar lucrurile nu se terminară aici. Ba din contră. Jemma continuă să-şi desfacă nasturii singură. Pur şi simplu se plictisise să aştepte să se descurce el cu operaţiunea asta. Hm, lucrurile luau o turnură deosebită.

— Excepţia care confirmă regula? pufni ea. Hai că-mi place asta. Ce naiba ar putea să însemne o asemenea prostie? Ai o ipoteză, cineva aduce dovezi care-ţi contrazic evident ipoteza, iar asta înseamnă c-o dovedeşte? Cum naiba?

Îşi dădu bluza jos, o puse pe braţul canapelei şi, în modul cel mai explicit cu putinţă, îşi duse mâinile la spate şi îşi desfăcu sutienul.

— Excepţia, dragul meu, face exact opusul. Excepţia *infirmă* regula.

Se aplecă în faţă, îşi scoase sutienul şi aşa, pur şi simplu, sânii ei fură eliberaţi. Nu era genul de striptease care să merite un show la Gypsy Rose Lee, nu era chiar senzual, ci mai degrabă parcă s-ar fi dezbrăcat cineva pentru o gală demonstrativă de înot sau într-o cabină de probă la Top Shop, dar *era* dezbrăcare şi ţâţele erau la vedere, băiete, în toată gloria lor. Fără a se opri, ca să-i

permită lui Jeremy să exploateze prilejul de-a se bucura vizual de splendoarea lor, alături de textura, gustul sau greutatea lor, se aplecă spre el şi începu să-i deschidă catarama. Doamne Sfinte, asta chiar era ciudat.

Şi, evident, continuă să vorbească.

— Adică, oricine foloseşte formula asta e imposibil să se fi gândit ce înseamnă măcar treizeci de secunde. Implică o neînţelegere gravă a cuvântului „dovedeşte”. În expresia respectivă, e folosit într-o formă desuetă, care nu se mai foloseşte în zilele noastre.

Fermoarul lui Jeremy fusese deschis, iar penisul îi fusese scos afară. Hai, băieţi! La treabă!

— A dovedi” înseamnă de fapt „a testa”. Excepţia *testează* regula. Excepţia *provoacă* regula.

Îşi mişca mâna în sus şi în jos pe membrul lui, cu blândeţe, dar şi cu tehnică. Era talentată la treaba asta, cu siguranţă. Era eficientă şi nu se grăbea, spre deosebire de majoritatea fetelor care încearcă viteza şi forţa pentru atingerea scopului şi încearcă să-l scoată cu totul din rădăcini. După care îngenunche în faţa lui, continuând să vorbească, şi îşi lăsă capul în jos spre organul erect.

— Iar dacă nu poţi să vii cu o explicaţie convingătoare pentru excepţie, gata, teoria ta e complet şi definitiv spulberată.

Şi Jeremy însuşi era gata să fie complet şi definitiv spulberat. Iar la cum arătau lucrurile, trebuia să tacă, odată ce băga monstruozitatea aia în gură. Sigur. Lucrurile luaseră o întorsătură foarte bună de la un moment încolo. De la primul sărut la ţâţele goale şi apoi la felaţie în cât? Două minute? Mai puţin? Pe repede înainte, nu? Dar nu se plângea: lui Jeremy îi plăceau fetele care treceau rapid la treabă. Era cu totul pentru o astfel de atitudine. Doar că n-ar fi clasat-o pe

Jemma în categoria fetelor cu care faci sex oral la

prima întâlnire. În multe feluri, sexul oral i se părea mai intim decât sexul propriu-zis.

Buzele ei, de o culoare roşu-stacojiu de la vin, se plimbau pe capul penisului şi Jeremy chiar trebuia acum să oprească puţin lucrurile şi să-şi pună un prezervativ, dar ea nu părea să se preocupe deloc de astfel de drăgălăşenii. Probabil că avea vreo mie de teorii despre motivele pentru care prezervativele nu erau necesare, ba chiar erau periculoase, iar Jeremy nu voia să caute acest cal de dar la dinţi, nu acum.

După care se opri. Îngheţă la câţiva milimetri de încordatul lui monument Iwo Jima şi se uită la el, oripilată.

— O, Doamne. Ce fac?

Îşi trase mâna de pe penisul lui, ca şi cum şi-ar fi dat seama dintr-odată că ţinea o bâtă gigantică din Semtex amorsat, lucru care, la drept vorbind, era destul de adevărat, se lăsă pe spate şi îşi acoperi sânii cu mâinile.

— Jeremy, îmi pare rău, am crezut că eşti Keith.

Keith? Cine dracu’ era Keith?

— Păi, spuse Jeremy cu o voce aspră, tu ai început, tu să termini. Vreau să zic, nu-i corect?

Jemma se întoarse şi îşi recuperă sutienul şi bluza cu o mână.

— Îmi pare teribil de rău. Cred c-am băut mult mai mult decât am crezut.

Fugi spre baie şi făcu o pauză la uşă, unde se întoarse.

— Îmi pare foarte, foarte rău, Jeremy. Foarte rău.

Apoi dispăru în baie.

Jeremy se lăsă pe spate în fotoliu şi se uită neîncrezător la penisul lui fioros. Ce dracu’ făcea cu el acum? O să dureze ore în şir până o să reuşească să-l bage la loc în pantaloni. Probabil că putea să-l scoată pe fereastră şi să-şi pună lenjeria la uscat pe el. Sau putea să-

şi vopsească capul portocaliu şi să pretindă că e o geamandură Belisha. Simţea că străluceşte, oricum.

În cele din urmă, alese să-l împingă spre stomac şi, cu grijă, îl prinse cu cureaua, apoi îşi scoase cămaşa din pantaloni ca să acopere tot aranjamentul.

Era ameţit şi dezorientat de dorinţă. Lucrase tot weekendul ca să respecte termenele şi dormise de luni după-amiază până marţi după-amiază, negăsind încă ocazia să-şi elibereze energiile sexuale, aşa că era mai excitat decât fusese vreodată din pubertate până acum. Pe bune, era periculos pentru sănătatea lui să fie adus atât de aproape de eliberare şi apoi să se oprească. Exista un risc major ca o anumită parte din corpul lui să explodeze la propriu.

Jemma ieşi din baie, îmbrăcată şi împrospătată.

— Cred c-ar fi bine să plec, spuse ea.

— Hai, nu te prosti…

— Nu, serios, zise ea şi îşi scoase mobilul. Ştii vreo firmă de taxiuri?

— Păi, dacă eşti absolut sigură…

— Sunt.

Jeremy dădu din cap spre tăbliţa de plută de lângă uşă.

— E un număr de taxi acolo şi contul meu de client. Pot să-i sun, dacă vrei.

Spera să-i refuze oferta, pentru că nu era sigur că putea să meargă până la telefon fără să i se rupă cureaua.

— Nu, nu. Sun eu.

— Le dai contul de client şi nu plăteşti nimic.

— Plătesc, stai liniştit. Nu pot să te las pe tine să plăteşti. Asta-i adresa ta?

Arătă spre un plic prins pe tăbliţa de plută.

— Da, aia e.

Jeremy se ridică cu greu în picioare.

— Trebuie să… şi arătă spre uşa de la baie.

— Sigur.

Jemma îşi duse mobilul la ureche şi se întoarse cu faţa spre tăbliţa de plută.

Jeremy plecă încet la baie, aplecându-se să nu forţeze cureaua. Se temea că orice mişcare bruscă ar putea să-i stranguleze penisul. Reuşi să ajungă la baie şi închise uşa după el.

Asta mersese bine. Se clătină până la chiuvetă şi-şi desfăcu încet cureaua. Penisul sări afară, nepotolit după întreaga experienţă, încă entuziast şi dornic de acţiune. Jeremy dădu drumul la apă rece peste el – putea să jure că se auzise un sfârâit şi că ieşise abur la contactul cu apa –, dar trei minute de scufundare în apă îngheţată nu reuşiră să îmblânzească pofta fiarei. Era în continuare gata să rupă lanţul, nerăbdătoare să intre în acţiune.

Se gândi să realizeze finalizarea singur, cu un pic de lucru manual, dar părea o mare pierdere. Îşi aminti că citise undeva că bărbaţii nu au decât o cantitate limitată de spermă toată viaţa, şi chiar n-avea de gând să risipească ceea ce trebuia să fie cel puţin jumătate din rezerva lui pe viaţă într-o acţiune atât de prostească, solo. În plus, exista un risc foarte mare şi foarte real să înfunde chiuveta. Încearcă să-i explici aşa ceva instalatorului.

Într-un târziu reuşi să-şi calmeze penisul şi să-l aducă la semierecţie, dar toată apa aia rece, plus toată berea şi vinul pe care le băuse îi creaseră o nevoie impetuoasă să urineze, încercă să-şi forţeze ştanga cu vârful spre closet, dar nu reuşi să obţină un unghi potrivit pentru o urinare fără dureri considerabile, aşa că se băgă în cabina de duş şi îşi îndreptă mădularul spre faianţa de pe peretele opus. Mare greşeală. Parcă ar fi acţionat un tun de apă pentru calmarea gloatelor înfierbântate. Jetul incredibil de puternic pe care-l eliberă fu reflectat direct spre el din

plăcile de faianţă, astfel că îşi udă fleaşcă pantalonii Emporio Armani şi cămaşa Paul Smith. O parte din jet îl atinse chiar şi pe faţă.

Reuşi să se oprească. Îşi băgă monstrul prin uşa întredeschisă a cabinei de duş şi termină de urinat în această poziţie curioasă, ferit de stropi, deşi era ceva cam târziu pentru asta. Răul fusese făcut.

După ce se eliberă suficient ca să se tragă înapoi, se şterse şi se făcu pe cât de prezentabil putea, în condiţiile date, iar apoi se duse înapoi în sufragerie.

Jemma plecase. Lăsase un bilet pe tăbliţa de plută. Jeremy traversă sufrageria şi-l citi.

„Îmi pare rău, rău, rău de tot. Poţi să mă ierţi? Sunt o persoană îngrozitoare. Dacă nu mă urăşti definitiv, te rog sună-mă şi o să” – aici mâzgălise ceva. Părea ceva de genul „mă revanşez”, dar în loc de asta biletul continua cu „te scot la cină într-o seară. Fac cinste. Jemma xx” şi apoi, ca un fel de gând de pe urmă, pusese un asterisc după „seară” şi adăugase „cu Keith”.

Jeremy oftă. Cină cu Keith. Abia aştepta. Se întrebă dacă era foarte târziu să mai sune pe cineva care să-l ajute să-şi descarce greutatea aia teribilă din coaie, dar era extrem de târziu. Mai exact, două jumătate noaptea. Probabil că putea s-o convingă pe Susie să vină, dar o astfel de cerere ar fi fost un semn clar de disperare. Sau, mai rău, putea fi interpretat ca şi cum ar fi nutrit sentimente mai puternice pentru ea decât era cazul, iar asta putea să le ducă relaţia într-un punct unde nu voia să ajungă. Mai exact: ar fi putut să devină o relaţie adevărată.

Nu, punea punct aici şi avea să vadă a doua zi. În timp ce se ducea spre dormitor, se opri la birou şi decise să-şi verifice e-mailul. Avea câteva mesaje, unele de la birou, altele spamuri. Îl bufni râsul. Nu, Jeremy Slank sigur nu avea nevoie de Viagra în seara asta, prietene. Şi mai era un mesaj.

Şi dacă nu cumva era o glumă, era de la biroul prim-ministrului Marii Britanii.

Era foarte scurt. Spunea aşa: „J, foarte bine. O lucrare super. Nu pot să-ţi mulţumesc destul. Salut” şi în josul mesajului erau două litere. Întâmplător, erau iniţialele liderului naţiunii.

Treizeci şi cinci

Rămăsese o singură întrebare. Cum să facă treaba aia murdară?

Fiind ţinută în spital, şi mai ales în compania permanentă a Vacii Detectiv, opţiunile lui Hayleigh erau limitate. Nu avea prilejuri de genul aruncatului în faţa autobuzului sau a metroului, de exemplu. Camera ei era suficient de sus faţă de nivelul solului pentru a lua în calcul o defenestrare, dar ferestrele fuseseră asigurate împotriva tentativelor de sinucidere, lucru pe care-l găsea totuşi ciudat – oare oamenii nu se duceau la spital să se facă bine? – şi, pe deasupra, era destul de complicat să-şi manevreze piciorul în ghips ca să-l scoată pe fereastră. Nu ştia prea multe despre electrocutare ca să poată garanta o încercare reuşită cu această metodă şi nu părea o modalitate plăcută de sinucidere, dacă se gândea la cum arăta în emisiunile TV. În plus, mai era şi scena aia oribilă din *Culoarul morţii*. Nu, mersi.

Spânzurătoarea ieşea din discuţie. Trebuia să faci nişte calcule complicate de rapoarte între înălţime şi greutate, ca să te asiguri că îţi rupeai gâtul pe loc şi nu rămâneai clătinându-te acolo, sufocându-te încet până la moarte, iar Hayleigh ura matematica. Era puţin probabil să reuşească să facă rost de o armă, care măcar i-ar fi oferit o alternativă rapidă, iar orice durere implicată în proces s-ar fi terminat relativ repede.

Atunci, pastile sau lamă? Era în spital, aşa că, teoretic, putea să facă rost de oricare dintre cele două. Cu pastilele era, probabil, mai bine: pesemne că ar fi durut

mai puţin. Dar trebuia să ştii ce pastile să iei. Se îndoia că avea multe opţiuni la departamentul pastile. Probabil că ar fi fost nevoită să le subtilizeze dintr-un cărucior pe lângă care ar fi trecut pe coridor. Nu avea nicio garanţie că erau mortale. Dacă fura nişte vitamine sau ceva care ar fi făcut-o de fapt *mai sănătoasă*?

Hayleigh îşi permise un chicotit la gândul ăsta. Într-un fel ciudat, planificarea a ceea ce numea ea în gând „finala" era chiar ceva distractiv. Într-un fel *foarte* ciudat, bineînţeles. Era un proiect, îi ţinea mintea ocupată şi-o ajuta să treacă peste partea cea mai grea a zilei. Prânzul fusese, în după-amiaza respectivă, dacă nu chiar plăcut, atunci cel puţin suportabil şi fusese dat gata într-un timp record.

Mami se uita la ea de la masă, unde scria ceva pe laptop, şi zâmbi când o auzi chicotind. Probabil că se gândea că Hayleigh dădea semne că se făcea bine. Habar n-avea. Mai târziu, în cazul puţin probabil în care ar fi reuşit să prindă un moment de singurătate, Hayleigh ar fi putut să-şi permită o porţie de râs maliţios pentru această ironie. Ha ha haaa! Ăsta chiar era secretul secretelor.

Bun, înapoi la treabă: înclina în favoarea lamei. Cu siguranţă că ar fi putut să intre în posesia unui instrument de tăiat. Probabil că avea nevoie de ceva mai ascuţit decât un cuţit obişnuit de masă, totuşi. Dar trecuse chiar în dimineaţa respectivă pe lângă o tavă cu instrumente chirurgicale, când mami o împingea în scaunul cu rotile pentru idioţenia de porţie zilnică de aer curat, şi văzuse un bisturiu care arăta numai bine. Nu putea, bineînţeles, să-l subtilizeze sub ochii lui *la vache*, dar aveau să mai fie ocazii. Incizia cerea ceva curaj: nu poţi să fii nehotărât şi indecis într-un astfel de moment, sau sfârşeşti ca Emmalina Dawson, cu nişte dureri groaznice, cu nişte cicatrice hidoase pe încheieturi, care te marchează ca nebună instabilă şi te pun pe veci sub ochiul necruţător al

gărzii antisuicid a părinţilor, aşa că nu mai pupi toată viaţa un alt moment liniştit doar pentru tine. Trebuie să fii curajos şi să ai o mână sigură. Asigură-te că prinzi o arteră şi de acolo nu mai e loc de întors.

I. Se gândea să facă asta într-o cadă cu apă caldă, ca romanii. Leşini pur şi simplu într-o baie călduţă, visător, nici măcar nu-ţi dai seama. Dar, bineînţeles, cum nimic nu era uşor în nenorocita asta de viaţă a lui Hayleigh Griffin, n-o lăsau să *facă* baie, din cauza piciorului. Nu avea parte decât de o dezgustătoare baie la pat, o dată la trei zile, pe care i-o făcea mami sau o asistentă, în timpul căreia trebuia să încerce din răsputeri să ajungă mintal undeva foarte departe, lucru care nu era întotdeauna foarte uşor. Uneori nici măcar litania lui Jason (versiunea superextinsă) nu ajuta la nimic.

Dar, probabil, când va avea ocazia să facă treaba, se va afla departe de Ochiul Atoatevăzător şi va putea să găsească o cadă undeva în spital, pe care s-o umple cu apă. Trebuia să fie mai atentă la băi. Poate că reuşea să întrebe un infirmier sau o asistentă într-un fel care să pară inocent, fără să tragă nişte semnale de alarmă în mintea unor personaje cărora era mai bine să nu li se rostească numele. Trebuia să se gândească la asta.

Dar succesul tuturor acestor scheme depindea de un singur lucru: să scape de draga de mami. Bun, nu trebuia decât să aibă răbdare, asta era tot. Urâta trebuia să meargă şi acasă, mai devreme sau mai târziu. Neapărat. Fie şi pentru o noapte. Tkti o bătea mereu la cap să doarmă în pat, acasă, măcar o singură noapte, pentru sănătatea ei: canapeaua din camera lui Hayleigh îi dădea dureri de spate. Până acum refuzase, ca o vacă încăpăţânată ce era, dar n-avea cum să reziste la nesfârşit, nu? Bineînţeles, dacă s-ar fi îmbunat, ar fi fost cu siguranţă înlocuită de tati, în stilul de la wrestling pe echipe. Dar asta nu era o problemă. În tura lui, putea să scape şi cu

crima. Ba chiar şi cu suicidul.

Singura mare problemă care rămânea era dacă să lase un bilet sau nu. Grea întrebare. Probabil că mami şi tati aveau» a fie supăraţi, iar un bilet putea să le uşureze suferinţa. Pe de altă parte, ar fi fost nevoită să scrie biletul înainte, iar asta, dat fiind felul ei de-a fi, ar fi implicat mai multe ciorne, înainte de-a găsi exprimarea cea mai bună, iar toate aceste ciorne ar fi fost dovezi potenţial incriminante, dacă ar fi fost descoperite, care ar fi putut chiar să-i zădărnicească ideea. Şi nici măcar nu era lăsată singură un moment: mami o însoţea şi la toaletă, o ridica şi-o obliga să lase uşa deschisă la veceu, ca să se asigure că nu vomita sau altceva. Demnitatea nu prea era o calitate a rutinei zilnice a lui Hayleigh. Singurul moment când mami o părăsea era atunci când avea şi ea nevoie la toaletă, dar reuşea cumva să sincronizeze acest moment cu apariţia unui infirmier sau a unei asistente.

Prin urmare, biletul era riscant. Auzise multe discuţii, imediat după incidentul cu Emma Dawson, că încercările de sinucidere erau de fapt apeluri la puţină atenţie. Dacă aşa stăteau lucrurile, era exact opusul a ceea ce-şi dorea Hayleigh. Atenţia era lucrul de care se străduia cu disperare să *scape*. O să lase un bilet doar dacă o să aibă timp şi o să-l scrie exact în ultimul moment. Între timp, putea să înceapă să-l compună în minte. Ceva elegant şi tragic. O poezie n-ar fi prea potrivită. Ceva prozaic, însă, şi foarte demn.

— Hayleigh, draga mea?

Hayleigh se uită la maică-sa. Nu ieşise încă din Greva Vorbitului, dar urma să facă şi asta, cu siguranţă. Trebuia să-i determine pe oamenii din jur să-şi lase puţin garda jos şi era cam greu să reuşească asta fără să vorbească. Avea să-şi aleagă momentul de rupere a tăcerii; un moment în care putea obţine avantaje maxime. Deocamdată, simplul fapt că era atentă când vorbea *la grande* putea fi

considerat un progres considerabil.

Mama zâmbi predictibil.

— Parcă te simţi ceva mai bine.

Hayleigh îşi mişcă sprâncenele.

— Te-ai supăra foarte tare dac-ar veni tati să stea cu tine-n seara asta?

Dacă s-ar *supără*? Abia putea să se abţină să sară din scaunul cu rotile şi să execute un *Riverdance* integral, cu tot cu bis. Îşi supse obrajii, ca să ascundă un zâmbet involuntar care nu voia să i se şteargă de pe faţă, şi îşi mişcă din nou sprâncenele ca şi cum nu i-ar fi păsat deloc.

— Ştii, cred că lui Jonny i-e dor de mine. Şi, ca să fiu sinceră, nu mi-ar strica o noapte pe-o saltea normală.

Delicios. Jonny, care fusese toată viaţa o piază-rea pentru ea, s-ar fi putut transforma în salvatorul ei.

Arboră un zâmbet de nepăsare şi se aplecă din nou asupra exerciţiului de matematică la care se prefăcea că lucrează – a, da, nu ajunge că eşti prizonier în iad, primeşti şi teancuri de ecuaţii, în cazul în care ai putea să te bucuri efectiv de Un minut de fericire accidentală – şi încercă să-şi sugă obrajii, ca să nu i se vadă zâmbetul, în timp ce fredona în gând versiunea Big Boys Cry a lui *Tonight's the Night*.

Treizeci şi şase

Extras din cartea Cook It, Change It, Dig It!

— Emisiunea de remodelare completă a stilului de viaţă.

Cook It, Change It, Dig It! a explodat pe ecranele dumneavoastră anul acesta, şi ce tam-tam s-a făcut! Echipa noastră de experţi a făcut minuni, schimbând viaţa de zi cu zi a multor familii. Cu dandy-ul Leroy Burton-Blunt la decoruri, cu deliciosul Sâmmi Greene în grădină şi cu superbucătarul Grenville Roberts în bucătărie, am transformat complet casele pe care le-am vizitat! Acum

puteţi folosi toate sfaturile experţilor noştri pentru a face singuri modificările pe care le doriţi!

Bucuraţi-vă de această carte şi nu uitaţi să urmăriţi viitoarea serie a emisiunilor noastre!

Simon Falter

Simon Falter (producătorul seriei)

ÎNAPOI LA ÎNCEPUTURI

Salut, sunt Grenville Roberts. În multe dintre casele pe care le-am vizitat, am descoperit că adeseori oamenii cumpără mâncare semipreparată pentru familiile lor şi nu prea gătesc de la zero niciodată. Deşi e foarte bună în unele cazuri, mâncarea semipreparată nu poate reprezenta o bază solidă pentru alimentaţia familiei. Să încălzeşti ceva nu înseamnă să găteşti. În următoarele pagini veţi descoperi câteva reţete bune de mâncare tradiţională gătită în casă, şi nu reţete de cine festive pe care să le utilizaţi o singură dată în viaţă – rafturile gem de astfel de cărţi: ceea ce vă ofer eu aici este mâncare sănătoasă, nutritivă, pentru oameni cărora le place să mănânce în fiecare zi.

CUM SE FIERBE UN OU

Asta face parte din prima emisiune pe care am realizat-o. Soţii Warburton ne-au mărturisit că habar n-aveau să gătească, trăind practic din ce scoteau din cuptorul cu microunde. Păcat. Aptitudinile simple necesare pentru a găti mâncarea se transmiteau de la o generaţie la alta, dar acum, din păcate, comoditatea a învins tradiţia. Hai să vedem dacă putem să mai recuperăm ceva.

Ouăle sunt ingredientul magic al bucătarului. Ele furnizează baza pentru multe transformări aproape alchimice, în care substanţele îşi schimbă proprietăţile şi textura. Gălbenuşurile leagă uleiul şi oţetul în maioneză. Albuşurile se umflă şi se întăresc, pentru prepararea bezelelor şi a sufleurilor. Puteţi să le fierbeţi, să le puneţi

în supă întregi, puteţi să le faceţi omletă, puteţi să le prăjiţi, puteţi să le bateţi, iar de fiecare dată rezultatul va fi diferit. Ouăle furnizează toţi aminoacizii esenţiali pentru hrana omului. Adevărul este că nici voi şi nici eu nu ştim ce *sunt* de fapt aminoacizii, dar ştim că avem nevoie de ei şi-i putem obţine din ouă. O şesime dintr-un ou sunt proteine. Gălbenuşul ne oferă fier, sulf şi vitaminele A, Bv D, E şi K, având şi un conţinut caloric suficient de redus, dacă vă interesează astfel de lucruri.

Pentru a le fierbe, ouăle trebuie să fie cât mai proaspete posibil. Astfel, gălbenuşul va sta perfect suspendat în centrul albuşului. Există mai multe feluri în care puteţi controla cât de proaspete sunt ouăle.

Ouăle scad în volum în timpul depozitării, deci un ou proaspăt este mai greu, cu mai puţin spaţiu înăuntru, între coajă şi albuş. Puteţi testa cât de proaspăt este oul dacă-l băgaţi în apă sărată: dacă are mai puţin de trei zile, oul se va scufunda de tot, până la fundul vasului; dacă este vechi de o săptămână, va pluti undeva pe la jumătatea lichidului. Dacă pluteşte la suprafaţa vasului şi se înclină pe o parte, ca o victimă din Introducerea la un episod din *Quincy*, îl mai puteţi folosi doar pe post de bombă cu gaze. Dacă nu aveţi la îndemână un vas cu apă sărată, spargeţi oul pe o farfurie. Dacă gălbenuşul stă în mijlocul albuşului şi îşi păstrează forma, ţanţoş, oul este proaspăt. Dacă este vechi de o săptămână, gălbenuşul se va lăsa apatic într-o parte, iar albuşul va fi mai puţin dens. Dacă gălbenuşul abia se ţine de albuş, oul are vreo două săptămâni. Dacă are o culoare verzuie, înseamnă că aţi ales din greşeală o lămâie verde în loc de ou sau aţi dat peste o rămăşiţă din vremea studenţiei mele fără frigider, caz în care chemaţi echipele speciale de genişti. Evident, toate aceste teste de prospeţime sunt greu de realizat într-un supermarket, oricât de bine dotat ar fi, aşa că trebuie să vă bazaţi pe pipăit şi pe văz. Dacă oul dă o senzaţie de plin, este

proaspăt. Dacă-l ţineţi într-o lumină puternică şi observaţi o transparenţă în mijloc, a fost ouat de curând. Dacă este transparent spre capete, este o bombă cu gaze. Metoda cea mai bună şi, de fapt, cea mai simplă este să verificaţi data valabilităţii, asta dacă puteţi să mai aveţi încredere în datele trecute pe produse. Un ou are un ciclu de viaţă natural de douăzeci şi una de zile – este timpul în care va ieşi un pui dintr-un ou fertilizat. Ouăle mai vechi au şi ele rolul lor: omletele, bineînţeles, iar albuşurile de la ouăle mai vechi sunt chiar mai bune pentru bezele şi sufleuri, dar pentru ouăle fierte este esenţial să fie proaspete. Ţineţi ouăle la frigider, cu vârful mai ascuţit în jos. Un ou depozitat la temperatura camerei se degradează într-o singură zi mai mult decât un ou refrigerat într-o săptămână. Nu înţeleg de ce nu le ţin refrigerate în supermarketuri, dar nu le ţin.

În afară de clasificarea după mărime, ouăle din Anglia trebuie să respecte anumite standarde de calitate. Cu toate acestea, în practică, orice ou care nu este de calitatea A nu va putea fi folosit decât pentru a fi aruncat în politicieni. Loturile de calitatea A trebuie să aibă mai puţin de patru procente din ouă crăpate şi nu mai mult de un procent din acestea pot să conţină pete de sânge, ceea ce ne oferă ceva mai multă încredere. Ouăle de calitatea B sunt mai puţin proaspete şi e posibil să fi fost refrigerate sau conservate. În mod alarmant, există şi ouă de calitatea C, care nu sunt considerate adecvate decât pentru prepararea alimentelor. O, Doamne! Câte pete de sânge pot oare să aibă aceste ouă de calitatea C? Câte crăpături? Cât de vechi pot să fie? Oare nu cumva sunt ambalate în cartoane pe care sunt încă imprimate acele sloganuri din anii ’70 – „Un ou de dimineaţă, ca să-ţi dea poftă de viaţă” şi „Un ou la micul dejun te face să fii cel mai bun”? Gândiţi-vă bine data viitoare când cumpăraţi praf de ouă instant.

Dec ouă de categoria A, dacă vă permiteţi din cele pe care le puteţi alege unul câte unul, şi din cele mari. Timpii din această carte au fost calculaţi pentru ouăle mari. În afară de ouă, veţi mai avea nevoie de o crăticioară cu apă fiartă, un vas de orice fel, o spatulă şi un cronometru bun. Nu vă obosiţi să vă luaţi ceea ce numesc ei cronometre pentru ouă, n-o să vă folosească la nimic. Luaţi-vă un cronometru digital: nu e scump şi e mai bun decât orice alt tip de cronometru. Şi testaţi alarma înainte să-l cumpăraţi. Am fost nevoit să înlocuiesc un astfel de cronometru recent, pentru că toată lumea din bucătărie risca să facă atac de cord de câte ori suna.

Nu uitaţi, ouăle sunt printre puţinele alimente pe care le consumăm şi care au fost concepute de natură pentru a fi mâncate (sau cel puţin albuşurile). Albuşurile sunt, la rândul lor, unul dintre cele două ingrediente dintr-o bucătărie care sunt alcaline – celălalt ingredient fiind praful de copt.

Scoateţi ouăle din frigider şi puneţi-le într-un vas cu apă rece. Dacă dintr-unul din ele se formează bule de aer, înseamnă că are crăpături minuscule în coajă. Scoateţi-le din apă şi folosiţi-le la altceva. Dacă le puneţi i-i fiert, se vor crăpa în cratiţă sau în mâna dumneavoastră şi nu veţi obţine decât nişte mizerie în plus şi un ou cu care nu mai aveţi ce să faceţi.

Puneţi vasul cu supravieţuitorii testului cu apă rece în chiuvetă şi daţi drumul la apă caldă. Astfel, veţi aduce treptat ouăle la temperatura la e ere, dacă le băgaţi direct în apă fiartă, nu se vor sparge.

Setaţi cronometrul pe patru minute şi cincisprezece secunde.

Folosind spatula, transferaţi ouăle din vasul cu apă în cratiţă, cât de repede posibil, iar apoi porniţi cronometrul.

Acum puteţi să faceţi sandvişurile, dacă doriţi. Când porneşte alarma, opriţi aragazul şi scoateţi ouăle cât mai

repede, transferându-le înapoi în vasul cu apă, apoi puneţi apă rece peste ele câteva secunde. Astfel, ouăle nu vor mai fierbe în continuare şi vor fi mai uşor de manipulat. Tot ce mai aveţi de făcut acum este să le puneţi în paharele pentru ouă şi să le mâncaţi. Puteţi chiar şi să le descojiţi acum: loviţi încet coaja de un împrejur, rulaţi ouăle ferm pe blat, dar nu atât de puternic încât să în zdrobiţi, iar coaja se va descoji cu uşurinţă. Oricum, veţi descoperi că ouăle sunt perfecte de fiecare dată dacă folosiţi această tehnică. Dacă aveţi nevoie de un ou fiert ceva mai tare, de exemplu pentru o salată de ton *niçoise*, setaţi cronometrul la şapte minute. Dacă vreţi un ou fiert tare, în adevăratul sens al cuvântului, al cărui gălbenuş poate fi trecut prin sită ca acompaniament pentru caviar sau care poate fi folosit ca bd/a pentru o maioneză proaspătă „sigură”, treisprezece minute este perfect. Dacă fierbeţi oul mai mult, gălbenuşul începe să îşi schimbe culoarea într-un verzui închis pe la margini.

Până acum nu am vorbit decât de ouăle de găină, bineînţeles, dar există şi alte tipuri de ouă de pasăre pe care le puteţi fierbe. Ouăle de prepeliţă erau folosite destul de frecvent în restaurante, mai ales ca moft, pentru că se potriveau bine cu isteria Nouvelle Cuisine care a făcut furori în ţară prin anii optzeci. Nu e cazul să vă obosiţi cu ele în bucătăria de jrl cu zi, fără îndoială. Ouăle de raţă însă sunt o delicatesă. Le veţi găsi mai uşor decât credeţi. Întrebaţi la băcănie.

Să trecem deci la cum se fierb ouăle de raţă...

Treizeci şi şapte

Grenville urca scările de la Century Club de pe Shaftesbury Avenue. Avea şi lift, dar pentru că amprenta etajului inferior era mai mică decât spaţiul de la etaj, casa liftului nu ajungea până jos, şi atunci când ajungeai la recepţie şi te înregistrai, spunându-ţi-se că agentul tău era la bar, doar cu un etaj mai sus, nu puteai să chemi liftul în

loc să urci câteva scări pur şi simplu, nu? Şi atunci care mai era rostul liftului? Grenville nu văzuse pe nimeni care să-l folosească.

Problema cu urcatul scărilor este că exerciţi o forţă asupra articulaţiilor genunchilor de patruzeci de ori mai mare decât greutatea corporală. Atunci când ai dimensiunile lui Grenville, poate fi vorba de o forţă foarte mare. Probabil că ar fi suficientă pentru a muta un munte mic vreo doi metri mai la stânga. Aşa că nu-i spuneţi lui Grenville că urcatul pe scări face bine. Poate să facă bine dacă ai greutatea unui om normal. Când cântăreşti cam de două ori cât un om normal, doare. Practic, orice fel de exerciţiu fizic doare. Dacă ai dimensiuni medii, imaginează-ţi că faci sport cu o copie a ta încolăcită înjur. Imaginează-ţi că stai lipit de tine însuţi, pe frunte, cu braţele încolăcite în jurul umerilor, cu picioarele prinse în jurul taliei, ca un fel de succubus şchiop şi fără creier. Imaginează-ţi că pleci să faci jogging cu arătarea asta încolăcită peste tine.

Grenville îşi cără propriul succubus până la al doilea sa de trepte. Agentul lui stătea la o masă, într-un fotoliu zdrenţuit. Cluburile londoneze adoră mobilierul zdrenţuit. Probabil că le fac bucăţi cu cuţitul doar ca să ajungă la nivelul dorit de zdrenţe. Clubul acesta cât avea? Vreo cinci ani? Poate şapte? Scaunele arătau ca şi cum ar fi zăcut acolo de generaţii întregi.

Seth se ridică din scaun când îl văzu pe Grenville, îi dădu mâna şi-l îmbrăţişa viguros cu cealaltă mână. Lucru care, dacă G ren se gândea bine, reprezenta gradul maxim de afecţiune fizică pe care i-l arătase cineva de la divorţ încoace. De fapt, cu mult înainte de divorţ. Asta dacă nu luai în calcul îngenuncherea detectivului Redmond pe pieptul său, şi probabil că lui putea fi luată în calcul.

— Ce mai faci? întrebă Seth cu sinceritate.

— Bine, dădu Grenville din cap. Fac bine. Evident, am

făcut şi mai bine.

Evident. Îi pierise cheful de viaţă, probabil că îşi pierduse cariera, avea cazier judiciar şi devenise cunoscut pentru vandalism, era într-o gaură financiară de aproximativ şaptesprezece mii de lire, asta dacă îşi cumpăra o altă maşină la fel de jalnică – toate visele lui de adrenalină şi sclipici se spulberaseră – şi dacă lua în calcul plata suplimentului de asigurare la Toyota pe care o făcuse praf. Şi nu mai avea nici cartea de (îrăciun care să-l scoată din gaură. Da, putea spune că-i fusese luai bine pe vremuri.

— Bun, spuse Seth, făcând un semn către chelner, să vedem ce putem face în privinţa asta.

Grenville se aşeză, comandă o Virgin Mary, apoi se puseră pe afaceri.

— Ai discutat cu compania de producţie?

Seth confirmă.

— Am vorbit mult cu ei. N-o să obţinem prea mult.

— Nu e nicio şansă să mă ia înapoi?

— Nu chiar, Gren. Chiar i-ai zis „rahat purulent”?

— E posibil.

— Am reuşit să obţin ceva mălai de la ei. Nu ceva regesc. (hiorariul pentru patru emisiuni, şi am fost nevoit să forţez limite mâini şi să formulez multe ameninţări cu procese ca nă obţin şi asta, crede-mă. Ne-au cam strâns cu uşa.

— Filtrern să-i dăm în judecată?

— Nu prea ar merita, chiar dac-am putea să construim till caz, lucru de care mă cam îndoiesc…

— Seth, m-au dat afară pentru că sunt supraponderal: cu siguranţă asta e discriminare. Cu siguranţă un tribunal…

— N-o să recunoască niciodată. În plus, poţi să-ţi imaginezi de ce gen de publicitate o să ai parte? O să fii

jalnic, chiar dacă o să câştigi. Dacă n-ai fi alb, dacă ai fi femeie, dacă ai fi chiar musulman, orice, nici măcar n-ar fi încercat. Dar eşti alb, eşti bărbat şi, fără ocolişuri, eşti gras. Nimic din astea nu e-n favoarea ta.

— În regulă.

Grenville se simţi rănit să-l facă cineva gras în faţă, chiar dacă nu avea nici cea mai mică intenţie să nege că ar fi aşa. *Era* gras. Recunoaşte-o. Înghite-o.

— Capul sus şi mai departe. Acum ce facem?

— Uite, am vorbit cu BBC-ul. Sunt interesaţi de tine. Le place stilul tău, le place că ai talent, le place cum găteşti. Le place abordarea ta, le plac felurile de mâncare pe care oamenii chiar îşi doresc să le mănânce, în loc de toate nebuniile fanteziste pentru petreceri. Lucruri pe care oamenii chiar le *pot* găti. Asta e bine.

— Păi, şi? Se gândesc să-mi dea o emisiune proprie?

— E sigur una dintre variante. Le-am propus şi titlul: *Marfa lui Grenville*, şi le-a plăcut.

— Urmează un fel de „dar”, nu-i aşa?

— Grenville, tare mi-e că există un dar şi e destul de nasol.

— Continuă.

— Vor să slăbeşti.

— Iisuse.

— Ştiu. Nu mi-au zis-o în faţă, dar cu siguranţă că dimensiunile tale sunt o problemă pentru ei.

— Iisuse.

— Ar fi un mare pas înainte pentru tine, Gren. Emisiunea ta proprie, pe *mainstream*, în *prime time*. Plus că ţi se garantează şi cartea. *Dansez pentru tine*. Te-ai scoate.

— Ştiu, dar…

— O, Doamne. Da, ştiu.

— (Ait de mult să slăbesc?

Scth dădu din umeri.

— Sunt îngrijoraţi de faptul că oamenii nu vor să le spună vr nă mănânce un tip care e revoltător de supraponderal. Doar i’ Ateva kilograme, presupun. Vreo zece kilograme. Douăzeci l cinci, treizeci de kilograme, maxim. Cum să-ţi zic, nici Brian hn ner nu e chiar Jennifer Aniston, nu?

— Treizeci de kilograme?

— Treizeci de kilograme, maximum, zise Seth şi dădu din rup a încurajare. Poate treizeci şi cinci.

— Ştii cât de greu ar fi asta? Ştii cât ar putea să dureze?

— G ren, n-o să fie uşor. Dar nu văd ce altceva putem face. C nă ne lovim cu capul de acelaşi zid oriunde ne-am duce.

— Cum rămâne cu alea două grăsane? Erau grase.

— Asta a fost atunci. Erau alte vremuri. Asta e acum. Gras IUI mai înseamnă drăgălaş în ziua de azi.

— Ştii, ţin o dietă. Prostia aia de GI. Nu mi-a mers prea lilite în ultima vreme, din diverse motive, dar… treizeci şi cinci (În kilograme?

— Poate chiar patruzeci. Cred că trebuie să încercăm ceva lltal drastic decât dieta GI.

— Drastic? Cât de drastic?

— Păi, liposucţie, ceva.

— Liposucţie? Seth, ascultă-mă, am văzut operaţia. E un rutinar. Te tratează ca pe o bucată de carne. Bagă în tine o luiră imensă, ca şi cum s-ar pregăti să tranşeze o balenă eşuată. Te deprimă cumplit. Şi doare. Şi nici măcar nu pierzi atât de limit în greutate. Plus că lasă cicatrice.

— Bun, dar există şi alte feluri de operaţii. Pot să-ţi taie o parte din intestine… Ştiu, ţi-a cam căzut faţa, nici mie nu ml ar plăcea, dar trebuie să vedem ce opţiuni avem.

O e opţiuni *avem*. Nu pe el urmau să-l taie, nu? Cumva era l agentul obligat să renunţe la zece la sută din intestinele proprii ea parte din contract?

— Sau… începu Seth, jucându-se cu paiul în cocktail. Mai există şi operaţia de micşorare de stomac.

— Micşorarea stomacului?

— Dă rezultate. Şase-şapte luni şi eşti din nou în formă.

O operaţie de micşorare a stomacului. Marfă, nu glumă.

— M-am gândit la asta, Seth. M-am gândit multă vreme şi cu ardoare. Nu cred că pot să fac faţă la asta.

— Păi mai gândeşte-te. Pare să fie cea mai bună opţiune pe care-o avem. Mai am un client care a făcut-o. I-a dat lui Sharon Osborne un mare impuls în carieră.

Grenville se uită lung în pahar. Scoase un chicotit.

— Ştii, pe vremuri oamenii voiau ca bucătarii să fie graşi. Ai auzit de Brillat-Savarin, marele gurmand francez? înainte de-a mânca, mergea de fiecare dată la bucătărie, iar dacă bucătarul era prea slab, pleca imediat din restaurant.

— Aşa cum am mai spus, Gren, sunt alte vremuri. Mâncăm?

Seth se ridică şi o luă spre restaurant. Grenville îşi extrase cu greu succubusul sugător de viaţă din scaun şi îşi urmă fără entuziasm agentul. Unul dintre bucătari trecu rapid pe lângă ei dinspre bucătărie, cu o farfurie aburindă. Ai fi putut să-l tragi prin inel pe slăbănog. Alte vremuri, chiar aşa.

Trtiitiecti şi °pt

Dură o veşnicie să scape de mami. Se tot răzgândea, apoi MV (Ivzrăzgândea, se răzgândea din nou, şi tot aşa; apoi trebui MIVI explice lui tati flecare nanosecundă din rutina zilnică a lui 1 layleigh, până în cel mai mic detaliu,

ceea ce se transformase, incredibil, într-un document de zece pagini prin tat din la plopul ei, după care trebui să parcurgă din nou totul. Apoi II puse să promită în toate felurile posibile că nu va devia de la rutina respectivă nici măcar cu o singură literă, iar în tot acest timp tati o asigură că va face totul cum trebuia şi o rugă mă plece, aproape la fel de insistent pe cât o ruga Hayleigh în gând. În final, cu un oftat de îngrijorare, îşi puse haina şi Ieşi din cameră, cu Jonny învârtindu-se plin de energie în jurul ei, ca avioanele la sfârşitul lui *King Kong*.

Arăta ca o epavă, biata femeie. Hayleigh n-avea nici cea mai mică idee de ce. Tati îi adresă un zâmbet larg.

— Se pare că am rămas doar noi doi, drăguţa mea. Ce vrei mă facem? A, stai îşi consultă lista, iar apoi se uită la ceas.

— Ai mâncat de seară, nu?

I layleigh dădu din cap.

— Vrei să ne uităm la un DVD? Am vreo două filme noi trase de pe net. Putem să ne uităm la ele pe laptop.

I layleigh clătină din cap. Trebuia ca tati să se plictisească rât mai mult posibil, lucru care n-ar trebui să fie prea greu.

— Sigur? Am ultimul film cu Jack Black.

Hayleigh clătină din nou din cap.

— Ştii ce, eu îl pun. Dacă nu vrei, nu trebuie să te uiţi. Poţi să citeşti sau altceva.

La naiba. Era greu să nu se uite la un film cu Jack Black. Era şi mai greu să nu râdă.

Taţi scoase DVD-ul din carcasă.

— Hayleigh…

Îi pierise vioiciunea din glas.

— Aş vrea să începi să vorbeşti cu noi. Măcar de dragul maică-tii. I se rupe inima.

Hayleigh dădu din umeri. Apoi îşi umezi buzele şi

spuse:

— OK.

Taţi înlemni, aplecat peste laptop.

— Poftim?

Hayleigh dădu încă o dată din umeri.

— Bine. Vorbesc.

— Serios?

— Cum vreţi voi.

— Pot să te iau în braţe?

— Nu.

— Pot s-o sun pe mami să-i spun?

— Nu.

— Te rog, Hayleigh. O să-i facă ziua fericită. O să-i facă tot *anul* fericit.

— Doar dacă promite să nu se-ntoarcă înapoi în seara asta.

— Absolut.

Îşi scoase cu înfrigurare mobilul.

— Nu poţi să foloseşti mobilul aici.

— A, da.

Se uită în jur şi găsi telefonul pe perete.

— Putem să-l folosim pe ăsta?

— E intern.

— La naiba!

— E un telefon cu fise pe hol.

— Minunat. Am mărunt? Da. Bun. Te superi dacă te las singură două secunde?

— Cum vrei.

Şi ieşi din cameră, ca un câine alergând după o bicicletă făcută din cârnaţi.

Buuun, fusese mai uşor decât îşi imaginase. Eliberă frâna scaunului cu rotile şi se îndreptă spre uşă. Încerca

să-şi dea seama cum să se uite pe coridor fără să-i iasă ghipsul pe uşă, lucru care implica nişte manevre destul de complicate, când tati dădu buzna înapoi.

— O să vrea să stea de vorbă cu tine.

— Doamne! O să vorbesc mâine cu ea.

— Promiţi?

— Jur pe roşu, zâmbi Hayleigh răutăcios. Să mor dacă nu.

— Bine.

Şi dădu buzna pe uşă, după care dădu buzna înapoi.

— Sigur nu pot să te iau în braţe?

— Sunt absolut sigură.

— Bine.

Şi plecă.

Hayleigh numără până la douăzeci, apoi îşi duse scaunul înapoi şi se uită în spate. Tati era la telefon. Nu era amplasat în cea mai bună poziţie pentru scopurile ei – vedea tot holul –, dar trebuia să fie suficient.

Hayleigh plecă să caute un cuţit.

Nu se grăbea. Chiar dacă erau mari şanse ca pe mami s-o apuce isteriile când şi-ar fi dat seama că tati părăsise postul ca s-o sune şi să-l trimită de urgenţă înapoi, îşi păstră calmul. Dacă te grăbeşti şi dai senzaţia că eşti unde n-ar trebui să fii, atragi tipul nepotrivit de atenţie. Trebuie să te mişti cu încredere, iar dacă eşti în căutarea unui lucru, trebuie să faci în aşa fel încât să nu pară că te uiţi după ceva.

Trecu de un cărucior de infirmieră şi aruncă o privire. După cât îşi dădea seama, erau doar produse de curăţenie. Era posibil să fie şi clor pe-acolo, iar clorul era destul de toxic, nu? Dar nu conta, pentru că exact când trecu Hayleigh pe lângă cărucior, infirmiera ieşi pe uşă. O recunoscu pe Hayleigh şi păru surprinsă s-o vadă singură pe hol.

— Te simţi bine? întrebă ea suspicioasă.

Halyeigh îi aruncă o privire de om nebun, de genul „ce te doare pe tine”, şi dădu din cap. Simţea privirea infirmierei în spate în timp ce mergea mai departe, dar nu se întoarse şi îşi văzu de drum.

Erau surprinzător de puţine tăvi cu instrumente chirurgicale lăsate nesupravegheate în zonă. Mai exact, nu era niciuna. Oare nu făceau niciodată operaţii în spitalul ăsta? Văzu o uşă care părea a fi de la un fel de cameră de depozitare, dar, după ce se opri cu precauţie şi încercă uşa, descoperi că era încuiată. Lucru care nu era neapărat rău: dacă era încuiată, era posibil să conţină o sumedenie de lucruri periculoase. În afară de posibilul depozit încuiat, epuiză toate opţiunile de pe holul respectiv destul de rapid.

Normal! Nu făceau operaţii *la etajul ăsta*. Trebuia să ajungă în altă secţie. Chirurgie sau Accidente şi Urgenţe, de exemplu. Acum avea de ales: să încerce să ia liftul, să exploreze un alt etaj, să rişte să descopere tati că lipsea, să facă o mare zarvă şi chiar s-o descopere, ceea ce s-ar fi sfârşit cu interogatorii şi cu tot felul de măsuri de securitate, poate chiar şi cu temuta întoarcere a Mumiei, sau să meargă direct înapoi în camera ei şi să găsească altă zi de murit.

Decise să se întoarcă. Exista chiar şi posibilitatea să nu i se fi observat lipsa. Dar nu era cazul.

Tati stătea în uşa camerei, uitându-se cu disperare înjur, când ajunse pe coridorul de unde putea s-o vadă.

— Hayleigh! Pentru numele lui Dumnezeu! Unde-ai fost?

Abordă soluţia insolenţei.

— La pipi.

O spuse cu extremă convingere, de parcă mersul la toaletă de una singură era lucrul cel mai normal din lume.

Ceea ce, bineînţeles, era şi adevărat pentru orice altă persoană care depăşise vârsta de trei ani.

Îi merse. Tati părea confuz. Se uită în jur după instrucţiuni.

— Dar credeam…

Hayleigh forţă nota.

— Ai reuşit să vorbeşti cu mami?

Şi imediat tati lăsă baltă toată povestea cu încercarea de evadare. Mami ar fi mirosit că era ceva necurat la mijloc şi ar fi interogat-o pe Hayleigh ca Jack Bauer în *24*, ore în şir, până când ar fi stors adevărul de la ea. Dar tati o lăsă baltă pur şi simplu. Floare la ureche.

— Da. Trebuia s-o fi auzit. Serios. Plângea în hohote. A trebuit să tragă pe dreapta. Cred c-o să doarmă bine la noapte, chiar cred. Eşti sigură că nu vrei s-o suni diseară? Ar însemna foarte mult pentru ea.

— Mâine, se mulţumi să spună Hayleigh.

Iată cum, într-o singură încercare curioasă, ieşise dintre zidurile închisorii sale. Acum se putea aştepta să se poată duce la toaletă singură mai mult sau mai puţin la discreţie.

Taţii ăştia. Simplu ca bună ziua.

Treizeci şi nou

Grenville studie meniul fără entuziasm. Mâncarea era bună la Century, iar în condiţii normale, dacă i-ar fi permis regimul, şi-ar fi dorit să încerce plăcinta cu rinichi şi carne tocată cu crutoane, dar ar fi fost total lipsit de curtoazie să comande astfel de produse pline de grăsime, date fiind împrejurările – micşorare de *stomac*? Iisuse –, şi deşi avea o slăbiciune pentru măruntaie, cu toată discuţia despre operaţiile la intestine şi stomac, simţea că nu mai voia să audă de organe interne în niciun fel. Optă pentru o salată, o alegere penibilă într-un restaurant cu mâini dibace în bucătărie, dar ce altă alegere avea?

Seth, ca un porc lipsit de scrupule ce era, comandă plăcinta cu rinichi şi carne tocată şi un pahar de vin. Grenville optă, evident, pentru apă. Ce băiat bun. Grenville clătină din cap şi, fără măcar *să-şi* dea seama că vorbea cu voce tare, spuse:

— Micşorarea stomacului?

— Mai există o variantă.

Seth scoase un plic A4 din servietă.

Asta ce mai era? Ce putea fi mai extrem decât extirparea intestinelor şi micşorarea stomacului? Vreo nouă tehnică şi mai drastică? Bombardament cu raze gamma pentru topirea grăsimii, poate?

Seth îi întinse plicul, zâmbind.

— Ştii că nu scot asul din mânecă decât la sfârşit.

— Asta ce mai e?

— Ai auzit de aceste „Ferme de sănătate" pe care le deschide guvernul?

— Da, sigur c-am auzit.

— Caută celebrităţi care să participe la programele iniţiale. Foarte deşteaptă idee. Ar fi perfect pentru tine.

— Şi ce câştig?

— În afară de mulţumirile întregii naţiuni?

— Da, în afară de asta.

— Nişte publicitate pozitivă – care, să fim sinceri, nu prea ţi-ar strica în momentul de faţă –, ocazia de-a slăbi foarte mult şi de-a ajunge în formă, plus o rubrică permanentă într-un ziar.

— Cum ai zis?

— Cum ai auzit. Jurnalul unui om la regim. Şi plătit destul de bine. Repet, nu regeşte, dar nu ţi-ar prinde rău. Plus că nu prea ai pe ce să cheltui bani în locul ăla, oricum.

Grenville rânji.

— Eşti un pervers nenorocit. Micşorarea intestinelor.

La dracu’, m-ai avut la faza asta.

— Nu, pe bune, chiar am vorbit serios. Trebuie să te gândeşti şi la asta, dacă nimic altceva nu dă rezultate. Dar e o opţiune mult mai uşor de înghiţit, nu crezi?

— E genial. Slăbeşti, intri în formă şi primeşti bani pentru Rita. Ce-ar putea fi mai bine?

— Asta ziceam şi eu.

— Şi cât crezi c-ar trebui să stau acolo?

— Asta depinde de tine. Până ajungi la greutatea ţintă, în cazul cel mai bun.

— Dar, Seth, asta înseamnă luni şi luni de zile. Poate mai bine de-un an.

— Dar ai pleca de-acolo pe un drum al gloriei şi-al bogăţiei. băiete. Emisiunea ta, contracte de cărţi, propria gamă de ustensile de bucătărie, un contract de publicitate în supermarketuri, poate. Faci un efort, dar apoi lumea o să fie a ta. Şi, în plus, o să fii în cea mai bună formă din viaţa ta.

Grenville răsfoi broşura.

— Pare cam spartan regimul, Seth. E vreo secţiune pentru VIIM în?

— Nu cred. Pot să vorbesc cu ei despre asta.

— Vreau să zic, astea sunt *dormitoare comune*. Ar fi ceva gen *Zilele de şcoală ale lui Tom Broxvn* pentru grăsani. Aş vrea măcar camera mea.

— O să vorbesc. Instinctul îmi spune că vor să te amesteci cu restul oamenilor. Experienţa ta trebuie să fie aceeaşi cu a celorlalţi, dacă vrei să scrii despre asta. Gândeşte-te la asta ca şi cum ai fi concurent la *Big Brother*. Sau, în cazul tău, la *Very Big Brother*.

O altă remarcă despre greutatea lui. Grenville nici nu se mai obosi să mimeze zâmbetul.

— Hm. Şi dacă nu-mi place?

— Dac-aş fi în locul tău, aş face bine să-mi placă.

Altfel ţi-ai pune beţe-n roate. Doar n-o să stea liniştiţi să te lase să-i convingi pe oameni că iniţiativa lor e o prostie, nu? Te-ar da afară cât ai clipi din ochi. Dac-aş fi în locul tău, aş fi convins că e o experienţă extrem de sănătoasă şi bună pentru moralul meu.

— Pot să mă gândesc puţin la asta?

— Normal. Dar nu prea mult. Lansarea se apropie şi au nevoie de angajamente ferme înainte de sfârşitul săptămânii. Personal, nu văd cum ai putea să refuzi o astfel de ofertă.

— Nu, nu cred c-o să refuz. Doar că... e o implicare complicată, asta e tot.

— Normal că e. Aş vrea să fii convins că iei cea mai bună decizie.

Grenville aprobă.

Seth scotoci din nou în servietă.

— Mai e ceva ce voiam să discutăm înainte să vină mâncarea.

Scoase un alt plic şi i-l dădu lui Grenville.

— Am întrebat pe unul, pe altul, şi ăsta ar trebui să fie un curs extrem de bun.

Grenville scoase o altă broşură. În ea se preamăreau calităţile unui seminar Roth de gestionare a furiei.

— Începe unul vineri, spuse Seth. Trei zile. Gândeşte-te.

Şi nu se mai spuse nimic pe tema asta. Ceea ce era un noroc, pentru că altfel Grenville simţea că ar fi putut să facă broşura sul şi să i-o îndese neceremonios în fund, după care ar fi cântat „Zborul cărăbuşului” ca într-o trompetă, direct până în intestinele lui Seth, pe repede înainte.

Mâncară fără să vorbească prea mult, cu Grenville uitându-se invidios la mâncarea lui Seth, în timp ce se lupta amărât cu vegetaţia din propria farfurie. Până la

sfârşitul mesei, Gren» e decisese: urma să devină un recrut al Fermelor de sănătate. Toate calculele erau irezistibile. Putea chiar să-şi închirieze apartamentul cât stătea acolo. Nu trebuia nici să-şi cumpere Imediat altă maşină. Câştiga pe toate planurile. În orice caz, CC alternativă avea? Să se ducă înapoi la nevastă-sa, cu capul plecat, să cerşească un loc de muncă în propriul lui restaurant? Restaurantul lui, în care un prostălău adulterin de Homelier francez ar fi practic şeful lui? Seth îl felicită pentru înţelepciunea de care dădea dovadă, plăti nota şi plecă.

După ce Seth dispăru din raza lui vizuală, Grenville îşi Comandă plăcinta cu rinichi. Era delicioasă. O delicatesă. Şi Rpoi – de ce nu? tocmai urma să se apuce de un regim strict de abstinenţă timp de luni în şir –, după ce-o termină, mai Comandă una.

Patrozlö Gi

Obrajii lui Hayleigh erau plini de răni pe interior. Se uitaseră la filmul cu Jack Black şi, deşi nu era nici pe departe cel mai bun film al lui, era al naibii de amuzant, aşa că fusese nevoită să se muşte încontinuu de obraji ca să nu râdă în hohote. Fusese cu atât mai greu cu cât tati se pornise într-unul dintre legendarele lui accese de râs hohotit, aruncându-se pe canapea, lovind cu pumnii în ea, cu lacrimi în ochi, şi uitându-se direct la Hayleigh, provocând-o să nu râdă, dacă putea. Începuse chiar să tremure un pic în momentul acela şi fusese nevoită să se întoarcă şi să pretindă că ia o gură de apă otrăvită.

Filmul se terminase acum, din fericire, şi era puţin după nouă şi jumătate, respectiv cu treizeci de minute peste ora prevăzută în programul lui Hayleigh din Ţara Minunilor pentru a se băga în pat şi a se preface că doarme. O nebunie, ce mai. Tati băgase DVD-ul înapoi în carcasă şi se uita în jur după lista *Obergruppenführerul\x*.

Era momentul să facă mişcarea.

Ca şi cum ar fi fost lucrul cel mai normal din lume, Hayleigh începu să-şi împingă scaunul cu rotile spre uşă.

— Stai puţin, spuse tati. Unde-i lista?

Lista era în spatele canapelei, unde o îndesase Hayleigh când inspectorul Clouseau aici de faţă se dusese la rândul lui la toaletă. Nu urma să rămână ascunsă acolo pentru totdeauna, pentru că trebuise să lase o parte din ea la vedere, ca să pară că ajunsese acolo accidental. Dar se gândise că putea să câştige timp şi avusese dreptate. Continuă să-şi împingă scaunul cu rotile.

— Stai puţin.

Tati ridica pernele. Avea s-o găsească într-o secundă.

— Unde te duci?

— La pipi.

— Bine, vin cu tine.

— Tati, sunt perfect capabilă…

— Vin cu tine, şi cu asta basta.

Apucă mânerele scaunului cu rotile şi începu să împingă.

Asta nu era conform planului.

— Tati, te rog, e jenant.

— Îmi pare rău, soro, spuse el cu un accent cockney oribil, e are ar fi făcut încercările nereuşite ale lui Dick Van Dyke în *Mary Poppins* să pară geniale. Nu în tura mea.

Apoi, ca să demonstreze întinderea incomensurabilă a întregului său repertoriu de inutilitate, făcu o încercare de Leslie Howard jucându-l pe Sir Percy Blakeney din *Scarlet Pimpernel*, unul dintre filmele lor favorite „împreună”, şi continuă:

— Acum, domniţa mea, încotro e *la salle de bains*?

Iată o mică problemă. Toaletele erau chiar lângă telefon. Bineînţeles, tati o văzuse pe Hayleigh când se întorsese din prelinsa ei vizită la toaletă din direcţia opusă. Arătă spre telelon şi speră să nu-şi dea seama. Dar îşi

dădu.

— Stai puţin. Nu cumva era în partea cealaltă?

— Sunt toalete la ambele capete, minţi Hayleigh, rugându-se ca tati să nu verifice dacă erau.

Părea că-l îmbunase cu asta.

— Or fi aici, or fi colea, or fi pretutindeneaaa…

Taţi nu prea vorbea cu vocea lui când era cu Hayleigh. Probabil că avea nevoie de ajutor psihiatric, bietul de el.

O împinse până la uşa toaletei, se întoarse şi începu să intre în toaletă cu spatele.

I laylcigh simţi că moare pe loc.

— Hei, ce faci?

— Păi, trebuie să intru cu tine.

— Nici vorbă.

— Mama a zis…

— Nu-mi pasă ce-a zis, nu intri cu mine aici. Probabil că e şi ilegal.

— Dar ai nevoie de ajutor, nu?

— E o toaletă pentru handicapaţi. Mă descurc, mersi.

Era încurcat, săracul.

— Stai un pic.

Se uită în jur.

— Cel puţin dă-mi voie să găsesc pe cineva să intre cu tine.

— Tată, explodez.

Nu era nimeni înjur. Ora nouă şi jumătate într-un spital înseamnă patru dimineaţa în orice altă parte.

Tata strigă încet „Alo!”, ca să nu-i deranjeze pe bolnavii adormiţi, ceea ce făcea oarecum inutilă încercarea lui, zău aşa.

— Taţi!

— Aşteaptă aici. Doar o secundă.

— Intru.

— Aşteaptă. Te rog. Un minut, atât.

După care o porni pe coridor, căutând-o pe asistenta din tura de noapte.

Hayleigh îşi împinse singură scaunul cu rotile în toaletă.

Nu avea niciun plan. Dacă voia să reuşească ceva aici, trebuia să improvizeze, şi asta rapid. Nu puteai şti cât avea să-i ia lui tati să găsească pe cineva care să poată să vină s-o supravegheze sau cât avea să dureze până renunţa şi venea înapoi în persoană, probabil cu încălcarea mai multor legi ale Curţii Europene a Drepturilor Omului.

Se uită în încăpere. *Exista* o cadă, dar nu avea timp s-o folosească acum. Nu exista însă nimic ascuţit, din câte îşi dădea seama. Cel puţin, nimic suficient de ascuţit cât să facă treaba. Dar, dintr-odată, victorie! Deasupra rândului de chiuvete se găsea o oglindă lungă. Putea s-o spargă şi să obţină eventual un ciob suficient de ascuţit. Drăguţă ironie asta, oglinzile fuseseră un mare inamic al ei, multă vreme. Dar oare putea să facă treaba fără zgomot, ca să nu fie auzită de afară? Dacă încerca ţi rata, uşile urmau să se închidă permanent, iar ea urma să ile prizonieră definitiv.

Îşi împinse scaunul cu rotile spre distribuitorul de şervetele de hârtie şi scoase un morman de şerveţele pe care începu ift le înfăşoare în jurul pumnului. Erau destule ca să atenueze lovitura.

(land termină de confecţionat mănuşa de box, se duse înspre partea de oglindă cea mai depărtată de intrare şi roti scaunul pentru a găsi unghiul cel mai bun din care ar fi putut sit lanseze un atac cumsecade, dar n-avea rost: chiuveta stătea în drum.

Trebuia să se ridice în picioare.

Puse frâna şi se prinse cu mâna de marginea chiuvetei.

Trase aer în piept şi dădu să se ridice din scaun, dar nu încercase niciodată înainte singură, şi efortul era considerabil mai mare decât anticipase, poate şi din cauza prizei precare impuse de mănuşa de box din şerveţele de hârtie.

(lăzu înapoi în scaun, iar piciorul în ghips lovi partea de jos a chiuvetei, cauzându-i nişte dureri greu de ignorat Dar durerea na în regulă. Durerea era bună. O ajuta să se concentreze.

Aruncă o privire spre uşă. Nu auzi nimic afară. Bun.

Desfăcu rapid mănuşa şi o înfundă în chiuvetă. Se apucă ill îi nou de marginea chiuvetei, de data asta cu ambele mâini, după care se ridică.

Şi reuşi.

În sfârşit, stătea singură în picioare. De fapt, în piciorul I el bun.

Se clătină, ameţită. Se simţea cumplit de slăbită. Uimitor de slăbită. Ca un pisoiaş nou-născut. Un fluture furios ar fi putut s-o trântească foarte uşor la pământ.

Dar nu avea timp pentru slăbiciune. Îşi înfăşură din nou şerveţelele în jurul mâinii: nu era uşor lucru, dacă trebuia» A Mai în echilibru într-un picior ca un flamingo, pe când celălalt picior era slăbit, durea şi cântărea o tonă. Dar era hotărâtă, aşa că reuşi.

Apucând chiuveta cu mâna stângă, îşi întoarse capul de la oglindă şi îşi întări nervii pentru lovitură. Era Maggie Fitzgerald din *Million Dollar Baby*. Hai, *mo chuisle*. Gata, şefu'. Şi lovi. Bineînţeles, asta însemna încă şapte ani de ghinion, dar nu prea mai conta acum, nu?

Lovi destul de puternic, după ea, dar mănuşa de box din şerveţele abia dacă şterse puţin oglinda la suprafaţă. Tot ce reuşise să facă fusese să cureţe mizeria de pe oglindă. Fantastic.

Haide, *mo chuisle*. Încă o lovitură în bărbie. Gata,

şefu'. Închise ochii, îşi întoarse capul într-o parte şi lovi din nou. Fără elan, de data asta; o lovitură mai directă, ca o mişcare de karate pe care o învăţase de la Jonny, care o exersase pe ea. Contactul fu bun, fata îşi suci pumnul la impact şi da, toţi anii ăia în care făcuse pe sacul de box pentru afurisitul de frate-său nu fuseseră pierduţi în zadar, pentru că se auzi un zgomot de fisurare, dar Hayleigh se lovise destul de tare la mână şi avea bănuiala că-şi scrântise încheietura, însă nu ţipă şi nu scoase niciun sunet, pentru c-ar fi putut să strice totul.

Deschise ochii şi se întoarse să inspecteze rezultatele. La început nu văzu nimic, dar asta era imposibil, pentru că auzise cu siguranţă ceva crăpându-se. Se întrebă pentru o secundă dacă nu cumva auzise cum i se rupsese propria încheietură, dar nu: dacă te apropiai suficient de mult de oglindă şi nu-ţi mai estompai propria imagine, ca şi cum te-ai fi uitat în una dintre acele cărţi cu „ochi magic", puteai să vezi o crăpătură subţire cât un fir de păr, care îşi croia drum în diagonală pe toată oglinda.

Deci cel puţin reuşise să slăbească oglinda. Încă o lovitură şi ar fi trebuit să cedeze. Doar una, *mo chuisle*. Gata, şefu'. Gata, şefu'. Dar o durea mâna destul de tare. Sigur avea nişte contuzii urâte. Oricât ar fi încercat, nu mai reuşea să strângă pumnul. Oare putea să facă asta cu stânga? Doar oglinda *fusese* deja slăbită. Ar putea să nu mai fie mult până să cadă în mii de cioburi.

Respirând destul de greu, parţial de efort şi parţial de durere – era deja pe sedative, normal, deci probabil că simţea doar o mică parte din durerea reală –, desfăcu mănuşa din şervetele ca s-o mute pe cealaltă mână. Mâna dreaptă era varză. Fu surprinsă să vadă că se formaseră vână tăi aşa repede. III mod normal, nu trebuiau să treacă nişte ore până să devină violet? Ei, dar era culoarea favorită a lui Jason. Începu să-şi bandajeze mâna stângă, sprijinindu-se de marginea chiuvetei HI coatele. Nu

mergea prea repede, în echilibrul precar în care stătea, şi nici mâna dreaptă nu voia să coopereze cum trebuia; era la fel de utilă ca o bucată de plastilină. Începusentt se îngrijoreze acum că, dacă se rănea şi la mâna stângă, III II putut să nu mai aibă destulă dexteritate să facă treaba murdară. Poate că era mai bine să încerce să spargă oglinda Cil o serie de lovituri uşoare de-a lungul fisurii. Da, asta *putea* «A Ile soluţia. De fapt, cel mai bine era să-şi înfăşoare şerveţelele în jurul cotului drept, ca să-i rămână o mână întreagă, lirice s-ar întâmpla.

Dar mai avea timp?

(! ăt trecuse de când era singură aici? Descoperise că nu llial avea noţiunea timpului, de la sedative. I se părea că stătuse în baie ore în şir, şi chiar şi tati ar putea să înceapă să devină suspicios. Se uită din nou la uşă şi ascultă, nemişcată ca o căprioară.

I) ecise că nu avea timp suficient. Nu dacă dorea să spargă Oglinda fără să fie auzită şi apoi să facă treaba fără să rişte HA Ile întreruptă. Oglinda era deja crăpată. Făcuse un pas. Poate că data viitoare avea să aducă un obiect greu şi bont cu care să termine treaba, ca să nu mai fie nevoită să se rănească la mână.

Dădu drumul la robinete, în cazul în care asculta cineva alaia. Ai fi trebuit să facă asta de la început, probabil, ca să mascheze sunetele. În orice caz, se sincronizase impecabil, peu tiu că exact în secunda aia uşa se deschise larg, iar tati lllli în baie, confuz şi agitat.

— Taaati! protestă Hayleigh.

— Îmi pare rău, pişi, n-am găsit pe nimeni. Ce faci?

— Nu se vede? Mă spăl pe mâini.

— Dar… stai în picioare.

— E singurul mod în care pot ajunge la robinet ca lumea.

— Să nu pui greutate pe piciorul ăla, aşa au spus. Cel

puţin şase săptămâni.

— Nu pun nicio greutate pe el, bine?

Îşi uscă mâinile pe teancul de şerveţele de hârtie, ca şi cum de-aia le avea la ea, ceea ce se potrivi chiar bine. Încercă să nu pună presiune pe mâna lovită, dar era destul de sensibilă şi orice atingere se simţea ca o lovitură de ciocan. Se chinui să nu scâncească. Trebuia ca totul să pară cât mai normal cu putinţă, fiecare mişcare. Aruncă bila din şerveţele de hârtie la coş. Punct! apoi se lăsă în scaun. Voia ca totul să pară natural şi lipsit de durere în acelaşi timp; ca şi cum asta făcea tot timpul, doar că nu ştia tati. Dar nu se putea sprijini decât în mâna stângă, aşa că era destul de greu, iar braţul îi tremura vizibil de încordare.

Tati nu avusese nicio reacţie până atunci, dorind să-i lase un moment de demnitate, dar ea nu reuşi să termine fără să scoată un mic scâncet de efort, la care tati se grăbi spre ea şi-o ajută să se aşeze înapoi în scaun.

— Mersi, spuse ea, destul de enervată că-şi arătase slăbiciunea.

— Nu vreau să mai ieşi din scaunul ăla, bine?

— Bine. O să dorm în el, da?

— Gura mică, maimuţo. Mami o să mă omoare dac-o să afle că te-am lăsat să faci asta.

Începu s-o împingă spre uşă. Hayleigh reuşi să-şi ţină mâna dreaptă ascunsă sub halatul de spital.

Trebuia să aştepte până mai târziu, până adormea tati. Putea să facă asta. Putea să stea toată noaptea la pândă, dacă trebuia.

Patruzeci şi unu

Grenville încerca să nu se gândească la disconfortul şi la micile umilinţe cărora le fusese deja supus în timpul călătoriei către Ferma de sănătate. Încerca să se concentreze, în schimb, pe viitorul luminos care-l aştepta.

Un viitor în care ar fi fost din nou slab. Cumpărător de Confecţii. Îşi va putea atinge vârfurile picioarelor. Îşi va putea admira penisul. Va putea să urce fără efort câte două trepte, sau poate chiar câte trei odată. Va putea că arunce orice haină în culori cât de puţin fosforescente din şifonier. Va putea să se ridice de pe scaun fără să ofteze involuntar. Va putea să se *aşeze* pe scaun fără să ofteze involuntar. Va putea să facă baie fără să se teamă că o să rămână captiv în cadă zile întregi, ca o balenă pe Tamisa. Va putea să facă sex fără să se teamă că o să-şi zdrobească partenera. Va putea să-şi lege şireturile fără să se teamă că o să leşine. Va putea să se întoarcă brusc şi să se uite peste umăr, fără f rica unor zeci de săgeţi de durere care să-i înţepe organele interne, ca şi cum ar fi fost sub asaltul arcaşilor englezi la Agincourt.

Bineînţeles, vor trece luni de zile, multe luni, înainte să se întâmple toate astea. Va avea parte de abstinenţă, de disciplină şi de muncă grea. De asemenea, se părea că va avea parte de stupiditate, ignoranţă şi incompetenţă pe drumul acesta. Dar merita.

lansarea avusese toate caracteristicile unui dezastru văzut cu încetinitorul. Mai întâi, celebrităţile momentului fuseseră culese de la diversele lor reşedinţe londoneze în microbuze de transport, spre a fi duse la o sesiune foto dintr-o clădire a guvernului din Whitehall, lucru care nu făcea decât să adauge un număr imens de ore călătoriei. Grenville s-ar fi descurcat singur cu mare plăcere şi i-ar fi luat cam o optime din timp, dar organizatorii nu voiau să rişte să lipsească cineva şi nu voiau să arunce banii pe câte un taxi pentru flecare, aşa că asta era. Iar el, bineînţeles, fusese cules primul.

Şi, bineînţeles, microbuzul era prea mic. Ar fi fost foarte bun să transporte nişte slăbănogi, cumpărători de confecţii de dimensiuni normale, dar scaunele erau absolut imposibile pentru o mână de celebrităţi înspăimântător de

supraponderale. Centurile nu puteau fi prinse. Coatele se înfundau dureros în nişte abdomene umflate. Cu cât culegeau mai mulţi oameni, cu atât temperatura din interiorul vehiculului se ridica la un nivel alarmant, aşa că toţi erau transpiraţi şi morocănoşi, într-o stare de spirit deloc potrivită pentru a face poze pentru public. Grenville îşi purta uniforma de bucătar, conform cerinţelor, şi deja simţea cum i se formează nişte pete întunecate la subsuori şi, probabil, şi pe spate. Oribil.

Şi, evident, când ajunseră să fie în efectiv complet la bord, microbuzul se strică. Depăşeau cu mult sarcina maximă admisă. Mai întâi se auzi un huruit metalic oribil, iar toba se frecă de carosabil, dar idiotul de şofer nici măcar nu se gândi să oprească şi să dea jos unul sau doi pasageri pe care să-i ia un microbuz de rezervă sau aşa ceva. Nu, normal că nu. Continuă să meargă, scoţând scântei sub maşină, în ciuda protestelor pasagerilor şi a claxoanelor în masă din traficul londonez, până când suspensia din spate se desprinse complet şi irevocabil, lăsându-i baltă chiar la Hyde Park Corner, intersecţia rutieră cea mai aglomerată, cea mai agresivă şi cea mai periculoasă din întregul Occident.

De-abia atunci se gândi dobitocul lipsit de creier să sune după microbuzul de rezervă. Şi, normal, rezerva sosi în ceva mai mult de-o oră, timp în care toată lumea rămase blocată în microbuzul stricat, deoarece dacă ar fi ieşit ar fi însemnat să curteze moartea în trafic. Şi, evident, microbuzul de rezervă era la fel cu primul, iar Creier-Lipsă încercă să-i înghesuie în el, ca şi cum, dintr-odată, în microbuzul nou ar fi putut ni prin minune să încapă toţi. Dar Grenvillle şi încă doi se răzvrătiră la un moment dat şi, în mijlocul protestelor şi a lor felul de ameninţări, opriră un taxi de lux şi se descurcară pe cont propriu până la destinaţie.

Sesiunea foto fusese planificată să aibă loc pe

acoperişul clădirii, la o distanţă de patruzeci şi opt de etaje deasupra solului, iar lifturile se dovediseră extrem de mici. Cu un simplu calcul al greutăţii maxime admise, Grenville ajunsese la conc lu’/ia că şi dacă urcau câte două celebrităţi în acelaşi timp în lilt, exista riscul de-a se depăşi sarcina maximă, aşa că sugerase să meargă pe rând sus, dar fata de la PR era deja în întârziere cu programul, iar plăcuţa de siguranţă din lift semnala că palm persoane în lift ar reprezenta o sarcină acceptabilă, aşa că fala făcuse un compromis pentru trei. Cârcotind şi cu un anumit grad de trepidaţii, Grenville luase prima tură, împreună cu un fost prezentator la o emisiune TV de dimineaţă şi cu un concurent necâştigător la *Big Brother*, care nu erau chiar atât de graşi ca restul celebrităţilor. Fusese o călătorie înghesuită şi claustrofobică, în care liftul oftase şi scosese Îmi una sunete îngrijorătoare, dar ajunseseră sus în siguranţă, urcând ultimele două rânduri de scări spre terasă fără prea umile dureri şi fără să se plângă, dar cu răsuflarea tăiată.

O cupanţii celui de-al doilea lift nu fuseseră la fel de norocoşi, iar Grenville şi ceilalţi doi fuseseră lăsaţi să tremure pe acoperiş, împreună cu alte douăzeci de celebrităţi supraponderale ale căror călătorii cu microbuzul nu se dovediseră la fel de dezastruoase, timp de încă patruzeci de minute, pe durata operaţiunii de salvare. Liftul respectiv fusese închis, Iar restul celebrităţilor fuseseră obligate să folosească liftul rămas, câte o persoană pe rând, iar întreaga operaţiune durase încă o oră.

1) după ce ajunseseră cu toţii sus, iar fotograful reuşise în sfârşit să obţină o poză în care să zâmbească toţi, chiar dacă fără convingere, pe fundalul spectaculos al orizontului londonez, responsabilul cu protecţia muncii din clădire stricase toată bucuria, deoarece fuseseră încălcate cel puţin o sută treizeci şi şapte de reglementări de

protecţia muncii, inclusiv prin aceea că oamenii nu purtau căşti, salopete şi hamuri de siguranţă, ceea ce ar fi dat cam rău într-o fotografie publicitară. Grenville nu înţelegea de ce trebuiau să poarte căşti de protecţie sub cerul liber. Oare ce-ar fi putut să le cadă în cap acolo? Planeta Mercur? Bucăţi din fosta staţie spaţială rusească? Cu siguranţă, nimic de care o cască de protecţie să te apere convingător. Se părea însă că, luaţi împreună, reprezentau o sarcină prea mare pentru acoperiş, lucru greu de crezut din moment ce se afla şi o pistă de aterizare pentru elicoptere chiar lângă ei.

Prin urmare, fuseseră mutaţi din nou şi li se făcuseră poze într-un birou, înghesuiţi unul în altul ca să se vadă o bucăţică de cer pe o fereastră din spatele lor, dar, la drept vorbind, poza ar fi putut fi făcută oriunde. Din cauza spaţiului mic, fotograful fusese nevoit să utilizeze un obiectiv tip *fisheye*, ceea ce-i făcea pe toţi să arate şi mai graşi decât erau, în special la margine, unde se afla Grenville. Ar fi putut să parieze că explicaţia pozei din ziare avea să fie „Niciodată atât de puţini n-au cântărit atât de mult” şi ar fi câştigat ceva bani.

Prin urmare, după atât de mult zgomot pentru nimic, fuseseră trimişi înapoi la parter, unul câte unul, în singurul lift rămas, cu excepţia câtorva suflete curajoase, inclusiv Grenville, care deciseseră să coboare pe scara de urgenţă.

Afară îi aştepta un mic grup de microbuze pregătite să-i ducă pe toţi la Norfolk, vehiculele fiind la fel cu cel care se stricase ca o machetă Airfix pe drumul spre şedinţa foto.

Dar toată încurcătura fusese descurcată, fuseseră aduse microbuze suplimentare, iar acum erau în drum spre Norfolk, în condiţii ceva mai confortabile, cu aerul condiţionat la maximum, şi exista şansa ca lucrurile să meargă mai bine, fără alte piedici.

Pentru că, până acum, una peste alta, întreaga

poveste părea că încearcă să facă în aşa fel încât, prin comparaţie, inaugurarea zgârie-norului din *Infernul din zgârie-nori* să pară un succes jos pălăria, zgomotos şi marcant.

patruzeci şi doi

Se trezi de durere. Piciorul îi pulsa, ca de obicei, dar acum o durea şi mâna dreaptă, şi-i trebuiră câteva secunde să-şi aducă aminte de ce. Se uită la ceasul de lângă pat. Cinci şi zece dimineaţa. În mod normal, ar fi apăsat pe buton să cheme o asistentă care să-i administreze analgezicele, dar nu şi în dimineaţa asta. Avea alte planuri.

Taţi sforăia zgomotos pe canapea. Încercase să stea trează, doar – doar o adormi el primul cu o seară înainte, dar nu reuşise. Citea lista de instrucţiuni lăsată de mami ca şi cum ar fi tocit pentru admitere. Probabil c-o învăţase pe dinafară, ceea ce n-ar fi fost bine. Asta putea să însemne că toate libertăţile pe care le câştigase ieri erau pierdute. Reuşise să stea trează până când terminase el de citit, dar după aceea pusese al doilea DVD la laptop şi începuse să se uite la el cu căştile pe urechi. Era extraordinar de greu să încerci să stai treaz prefăcându-te că dormi, iar Hayleigh probabil că se dăduse bătută până la urmă.

Dar durerea, noul ei prieten, îi dăduse un ghiont. Ai putea crede că cinci şi zece dimineaţa era foarte devreme, dar nu şi la spital. În mai puţin de patruzeci de minute urma să înceapă ziua. Hayleigh habar n-avea de ce erau zilele organizate în felul acesta ridicol în spitale. Probabil că exista cineva care credea că era mult mai sănătos să iei micul dejun la şase şi să te culci la nouă. Poate că voiau să facă din spitalizare o experienţă atât de neplăcută, încât oamenii să fie dornici să elibereze paturile şi să se întoarcă acasă, unde puteau să ia micul dejun la o oră civilizată şi să fie încă treji seara, la fel ca majoritatea copiilor de zece ani.

Cu toate astea, avea o fereastră. Trebuia să coboare din pat şi să se urce în scaunul cu rotile fără să-l deranjeze pe tati. Nu era uşor.

Se uită din nou la el şi, în sfârşit, păru să aibă un pic de noroc. Se culcase cu căştile pe urechi.

Scaunul cu rotile era pe partea greşită a patului. Ar fi fost mai bine dacă s-ar fi aflat pe partea cu uşa, ca să nu fie nevoită să treacă pe lângă tati ca să iasă. Hayleigh se felicită pentru lipsa de gândire anticipativă. Îi trecu prin minte să încerce să-l ridice peste pat şi să-l lase jos pe partea cealaltă, dar abandonă rapid ideea. Era o monstruozitate greoaie, şi chiar dacă ar fi reuşit să-l ridice, dată fiind starea de slăbiciune în care se afla, procedura ar fi putut să cauzeze mai mult tărăboi decât ar fi reuşit să evite.

Simţi încă un junghi în picior şi apoi unul în mână, ca şi cum fiecare centru de durere ar fi provocat-o să-i acorde atenţie. Se uită la mâna dreaptă. Vânătaia avea o culoare violet aprins acum, spre negru, dar umflătura părea să se mai fi retras, încercă să flexeze mâna şi reuşi să strângă pumnul fără să simtă prea multă durere. Probabil că nu păţise nimic la mână. Ştia că avea o problemă cu sângele, ceva legat de nişte plachete, şi probabil că asta era cauza culorii ciudate. Probabil că se lovise când dăduse primul pumn în oglindă şi nu-şi dăduse seama din cauza medicamentelor, altfel n-ar fi reuşit niciodată să tragă a doua lovitură. Vezi? Durerea are uneori valoare. Te opreşte să faci lucruri stupide. Până şi ceva atât de urât ca durerea are părţile ei bune.

Împinse căruciorul din drum şi se apropie de marginea patului, cronometrându-şi mişcările pentru a se sincroniza cu sforăitul. Când ajunse la margine, puse piciorul bun pe o latură a scaunului cu rotile.

Toate bune, deocamdată. Din păcate, nu avea un plan pentru ce urma să facă mai departe. Trebuia să se urce în

scaunul cu rotile, evident, dar nu putea să-şi lase piciorul bolnav să cadă pur şi simplu din pat. Pentru început, s-ar lovi de podea cu un zgomot atât de puternic, încât ar trezi orice monstru sforăitor cu căştile pe urechi. În plus, ar însemna s-o doară ca naiba.

Reuşi să se prindă de braţele scaunului cu rotile pe la spate şi, cu mişcări mici, sacadate, reuşi să-şi pună fundul pe scaun, cu o bună parte a piciorului rămânându-i pe pat. Din această poziţie, putea să ridice ghipsul cu ambele mâini şi să-l aşeze uşor pe suportul de picioare al scaunului cu rotile.

Când termină, era leoarcă.

Se uită din nou la ceas. Cinci douăzeci şi trei. Nu era bine. Infirmierele din tura de dimineaţă urmau să-şi fiarbă în curând demonicul ceai.

Totuşi, nu putea să se grăbească. Era, probabil, ultima ei şansă înainte să reintre în tură *la vache*. Trecu pe lângă tati cât putu de încet, dar chiar când era aproape să treacă de el, acesta se înecă, tuşi şi chiar deschise ochii şi se uită la ea o secundă. Hayleigh îşi dădu seama cu stupoare că reuşise să-l calce cu încetinitorul pe unul dintre picioare, care atârna de pe canapea. Genial. Incredibil, însă, el nu păru să se trezească de tot, ci doar înghiţi şi fornăi, apoi se întoarse pe cealaltă parte.

Hayleigh aşteptă, îngheţată, neîndrăznind să respire pentru un timp care i se păru de două ori mai lung decât o oră de matematică, iar asta, în termeni relativi, era mai mult decât întregul mezozoic. Când se convinse la final că tati încă dormea, continuă.

Avea nevoie de obiectul bont şi greu. În timp ce se prefăcea că doarme cu o seară înainte, reuşise să decidă ce urma să folosească. Ca toate ideile geniale, fusese tot timpul în faţa ei. În colţul camerei, proptite în spatele dulapului, erau o pereche de cârje încă nefolosite. Stătuseră acolo atât de mult timp, încât acum treceau cu

uşurinţă neobservate. Era lucrul cel mai natural din lume să le ia la baie cu ea. Nu şi-ar pune nimeni întrebări. Exista chiar şi o clemă pe scaunul cu rotile în care le putea prinde.

Tot în timp ce stătea în pat, avusese timp şi să compună biletul de adio. Formulase mai multe versiuni, majoritatea pur şi simplu jenante. Nu era indicat ca ultimele tale cuvinte pe lumea asta să te facă să roşeşti pe lumea cealaltă. Rămăsese la o variantă scurtă şi uşor melancolică. Îşi îndeplinea obiectivul şi nici n-o făcea să pară prostuţă. Dar, uitându-se la ceas, constată că biletul era, probabil, un lux pe care nu prea şi-l permitea. Totuşi, luă caietul de exerciţii şi stiloul.

Era cinci şi douăzeci şi şapte când ieşi în tăcere din cameră, cu cârjele prinse la locul prevăzut special pentru asta. Se vedea o lumină aprinsă în dreapta ei, pe coridor, după telefonul cu fise. Probabil că asistenta de noapte era acolo, lucrând la careurile ei de sudoku. Fusese trează toată noaptea, iar Hayleigh se îndoia că avea chef de patrulare, dar biroul ei era periculos de aproape de baie.

Hayleigh trecu pe lângă uşi, ajunse lângă biroul asistentei şi aruncă rapid o privire. Gol! Asta ar putea să fie de bine, dar ar putea la fel de bine să fie şi de rău. Sincer, i-ar fi plăcut să ştie unde era drăguţa de asistentă, ca să nu aibă vreo surpriză neplăcută. Cel puţin nu era aici, ca să audă *garantat* oglinda spartă.

Hayleigh se îndreptă spre baie şi fu gata să intre pe uşă cu spatele, când auzi apa la toaletă. Ei, iată unde era drăguţa de asistentă.

Hayleigh se uită frenetic înjur după o ascunzătoare. Exista o şansă ca asistenta de noapte să nu-şi dea seama că Hayleigh n-ar fi trebuit să iasă singură din cameră, dar dacă îşi dădea – căci, dată fiind diligenţa nebunească a dragii de mami, toată lumea din spital primise, probabil, lista de zece pagini cu programul lui Hayleigh –, asta putea

să însemne sfârşitul măreţului ei plan.

Nu avea prea multe şanse să se ascundă pe hol, iar următoarea cotitură era prea departe, aşa că Hayleigh nu avea nicio opţiune în afară de retragere. O luă spre biroul asistentei, în speranţa că ar putea găsi o ascunzătoare în apropiere, ca să aştepte până când asistenta se ducea undeva să-şi facă o cafea, dacă făcea vreodată asta, dar era prea târziu. Auzi uşa de la baie deschizându-se şi ţăcănitul acelor papuci ortopedici oribili pe care erau obligate să-i poarte asistentele, iar tot planul ei era acum dus definitiv pe apa Sâmbetei.

Dar nu. Ţăcănitul papucilor se *îndepărta*, poc-poc pe hol, spre bucătărie. Chiar acum era momentul când asistenta îşi făcea cafeaua. Asta îi dădea lui Hayleigh cel puţin cinci minute în care să facă treaba, timp în care era aproape sigură că nu avea să fie auzită şi nici întreruptă.

Aşteptă până la ultimul ţăcănit, apoi se îndreptă emoţionată spre baie, în care intră cu spatele.

Inima îi bătea ca la una dintre prostiile alea de piese electro dance pe care le asculta Jonny. Era chiar entuziasmată.

Dar trebuia să le ia pe rând. Se duse direct la cabina de baie şi dădu drumul la apă în cadă. Asta, din nou, putea să se dovedească un lux pe care nu şi-l permitea, dar nu strica să aibă şi opţiunea asta la îndemână, nu?

Se duse la oglindă şi verifică rapid dacă mai era fisurată. Ar fi fost ghinionul lui Hayleigh dacă vreo femeie de serviciu cu ochi de vultur ar fi identificat fisura şi ar fi schimbat oglinda peste noapte. Asta n-ar fi fost decât ceva foarte, foarte tipic pentru Hayleigh. Dar nu. Fisura era tot acolo. Ha, ha. Oglinda cedase.

Dar oare ar lovi-o mai bine dacă stătea în picioare? Probabil că nu. Probabil că putea să-şi facă treaba la fel de bine din scaunul cu rotile. În plus, ar fi mai rapid şi ar implica mai puţină durere.

Desfăcu una dintre cârje şi-i testă greutatea în mână. Era surprinzător de uşoară, spre dezamăgirea ei. Probabil că era din aluminiu. Totuşi, trebuia să fie suficient ca să-şi facă treaba. Partea de sus, pe care îţi sprijineai braţul, avea o formă de cerc incomplet, dintr-un plastic fragil. Mai jos exista o priză acoperită de piele sau, mai degrabă, cunoscând Ministerul Sănătăţii, de vreun înlocuitor ieftin. Celălalt capăt avea un căpăcel din cauciuc. Care capăt era cel mai potrivit? Capătul cu mânerul era, probabil, mai greu, dar, paradoxal, şi mai moale.

Hayleigh conştientiză dintr-odată ticăitul ceasului de perete. Cinci şi patruzeci şi două de minute. De ce naiba pierdea atâta vreme? Exista oare o parte din ea care o făcea cu bună ştiinţă să fie indecisă, încercând s-o convingă să nu producă inevitabilul?

Ţinând cârja de vârf, se aşeză în poziţia optimă şi lovi.

Cârja alunecă pe oglindă. Lovi din nou, mult mai tare de această dată, în jos, nu în lateral, fără să-şi mai pună problema zgomotului.

Cârja sări din oglindă şi ateriză în uşa cabinei din spatele ei.

Hayleigh oftă de frustrare şi se repezi s-o recupereze. Din ce naiba erau făcute oglinzile din locul ăsta? Din oţel Tungsten? Oglinda din hol pe care o nimicise acasă se spărsese la prima lovitură şi fusese distrusă complet după patru sau cinci. Oglinda asta nenorocită probabil că ar rezista şi la impactul cu un tren de mare viteză. Se aplecă în lateral şi ridică de jos cârja neascultătoare. În clipa aceea, înţelese că poate nu pierduse timpul: ar fi putut să scoată cea de-a doua cârjă. Oare chiar încerca deliberat să se saboteze singură? Bun, orice parte din subconştientul ei ar fi fost responsabilă pentru acest nonsens ar face bine să se astâmpere. Treaba urma să fie făcută, şi asta era tot ce avea Hayleigh de spus.

Se duse înapoi la oglindă şi fu surprinsă să observe că acum era plină de crăpături subţiri ca firul de păr. Nu mai avu nevoie decât de câteva împunsături cu vârful cârjei şi o bucată mare de oglindă căzu în chiuvetă cu un clinchet, iar apoi pe podea, cu minimum de zgomot posibil. Ca râsul unei zâne, fără glumă.

Hayleigh îşi înfăşură câteva şerveţele de hârtie în jurul mâinii şi scormoni în chiuvetă după un ciob adecvat – nu voia să se taie accidental înainte să se taie deliberat, nu-i aşa?

Găsi un fragment care arăta suficient de înspăimântător şi care urma să facă treaba onorabil. Avea o curbură fioroasă, ca pumnalul unui asasin arab. Încercă o tăietură de probă – mai mult o împunsătură, de fapt – pe partea cărnoasă a palmei stângi, chiar sub locul unde i se vindeca rana de la falsa menstruaţie, şi fu încântată să vadă ieşind o picătură de sânge fără să apese deloc. Ciobul era, fără îndoială, foarte bun.

Ţinându-l cu grijă în mâna dreaptă înfăşurată în şerveţele, se duse spre cabina de baie. Era cinci şi patruzeci şi şapte de minute.

Patruzeci şi trei

Viitorul suna bine. Viitorul suna Slank.

Jeremy era la o discuţie cu Anton Deleware, preşedintele întregii organizaţii, cel mai mare nume din industria conceptologică din partea occidentală a imperiului Saatchi, şi vorbea cu el nu ca angajat, ci ca partener.

Lucrarea la proiectul Fermelor de sănătate fusese un succes. Ea însemnase să lucreze efectiv douăzeci şi patru de ore pe zi timp de două săptămâni – un proiect de dimensiunea asta ar fi avut în mod normal un termen de şase luni, asta ca un minimum absolut, iar Jeremy fusese nevoit să presupună că oricine primise iniţial misiunea o dăduse cumva în bară, iar el fusese băgat pe fir să umple

golul în ultimul moment. Era o sarcină monumentală, dar bugetul fusese suficient de mare, iar Jeremy, suficient de bun.

Fusese primit cu atât de mult extaz la cabinetul PM-ului, încât asta reprezentase practic lovitura de graţie a lui Jeremy Slank. În acest moment, se pregăteau să se întâlnească personal cu marele om la lansarea primei Ferme de sănătate din ţară, la Norfolk. Nu călătoreau într-o limuzină sau într-un Rolls Royce: nu, nu în ceva atât de banal, ci într-un Hummer cu dotări de lux, cu siguranţă cel mai *cool* şi mai elegant mijloc de transport inventat vreodată de om. Jeremy însuşi arăta extrem de *cool şi* de elegant, într-un costum Armani nou-nouţ. Nu era unul dintre rahaturile de Emporio făcute pentru semenii lui, nu, mulţumesc. Încă nu era, tehnic vorbind, partener deplin la Conceptua, dar i se oferise poziţia, iar acum trebuia să-şi ia un contabil şi un avocat ca să descurce formalităţile legale. La drept vorbind, chiar fuseseră obligaţi să-i ofere poziţia asta. Din momentul în care avea să se răspândească zvonul despre munca lui la proiectul Fermelor de sănătate, companiile concurente aveau să-l vâneze ca pe pigmeii din (longo.

Şi da, se ducea, încă o dată, să se vadă cu prim-ministrul, care acum era practic prietenul lui de corespondenţă prin e-mail. Adevărat, nu primise decât un singur e-mail de la marele om până acum, dar, teoretic, din acest moment putea oricând să-i trimită un mesa) electronic.

Şi-ar fi dorit să-l sune pe Derrian pe mobil chiar acum, dar ar fi fost un gest total lipsit de stil. Se ştia că Deleware, Marele Om, nici măcar nu avea mobil şi se mai ştia că le considera nişte accesorii pentru slugi, aşa că Jeremy şi-l închisese pe al lui pe durata călătoriei.

Era cu siguranţă una dintre cele trei mari zile din viaţa lui de până acum. Mai mult, era a treia în tot atâtea

săptămâni. De fapt, nu mai lipsea decât un singur lucru din viaţa lui ca totul să fie cu adevărat perfect.

Femeia aia afurisită. Oricât ar fi încercat, nu se putea abţine să se gândească la ea. Pusese mâna pe telefon de nenumărate ori în ultimele zile şi-i selectase numărul din agendă, dar apăsase mereu pe butonul stop înainte să termine de format.

Îl sâcâia povestea aia cu Keith. Nu voia să sfârşească într-un *ménage à trois* penibil, în care să înceapă să iasă cu ei, să ia masa împreună şi alte alea, în care Keith s-ar uita suspicios la el tot timpul, şi pe bună dreptate, şi chiar dacă ar reuşi să se culce cu Jemma, ar slărşi prin a se simţi vinovat, terminat şi nefericit. Mai fusese în situaţia asta şi, sincer vorbind, nu prea se grăbea să se întoarcă. Drumul ăsta nu ducea nicăieri şi ar fi fost de o mie de ori mai bine dacă şi-ar fi scos-o complet din minte pe Jemma şi ar fi uitat de ea.

Atâta doar că nu putea.

Încercase să iasă cu vreo două dintre „rezervele" lui, dar sfârşise, greu de crezut, prin a mima dureri de cap în ambele ocazii, şi nici măcar gândul la perversiunile sexuale cu Susie nu-i mai trezea interesul.

Nu mai mânca aproape nimic. Mai rău, nici măcar nu putea să iniţieze vreo sesiune sănătoasă de lucru manual. Încercase de mai multe ori, dar îşi pierduse interesul la jumătate. Nici măcar o noapte în oraş cu prietenii, de obicei un bilet dus către ţara uitării şi a fericitei lipse de amintiri, nu dăduse rezultate. Indiferent câte halbe dădea peste cap, părea să nu se îmbete nici măcar puţin. Până la urmă, se scuzase şi în seara respectivă, când nici măcar nu prinsese curry-ul, în hohotele de râs ale prietenilor. Nu se mai auzise aşa ceva. Ce era în neregulă cu el? Oare era – Doamne fereşte! – *îndrăgostii9* Acest libertin, acest dezmăţat, această şopârlă de budoar, acest fiţos, această canalie? Cu siguranţă, nu.

Dar în ultima vreme se purtase ca un licean prins în mrejele unei sirene. O căutase şi pe Google, pentru numele lui Dumnezeu, şi chiar îi găsise blogul.

Evident, majoritatea textelor de pe blog erau teorii despre lipsurile epidemiologie! – iar Jeremy începuse să se îndoiască acum că fuseseră monitorizaţi la Ferma de sănătate; tot ce trebuia cineva să facă pentru a afla convingerile Jemmei era să-i citească blogul –, dar existau şi câteva chestii personale acolo. Îl menţionase şi pe el, indirect, în unul sau două texte. Găsise chestii legate de trecutul şi de familia ei, şi avea impresia generală că o cunoştea mai bine acum. Dar cu cât mai bine o cunoştea, cu atât era mai rău.

Blogul avea şi galerie foto, iar el petrecuse mai multă vreme uitându-se la poze decât ar fi fost sănătos. Era fotogenică. Văzuse o poză care-l şocase iniţial. Părea o poză cu ea în vacanţă, sărutându-se cu tatăl ei. Dar, evident, nu era taică-său, era nenorocitul de Keith. Era aproape chel şi avea fire albe în barbă, care apăreau şi în cele câteva fire de păr care-i rămăseseră şi pe care le ţinea pieptănate în stilul lui Taica Tuck. Lucru care însemna, evident, că nemernicul avea un surplus semnificativ de testosteron, or la asta Jeremy nici măcar nu se putea gândi. Lucrul bun era însă că avea mai puţin de trăit. Oricum, nu*suficien t* de puţin, după gustul lui Jeremy.

Numai că recent se întâmplaseră vreo două chestii care aveau nişte implicaţii interesante. Mai întâi, în ultimul text postat pe blog, Jemma menţionase că avea Probleme în Relaţie (majusculele îi aparţineau) şi-i tot dădea înainte despre cum erau toţi bărbaţii nişte porci, ceea ce, spera Jeremy, nu-l includea şi pe el.

Marele Om Deleware nu era un adept al sporovăielii, slavă Domnului – asta ar fi transformat călătoria într-o corvoadă oribilă. Îşi petrecu cea mai mare parte a timpului citind, cu nişte ochelari mici şi caraghioşi înfipţi pe vârful

nasului său elegant, şi dictând chestii asistentului personal. Ocazional, îi dădea câte un document sau câte un dosar lui Jeremy, ca să-l citească atent, iar din când în când îi cerea opinia despre o machetă sau despre un text, astfel încât călătoria decurse suficient de plăcut.

Ajunseră la Ferma de sănătate Norfolk la timp. Locul arăta acum mult mai bine decât când îl vizitase Jeremy pentru prima oară, cu aproape trei săptămâni în urmă, deci cineva trăsese din greu. La poartă exista un nivel destul de ridicat de securitate, inclusiv poliţişti în uniformă, înarmaţi cu nişte mitraliere cu aspect fioros. Jeremy îşi imagină că nu erau acolo ca să-i vâneze pe recruţii speriaţi care încercau să scape, ci mai degrabă pentru a-i asigura securitatea prim-ministrului.

Li se făcu rapid semn să intre şi fură îndrumaţi spre stadion, unde diverse echipe TV erau în stadii mai mult sau mai puţin avansate de instalare. Exista şi o terasă pentru VIP-uri, iar şoferul Hummerului îi lăsă acolo. În timp ce Jeremy dădea să iasă, Marele Om Deleware îl bătu pe umăr.

— Ţine, Jeremy, spuse el, oferindu-i o cutiuţă din argint cu ornamente, ca un fel de casetă de bÿuterii sau ca un obiect decorativ pentru cărţile de vizită. Distrează-te, tinere. Ai grijă, e pură.

— Mersi, Ajiton.

Jeremy vârî cutia în buzunar.

Deleware dădu imperceptibil din cap.

— Ţi-ai câştigat dreptul la ea.

Jeremy ieşi din Hummer. Spera că era doar o cutie de cărţi de vizită. Un obiect de colecţie, în semn de recunoştinţă pentru meritele lui. Era greu de crezut, nu-i aşa, că distinsul Anton Deleware, pilon al societăţii şi atât de aproape să fie numit cavaler al coroanei, i-ar fi pasat o cutie cu droguri, în văzul unor poliţişti înarmaţi. Cu

siguranţă, nu.

Nu avu prea mult timp să se gândească la asta. Fură introduşi într-un cort de două hostese excepţional de frumoase, care purtau nişte rochii negre fermecător de scurte, şi fură serviţi imediat cu şampanie.

patruzeci şi patru

Cada se umplea frumos. Hayleigh încercă apa cu mâna stângă. Era cam fierbinte, nu că ar fi contat prea mult, dacă te gândeai bine, dar dădu oricum drumul apei reci. Ar fi fost drăguţ să aibă un spumant de baie, dar nu era niciunul prin zonă, doar nişte săpun nasol de la Ministerul Sănătăţii, cu care puteai să te freci toată viaţa şi n-ar fi făcut niciodată clăbuc. Poate că era mai bine aşa. Bulele de săpun probabil că i-ar fi intrat în răni şi ar fi durut.

Baia era prevăzută cu rampă de acces pentru handicapaţi, dar fusese concepută pentru accesul asistat de un îngrijitor. Hayleigh puse pumnalul de asasin pe margine, lângă robinete, îşi desfăcu mănuşa din şerveţele, iar apoi se întoarse şi încuie uşa cabinei. Nu avea chef să fie întreruptă exact acum. Se vedea o gaură mare sub uşă, deşi nu prea-i înţelegea rostul. Totuşi, infirmierele nu s-ar fi târât pe burtă ca să bage capul, nu? Şi chiar dacă ar fi făcut asta, tot ce-ar fi văzut ar fi fost o fată care făcea baie liniştită. Nu, era relativ în siguranţă.

Prin urmare, biletul?

De ce nu?

Scoase caietul de exerciţii şi găsi o pagină goală, pe care nu fuseseră imprimate ecuaţii algebrice. E ultimul lucru pe care ţi-l doreşti să apară pe biletul tău de adio. Scoase stiloul, un Mont Blanc superb pe care-l primise de la tati când trecuse examenul de admitere. Ştia c-o minţise pe mami când îi spusese cât costase, pentru că Hayleigh se uitase pe internet şi era incredibil de scump. Începuse să se întrebe dacă nu cumva era un stilou de spion sau aşa

ceva, cu care puteai să vezi prin pereţi sau să trimiţi rachete minuscule ghidate după căldură, dar nu, era pur şi simplu un stilou. Scoase capacul şi-l înşurubă la capătul celălalt.

„Dragă mami şi taci”, scrise ea, după care adăugă „şijonny”. Nu avusese de gând să-l includă pe Spârcâilă, dar, dacă te gândeai bine, ar fi fost o dovadă de cruzime, iar ea se simţea chiar mărinimoasă acum. „Vă rog să nu fiţi trişti. E cel mai bine aşa pentru toţi. Sunt într-un loc mai bun acum”. Apoi se semnă cu semnătura autografă de celebritate pe care o exersase îndelung, „Hayleigh R. Griffin”. În clipa în care făcu asta, regretă. Nu era nevoie să semneze cu tot numele, nu? Ar fi putut oare să creadă că era o altă Hayleigh care plutea în baie ca Ofelia? Poate o Hayleigh T. Griffin? Acum asta era, ce scrisese, scrisese. N-avea timp să scrie o mie de versiuni diferite şi nici unde să ascundă ciornele ratate, aşa că ar fi sfârşit prin a părea prostuţă.

Rupse foaia din caiet cu grijă şi o puse pe scaun.

Se duse înapoi la cadă şi încercă din nou apa. Încă era cam caldă, dar era probabil mai bine aşa. Închise robinetele. Singurul sunet care se mai auzea era apa făcând valuri mici în cadă. Tot ce avea de făcut era să se urce în cadă şi să termine treaba.

Păi şi de ce n-o făcea?

Se uită la biletul de pe scaun. Se tot gândea la ultimul rând. Oare chiar urma să meargă într-un loc mai bun? Fu lovită dintr-odată de o tristeţe teribilă, chiar teribilă. Dar dacă nu era nimic acolo? Absolut nimic, nici chiar întuneric. Într-un fel, reuşise să-şi dea seama exact cum era nimicul şi era lucrul cel mai îngrozitor pe care-l simţise vreodată.

Petrecu Dumnezeu ştie cât timp încercând să se desprindă de sentimentul acela de gol. Când reuşi, în sfârşit, tremura. Era un interludiu ciudat. Oare câte

minute îi mâncase? Nu putea să vadă ceasul de perete din interiorul cabinei. Merita să rişte să tragă o fugă să vadă?

Nu. N-ar fi folosit la nimic, corect?

Se prinse de cele două mânere ale căzii cu ambele mâini şi se ridică din scaun. Cum să facă? Să bage mai întâi piciorul bolnav? Nu, n-ar fi mers – s-ar sprijini pe el la un moment dat, iar asta ieşea din discuţie. Piciorul bun primul? Nu. Ar însemna să se sprijine pe piciorul bolnav. Putea să reuşească dacă folosea cârjele, dar n-avea nici cea mai vagă idee cum se foloseau, şi toată treaba asta ar fi putut să se transforme într-un dezastru. Singura opţiune, se părea, era să se bage cu capul. Probabil că ar face zgomot, iar piciorul bolnav i s-ar lovi de cealaltă parte a căzii cu destul de multă forţă, dar n-avea cum să evite asta. Ar putea să se lovească destul de rău, dar oricum nu mai avea nevoie de el, nu? La naiba! O durea deja, numai când se gândea. Îşi dorea să fi avut cum să pună mâna pe analgezice. Toată procedura ar fi fost infinit mai uşor de suportat. Se pregăti şi se aşeză în poziţie, trase aer în piept şi aşteptă. Ura să se bage cu capul în apă, dar n-avea cum altfel. Speră să nu-şi spargă capul de cadă…

Dar stai puţin.

Se aşeză înapoi în scaun şi expiră. Ar putea să existe o modalitate mai bună de-a face asta. Dacă putea cumva să i se garanteze că leşina şi se îneca în timp ce era inconştientă, nu mai era nevoită să treacă prin tărăşenia aia hidoasă şi violentă cu tăiatul venelor. Dacă se concentra să aterizeze cu toată greutatea direct în cap…

Nu. Asta era o prostie – să schimbi planurile la jumătatea drumului. Întotdeauna era o greşeală. Nu făcea decât să amâne inevitabilul. Avea un plan şi trebuia să-l respecte. Serios, toată treaba asta cu cada nu făcea decât să-i stea în drum.

Se lăsă înapoi în scaunul cu rotile şi reîncepu să-şi înfăşoare şerveţelele în jurul mâinii. Putea să facă treaba şi

apoi să-şi lase doar mâinile să atârne în cadă, în timp ce i se scurgea viaţa din ele. Super.

Îşi prinse încet şerveţelele în jurul mâinii drepte, aproape ritualic. Era ultima ei acţiune pe planeta Pământ şi avea de gând s-o ducă la îndeplinire cu cât mai multă demnitate posibil. Luă pumnalul de asasin, ca o preoteasă gata să împlinească un sacrificiu, şi îşi întoarse mâna stângă, ca să-şi vadă venele la încheietură. Plănuise să se taie la ambele încheieturi, ca să moară de două ori mai repede, bineînţeles, dar acum, gândindu-se mai bine, parcă era mai greu. Mai putea oare să-şi folosească mâna stângă după ce-o tăia? Dacă atingea nişte terminaţii nervoase şi nu mai era bună de nimic? În plus, dacă făcea asta cum trebuia, sângele ar fi ţâşnit şuvoaie. Şi nu prea putea să-şi taie venele la încheietura mâinii drepte cu mâna dreaptă, nu? Poate că reuşea să ţină pumnalul în gură. Gata, acum, la treabă.

Ciobul malefic îi plutea peste încheietură. Prinse cu coada ochiului o imagine a propriei urâţenii reflectată în el. Avea limba scoasă în colţul gurii. Nu trebuia să mai ezite. Ridică puţin pumnalul, dar nu reuşi să-l împingă în jos. Încercă să-l conjure pe Owen Wilson în costumul lui texan caraghios, dar acesta refuză să apară. Pur şi simplu nu voia să stea pe colţul căzii şi să spună *Do it*! cu vocea aia stupidă. Bine, atunci, mulţumesc foarte deloc, Owen, trebuia să se descurce singură.

Ridică din nou pumnalul. Îi tremurau ambele mâini. Acum chiar trebuia să fie propriul ei erou. Trebuia să facă asta, actul de curaj.

Auzi uşa deschizându-se şi îngheţă. Probabil că era doar o asistentă sau o infirmieră. Le lăsase să-şi facă treaba şi…

Cineva o striga.

Era tati.

Nu părea îngrijorat sau supărat. O striga normal, ca

şi cum ar fi vrut să vadă dacă era la baie. Tot ce trebuia să facă era să stea nemişcată şi să-şi ţină respiraţia un pic.

— Hayleigh! strigă el din nou. Eşti aici?

Auzi paşii şi zgomotul uşilor de la cabinele de toaletă pe care le verifica. Apoi se deschise din nou uşa. Plecase? Ce era asta? Nu, intrase altcineva. Se auzeau alţi paşi: mai uşori, mai rapizi.

— E-aici?

Era vocea lui Jonny. La dracu'. Asta însemna că se întorsese şi Regina Scorpion. Da, normal că trebuia să ajungă înainte de şase. Normal că se trezise înaintea cocoşilor, dornică să se întoarcă la treabă, cu instrumentele de tortură şlefuite şi lucioase, după o noapte de odihnă. Dar încă nu se terminase totul. Tot ce avea de făcut Hayleigh era să-şi păstreze calmul şi să nu se mişte până nu renunţau şi plecau, ceea ce, fiind vorba de bărbaţi, aveau să facă repede.

— La dracu'!

Era tati.

— Ce dracu' s-a întâmplat cu oglinda asta? Hayleigh?

Nemişcată. Stai nemişcată.

— Hayleigh? Haide, Jonny. Mai e o toaletă la celălalt capăt al holului.

Ha! încă două-trei secunde de nemişcare…

Dar auzi paşii lui Jonny alergând spre cabina de baie, alunecând şi strecurându-se în despărţi tura cu cabina. Se uită spre uşă şi-l văzu pe Jonny cu capul băgat pe sub ea, privind-o.

— Eşti complet dusă, spuse el.

patruzeci şi cinci

Cortul VIP i se păru lui Jeremy extrem de VIP. Erau prezente câteva celebrităţi care cu siguranţă că figurau pe listă A, iar Jeremy se simţea tare bine să se amestece cu mai marii şi mai bunii naţiunii.

La un moment dat, se crea rumoare pe terasă, iar Jeremy se întoarse şi-l văzu pe prim-ministru, împreună cu anturajul său, plimbându-se prin cameră, făcând cunoştinţă şi salutându-se cu staruri rock şi cu actori celebri, ca şi cum ar fi fost vechi prieteni. Se mişca rapid, dar politicos, cu un zâmbet care nu-i părăsea faţa nicio secundă, şi, aproape imediat, îi întinse lui Jeremy mâna şi-i zâmbi. Jeremy nu se îndoi nicio secundă că marele om habar n-avea cine era, dar apoi, spre surprinderea lui, PM-ul se întoarse şi-l prezentă soţiei, după care petrecu destul de mult timp explicând cât de magnific şi de talentat se dovedise a fi Jeremy şi cum salvase cu o singură mână întreaga operaţiune de la un dezastru iminent. Jeremy, bineînţeles, emise protestele aşteptate, dar în sinea sa era atât de emoţionat, încât dădea impresia că avea să i se facă rău pe loc.

Dar lucrurile nu se sfârşiră aici, nicidecum. Prim-ministrul îl bătu apoi pe umăr şi-i spuse:

— Haide, Jeremy. Să ne jucăm rolul.

Făcu un semn către bodyguarzii de la serviciile Secrete cum că Jeremy era OK, după care se regăsi printre cei puţini care reprezentau garda prim-ministerială.

Să *ne* jucăm rolul. Sublim.

Intrară pe stadion şi urcară scările spre podiumul unde urmau să se ţină discursurile. Jeremy se descoperi stând chiar lângă prim-ministru. Soţia în dreapta şi Jeremy în stânga. De necrezut. Jeremy se uită în jur. Prezenţa presei era destul de masivă. Chiar foarte masivă, dar-ar dracii. Făcuse, într-adevăr, o treabă de prima mână.

Avu loc o scurtă pauză înainte ca PM-ul să urce mica treaptă spre podium. Jeremy observă că marele om se uita cu oarecare amuzament la masa de supraponderali prezentă pe stadion. Fredona încet „Dum, dum, dum, dum…”. Jeremy recunoscu melodia, dar pentru o secundă nu-şi dădu seama ce era. După care se prinse. Prim-

ministrul fredona o melodie din *Dumbo*. Melodia se numea *Pink Clephants on Parade*[21].

Apoi PM-ul păşi pe podium, în aplauzele publicului. Jeremy auzi ecoul aplauzelor în sistemul audio al stadionului. Erau cumva aplauzele spectatorilor dublate de aplauze înregistrate? Dacă nu fuseseră dotaţi toţi spectatorii cu microfoane personale, ce altă explicaţie exista? Văzu beculeţul roşu al camerelor TV în faţa lui şi monitorul de sub el.

Iar Jeremy Slank era în cadru.

Jeremy Slank era pe posturile naţionale de televiziune.

I se uscă gura, brusc şi inexplicabil, şi-i veni foarte greu să-şi păstreze zâmbetul. Încercă să se concentreze pe promptem! automat al camerei, ceea ce dădu rezultate, pentru că fu surprins şi încântat să descopere că discursul pe care-l scrisese personal fusese folosit aproape în întregime. Singura parte care părea modificată era ultimul rând. Jeremy scrisese ceva de genul că restul lumii îşi va dori în curând să fie „la fel de in formă ca un britanic". Avea impresia că modificarea operată era net inferioară: era de fapt o insultă indirectă la adresa voluntarilor. Cu toate astea, oamenii care scriau discursurile PM-ului trebuiau să-şi merite într-un fel salariile.

După care totul luă sfârşit. PM-ul făcu din nou cu mâna, se auziră iarăşi aplauzele sporite digital, iar întreg anturajul se îndreptă spre o nouă şedinţă foto.

Jeremy îl urmă pe prim-ministru de-a lungul rândului de voluntari celebri, ca suita regală la o finală de cupă. Era o recoltă destul de slabă de celebrităţi, cu siguranţă. Abia-i recunoscu pe jumătate din ei, iar cei pe care-i recunoscu erau mai degrabă foste celebrităţi sau aspiranţi la glorie. Dar nu avuseseră suficient timp, iar celebrităţile

---

21 Elefanţi roz la paradă (n.tr.).

supraponderale erau, în mod ironic, cam greu de găsit. Jeremy dădu mâna cu fiecare dintre ei. Îl ştia pe Grenville Roberts – cineva îi dăduse cadou de Crăciun *Cook it, Change it, Digit*! pentru că Jeremy era recunoscut pentru lipsa lui totală de talent culinar, iar acum folosea reţeta de ouă fierte tot timpul. Vru să-i spună asta, dar Roberts avea o faţă periculos de morocănoasă, plus că de curând parcă fusese implicat într-un fel de atac de vandalism într-o parcare, nu? Jeremy decise că era mai bine să nu rişte.

Anturajul se mută din nou, îndreptându-se de data asta spre zona de decolare a elicopterului. PM-ul era acum implicat într-o discuţie cu unul dintre asistenţi, iar Jeremy crezu că momentul său în lumina reflectoarelor luase sfârşit, dar imediat asistentul se întoarse şi-i transmise că prim-ministrul dorea să aibă o scurtă discuţie cu el.

Jeremy se îndreptă spre el. Prim-ministrul semnă nişte hârtii din mers, iar apoi se întoarse spre el.

— Bună treabă, Jeremy. O treabă excepţională. Totul a mers foarte bine. Vii la petrecerea de lansare?

Fusese ideea lui Jeremy să împartă lansarea între Norfolk şi Londra. O mare parte din presă şi dintre celebrităţi erau prea leneşe să facă excursia în deşerturile îngheţate de după Watford Gap, unde trăiau dragonii, iar în felul acesta aveau două şanse de-a fi preluaţi în presă.

Jeremy dădu din cap.

— Absolut, domnule prim-ministru. Bineînţeles.

— Atunci vino cu noi, în elicopterul meu... ăăă... al guvernului. Am o propunere interesantă pentru tine.

Jeremy era mut de uimire.

— Aş fi onorat, domnule.

— Bun, dădu din cap prim-ministrul, după care se întoarse din nou spre asistent.

Când ajunseră la elicopter, Jeremy rămase la marginea grupului: îşi imagină că exista, probabil, o ordine

strictă de urcare şi nu voia să se înghesuie la bord peste rând şi să facă vreo gafă de protocol.

Când începu să urce scările, un agent din serviciile secrete îl opri.

— Îmi pare rău, domnule. Trebuie să vă percheziţionez. Sunt sigur că înţelegeţi.

Jeremy dădu din cap, coborî, îşi întinse braţele şi de-abia atunci îşi aduse aminte de cutia argintie pe care i-o dăduse Anton.

Acum era prea târziu să mai dea înapoi, să găsească vreo scuză şi să refuze călătoria cu elicopterul: agentul din serviciile secrete începuse deja să-l percheziţioneze.

Patruiöci Şi Şasie

Broşurile nu descriseseră Ferma de sănătate în toată splendoarea ei. Nici măcar pe-aproape. Imediat după ce microbuzul trecu de intrare, Grenville se uită după camerele de gazare. Poliţiştii înarmaţi de la porţi nu ajutau prea mult la ştergerea impresiei că intrau cel puţin într-o versiune modernă a lui Stalag Luft 4.

Nici dispoziţia celor din jur nu era prea bună. Merseseră ore în şir cu microbuzul sau pe jos, fuseseră blocaţi, salvaţi, încălziţi, răciţi, mânaţi, dar nimeni nu se gândise să le ofere vreo trataţie. Mai rău, se aflau în Norfolk.

Se iscaseră câteva certuri pe drum, ba chiar aproape o bătaie cu şoferul, când acesta refuzase solicitarea unui fost jucător de rugbi retras din activitate de-a opri la o benzinărie ca să ia apă. Dar şoferul avea un program, iar femeia deshidratată care fusese cândva prezentatoare de emisiuni TV pentru copii şi care aproape că intrase în comă trebuia să reziste pur şi simplu până ajungeau la destinaţie.

Fuseseră calmaţi cu toţii de promisiunea trataţiilor după sosirea la Fermă – o promisiune care se dovedi la fel

de goală ca un ou de ciocolată de Paşti. În schimb, fură conduşi direct către un stadion din centrul complexului, iar acolo se treziră mânaţi spre gazon.

Şi ce privelişte le fu dat să vadă ochilor, când ieşiră din tunelul sportivilor! Grăsani, grăsani peste tot. Un adevărat ocean de supraponderali inundase gazonul. Celebrităţile fură îndrumate spre partea din faţă a mulţimii, pentru o altă şedinţă foto. Greu de crezut, dar primiseră cu adevărat un tratament demn de VIP-uri şi scutiseră coada cine ştie cât de lungă la care stătuse plebea, masele înghesuite, cei care nu văzuseră lumina celebrităţii.

Tribunele stadionului erau, în mare parte goale. Jurnaliştii de toate rangurile erau înghesuiţi într-un capăt, iar camerele digitale clicăiau întruna, în încercarea de-a obţine cea mai amuzau t-um întoarse poză cu mulţimea de umflaţi. Grenville ar fi pariat pe casa lui că măcar un deştept de la un tabloid avea să pună pe poză un titlu de genul „Balonaşe, balonaşe”. Prin megafoane se anunţă sosirea prim-ministrului, care avu bunul-simţ să ţină un discurs scurt, mulţumindu-le tuturor pentru că se înrolaseră ca pionieri în această fantastică iniţiativă de revenire în formă a naţiunii, care avea să fie imitată în întreaga lume, dar care, bineînţeles, nu va putea fi niciodată egalată. Sfârşi cu speranţa că vor fi în scurt timp toţi „neobez ca un englez”, lucru pe care Grenville îl găsi puţin insultător, pentru că asta însemna că în prezent nu erau în forma necesară pentru a fi cetăţeni ai propriei lor naţiuni.

Masa de celebrităţi fu apoi scoasă din stadion pentru o nouă şedinţă foto, de data asta cu prim-ministrul în persoană. Acesta vorbi cu fiecare dintre ei, personal, deşi se uita în altă direcţie, ca să prindă camerele, iar pe faţă avea permanent un zâmbet forţat. Îi spuse lui Grenville că spera să aibă în scurtă vreme ocazia să facă încă o poză

împreună, poza de după, şi, fără să aştepte răspunsul, se mută rapid la o concurentă necâştigătoare a unui concurs de talente pop, care, aşa cum ştia toată lumea, pierduse finala doar pentru că era prea grasă. Făcuse bine că nu aşteptase răspunsul lui Grenville, totuşi. Era mai bine pentru amândoi.

Pe urmă gălăgia presei se mută în altă parte. Celebrităţile fură lăsate pe mâna unei tinere care părea făcută din plastic, cu un tricou sport pe care scria „Consultant de fitness al Fermei de sănătate”, şi care le spuse că acum aveau să meargă cu toţii la interviul iniţial, înaintea restului lumii, lucru garantat de statutul lor de superstaruri, adăugă ea cu inteligenţă. Grenville nu-şi dădea seama dacă făcea mişto de ei sau nu.

Presupuse că nu. Asta ar fi implicat un soi de inteligenţă nativă, lucru pe care păpuşa Barbie umblătoare nu reuşi să-l demonstreze în niciuna dintre nenumăratele ocazii ulterioare.

Superstarurile o urmară pe măsură ce tânăra se îndrepta, cam repede, după gustul tuturor, spre complexul sportiv. Spre oroarea lor colectivă, se vădi rapid că se aştepta de la ei să parcurgă pe jos întreaga distanţă. Care era măricică. Era deja patru după-amiaza şi niciunul dintre ei nu primise măcar un pahar cu apă de la micul dejun încoace. Stomacurile chiorăiau, glicemia scădea, iar nervii se întindeau periculos. O fostă prezentatoare a buletinului meteo plângea în hohote, iar ceilalţi erau gata-gata să înceapă şi ei.

Grenville merse în pas de jogging cât putu de repede ca s-o prindă pe nenorocita de femeie din urmă şi să-i explice cât de gravă era privarea cărora le fuseseră supuşi fără rost, dar tipa ţinea pasul, nedându-şi seama că majoritatea celor din grija ei rămăseseră destul de mult în urmă – vreo doi chiar renunţaseră şi se aşezaseră pe jos cu o disperare tăcută –, iar Gren nu reuşi s-o ajungă din urmă.

Încercă să strige la ea ca să-i capteze atenţia, dar avea răsuflarea tăiată, gura uscată, iar tipa nu părea să deţină nimic atât de sofisticat cum era atenţia.

În final, ajunseră la complexul sportiv. Plastoidul de femeie îi aştepta, afişând un zâmbet de reclamă cu stewardese şi certându-i că erau „mocăiţi”.

Grenville se abţinu. Cât de politicos putu, folosind cuvinte pe care le putea înţelege chiar şi o blondă de plastic, îi explică situaţia. Femeia fu surprinsă. Avusese impresia că luaseră cu toţii parte la bufetul din cortul VIP. Pierduseră prânzul, explică ea, dar cina se servea la ora şase, aşa că-i conduse la o ţâşnitoare care nu funcţiona.

Cina? La şase? Şase nu era oră de cină. Era o oră târzie de ceai. Oare acesta era regimul la care se înhămase Grenville? Oare toată lumea din tabără trebuia să deprindă obişnuinţele alimentare ale unui octogenar?

Barbie încercă să-i conducă sus pentru interviul iniţial, dar ţâşnitoarea stricată se dovedi a fi punctul ei slab, iar Grenville şi jucătorul de rugbi chiar fură nevoiţi s-o salveze din strânsoarea ucigaşă a braţului unei superţaţe de serial, care sărise la ea s-o sufoce.

După asta, îşi primiră apa, cel puţin, ba chiar şi vreo două platouri de crudităţi ofilite, salvate, fără îndoială, de la recepţia VIP, ai cărei participanţi avuseseră bunul-simţ să le ocolească.

Continuară apoi cu interviul iniţial. Grenville fu alocat managerului personal de fitness, care era la rândul ei o creatură făcută în întregime din plastic. Îndură, încă o dată, toate măsurătorile şi cântăririle obişnuite, precum şi strânsoarea tensiometrului. Dar existau şi alte evaluări, ceva mai riguroase. Grenville fu nevoit să dea o probă de sânge şi una de urină, ba chiar şi, foarte ciudat, o probă de ADN. Nu puteau să-ţi ia ADN-ul din sânge sau chiar din urină? I se măsură capacitatea pulmonară. I se făcu o electrocardiogramă. Fu pus să lucreze pe o varietate de

maşini, dintre care pe una, un fel de maşină cu trepte în formă de schiuri, care, dintr-un motiv sau altul, simula urcatul scărilor, dar cu spatele, nu putu să lucreze deloc. Asta fu interesant pentru femela-android, obligată să scrie ceva într-o căsuţă din formular, dar indiferent cât încercă ea să-l flateze, Grenville nu putu să facă nici măcar un pas. Fie că era mult prea greu pentru maşina aia, fie că muşchii necesari nu i se dezvoltaseră niciodată la picioare. Într-un târziu, în loc să prelungească tortura, fata conveni, cu o ridicolă lipsă de entuziasm, să completeze căsuţa cu un semn de întrebare, fără să fie prea fericită.

Gren vâsli, pedală, alergă, toate pe nişte simulatoare, în timp ce era în continuare îmbrăcat cu uniforma de bucătar. Asta şi nu altul era tratamentul de superstar VIP. La sfârşit, primi o foaie scoasă la imprimantă care conţinea noul său regim de exerciţii, un tabel alimentar personalizat şi noul şi luciosul card de credite de la Ferma de sănătate.

Într-un târziu, fu readus în rândurile veselei găşti de rataţi umflaţi, cu toţii fiind predaţi unui „consultant rezidenţial”, care fusese evident stors din acelaşi tub ca şi ceilalţi doi angajaţi ai Fermei de sănătate. Consultantul îi bifă pe toţi pe clipboard şi-i conduse la cazare.

Unde, bineînţeles, trebuia să se meargă pe jos. Şi, evident, ghidul lor o luă din loc ca şi cum ar fi auzit pistolul de start la Camptown şi ar fi fost o cursă pe viaţă şi pe moarte. Oare parodiile astea din plastic primiseră instrucţiuni să-şi conducă recruţii în marş forţat cu viteza luminii? Aveau cumva impresia că erau nişte copii de şapte ani care abia aşteptau să alerge în toate direcţiile? Fusese o zi lungă, grea, obositoare şi se auzeau murmure de revoltă, ba chiar ameninţări cu moartea. Din fericire pentru ghid, cazarea nu era foarte departe.

Şi imediat cum intră pe uşă, Grenville îşi dori să se fi aflat înapoi în celula de la secţia de poliţie din Homsey.

Ceea ce în broşură părea o sufragerie comună

rezonabil de confortabilă, chiar dacă modest mobilată, era, de fapt, mai mult un fel de cazarmă după un atac cu moniere. Era mai deprimant decât în cele mai negre vise. Două canapele micuţe, două mese spartane şi mai multe scaune, care arătau îngrozitor de incomode, toate aruncate prin cameră, şi asta era tot.

Grenville se apropie de ghid.

— Am fost cumva jefuiţi?

— Poftim?

— A trecut cumva un nenorocit pe aici şi ne-a furat mobila?

Ghidul se uită confuz la Grenville şi îşi consultă clipboardul.

— Nu, clătină el din cap. Nu, cred că asta e lista completă.

— Asta e lista *completă*, nu?

Ghidul îşi consultă din nou clipboardul.

— Da, domnule, este lista completă.

— Câte persoane trebuie să locuiască în hruba asta?

— Opt.

— Nu sunt decât şase scaune.

— Două dintre ele sunt canapele.

— Poate-or fi canapele pentru Kate Moss. Poţi să ţi-i imaginezi pe doi dintre noi înghesuiţi pe una dintre ele? încercăm cumva să intrăm în *Cartea recordurilor sau* ceva de genul ăsta? Fotoliul meu de-acasă e mai mare decât ambele canapele luate împreună.

Ghidul zâmbi inteligent.

— Păi, nu prea avem de gând să vă lăsăm să staţi mult jos. Nu e bine să vă transformaţi în nişte legume de canapea, nu-i aşa?

Jucătorul de rugbi ieşi din dormitor.

— Aţi văzut rahaturile alea de paturi? Nici pula nu-mi

încape într-unul de-ăsta!

Ghidul ridică mâinile şi făcu apel la calm. Orice plângeri sau probleme de care se loveau puteau fi soluţionate dimineaţă, după ce se finaliza procesul de iniţiere pentru toată lumea. Apoi citi lista de celebrităţi care fuseseră alocate în magherniţa în care se aflau.

— Scuze, îl abordă din nou Grenville pe ghid. Vreţi să spuneţi că ăsta e un dormitor mixt?

Ghidul îşi consultă din nou clipboardul.

— Da, aşa este. Toate sunt aşa.

Se auziră proteste de la recruţii de sex femeiesc. Grenville ridică mâna.

— Doamnelor, mă ocup eu de asta, cu calm şi politeţe.

Se întoarse spre ghid.

— Eşti cumva dus cu pluta, căcat cu ochi spălat pe creier ce eşti?

— Nu-i nevoie să folosim astfel de…

— Ba avem *toată* nevoia din lume. Prietene, te apuci chiar acum să ne repartizezi altfel în camere, în momentul ăsta, iar femeile stau într-un dormitor şi bărbaţii în altul.

— Mi-e teamă că n-o să pot face asta.

— Nu poţi face asta? Şi, mă rog, din ce motiv? Pentru că eşti prea prost? Pentru că o sarcină atât de complexă cum ar fi să tai două nume de pe clipboard şi să le înlocuieşti cu alte nume îţi depăşeşte atât de mult capacităţile, încât neuronul ăla rătăcit pe care-l ai riscă să explodeze de efort?

— Nu ştiu de ce v-aţi supărat aşa. Şi la *Big Brother e* la fel, nu? Nu vreţi să împărţiţi acelaşi dormitor cu nişte încântătoare doamne? îşi ridică el sprâncenele sugestiv. Ştiţi, sexul e unul dintre cele mai solicitante sporturi…

Nu apucă să-şi termine propoziţia, pentru că faţa lui Grenville ajunsese atât de aproape de a lui, încât aproape

că se sărutau.

— Ascultă-mă cu mare atenţie, maţ plin de căcat ce eşti, spuse Grenville încet, pentru că de răspunsul tău depinde dacă mai trăieşti sau nu. Nu suntem nişte animale la Zoo. Nu suntem ursuleţi panda. N-o să ne băgaţi în unităţi de împerechere pentru amuzamentul şi delectarea voastră. Deci, pentru ultima oară întreb: vrei să le permiţi acestor „încântătoare doamne” o mică porţie de demnitate şi să ne repartizezi altfel sau vrei să-ţi petreci următoarele trei zile căcându-te bucăţi nedigerate de clipboard?

Ghidul se uită din nou la clipboard.

— Cred că putem găsi o cale să aranjăm ceva, domnule.

— Şi eu cred.

Grenville se retrase. Jucătorul de rugbi îl bătu pe umăr. Gren se descurcase bine. Îşi controlase furia şi o folosise într-un scop nobil. Dr. Roth ar fi fost mândru de el.

Obrajii ghidului erau de un roşu aprins. Mâzgăli ceva pe clipboard şi anunţă noua listă de invitaţi, toţi bărbaţi.

— În regulă, restul veniţi cu mine. O să aveţi timp să vă împrospătaţi puţin şi să vă schimbaţi pentru cină.

Ghidul se îndreptă spre uşă, foarte dornic să scape mai repede de-acolo, dar Grenville îl chemă înapoi.

— Stai! în ce dracu’ putem să ne schimbăm?

— Poftim?

— Unde ne sunt bagajele?

Iar idiotul se uită din nou pe clipboard. Ce naiba scria pe el? Ghidul complet şi nelimitat pentru orice?

— Nu le-aţi adus cu dumneavoastră?

— Erau în microbuz.

— Aha.

— Bun, poţi să rogi pe cineva să ni le-aducă?

Ghidul aruncă o privire stresată spre uşă, ca şi cum

ar fi vrut să-şi evalueze şansele dacă ar fi fost nevoit să facă o săritură spre ea.

— Nu chiar, domnule. Microbuzele au plecat.

— Au plecat? Cum adică, au plecat?

— V-au lăsat aici şi… au plecat.

— Bun, dar cu siguranţă cineva a descărcat bagajele înainte, nu?

Ghidul se uită din nou la clipboard, apoi din nou la un Gren care scotea deja fum pe urechi, apoi din nou în jos, ca şi cum asta i-ar fi putut aduce alinare acum, când avea mai multă nevoie de ea. Poate că aşa şi era. Poate că avea Psalmul al douăzeci şi treilea sau *Desiderata* scrise pe clipboard.

— Daţi-mi voie să verific asta pentru dumneavoastră, domnule. E bine aşa? Să mă duc chiar acum să verific?

— O să fie bine dacă te-ntorci cu bagajele. Dacă nu te-ntorci cu ele, cu siguranţă că n-o să fie bine şi-o să te alerg ca pe-un câine ce eşti, o să te jupoi de viu şi o să te fac *pe tine* bagaj. E bine *aşa*?

Ghidul aprobă timid din cap.

— O să văd ce pot să fac, spuse el, şi ieşi repede din cameră.

Patruzeci şi Şapte

Jeremy se uită stresat înjur, încercând să-şi calculeze probabilităţile de-a scăpa nevătămat din situaţia asta, dar era ridicol. Chiar se gândea să încerce să fugă din calea unor asasini profesionişti înarmaţi? Chiar şi în cazul, puţin probabil, în care ar fi reuşit să evite un glonţ sau şapte gloanţe în cap, peste tot erau poliţişti înarmaţi şi echipe SWAT cu arme militare. Exista, oare, un loc mai nepotrivit pe lumea asta în care să ai droguri din clasa A la tine? Jeremy se îndoia. Oare ştiuse bătrânul Deleware? Oare ghicise că asta urma să se întâmple? Oare avusese informaţiile astea din timp? îi înscenase ceva lui Jeremy?

Cerbul cel bătrân, care distrugea progenitura cea mai promiţătoare din turmă înainte să crească prea mult ca să mai aibă cum să se lupte cu el? Asta ar fi avut o oarecare logică hidoasă.

Jeremy încerca să nu transpire, dar era imposibil. Glandele sudoripare aveau un fel de voinţă proprie. Mintea i se învârtea ca un titirez în încercarea de-a găsi posibile ieşiri din situaţie care să *nu* se soldeze cu arestul, umilirea şi condamnarea la închisoare. Poate că tipul din serviciile secrete nu găsea cutia. Puţin probabil: era un membru al gărzii de elită a liderului naţiunii. Era cel puţin normal să fie bun în meserie. Poate că găsea cutia şi-o considera prea mică pentru a prezenta vreun pericol. Posibil, dar nu şi probabil. Era mai degrabă probabil să-i facă o percheziţie amănunţită. Poate că, în acest caz, cutia era inocentă şi inofensivă. Jeremy nu avusese ocazia să vadă ce era înăuntru. Era, probabil, singura lui şansă. Dar Anton parcă spusese ceva despre puritate, nu?

Era oare posibil să se fi referit la argintul din care era făcută cutia? îndoielnic, cel puţin.

Tipul din serviciile secrete se ridică şi, pentru o clipă, Jeremy crezu că se terminase şi că scăpase basma curată. Dar, nu.

— Puteţi să-mi arătaţi ce aveţi în buzunar, domnule?

Jeremy se făcu că nu înţelege şi căută în celălalt buzunar.

O încercare disperată, zău.

— Celălalt buzunar, domnule, dacă nu vă supăraţi.

Într-un minut n-o să-l mai domnească atât pe Jeremy. Într-un minut o să-i spună lui Jeremy dobitoc împuţit. Infractor. Traficant. Delincvent. Jeremy scoase cutia din buzunar şi i-o întinse.

Ce fel tâmpit de-a o sfârşi. Acum se dădea mare în faţa presei din toată lumea, în vârful carierei, cu un viitor

luminos în faţă, fiul favorit aşezat de-a stânga celui mai puternic politician al ţării; şi în clipa următoare, cu cătuşele la mâini, ruinat şi în dizgraţie. O să şi-o ia rău pentru asta, cu siguranţă. Şapte ani sau mai mult la pârnaie n-aveau cum să-i îmbunătăţească imaginea sau perspectivele de carieră în vreun fel. Tragica ironie era că nici măcar nu prizase vreodată marfă din aia de rahat. Încercase mai demult şi devenise impotent. Pentru el, cocaina era echivalentul castrării chimice, aşa că nu se mai atinsese de ea. Al naibii Deleware. Al dracului moş, ce inteligenţă maliţioasă. Bun, dar Jeremy urma să aibă cu siguranţă mult timp la dispoziţie să-şi planifice răzbunarea. Timp berechet.

Agentul întoarse cutia în palmă şi se uită la Jeremy peste ochelarii de soare. Deschise cutia şi se uită înăuntru. Jeremy n-avea cum să vadă ce era în cutie din unghiul respectiv. Agentul se uită din nou la el şi închise cutia.

Bun, deci până aici îi fusese. La revedere, lume crudă. Repetase câteva explicaţii triste, însă niciuna capabilă să-i asigure indulgenţa. Nu era cutia lui. Nu ştiuse ce era în ea. Crezuse că era praf de şerbet. Jalnic.

Agentul clătină mâna în care ţinea cutia, ca şi cum ar fi încercat să-i determine greutatea exactă, după care i-o înapoie lui Jeremy.

— În regulă, domnule, dădu din cap agentul. Puteţi să urcaţi la bord.

Uimit şi aproape ameţit de uşurare, Jeremy îi mulţumi agentului şi urcă scările. Oare conţinutul cutiei chiar era inofensiv? Oare Anton îi dăduse un cadou complet inocent? Jeremy începu să se simtă vinovat că se îndoise de bătrân.

Agentul din serviciile secrete îl prinse din urmă pe scări şi-i şopti la ureche.

— Doamne sfinte, omule. Ce-ai acolo e suficient să-i faci knock-out pe toţi.

Patruzeci şi dpt

BLOGUL JEMMEI BARTLET, 16 MARTIE.

Tare mi-e că o să aveţi parte de încă un text furios, dragii mei cititori. Am Probleme în Relaţie, îmi urăsc noul job şi am mai văzut şi reclama asta nouă la TV pentru un iaurt superscump, care s-a dovedit că micşorează spectaculos colesterolul. S-a dovedit, a se nota. *Spectaculos*; vă rog. Deci, una peste alta, am avut parte de-o săptămână oribilă.

Să rezolvăm mai întâi problema colesterolului, o dată pentru totdeauna. Citez din Ancei Keys, profesor emerit la Universitatea din Minnesota. Iată ce spunea el prin 1997: „Nu există *niciun fel de* legătură între colesterolul din alimente şi colesterolul sangvin. Am ştiut asta tot timpul. Colesterolul din alimentaţie nu contează, dacă nu eşti găină sau iepure”.

Sublinierile îmi aparţin.

Nimic din ceea ce mănânci sau bei nu are vreun efect de orice fel asupra nivelului colesterolului tău. Iar Ancei Keys nu e orice fel de profesor emerit: este partizanul-şef al teoriei colesterolului pe întreaga planetă.

O să revenim la asta imediat. Mai întâi, hai să vedem puţin cât de porci sunt bărbaţii: toţi sunt nişte porci. Până la ultimul. QED.

După ce vă asigur din nou de respectul meu neclintit pentru metodologia clinică şi de imparţialitatea mea ştiinţifică, să revenim la colesterol.

Ştim cu toţii că un nivel mare al colesterolului este legat de afecţiunile cardiace, corect? De fapt, nu e aşa. Incorect. Adevărul este altul: după vârsta de cincizeci de ani, cu cât ai nivelul colesterolului mai scăzut, cu atât mai mică devine speranţa de viaţă.

Mai spun o dată şi subliniez, pentru că cineva ar trebui să facă şi asta: După vârsta de cincizeci de ani, cu

cât ai nivelul colesterolului mai scăzut, cu atât mai mică devine speranţa de viaţă.

De fapt, scăderea nivelului de colesterol îţi creşte brusc probabilitatea de-a muri din aproape orice cauză.

Ar trebui mai degrabă să ne gândim cum să ne creştem nivelul colesterolului, nu cum să-l micşorăm.

Dar, desigur, grăsimile saturate ne fac rău, nu-i aşa?

Mai gândiţi-vă. Nu s-a demonstrat niciodată în vreun studiu că scăderea nivelului de grăsimi saturate din alimentaţie reduce afecţiunile cardiace. De fapt, un studiu din Finlanda întins pe cincisprezece ani a descoperit că oamenii de afaceri cu alimentaţie săracă în grăsimi saturate prezentau un risc de două ori mai mare de-a muri de infarct miocardic decât cei care nu aveau o astfel de alimentaţie.

Şi-atunci, cum se presupune că produce colesterolul afecţiuni cardiace? Păi, să respirăm adânc, iată ce spune ştiinţa: colesterolul nu trece direct în fluxul sangvin, nu este solubil. În schimb, se fixează de nişte sfere mici denumite lipoprotéine, care sunt apoi eliberate în sânge. Deci, de fapt, nici nu aveţi un nivel al colesterolului. Ce aveţi este un nivel al diferitelor lipoprotéine. Ce considerăm noi acum ca fiind colesterol „rău" este conţinut în lipoprotéine de joasă densitate, sau UD. Nu vreau să mă complic foarte tare, pentru că e posibil ca unii bărbaţi să încerce să citească ce-am scris, dar, ca să nu ne lungim, UD-urile sunt produse din LFJD-uri (lipoprotéine de foarte joasă densitate). LFJD-urile în exces sunt produse de alimentaţia bogată în carbohidraţi, iar reducerea lor are loc când *mâncăm grăsimi*. Hm.

În orice caz, teoria, dacă se poate numi aşa un astfel de nonsens, este că UD-urile trec într-un fel magic prin celulele endoteliale în peretele arterial în sine, unde formează placa arterială. Cum reuşesc ele să facă asta rămâne un mister încă neexplicat. Venele, să nu uităm,

sunt aproape la fel ca arterele – când se face un bypass cardiac, se înlocuiesc arterele deteriorate cu vene (care, ulterior, devin brusc susceptibile de formarea plăcii). De ce începe colesterolul să producă placă doar când ajunge în artere? De ce nu se blochează pe vene?

Teoria actuală, nebunească, propune ceva de genul următor: UD-urile se îndreaptă spre artere, unde într-un fel îşi forţează intrarea în peretele celular şi se autodistrug, ca un avion sinucigaş şi nebun. E greu de crezut cum ar putea cineva să scoată o bălărie ştiinţifică mai puţin credibilă decât asta.

Întreaga teorie a colesterolului este o farsă absolută şi a fost respinsă drept „cea mai mare păcăleală din istoria medianei” de către Dr. George Mann în *New England Journal of Medicine*, încă din 1977.

Şi totuşi, de ce continuă să existe? De ce îşi pierde vremea instituţia medicală cu o teorie care, să nu folosim vorbe mari, *este exact la polul opus adevărului*?

Păi, e vorba de interesul prietenilor noştri. Bat apa în piuă cu teoria asta pentru că oamenii continuă să creadă în ea. Doar piaţa statinelor pentru reducerea colesterolului valorează peste douăzeci de miliarde de lire pe an. S-a câştigat Premiul Nobel pe seama teoriei ăsteia. Şi cum altfel ai putea să vinzi margarinele alea oribile, dacă n-ai putea să-i convingi pe oameni că e sănătos să-şi ungă sandvişurile cu ţiţei prelucrat?

Şi de ce altfel ai da atâţia bani pe iaurturile alea oribile?

A, să nu uit: am mai zis că toţi bărbaţii sunt porci?

Patruzeci şi fidua

Jeremy Slank se afla în elicopterul privat al prim-ministrului, doar că, de data asta, era şi prim-ministrul în el.

Mai mult, era în elicopterul privat al prim-ministrului,

împreună cu prim-ministrul, şi avea în buzunar o cantitate de droguri suficientă pentru a satisface chiar şi poftele lui Tony Montana de la sfârşitul lui *Scarface*.

Prim-ministrul, care nu părea să se oprească vreodată din muncă, aprobă preocupat documente, citi propuneri şi adoptă decizii executive în cea mai mare parte a timpului, şi abia când Jeremy începu să recunoască o parte din obiectivele turistice ale Londrei găsi un moment să-l petreacă împreună cu el.

Atunci când marele om i se aşeză alături, Jeremy avu impresia că începe să-i strălucească brusc cutiuţa în buzunar. Era îngrijorat ca nu cumva să se ardă la picior.

— Încă o dată, Jeremy, ai făcut o treabă excepţională într-un timp extrem de scurt. Îmi pare rău că te-am hăituit aşa, dar, hm, am avut o oarecare neînţelegere legată de politica de urmat cu fostul nostru PR, care-o să rămână nenumit.

Se întoarse să le împărtăşească această mică perlă celorlalţi din elicopter, şi chiar dacă era imposibil să-l fi auzit peste zgomotul elicelor, aceştia recunoscură scopul zâmbetului câştigător şi râseră din obligaţie oricum. PM-ul se întoarse spre Jeremy.

— Şi rămăseserăm cam cu fundul în baltă. Ne-ai scos din rahat, Jeremy, ne-ai scos din rahat.

Jeremy nu se simţea prea confortabil cu reprezentarea vizuală a acestor cuvinte, dar dădu modest din umeri.

— Mă bucur c-am putut fi de ajutor, domnule.

— Asta-nseamnă, Jeremy, că acum eşti un tip pe care ne putem baza. Am un alt proiect pentru tine, unul destul de mare. Vreau să te ocupi de rebrandingul Ministerului Sănătăţii.

Rebrandingul Ministerului Sănătăţii? Asta ar trebui să valoreze milioane şi milioane de lire. Jeremy se chinui

foarte tare să-şi păstreze o mină serioasă şi inteligentă, când de fapt tot ce-şi dorea era să bată din palme, să râdă necontrolat şi să scoată gemete idioate de plăcere.

— Ministerul Sănătăţii tinde să devină un fel de albatros pentru noi. Oamenii încep să-l vadă ca pe un eşec, ceea ce, evident, nu este. Este, de fapt, ceva ce ar putea fi invidiat de-o lume întreagă. Vrem să te ocupi de modificarea acestei percepţii. O să ai un buget masiv şi mână liberă în general. E un proiect mare pentru noi, Jeremy. Chiar foarte mare. Dacă nu e lucrat cu atenţie, ar putea să ne-omoare în alegeri. Ce zici? Vrei să fii tipul pe care ne putem baza?

Jeremy aprobă din cap.

— Sincer vorbind, domnule prim-ministru, mi-aş tăia mâna dreaptă ca să am şansa asta. De fapt, aş tăia-o chiar şi pe-a dumneavoastră.

PM-ul îşi dădu capul pe spate şi râse aspru, apoi îl bătu pe Jeremy pe spate.

— Excelent, Jeremy, excelent. Ştii ce, o să-l chem pe Dan aici ca să-ţi prezinte dosarul complet. O să vrei, probabil, să vizitezi nişte spitale şi aşa mai departe. Când termini cu munca de teren şi ai datele colectate, hai să ne întâlnim şi să vedem în ce direcţie te gândeşti s-o apuci, ce zici?

— Ar fi extraordinar, domnule prim-ministru.

— A, poţi să laşi politeţurile deoparte când nu suntem în faţa camerelor, Jeremy. Majoritatea vagabonzilor şi depravaţilor pe care-i vezi aici îmi spun simplu „P”.

La care se întoarse iar pentru a le împărtăşi această nouă glumă vagabonzilor şi depravaţilor care, din nou, dacă nu fuseseră augmentaţi bionic, n-aveau cum să fi auzit ceva, dar care îşi făcură oricum datoria şi de data asta. Se întoarse înapoi spre Jeremy.

— Hai să ne vedem într-un weekend la Chequers.

Vorbesc cu Dan să stabilească odată cu tine. N-ar fi super?

Jeremy zâmbi şi dădu din cap.

— Ar fi *cool*, cu siguranţă.

După care îşi încercă privilegiul nou-nouţ:

— Ar fi chiar foarte *cool*, P.

Cincizeci

— Hayleigh?

Tati bătu politicos la uşa cabinei de baie.

— Te simţi bine?

— Da.

Acum trebuia să se gândească repede. Dacă începeau să adune doi şi cu doi, ajungeau la o sută cincizeci şi şapte, şi orice şansă de-a mai prinde vreo secundă de libertate de atunci încolo rămânea doar un vis drag şi îndepărtat. Dar nu era totul pierdut, nu încă. S-*o luăm cu începutul*. Lăsă pumnalul să cadă încet în cadă. Mare greşeală. Oribil, se vedea foarte clar pe fundul căzii. Mai exact, dacă stăteai într-un unghi în care se reflecta lumina în el, n-aveai cum să nu-l observi. Nu putea să cadă cu oglinda în jos? Normal că nu. Acum trebuia ori să-l scoată, ceea ce era probabil imposibil, ori să murdărească apa cumva.

— Mă spăl pe cap, strigă ea şi, ridicându-se din scaun, îşi vârî capul în apă.

— Are o mănuşă de box din hârtie igienică înfăşurată pe mână! ţipă Jonny. Nebuna naibii.

La dracu', la dracu'. Nu putea să facă nimic dacă ţâncul ăla nenorocit îi urmărea fiecare mişcare.

Din fericire, taică-său îi veni în ajutor.

— Jonny, ridică-te.

— Tati, e nebună cu acte.

— Ridică-te. O să-ţi murdăreşti uniforma.

— E nebună de legat, spuse Jonny, dar se ridică oricum.

Evident, nu avea şampon. Nimic nu era simplu în viaţa distrusă a lui Hayleigh. Tot ce avea era oribilul săpun de la

Ministerul Sănătăţii. Îşi desfăcu şerveţelele, umezi săpunul în cadă şi începu să-l frece între mâini, în încercarea disperată de a-l face să scoată vreun pic de clăbuc. Dură destul de mult şi-i era destul de greu, în balans într-un picior, cu mâna învineţită care o durea peste măsură, dar într-un târziu reuşi să obţină nişte balonaşe. Nu suficiente pentru ce avea nevoie, dar când îşi trecu mâinile cu săpun prin păr, după care îşi vârî din nou capul în cadă, apa începu să se murdărească, şi chiar destul de mult. Părul ei era, probabil, supeijegos. Încă o dată şi era suficient.

— Hayleigh!

Taţi părea să-şi fi pierdut răbdarea.

— Haide, dragă. Sunt deja în rahat până la brâu pentru că te-am scăpat din ochi.

— Sunt aproape gata! ţipă Hayleigh.

Reuşi să mai facă nişte clăbuc şi să se limpezească, iar pumnalul mortal nu mai strălucea acum în lumină, din câte îşi dădea seama. Se lăsă înapoi în scaunul cu rotile şi se uită în jur după un prosop, dar, evident, nu era niciunul. La ce te-ai fi putut aştepta? Apucă şerveţelele de hârtie, dar nu erau prea bune să-şi usuce părul cu ele. Se dezintegrară în mii de fragmente după ce şi le trecu de două ori prin păr.

— Hayleigh, strigă tati, dacă nu ieşi imediat, îl trimit pe Jonny după tine.

Ei, rahat. Asta ar fi însemnat un dezastru. Urâtania ar găsi cu siguranţă pumnalul. Avea un fel de instinct pentru arme. Dar stai, poate că reuşea să tragă vreun folos din asta.

— Am nevoie de un prosop! strigă ea.

Cel puţin unul dintre ei ar trebui să se ducă să aducă un prosop. Da. În cel mai bun caz, amândoi.

— Hayleigh, vrei să spui că te-ai dus să te speli pe cap şi nu ţi-ai luat prosopul?

— Ştiu, sunt idioată. Mi-aş uita şi capul dacă n-ar fi înşurubat de corp.

Ceea ce, evident, provocă replica lui Jonny:

— Cu siguranţă *nu* e înşurubat. N-a fost *niciodată* înşurubat. Probabil că-i cade de tot când se urcă în pat.

— Jonny, spuse tati, du-te şi cheam-o pe maică-ta. Roag-o să aducă un prosop.

Nu, nu, nu. Nu era bine să vină Şeful Detectivilor Şefi în persoană la locul crimei. Asta nu era o soluţie. În timp ce auzea paşii lui Jonny fugind din cameră, Hayleigh se duse repede la uşă, desfăcu încuietoarea şi deschise uşa.

— Lasă, mă usuc în cameră.

Arboră cel mai cuceritor zâmbet din arsenal.

— Eşti udă fleaşcă, spuse tata. O să mori de frig.

— Nu şi dacă ne grăbim.

Hayleigh trecu pe lângă el, încercând să-l convingă telepatic s-o urmeze. Dar puterile ei telepatice nu erau cu siguranţă suficiente, pentru că tati intră în baie şi văzu ceva.

— Hayleigh, spuse el, cu reproş în voce. Ia uite.

După care începu să se îndrepte spre baie.

Hayleigh se duse înapoi spre uşa cabinei şi încercă să-şi ascundă neliniştea din voce.

— Ce? Ce mai e?

Se uită nervoasă înjur. Oare cât mai trecea până ajungea doamna Monk la faţa locului?

— Asta, spuse tati, şi, ridicându-şi mâneca, se aplecă şi îşi vârî mâna în cadă.

O scoase şi-i arătă dopul.

— Nu poţi să laşi apa în cadă, să-i dea altcineva drumul.

— Poftim? Nu tu erai ăla care mă grăbea?

Tati se uita tot în cadă.

— Haide, îl zori Hayleigh.

Încerca să-l scoată de acolo.

— Tremur.

— Corect.

Tati părea fascinat de apa care se scurgea, dar reuşi să-şi desprindă ochii de la cadă şi o luă spre ea, chiar când Jonny dădu buzna peste ei cu prosopul, dar, din câte îşi dădea Hayleigh seama, fără mami după el.

Jonny ridică prosopul şi rânji cu mândrie.

— L-am şparlit. L-am şparlit de pe-un cărucior.

Hayleigh întinse mâna – mâna teafără, bineînţeles – ca să ia prosopul de la Jonny, dar, destul de previzibil, acesta decise că era infinit mai bine să i-l arunce cu forţă maximă direct în faţă.

— Mersi, spuse Hayleigh mieros. Dobitocule.

— Cu plăcere, cretino.

Hayleigh începu să-şi usuce părul. Prosopul era o protecţie bună pentru mâna plină de vânătăi. Taţi se holba acum la oglindă. Puteai să-i auzi rotiţele învârtindu-i-se în creier.

— Hayleigh, spune-mi sincer, tu ai făcut asta?

Hayleigh se uită la oglindă ca şi cum avaria rmyoră pe care i-o provocase ar fi fost greu de identificat, ca şi cum n-ar fi arătat de parcă ar fi zburat un avion direct prin oglindă.

— Ce anume?

— Normal că ea a făcut-o! ţipă Jonny. Mereu face aşa. Urăşte oglinzile. Face parte din nebunia ei totală şi completă.

— Taci, Jonny, las-o să vorbească.

Hayleigh lăsă capul în jos şi aprobă.

Taţi clătină din cap cu tristeţe.

— Of, Hay. Trebuie să mergem din nou la terapie.

Şi începu s-o împingă spre ieşirea din toalete.

Scăpase! De necrezut. Jonny în persoană îi oferise un alibi complet credibil, sănătoase să-i fie şosetele alea împuţite.

Încă se ştergea pe păr cu prosopul când, la jumătatea drumului spre cameră, observă caietul de exerciţii înghesuit într-o parte în scaunul cu rotile şi îşi aminti brusc că lăsase biletul de adio pe scaunul din baie.

Lăsase biletul de adio pe scaunul din baie.

Slavă Domnului că nu-l văzuse tati.

Vacă imbecilă şi proastă. Ce putea să facă acum? Nu putea să-l lase acolo, pur şi simplu. Semnase prostia cu numele ei complet, inclusiv cu iniţială tatălui. De ce naiba făcuse asta? Ştiuse tot timpul că biletul ăla putea să se transforme într-o povară. Reciti textul în minte. Oare putea să i se dea o conotaţie inocentă? Nu, oricum l-ai citi, era complet lipsit de ambiguitate. Trebuia să se întoarcă şi să-l recupereze. Şi trebuia să facă asta acum, înainte să intre în acţiune draga de mami. Puse frâna la scaunul cu rotile.

— Stai puţin, trebuie să ne-ntoarcem.

— De ce?

Tati era iritat. Fusese, probabil, admonestat verbal şi avea idee despre cum urmau să fie primite ştirile despre ultimul asalt al lui Hayleigh asupra oglinzii în anumite cercuri.

— Ce mai e *acum*, Hayleigh?

În loc să-i ofere ocazia să-i refuze permisiunea sau, mai rău, să-l trimită pejonny înapoi la baie, Hayleigh întoarse scaunul cu rotile, eliberă frâna şi o luă spre baie cu o viteză atât de mare, încât probabil că lăsă urme de

cauciucuri pe hol.

— Am uitat ceva, spuse ea.

— Cumva ţi-ai uitat capul? chiţăi extaziat porcuşorul de frate pe care-l avea. Ţi-ai uitat cumva capul, schizoida naibii?

— Jonny, îl certă tati. N-ai voie să foloseşti cuvântul ăla.

— Care cuvânt? Schizoidă sau naiba?

— Niciunul din ele, spuse tati.

Hayleigh aruncă o privire înapoi. Tati o urma, la naiba, iar Jonny dansa în jurul lui ca Dash din *incredibilii*. Pur şi simplu nu putea să meargă suficient de repede cu scaunul cu rotile ca să păstreze un avans suficient, mai ales că trebuia să intre în baie cu spatele. Se gândi să intre cu faţa şi să deschidă uşa cu piciorul bolnav, dar lipsa de analgezice din organism elimina opţiunea asta: ar fi putut să leşine de durere şi totul ar fi fost pierdut. Era atât de aproape acum să scape basma curată, încât nu îndrăznea să rişte.

Tati o ajunse din urmă în dreptul uşii şi preluă controlul scaunului cu rotile.

— Ce-ai uitat?

— Mi-am lăsat nişte teme pe scaunul din baie.

Taţi oftă enervat şi-o împinse spre uşa cabinei, care era încă întredeschisă. Hayleigh văzu imediat biletul. Nici măcar nu avusese inspiraţia să-l lase cu faţa în jos. Se întinse, îl apucă repede şi-l îndesă în caietul de exerciţii.

— Ţi-ai adus temele la baie?

Hayleigh dădu din umeri.

— Să am ceva de făcut cât aşteptam să se umple cada.

În momentul acela, aruncă o privire spre cada în care apa se învolbura spre scurgere şi prinse un reflex de lumină din ciobul de oglindă.

Scăpă prosopul astfel încât tati să fie nevoit să se aplece şi să-l ridice. Se uită în sus. Apa se agita peste fragmentul de oglindă şi lumina reflectată din el făcea pe tavan nişte jocuri de parcă era Clopoţica Tinker Bell.

Tati îi întinse prosopul, iar Hayleigh îl luă. Tati începu să se întoarcă spre cadă, aşa că Hayleigh împinse scaunul cu rotile spre el şi-l lovi puternic în fluierul piciorului.

— La naiba, Hayleigh! spuse el şi se aplecă să-şi maseze piciorul.

— N-ai voie să spui asta, schizoidule, îl admonestă Jonny.

— Îmi pare rău, tati. Încercam doar să grăbesc puţin lucrurile. Ai păţit ceva?

— O să-mi treacă. Să mergem, spuse tati morocănos şi-o împinse din nou afară, şchiopătând.

Criza fusese evitată. Hayleigh îşi strânse caietul de exerciţii la piept. Tot mai trebuia să scape de bilet, evident, şi cum urma să fie sub paza Ochiului Atoatevăzător în viitorul previzibil, nu se putea gândi decât la un singur mod în care putea să facă asta în siguranţă.

Se întrebă rapid câte calorii avea o foaie de caiet de exerciţii.

Cincizeci şti unu

Abia după ce P şi escorta lui profitaseră de toate şedinţele foto, dăduseră pe gât băuturile, îşi frecaseră umerii şi părăsiseră petrecerea, reuşi Jeremy să găsească o ocazie să examineze conţinutul cutiuţei de argint de la Anton. Se piti în sala de baie din holul VIP al clubului. Afară, starurile rock, starurile pop, fotbaliştii şi supermodelele începuseră abia acum să petreacă de-adevăratelea, după ce plecase dirigintele, întredeschise capacul cutiuţei.

Jeremy nu era un expert în chestiunile de genul ăsta, dimpotrivă. Dar ştia, din reţeta lui Grenville Roberts de

prăjitură Victoria cu pandişpan, cum arătau zece grame de praf de copt. În cutiuţă se afla aproape dublul cantităţii respective de pudră. Ba chiar mai mult. Evident, Anton nu-i oferise cutiuţa doar pentru uz personal. Era suficientă marfă acolo cât să-i facă praf pe toţi, aşa cum zisese şi agentul din serviciile secrete. Oare aşa se jucau băieţii mari? Totul i se părea josnic lui Jeremy. Ce putea să mai urmeze? Proxenetismul?

Uşa de la sala de baie se deschise, iar Jeremy trânti capacul cutiei, simţindu-se vinovat. Un tânăr şi o tânără intrară cu zgomot şi începură să se pipăie serios, plimbându-şi mâinile în sus şi în jos unul pe corpul celuilalt. Jeremy îi recunoscu, deşi nu după nume, dar ştia că amândoi făceau parte din nişte grupuri pop fabricate. Gagica era din Guriz Banned, iar tipul din Big Boys Cry. Erau foarte preocupaţi, evident fără să ştie că Jeremy era acolo, iar când mâna tipului începu să umble în chiloţii fetei, Jeremy se gândi să-şi facă simţită prezenţa.

— Staţi calmi, copii. O să ni se facă poftă tuturor.

Nu catadicsiră să se oprească din preludiu. Nici măcar nu părură ruşinaţi. Tipul se uită doar peste umărul fetei şi rânji către Jeremy.

— Aşteaptă să-ţi vină rândul, ha? Aşteaptă să-ţi vină rândul.

Apoi văzu cutiuţa lui Jeremy, iar asta îl distrase de la treburile amoroase în care era implicat.

— Hei, ai ceva praf, frate?

Jeremy fusese pe cale să arunce porcăria la closet. Dădu din umeri.

— Da, am praf. Vrei?

— Băga-mi-aş da.

Ochii i se măriseră şi-i curgeau balele ca unui câine.

Neavând la el niciunul dintre accesoriile absolut inutile ale artei drogurilor, Jeremy încercă să verse cât

pentru două linii pe blatul din marmură al chiuvetei, dar nu reuşi să-şi controleze mişcarea şi vărsă prea mult.

Ochii tipului se măriră şi mai şi

— Băga-mi-aş. Vorbeşti serios? Frate, ai juma de Columbia acolo.

Jeremy ridică din nou din umeri.

— Te rog, eşti invitatul meu.

— Beton.

Tipul îşi frecă mâinile.

— Mamăăă, ce petrecere tare. Amy, cheamă-le pe fete.

Tipa se clătină spre uşă, pe nişte pantofi care fuseseră gândiţi să-i facă picioarele mai frumoase în poze – lucru pe care-l făceau cu brio, aprecie Jeremy –, dar pe care era imposibil de mers.

— Nu le spune ălorlalţi, da?

Amy dădu din cap şi plecă.

— Beton.

Tipul îşi frecă din nou mâinile.

— Să ne delectăm.

Se pipăi prin buzunare.

— Băga-mi-aş. Ai cumva un card de credit?

Jeremy îşi scoase portofelul şi-i întinse Amexul lui. Se gândise să-l folosească pe cel de la Tesco, dar decise că n-ar fi făcut o impresie prea bună.

Tipul îşi trasă o linie generoasă cu Amexul lui Jeremy.

— Beton.

Se pipăi iar prin buzunare.

— Ai o hârtie de zece?

Jeremy îşi scoase din nou portofelul. Nu avea decât de douăzeci. Totuşi, probabil că nu conta prea mult.

— Hai noroc, frate.

Începu să ruleze bancnota.

— N-am cash, frate. Ne dă ăştia doo sute cincizeci de lire pe săptămână bani de cheltuială. Poţi să crezi? Doo sute cincizeci. Trei piese pe primul loc în top, una după alta, şi ne dă numa mărunţiş. Nici de ganja[22] nu ne-ajunge.

Se aplecă peste marmură, iar Jeremy se uită în altă parte.

Tipul fornăi puternic, apoi îşi dădu capul pe spate şi strigă:

— Băga-mi-aş să-mi bag, băga-mi-aş băga-mi-aş!

Se uită după Jeremy.

— Băi, e superpură, frate.

Îi întinse bancnota rulată lui Jeremy.

Jeremy clătină din cap.

— Poate mai târziu.

— Cum te cheamă, frate?

— Jeremy.

— Jeremiah.

Tipul rânji.

— Io suntjase, ha? făcu el şi întinse mâna, cu palma în jos.

Jeremy i-o strânse.

Amy dădu buzna înapoi, hlizindu-se. Două dintre celelalte două Banned Guriz se bălăngăniră înăuntru pe tocurile lor ridicole, fiecare din ele înarmată cu câte două sticle de şampanie. Amy se întoarse şi încuie uşa. Jeremy începu să-şi dorească să fi ştiut că posibilitatea asta îl includea şi pe el.

— Poftiţi, fetelor, făcu Jase un semn către muntele de coca, ca o gazdă generoasă ce era. Faceţi-vă plinul.

Fetele traseră zgomotos din coca, pe rând. Lui Jeremy i se întoarse puţin stomacul pe dos. Părea uşor degradant, în opinia lui. Porcin. Ceva ce-ar trebui să faci în

---

22 Canabis (n.tr.).

intimitate, zău aşa.

După ce-şi făcură toate plinul, Jason mai dădu o tură în carusel şi reveni la preludiul cu Amy.

Celelalte două fete îşi îndreptară atenţia spre Jeremy, mişcându-şi mâinile în susul şi în josul reverului hainei lui şi lingându-şi buzele date cu gloss.

— Ce zici, Justine?

— Cred că e chiar drăguţ.

— Ce zici, i-o tragem?

— Scoate-i cocoşelul. Să vedem ce mărime are.

Justine îngenunche şi începu să-i desfacă fermoarul, pe când cealaltă îl apucă de gât şi-şi înfipse fără pic de romantism limba până în fundul gâtului.

Iată, aista era. Visul împlinit. Sex cu două femei. Un sfârşit clasic al unei zile epice. Iar fetele erau, fără îndoială, sublime. Doar pentru asta fuseseră angajate. Poate că nu erau cele mai elegante femei de pe planetă şi nici pe departe cele mai inteligente, dar, vizual vorbind, erau uimitoare.

Şi oare ce bărbat ar refuza, în poziţia lui Jeremy?

Se dovedi că Jeremy însuşi.

Justine încă se juca la fermoarul lui, pe când cealaltă îşi terminase asaltul şi se dăduse mai în spate, pentru a-şi scoate bluza peste cap. Când se uită la fata îngenuncheată în faţa lui, lui Jeremy îi reveni în minte brusc o imagine. Se trase înapoi şi spuse:

— Îmi pare rău, fetelor. Nu-mi place să sparg gaşca, dar mă tem că nu sunt disponibil.

Justine nici măcar nu păru uimită. Se ridică şi spuse:

— Eşti sigur?

— Îmi pare rău, dar sunt sigur.

— Mă rog, dacă nu suntem pe gustul tău, poate să te rezolve Jase. Nu-i aşa, Jase?

Jason, care momentan era beneficiarul unei felaţii foarte zgomotoase de la Amy, rânji şi spuse:

— Nu-ţi fage griji, frate. Ţi-o sug eu, dacă preferi.

Jeremy le mulţumi tuturor, dar îi asigură că *nu* asta prefera, cu siguranţă.

În timp ce Amy se ocupa în continuare de Jason, celelalte două fete se apucară să se sărute una pe alta, dezbrăcate până la chiloţi. Chiloţi La Perla, mai exact. Dacă făceau asta ca să-l distreze pe Jeremy sau dacă era de fapt un lucru care le distra *pe ele*, nu era prea clar. Cu siguranţă, Jeremy începuse să regrete gestul lui de nobleţe şi fu o uşurare să vadă cum Jason îşi termină treaba cu un strigăt zgomotos: „Pe *asta* n-o vrea înapoi!", îşi ridică fermoarul, luă cârdul Amex al lui Jeremy şi întrebă:

— Mai vrea cineva?

Jeremy fu nevoit să-şi piardă vremea cu ei până reuşiră să termine muntele de cocaină, ca să-şi poată recupera cârdul Amex şi banii – niciunul dintre aceste superstaruri pop nu avea un card de credit sau măcar o bancnotă din tărâmul lumesc.

Se distrară copios. Cei patru interpretară *Joy to the World* de Three Dog Night în cinstea lui, deşi habar n-aveau cuvintele şi nici măcar melodia. Gândul că aceste persoane îşi câştigau existenţa din cântat era destul de greu de înţeles. O i i inginerii din studiourile de înregistrări erau geniali, ori cântase altcineva în locul lor.

Jeremy se scuză, schimbară cu toţii numere de telefon mobil, iar el îi lăsă în toaletă, cântând, pentru a cincisprezecea e mia, *Jeremiah was a Bullfrog*. Repetiţia nu ajuta deloc la melodicitate. Se gândi să le lase restul de marfa, dar adevărul era că idioţii ar fi putut să se omoare cu ea. Nu păreau capabili năşi solicite minţile juvenile pentru a înţelege noţiunea de

„Destul". Luă cutia cu el. Probabil că avea s-o arunce

la toaletă odată ajuns acasă.

Părăsi clubul şi păşi în întunericul tăios de afară. Câţiva *paparazzi* care aşteptau dezbătură dacă să-i facă sau nu o poză, dar deciseră să nu irosească spaţiul de pe cardurile flash compacte. Fusese o zi grea. Jeremy făcu semn către unul dintre taxiurile care aşteptau.

Deci asta însemna sex, droguri şi rock'n'roll, nu? Din partea lui Jeremy, n-aveau decât să se spele pe cap cu ele.

partea a treia

21; marine

MENIUL ZILEI

Foie gras la tigaie cu homar umplut în sos Sauternes

KO

Chifteluţe de pui cu cartofi prăjiţi şi broccoli Absolut nimic

Nu există nimic convenţional în înţelepciune.

Nu există nimic bun în simţuri.

(ROB GRANT, Sunt gras? Ia mai slăbiţi-mă! 2006)

Crucizeci şi doi

Se punea ceva la cale. Ceva era foarte în neregulă.

În deşertul mohorât care devenise viaţa lui Hayleigh de la finalul eşuat – un limbo în care nu era moartă, dar nici nu putea spune că era vie –, corvezile plictisitoare şi fără sfârşit erau constante şi neschimbate. Nici măcar nu mai putea să aştepte cu speranţă weekendurile, nu mai avea pur şi simplu nimic de aşteptat, toate zilele se topeau una într-alta, într-un continuum gigantic, unitar şi oribil. Renunţase la toată povestea cu eutanasia, cel puţin pe durata prizonieratului. Nu putea, când ajungea să se gândească la asta, să îndure *violenţa* brută pe care-o implica. Când îl planificase, actul final păruse ceva calm, senin şi demn. Dar nu era aşa. Era de fapt un film horror cu ciopârţeli. Era *Scream*, pe care se presupunea că n-ar fi avut voie să-l vadă, dar, pe vremea când i se permitea să

doarmă la prietenele ei, exista întotdeauna fratele cuiva care avea un DVD interzis sau părinţi mai permisivi, cărora nu părea să le pese de clasificarea filmelor. Şi, dacă tot exista prilejul, cum puteai să *nu* te uiţi la un film cu zeiţa dietelor, Courtney Cox Arquette, aşa înspăimântător cum era?

Cuvântul-cheie era conformarea. Hayleigh se conforma. Pur şi simplu renunţase la luptă. Făcea ce i se cerea într-un fel distant, fără să comenteze. Reluase vizitele la terapeut. Îl asculta. Îi răspundea la întrebări şi-i dădea răspunsuri politicoase, chiar dacă într-un fel detaşat. Îşi mânca mâncarea, fără bucurie şi fără poftă, dar o mânca. Încetase să se preocupe de ceea ce avea în farfurie. Pretindea pur şi simplu că totul era un fel de terci pentru as tronauţi. Cârnaţi, cartofi, cremă: nu mai conta, erau toate la fel pentru Hayleigh. Puteau să-i dea să mănânce copite de vită în sos de otravă de şobolani şi nici n-ar fi băgat de seamă. În primele zile ale regimului de conformare, vomitase după fiecare masă, fără să vrea, iar asta provocase o mare consternare şi multe scrâşnete, dar apoi se obişnuise, iar ceea ce ingurgita avea acum bunul obicei să rămână acolo.

Se şi simţea ca un astronaut: plutind cu încetinitorul la gravitate zero, prin fumul fără formă al spaţiului infinit; se trezea, mânca, mânca, mânca şi apoi dormea. Nu mai era în greva vorbitului, dar vorbea foarte rar, oricum, în afară de cabinetul doctorului de nebuni. Ce ar fi avut să spună? Mami, evident, sporovăia întruna cu ea, dar ar fi putut la fel de bine să stea de vorbă cu o persoană în comă. Hayleigh nu avea niciun dubiu, mama ei înnebunea încet, dar inexorabil.

Dar acum se întâmpla ceva. Ceva care ar putea fi, Dumnezeule mare, interesant.

Mai întâi, venise un tip la ea în cameră. Era destul de drăguţ, deşi lui Hayleigh nu-i plăceau în mod normal

bărbaţii mai în vârstă, iar ăsta era de-a dreptul *antic*. Trebuia să aibă cel puţin douăzeci şi şapte de ani. Era îmbrăcat cu un costum foarte drăguţ şi avea cea mai frumoasă tunsoare pe care-o văzuse la un om în viaţa reală. Cea mai mare parte a personalului masculin din spital părea să-şi facă freza la acelaşi frizer-măcelar care cu siguranţă fusese prins într-un fel de buclă temporală şi nu putea să facă decât freze copiate din catalogul Gratton din 1954. Îi zâmbise (un zâmbet fantastic, cu nişte dinţi fantastici) şi-o întrebase despre peretele ei cu Jason. Se înroşise (ca o vacă proastă ce era) şi-i răspunsese, iar apoi tipul i se adresase lui mami şi ieşiseră amândoi din cameră.

Hayleigh nu reuşise să le prindă toate şoaptele conspirative, dar mami se întorsese în cameră, încercând din greu să nu pară încântată. Doar că n-o păcălea pe Hayleigh aşa uşor. De-acum erau – staţi, nu vomitaţi – colege de cameră. Hayleigh o întrebase despre ce era vorba, dar mami spusese că nu era sigură şi că probabil că nu era nimic, numai că apoi Drăguţul băgase capul pe uşă, dăduse din cap şi ridicase degetul mare către mami, care acum încerca *pe bune* să nu pară încântată.

Iar ciudăţeniile nu se opreau aici. Mami o dusese la baie în scaunul cu rotile şi o spălase pe cap, cu şampon adevărat. Oglinda, din fericire, fusese reparată între timp şi Hayleigh nu era sigură că mami aflase ceva despre incident. Cu siguranţă însă că nu se mai pomenise nimic de el de-atunci.

Apoi, din ce în ce mai curios, mami o dusese pe Hayleigh înapoi în cameră şi-i uscase părul cu föhnul. Nu-i mai fusese uscat părul cu föhnul de când intrase pe uşile spitalului, cu aproape trei săptămâni în urmă.

Iar apoi mami o ajutase să se îmbrace. Cu *haine*. Se obişnuise atât de tare să poarte halatul alb de spital, cu deschizătura umilitoare pe spate, încât uitase cum era să

fii îmbrăcat cu haine.

Pe urmă Drăguţul venise înapoi, cu o pungă de la Boots the (chemists în care era o trusă de machiaj adevărat, nu din alea pentru copii, care de obicei erau apanajul exclusiv al dormitului la prietene, pentru că tati nu era de acord să te mach iezi, ca nu cumva să te transformi într-o femeie, iar mami începuse s-o machieze.

În tot acest timp, Hayleigh trăgea de ea, încercând să afle te se întâmpla, însă tot ce putu mami să spună, atunci când reuşi să se oprească din rânjit, fii că era o surpriză şi că Hayleigh avea să afle cât de curând posibil.

Iar când mami termină machiajul – fond de ten, pudră, fard (le pleoape, gloss, formula completă, ba chiar şi un pic de parfum Chanel – se dădu înapoi şi-şi admiră munca, după care declară că Hayleigh arăta absolut sublim, lucru despre care, dacă nu cumva unul dintre chirurgii din *Nip/Tuckse* strecurase în camera ei fără să ştie şi-i făcuse în secret o operaţie majoră fir reconstrucţie facială, Hayleigh avea îndoieli serioase.

După care se întâmplă.

N-o să ghiciţi niciodată, toată viaţa, cine anume intră în cameră.

Serios, aţi putea să faceţi infarct şi să muriţi pe loc.

Cincizeci şi trei

Jeremy se plimba la întâmplare pe coridoarele Spitalului Regal din Londra. Participase la câteva tururi oficiale ale mai multor instituţii, dar nu era atât de fraier să se lase dus de nas de spectacolele pe care acei artişti de doi bani le puseseră în scenă pentru el. Prin urmare, făcuse nişte cercetări pe cont propriu. Nu era deloc greu. Securitatea din majoritatea spitalelor era aproape inexistentă, cu excepţia câtorva secţii de maternitate. Iar ceea ce găsise, sincer vorbind, îl oripilase. Coridoare nesfârşite pe marginea cărora se înşirau cărucioare care

fuseseră redenumite „paturi”, pentru a atinge obiectivele stabilite de guvern, multe dintre ele cu oameni bolnavi. Moralul personalului era aproape la pământ, de la doctorii cu cele mai înalte calificări până la îngrijitorii şi oamenii de serviciu din Europa de Est, care aveau o oră şi jumătate pauză de masă, neplătită, evident, dar n-aveau unde să ia masa: n-aveau nici măcar unde să stea jos, în schimb, erau plătiţi ca nişte coşari dickensieni. Întregul edificiu al Ministerului Sănătăţii se ducea de râpă vizibil, iar el primise instrucţiuni să dea cu var peste crăpături.

Bun, nu era treaba lui să scoată adevărul la iveală. Nu era om de ştiinţă, nici jurnalist. Treaba lui era să-i facă pe clienţii lui să arate bine. Treaba lui era să sucească lucrurile. Deşi nu se mai numea aşa, cuvântul „a suci” având conotaţii negative. De fapt, trebuia *să realinieze percepţiile*. Nu trebuia să mintă – dacă minţeai, n-aveai cum să rezişti prea mult în industria asta – trebuia să adopte... cum numise Jemma asta? Dean Martin? Nu, trebuia să adopte abordarea Bing Crosby. Să accentueze punctele pozitive şi să le elimine pe cele negative, fără să se atingă de ce era între ele. Zâmbi când îşi aduse aminte de felul cum îi fredonase ea povestea asta, cu vocea ei baritonală, înspăimântătoare până la convingere, cu faţa contorsionată în toate felurile.

Ce-i trebuia Ministerului Sănătăţii de fapt erau nişte miliarde de lire. Ce-i trebuia de fapt era să le lase mână liberă doctorilor şi să arunce lipitorile de administratori de pe ferestrele birourilor lor de la cel mai înalt etaj. Ce primea în schimb Minisr terni era Jeremy Slank, nişte mortar şi nişte vopsea, un logo nou şi drăguţ, plus câteva milioane de lire pentru publicitate.

Asta nu-l făcea să se simtă bine, dar era treaba lui şi avea s-o facă, ba încă foarte bine. La urma urmelor, având în vedere că acum era partener, cu nişte onorarii neruşinat de mari, doar contractul ăsta avea să-l facă milionar până

la sfârşitul anului. În plus, poate că va avea ocazia să introducă şi câteva schimbări pozitive. Trebuiau să înceteze să externalizeze contractele de curăţenie şi să readucă aceste servicii în subordiliea spitalelor. Asta n-ar costa prea mult, în schimb, ar salva vicii la propriu. Poate că, dacă făcea o treabă suficient de bună, avea să i se ivească ocazia să-i convingă de necesitatea asta.

Apoi o văzuse. Stafia. O tânără – era aproape imposibil să u dai seama exact câţi ani avea – atât de slabă şi de fragilă, llicât se părea că o suflare mai puternică putea s-o rupă în două. Avea ochii îngropaţi în cap, în nişte cearcăne vineţii imense. Arăta ca unul dintre copiii adăpostiţi sub halatul Stafiei Cadoului din versiunea animată a *Colindului de Crăciun*: fetiţa numită wKoatnea”. Era într-un scaun cu rotile, iar cineva care o iubea îi colorase cu răbdare ghipsul cu o carioca violet. Bineînţeles, arăta foarte bolnavă, dar nu asta-i frânsese inima lui Jeremy când se uitase la ea. Ochii ei îl înnebuniseră. Era ca şi cum iâll copil sănătos fusese încuiat în trupul unui copil fragil. (! îl şi cum ar fi avut nevoie de cineva care s-o salveze. Ca şi Clini – iar Jeremy n-avea idee de ce-i venise în minte cuvântul Aula – ca şi cum ar fi avut nevoie de un *erou*.

Apoi văzuse montajul de pe peretele din rezerva ei şi-l recunoscuse pe idiotul de la petrecerea de lansare. Poate că reuşea totuşi să facă ceva pentru ea. Nu neapărat să fie eroul ei. Doar să organizeze ceva ca să-i înveselească ziua.

Dădu un telefon.

— Jase?

— Ia zi, frate.

— Jeremy la telefon. Jeremy Slank.

O tăcere confuză.

— Ne-am întâlnit la petrecerea de lansare a Fermelor de sănătate, săptămâna trecută, ţii minte?

— Scuze, frate, dar eram cam terminat.

— Ţi l-am prezentat pe prietenul meu, *Charlie*.

— A, corect. M-am prins. Broscoiul, ha? Cum merge treaba, frate?

— Bine. Auzi, eşti prin zonă? în Londra, vreau să zic.

— Da. Sunt pe *chill* cu gaşca.

— Auzi, vreau să te rog ceva: crezi că poţi să vii până la Spitalul Regal?

— Frate, nu ştiu ce să zic. Am ceva treabă. Scriem o piesă, ştii?

Jeremy zâmbi. Tipul nu putea nici să-şi scrie numele pe nisip cu un băţ, dacă l-ar fi ghidat cineva. Pe fundal se auzea un zgomot de Play Station.

— Apreciez asta, [a se. Doar că, ştii, e o fată aici, e superbolnavă, cred că dacă ai veni s-o vizitezi, s-ar…

— Vrei să i-o trag?

— Să i-o Zmg7? Nu. E doar un copil. Şi e superbolnavă.

— Frate, nu mă cunoşti. Fut orice.

Se auziră hohotele de râs ale găştii.

— Nu-mi place să-ţi cer favoruri, dar e vorba doar de juma de oră, iar pentru fată ar însemna enorm… Dac-ai vedea-o, ai veni aici într-o secundă.

— Mai ai marfă de-aia bună?

— Iisuse, vorbim pe mobil, omule.

— Scuze, frate.

La care individul adoptă ceea ce îşi imagină Jeremy că ar fi interpretarea lui fason Black a discursului unui om cu un IQ normal:

— Jeremiah, crezi că încântătorul tău prieten Charles ar putea fi prezent, ha?

fereiny clătină din cap. Trebuia să ia un taxi înapoi acasă. Bine că nu-şi adusese aminte să arunce porcăria la

closet.

— Da, Jase. Charlie o să fle-aici.

— Beton, amigo.

Jeremy presupuse că ăsta era un fel de răspuns afirmativ.

— Deci vii?

— Ies pe uşă în momentul ăsta.

— Super. Ne vedem la lifturi la etajul cinci într-o oră.

— S-a făcut.

jeteiny se întâlni cu fason la lift. Flirta cu o asistentă când ne deschiseră uşile, fără prea mare succes, dacă era să se ia după expiesia de pe faţa ei. fason îi zâmbi larg lui Jeremy şi-i dădu mâna, cu palma în jos.

— Laie, omule. Arăţi beton.

— Şi tu, fase, minţi Jeremy.

Tipul arăta şi mirosea ca şi cum nu se spălase de-o săptămână şi ca şi cum nu-şi mai schimbase hainele de două. Era foarte probabil să fie aşa: probabil că o ţinea într-un chef 24 de ore din 24, 7 zile din 7. De fapt, nu era…? Ba da. Purta acelaşi tricou pe care-l avusese la petrecerea de lansare: un tricou subtile, mulat, galben deschis cu dungi verticale albastre şi toţii. Oamenii ăştia n-aveau şi ei un anturaj? Cu siguranţă, trebuia să existe cineva care să le asigure garderoba, lltl? Sau asta se întâmpla doar mai sus în lanţul trofic al induslllel pop? Evident, purta ochelarii de soare obligatorii pentru stai ui de rock în devenire, deşi lumina din spital era mai de IValtă intimă.

— E chiar aici.

— Stai, stai. Cum rămâne cu praful?

— Păi credeam că vrei s-o vezi cu capul limpede.

— N-am avut capul limpede de cinci ani, frate. Urăsc starea asta. Am nevoie de praf ca să *mă facă* să am capul limpede.

Jeremy se uită în jur, apoi scormoni în buzunarul din stânga şi palmă discret cutia de argint.

Jason clătină din cap.

— Nu, nu, nu, frate. Trebuie să dai mereu cu mâna dreaptă şi să primeşti cu stânga, ha?

Ce? Nonsensuri de drogaţi. Jeremy schimbă mâna, dublând astfel riscul de-a fi detectat, iar apoi pasă cutiuţa.

— Super.

Jason palmă cutiuţa cu dexteritate. Se linse pe buze. Gândul la droguri îl făcea să bălească.

— Unde e cea mai apropiată, hm, toaletă?

Jeremy dădu din cap în direcţia toaletelor.

— Vrei să vii cu mine?

— Nu acum, mersi.

— Treaba ta.

Jason o luă spre baie, mergând ca şi cum ar fi avut un pepene între picioare. Oare aşa mergeau tinerii *cool* în ziua de azi sau doar era în recuperare după o operaţie la boaşe?

Jeremy aşteptă. Deşi toaletele erau la cel puţin douăzeci de metri distanţă, îl auzi pe Jason horcăind, însă apoi auzi un strigăt inineligibil, urmat de „băga-mi-aş” şi de un „Yippee!” de cowboy.

Ieşi din baie câteva secunde mai târziu, arătând mult mai fericit. Făcu vreo câţiva paşi spre Jeremy, însă apoi îşi aminti cum trebuia de fapt să meargă şi-şi reluă crăcăneala.

— Jeremiah, asta-i marfa adevărată. E pură, direct din fabrica de coca.

Îşi ridică mâna dreaptă, cu palma în jos, pentru a returna cutiuţa.

Jeremy clătină din cap.

— Păstreaz-o, frate.

— Serios?

— E-a ta.

— Fugi pe câmp! Mamăă, asta trebuie să valoreze cam o mie, frate, ha?

— Îmi faci o favoare.

— Eşti un tip pe care mă pot baza.

— Nu mai spune.

— Auzi, dacă te sun, poţi să-mi faci rost…

— Jase, nu sunt dealer.

— Nu te ofusca, frate.

— Stai liniştit.

Jason se uită la cutie, iar apoi o băgă în buzunar. Îşi frecă mâinile.

— Ia zi, unde-i gagica?

Jeremy încercă să nu tresară.

— Pe-aici. O cheamă Hayleigh.

— Beton. Ca pe motocicletă, ha?

— Nu, aia e Harley.

— Mă rog.

— Pe-aici.

Jeremy făcu semn spre coridor şi se întoarse.

— Stai aşa, frate.

Jason căscă gura mare şi începu să facă o serie de zgomote bizare din gât, ca şi cum s-ar fi sufocat.

— Kukkrrrrrk, kukkrrrrrrk…

— Te simţi bine?

Jason confirmă din cap, dar continuă să scoată zgomotele. Jrremy se uită în jur îngrijorat, ca să vadă dacă exista vreun doctor sau vreo asistentă în preajmă la care să apeleze să-l nalveze pe Jason, în caz că păţea ceva.

Jason vorbi, dar vocea îi şuiera adânc de undeva din piept.

— La dracir, frate, cred că mi-am anesteziat gâtul.

Puse o mână pe umărul lui Jeremy ca să se susţină şi-şi dădu capul pe spate. Continua să scoată sunetele alea – *Kukkrrrrrk, kukkrmrnk, kukkrrrrrrk* –, ca şi cum cineva ar fi încercat să-lntigt urne. Dacă se sufoca şi murea? Dacă murea de supradoză?

Dacă murea pe loc, chiar acolo, cu drogurile de la Jeremy la el?

Dar se opri într-un târziu, horcăi puternic şi se ridică.

— Cum spuneam, frate. Marfa asta e *adevărată*.

Se înroşise la faţă şi transpira, înmiresmând atmosfera. Jeremy îi oferi nişte parfum, dar Jason spuse că era *chill* şi se îndreptară spre camera lui Hayleigh. Pe tricoul lui Jason se vedeau nişte pete albe, dar Jeremy nu-şi dădea seama dacă erau fire de coca rătăcite sau doar mătreaţă. Din fericire, copila avea să fie prea extaziată de întâlnire ca să se uite atent la el.

Chiar înainte să ajungă la uşă, Jeremy se opri şi dădu din cap ca să-i arate lui Jason că acela era locul. Jason dădu la rândul lui din cap, scoase un ultim horcăit şi intră în cameră clătinându-se.

Jeremy îl auzi spunând „Cum merge, Harley?” mai tare decât ar fi fost cazul, cu o voce de vedetă, apoi se sprijini de perete ca să plece. Nu ajunsese nici la jumătatea holului când auzi un „Stai!” iar Carla, mama fetei, veni în fugă după el. Se întoarse şi-i zâmbi. Nu-şi dădea seama ce ar fi trebuit să înţeleagă din expresia ei. Avea gura strâmbată, ca şi cum şi-ar fi muşcat buzele. Oare urma să-i tragă una?

— Domnule, eşti extraordinar.

I se formau lacrimi în colţul ochilor.

— Ei, nici chiar aşa, spuse Jeremy. Serios, acum.

— Cred că eşti un înger sau aşa ceva.

— Caria, nu sunt nici pe departe asta. N-am făcut decât să dau un telefon.

— N-ai făcut, probabil, decât să salvezi viaţa acestei fetiţe, fără s-o ştii.

Jeremy nu putu decât să zâmbească. N-avea nici cea mai vagă idee ce s-ar putea răspunde la aşa ceva. Căută în buzunarul de la haină.

— Ştii, aş vrea să mă ţii la curent cu starea ei.

Îi întinse cartea lui de vizită.

— Mă suni când o să se simtă destul de bine ca să meargă unită?

— Jeremy Slank, şopti Carla. O să fii invitatul de onoare Im majoratul ei şi-o să stai la masa mea, chiar lângă mine, la nunta ei.

Jeremy dădu din cap.

— Rămâne stabilit, în cazul ăsta.

Zâmbi din nou şi se întoarse să plece.

— Stai puţin, domnule înger. N-o să părăseşti clădirea fără să iII supus celui mai mare, mai zgomotos şi mai obositor sărut ţie care o să trebuiască să-l înduri în viaţa asta.

Iar Jeremy o lăsă pe femeie să-l sărute pe obraz, într-adevăr lunile zgomotos, şi chiar o ţinu puţin în braţe, în timp ce ea Sllspina neajutorată pe umărul costumului Armani.

Cincizeci şi patru

Fusese extraordinar de mişto la început, când intrase în cameră şi-i greşise puţin numele, dar nu conta asta, era acolo *în persoană* „şi avusese senzaţia că avea să-i sară inima din piept şi avea s-o ia de nebună la fugă prin Londra, să facă maratonul de una singură. Era literalmente fără cuvinte. Probabil că arăta ca o legumă spălată pe creier, cu gura căscată, şi, din cât îşi dădea seama, cu balele curgând. Dar se apropiase de ea, cu braţele larg deschise, cu zâmbetul lui larg cu gropiţe pe toată faţa, şi-i luase capul în mâini, sărutând-o cu zgomot pe frunte.

Şi *puţea*. Vai, în ce hal putea să pută. Da, corect. Probabil că lucrase fără întrerupere în studio, pentru că erau deja puţin în urmă cu noul album, şi îşi făcuse timp cât s-o viziteze pe Hayleigh personal, aşa că n-avea cum să se supere pe un lucru mărunt cum era mirosul leşinător de transpiraţie.

Apoi se aşezase pe canapea, se lăsase pe spate cu un gest de vedetă, cu braţele în lături, îşi dăduse capul pe spate şi scosese cel mai oribil horcăit pe care-l auzise vreodată Hayleigh în întreaga ei viaţă. Iar ăsta, fără glumă, fusese momentul *cel mai bun* al întâlnirii.

Petrecu următoarele cinci minute stând acolo, cu piciorul drept încrucişat peste cel stâng, formând un triunghi, uitându-se pur şi simplu la tavan. Apoi ieşi într-un târziu din transă şi se uită în jos, cu o reacţie de uimire, ca şi cum ar fi fost surprins s-o vadă acolo. Horcăi din nou, apoi o întrebă de ce era internată. Hayleigh zâmbi sfios şi arătă spre picior. El se holbă la picior ridicol de mult timp.

— Violet, ha, zise el perspicace.

— Poţi să-ţi dai seama de ce, Jase?

— Nu, frate, deloc. Cumva ortopedul tău e artistul cunoscut anterior sub numele de „Prince”?

Apoi râse la gluma asta pentru următoarele douăzeci de minute, cu un râs care se transformă într-un acces ciudat de tuse, cu gura deschisă într-un oval gigantic, în timp ce faţa i se înroşea din ce în ce mai tare, iar de undeva din adâncul pieptului îi ieşeau nişte sunete ciudate de sufocare. Hayleigh se uită în jur la butonul de urgenţă. Se gândi că poate avea nevoie să cheme o targă.

— Băga-mi-aş spuse el când îşi reveni într-un târziu. Scuză-mă, păpuşă. Am oleacă de gripă.

Hayleigh se strădui să pretindă că nu se întâmplase nimic ciudat.

— E culoarea ta favorită, Jason.

— Ce anume?

— Violetul.

— Serios? Băga-mi-aş.

Se uită în jur, la peretele cu postere, şi sări în picioare.

— La dracu’, frate. E un tapet cu mine. Ce dracu’ e asta?

Hayleigh se foi în scaun. Observă un muc imens care începuse să i se scurgă din nas. Jason, care era preocupat să studieze omagiul, părea că nu-şi dăduse seama. De nimic.

Se întoarse spre ea şi, încă o dată, păru şocat să vadă că mai exista cineva în cameră în afară de el.

— Băga-mi-aş fată. Eşti o scorpie slăbănoagă, ha?

Mucii îi ajunseseră acum până la gură. Holbându-se la ea

În continuare, Jason îşi scoase limba şi trase în gură mucul uriaş. Îl mestecă gânditor o vreme, după care-l înghiţi.

— Mie-mi plac gagicile cu ceva mai multă carne pe ele.

Apoi îşi şterse restul de muci de pe buza superioară cu două flegete şi îşi linse degetele.

Lui Hayleigh începu să i se facă rău.

Piciorul stâng al lui Jason intră în nişte convulsii destul de violente. Era imposibil să-ţi dai seama dacă mişcările erau voluntare sau nu. Îşi ridică încheietura şi se uită la ea. Nu purta ceas.

— Bun, spuse el. Cred că e timpul s-o tai.

Dar nu se ridică. Rămase pur şi simplu acolo, cu mâinile pe coapse, cu unul dintre picioare mimând *Lord of the Dance* fără partener, făcând nişte grimase foarte dubioase, strâmbând din nas şi mişcându-şi buzele ca şi cum ar fi vrut să-şi întărească dinţii.

— Bun, reluă el într-un târziu. Cred că e timpul s-o tai.

Şi se ridică în picioare.

— Să te faci bine, da?

Hayleigh dădu din cap.

— Da.

Jason căută în buzunarul de la spate şi scoase o carcasă de CD fără copertă.

— Asta-i noul nostru album. Nu e încă mixat. E ceva foarte rar. E de-a dreptul preţios, frate. Nici casa de discuri nu l-a ascultat încă.

Îi întinse carcasa lui Hayleigh. Fata o deschise cu înfrigurare. Era goală. O ridică să i-o arate.

— Jason, nu e nimic înăuntru.

— La dracu'. Cred că l-am uitat în calculator.

Se arătă puţin ruşinat o secundă.

— Vrei să-ţi dau un autograf pe el?

Hayleigh dădu din cap şi-i înapoie carcasa. Nu dădea doi bani dacă i-o semna sau nu. Porcăria era crăpată oricum, pentru că stătuse pe ea. Superautograf, pe o carcasă goală şi crăpată de CD blank. De acum, nu mai voia decât să scape de el.

Se căută prin buzunare de mai multe ori.

— Ai ceva de scris?

Hayleigh se întoarse şi se duse în scaunul cu rotile până la masă, de unde îşi luă penarul, dar, când se întoarse, Jason ajunsese deja la uşă.

— Ne mai vedem, păpuşă, îi spuse el şi adăugă: Mai pune ceva carne pe tine, da? Mie-mi place să am pe ce pune mâna.

Făcu un gest cu mâinile, ca şi cum ar fi apucat pe cineva de fund, după care plecă. Luă şi carcasa spartă de CD cu el.

Cincizeci şi cinci

Grenville se rostogoli din pat ca şi cum ar fi căzut de pe mice. Fu nevoit să se rostogolească. După – cât? Optsprezece luni? Nu, stai aşa: după patru nopţi pe salteaua aia, coloana Vertebrală i se transformase pur şi simplu în gelatină. Şi nu o gelatină care să se ţină. O gelatină extrem de dureroasă. Gelatină cu lame de ras peste tot în ea. Nu putea să stea drept Itlei dac-ar fi încercat din răsputeri.

Se uită la ceas. Cinci patruzeci şi cinci. Reuşise să doarmă lielntors timp de cincisprezece minute în zgomotul asurzitor ttl alarmei care se difuza în cameră şi care nu înceta decât după re te ridicai în picioare. Cum naiba făceau asta? Cum puteau să ştie? Acum era pe podea, sprijinit pe palme şi pe genunchi, dar evident că asta nu se putea considera stat în

Illfloare, deoarece claxonul urla în continuare cu volumul a maximum.

Cu un mare efort de voinţă, reuşi să se sprijine de capul patului şi să se ridice într-un L dureros, cu capul sprijinit de tăbila patului. Claxonul urla în continuare. Îşi dădu capul pe spate şi strigă:

— M-am *trezit*, nenorociţii dracului. Acum *chiar* că ar trebui HĂ se considere că m-am trezit.

Dar nu fu recompensat cu liniştea la care spera. Se uită 111 Jltr. Fostul jucător de rugbi dormea în continuare. Admirabil. Abilităţi de dormit de talie mondială. Jos pălăria, frate. Cirenville se îndreptă spre duşuri, în poziţia Cocoşatului şi HI zâmbetul lui maliţios pe faţă.

De ce erau obligaţi să se trezească la cinci şi jumătate dimineaţa era un mister bizar pentru Grenville. Oare exista vreo reţetă secretă de slăbit cu trezitul ăsta înaintea cocoşilor? Ajuta cumva la reducerea depozitelor lipidice subcutanate dacă te trezeai şi te culcai la aceleaşi ore ca un sugar de trei luni? Porni duşul, ştiind din amara

experienţă de până atunci că va dura cel puţin încă cincisprezece minute până când apa va fi suficient de caldă ca să nu-ţi provoace degerături la extremităţi sau ca să nu faci infarct de la diferenţa de temperatură, apoi mai aveai o fereastră de cinci minute înainte ca sistemul de încălzire ecologic, pe panouri solare, să clacheze pentru restul zilei.

Se duse la chiuvetă şi se spălă pe dinţi. Începea să devină extrem de ataşat de spălatul dinţilor. Era singurul moment al zilei în care chiar simţea vreun gust. Spălatul pe dinţi era literalmente cea mai bună masă a zilei. Făcu duş şi încercă să se şteargă cu cel mai mic prosop de baie pe care-l văzuse vreodată. Făcuse reclamaţie, în prima zi, că nu primiseră prosoape deloc, dar consultantul rezidenţial îl asigurase că acestea erau prosoape de baie şi nu şervete pentru faţă, aşa cum presupusese Grenville în mod eronat.

Asta fusese una dintre cele cincizeci şi şapte de reclamaţii pe care le înaintaseră Grenville şi colegii lui de cameră în prima zi. În dimineaţa următoare, un deştept de la administraţie lipise o foaie A4 pe uşa lor, pe care scria „Reşedinţa Heinz”. Grenville nu se supărase. Asta arăta că măcar cineva, undeva în această administraţie prezenta cel puţin urme vagi de inteligenţă.

Şase paturi se rupseseră deja în prima noapte, revărsându-şi ocupanţii, nu fără dureri considerabile. Un fost star pop cu un singur bit fusese înjunghiat în braţ de o aşchie imensă din cadrul rupt şi fusese dus la spital cu elicopterul. Şi nici măcar nu fusese primul din trupa lui Grenville care plecase. Fostul prezentator de emisiuni TV de dimineaţă şi concurentul necâştigător de la *Big Brother* o tuliseră imediat după cină: ieşiseră din sala de mese, direct pe poartă, iar apoi continuaseră să meargă, fără să le pese prea mult în ce direcţie. Grenville îşi dorise cu disperare să li se alăture. Primiseră la masă nişte lături. Nu, stai puţin, lăturile aveau gust. Porcii se încălecau unul

pe altul ca să ajungă la lături, nu-i aşa? într-un fel greu de imaginat, magnificul maestru al lăturilor care îşi exersa talentele diabolice în bucătărie reuşise să înlăture până şi cea Uliii vagă urmă de gust din fiecare bucăţică de mâncare de acolo. Nu existau condimente, nu existau sosuri. Totul era llei I s-au gătit la aburi. Totul. Chiar şi carnea. Piept de pui gătit la abtn i. De necrezut. Dar răbdase şi înghiţise. Miza era mare perii îi el. Şi, fără îndoială, pierdea în greutate. Înfometarea avea, cu siguranţă, efectul ăsta.

I >ai asta nu-l oprise să se plângă de mâncare. Şi chiar dacă im părea să aibă vreun rezultat, continuase să facă reclamaţie după reclamaţie în ceea ce priveşte mâncarea, folosind formulai ele oficiale puse la dispoziţie, după fiecare masă, pe larg Şi li mi te detaliat.

Peste o zi sau două trebuia să înceapă să scrie editorialul. Va iI foarte greu să găsească partea pozitivă a experienţelor lui de până acum. Chiar foarte greu. Poate că trebuia să se gândească să înceapă de astăzi. Va fi nevoie de un talent Imaginativ pe care nu şi-l mai folosise de prin clasele primare. Ui luă halatul din cuier şi îşi înfăşură corpul ud în el. Pe flit lirlă scria că era extra*large*. Dacă trăgea tare de el şi-l ţinea hilie cu ambele mâini, reuşea să-l întindă cât să-şi acopere unul dintre sfârcuri. Stomacul, cocoşelul, celălalt sfârc şi totul la noul şi la sud de ele atârnau la vedere pentru toată lumea. Slavă lui Dumnezeu cel milostiv că făcuse scandal cu dormi-Inaiele mixte.

bagajele lor ajunseseră într-un târziu ieri, ceea ce fusese IUI luci îi bun. (n euville îşi petrecuse primele două zile şi prillirle două nopţi îmbrăcat în uniforma de bucătar care, după upl sesiuni complete de exerciţii, după nenumărate jocuri de leuls de masa şi o plimbare obositoare pe circuitul în natură, Im spuse nu doar să miroasă, ci şi să evolueze. Câştigase sufi-l lente i 1 edilr să-şi cumpere ceva de îmbrăcat, poate chiar luat liniile Im i

un – slăbise deja vreo cinci kilograme –, dar nici prin cap nu-i trecea să-şi mai cumpere alte tricouri hidoase în culori fosforescente, din moment ce-şi adusese propriile tricouri hidoase în culori fosforescente, foarte bune, de altfel, doar să i le găsească leneşii ăştia nenorociţi. Nu, Grenville avea să ţină de creditele lui până când avea să-şi permită ceva mare. De exemplu, un elicopter cu care să fugă naibii de-acolo. Sau un AK-47 pe care să-l folosească împotriva furnizorului de saltele al Fermei Iadului.

Totuşi – Dumnezeu ştie de ce – nu aveai voie în Fermă decât cu un singur bagaj, iar Grenville nu reuşise să-şi îndese halatul în el – asta admiţând c-ar fi vrut să-şi mai ia şi altceva la el. Încercase să poarte halatul din dotare cu spatele, dar era atât de strâns în jurul gâtului, încât, dacă se aşeza şi-şi prindea din greşeală o parte de halat sub fund, risca să se stranguleze singur.

Până la sfârşitul zilei a treia, Grenville şi Geoff, jucătorul de rugbi, rămăseseră singurii ocupanţi ai Reşedinţei Heinz. Geoff nu plecase pentru că n-avea unde să se ducă. Soţia îl dăduse afară din casă când aflase că avea o amantă, după care amanta îl dăduse afară când aflase că nevasta îl dăduse afară, pentru că nu mai era deloc interesant ca bărbat singur, care-şi petrecea toată ziua şi toată noaptea bând bere şi uitându-se la meciuri la televizor. Geoff venise acolo să stea până la sfârşitul programului, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

Grenville nu plecase pentru că avea puterea de-a rămâne. Nu era genul care să renunţe uşor.

Se întoarse în dormitor să se îmbrace în hainele de sport. Lăsă urme ude ale paşilor, pentru că papucii din prosop oferiţi gratuit erau, inevitabil, cu trei numere mai mici. Când eşti blestemat cu o greutate imensă, sarcina suplimentară provoacă extinderea inexorabilă a labei piciorului. Grenville ajunsese la maturitate purtând mărimea patruzeci şi trei la pantofi. Acum se încălţa cu

patruzeci şi şapte. Trebuia să-şi cumpere chiar şi pantofii de comandă. Claxonul continua să sune, iar Geoff continua să doarmă. Incredibil. De jumătate cir oră. Oare dormea sau murise? Grenville se apropie cocoşat – nu prinsese încă suficient curaj să se îndrepte – şi se aplecă peste Geoff, să vadă dacă mai respira. Respira. Probabil că ne epuizase ieri uitându-se la meciul test, bietul om. Cinci ore de nefăcut nimic ar obosi pe oricine.

C irenville se îmbrăcă. Până şi în condiţii normale, acest proces implica tot felul de contorsiuni ciudate şi inconfortabile. Încovoiat ca un cârlig, îi era aproape imposibil. Dură zece minute. Claxonul de neoprit făcea procesul chiar mai plăcut decât de obicei. Subsuorile tricoului proaspăt spălat erau deja lllliede şi închise la culoare înainte ca Grenville să termine de îmbrăcat.

Se legănă până în sufragerie, se sprijini cu spatele de canapeaua ilară, care părea luată direct din *Omuleţii de sub casă*, şi, cu o mişcare rapidă şi curioasă, îşi îndreptă coloana. Se ă Slizi un sunet ca şi cum toate bliţurile fotografilor prezenţi la acordarea premiilor Oscar s-ar fi declanşat în acelaşi timp, la intrarea întregului alai, cu anturaj cu tot, pe covorul roşu. Illlturile se declanşară şi în capul lui Grenville. Îi fu imposibil S A vadă ceva timp de trei minute. Ar fi putut să ţipe, dar nu IHII* îi auzit peste vacarmul claxonului.

Gând îşi reveni suficient şi se convinse că nu plângea de lupi, ieşi în aerul rece al răsăritului.

I anninile de pe stradă erau aprinse în tabăra de prizonieri, l-ai cerul arunca o lumină violetă peste ele. Foarte drăguţ. Poate CĂ trebuia să menţioneze asta în editorial. Deşi calitatea răsăritului cu greu ar fi putut fi atribuită administratorilor Fermei de sănătate, era totuşi ceva pozitiv.

Începu să alerge spre centrul sportiv, dar se opri după trei paşi din cauza unor uşoare dureri şi continuă să

meargă. În lisai multe reşedinţe pe lângă care trecea se auzeau claxoane Urlând. erau oare semnele unei rebeliuni mocnite?

I) ieşi procentajul de abandonuri fusese extraordinar de mare lit rândul celebrităţilor, după cum observa Grenville, el rămăsese în limite rezonabile în restul taberei. Presupuse că majoritatea celor rămaşi nu beneficiau de atâta libertate în opţiuni. Poate că nu-şi permiteau să nu rămână. Poate că-şi închiriaseră apartamentele pe durata programului, aşa cum se pregătea şi Grenville să facă. Poate că nu aveau unde să se ducă. Ştia sigur că cei care trăiau din ajutorul de şomaj n-ar mai fi primit nimic dacă renunţau la program. Dar asta nu însemna că aveau să stea cu braţele încrucişate şi să înghită tot ce le porunceau comandanţii lagărelor.

Întreaga afacere fusese construită cu uimitor de puţină imaginaţie. Toate dotările fuseseră concepute şi cumpărate de persoane de dimensiuni normale, cu o incapacitate absolut uimitoare de a-şi imagina de ce ar putea avea nevoie o persoană supraponderală. Scaunele, de exemplu, nu erau doar incomode, ci adevărate instrumente de tortură, care implicau un talent în menţinerea echilibrului care nu se putea întâlni decât la artiştii de circ, pentru a le folosi în scopul pentru care fuseseră concepute. Erau imposibil de utilizat pentru orice altceva în afară de a fi aruncate în consultanţii rezidenţiali. Fuseseră obligaţi să înlocuiască toate paturile, Dumnezeu ştie cu ce costuri, nu doar pentru că erau prea mici şi total inconfortabile, ci pentru că puteau fi letale. Turnichetele de la sălile de sport fuseseră scoase, pentru că oamenii rămâneau întruna blocaţi în ele. Era un coşmar.

Un angajat al Fermei îngrijea gazonul imaculat din faţa centrului. Primii ghiocei începeau să înflorească în straturile plantate de-a lungul aleilor. Spaţiile verzi arătau impecabil, erau foarte frumoase. Superbe.

Deşi era deja mort de foame, Grenville se hotărî să facă o serie de câteva minute la aparatul de vâslit. Asta pe de o parte pentru că aparatele de vâslit aveau cele mai confortabile scaune din întregul complex afurisit, iar spatele său avea cu disperare nevoie de puţină relaxare, iar pe de altă parte ca să mai adune nişte credite valoroase, pe care se decisese acum că avea să le cheltuiască pe un lansator de rachete cu care să-l expedieze în ceruri pe maestrul lăturilor de la bucătărie.

Îşi introduse cârdul în fanta special concepută şi începu» A vâslească. Fană acum probabil că vâslise cât să fi traversat Atlanticul. Dacă o Unea aşa, într-o lună sau mai bine avea să urate ca Stretch Armstrong[23].

Îşi termină sesiunea şi scoase cârdul. Cârdurile erau extrem tir valoroase prin partea asta a locului. Nu puteai să faci nimic lălă ele. Serios, aveai nevoie de card şi ca să deschizi uşa de la toaletă. Nu puteai nici să te uşurezi fără card. Aruncă o plivire spre avizier. Filmul serii era *Uşuraticul* Grozav. O comedie eu (Iwyneth Faltrow îmbrăcată într-un costum de grăsan, t a să-i facă pe toţi să râdă în hohote. Oare cineva chiar *încerca*» A alimenteze o revoltă?

Ihmcul de fotbal fusese amânat pe o durată nedetermi-Itată, fapt de altfel normal. Ieri avusese loc o adevărată baielie wănge. Nu puteai să iei nişte oameni care nu mai făcuseră» port de pe vremea când Bobby Darin era încă în topuri şi să te aştepţi să supravieţuiască unui turneu de fotbal. Şi un turneii de fotbal *mecanic* ar fi produs un număr măricel de Ut t Identări grave. Aşa cum îl gândiseră ei, turneul cauzase nenu-Ittăiate Itixaţii, şapte fracturi de diverse grade de severitate, t lltt i i ontuzii şi

23 iMptişă umplut.» mi gri. creată în 1976 de Kenner. Are forma unui llMlIhil tilntw! musc ulos. îmbrăcat în slip. Caracteristica sa principală Ml* id huitele şi picioarele i se pot întinde, teoretic fă iă să se rupă (n.tr.).

două infarcturi miocardice, înainte de anulalea competiţiei. Elicopterul de salvare făcuse mai mult sport det At toţi rezidenţii din tabără la un loc.

AI1.it acum pe punctul de-a muri de foame, Grenville urcă îl eptrle cantinei. Era atât de înfometat, încât aproape că aştepta cu nerăbdare micul dejun. Aproape, dar nu chiar. Deşi cantina era destul de aglomerată, nu se auzea zumzăitul Colivei naţiilor care animau de obicei atmosfera în unităţile ţie alimentaţie publică. Poate că era prea devreme ca oamenii» A Itihă (lief (le vorbă. Sau poate că erau toţi prea deprimaţi CN» A le ardă de vorbit.

Grenville văzu, spre intensul lui dezgust, că încă nu se rezolvase problema scaunelor. Îl identifică pe consultantul rezidenţial de serviciu, căruia avea chef să-i tragă o muştruluială zdravănă. Ori fata era nouă, ori celelalte solicitaseră toate transferul la un alt complex din cadrul Fermei, special pentru a scăpa de gura lui Grenville, lăsând-o pe biata fătucă în linia întâi, ca nişte laşe ce erau.

— Scuzaţi-mă, domnişoară. Aveam impresia că urma să se facă totuşi ceva cu scaunele, în regim de urgenţă.

Fata zâmbi şi se uită pe clipboard.

— Da? Nu-mi apare nimic aici despre vreo problemă legată de scaune.

— Uitaţi-vă puţin în jur. Chiar nu vedeţi problema?

Se uită în jur. Nu vedea nicio problemă.

— Să vă ajut puţin, se poate? Aţi observat cumva că oamenii stau în picioare când iau micul dejun?

— Mulţi dintre ei fac asta, da.

— *Toţi* fac asta. De ce credeţi că se întâmplă aşa ceva?

— N-am nici cea mai vagă idee.

Grenville era convins de asta. Era convins că probabil fata nu avea niciodată vreo idee cât de vagă.

— Stau în picioare pentru că nu pot să stea jos. Şi nu pot să stea jos pentru că acea clonă a lui Albert Einstein care a conceput scaunele a decis să le prindă de podea atât de aproape de mese, încât o fiinţă umană nu are cum să se strecoare prin spaţiul rămas ca să se aşeze. Problema scaunelor este, stimată domnişoară, că nu pot fi folosite pentru a se sta pe ele.

— Da, înţeleg. Da. Chiar *este* o problemă, nu-i aşa?

Şi făcu greşeala să zâmbească.

— Este într-adevăr o problemă. Şi nu-i deloc amuzantă, domnişoară. Este o problemă foarte serioasă. Cred că este un drept fundamental al omului să poată să stea jos la masă, nu credeţi? Sclavii la galere aveau dreptul să stea jos la masă. Criminalii în serie condamnaţi la moarte pot să stea jos la masă. Oare cu ce am greşit noi, de ni se interzice această demnitate de bază? Am venit aici voluntari. N-am venit să ni ne impună lipsuri şi umilinţe inutile, doar pentru că administratorii taberei sunt incompetenţi, nu credeţi?

— Bineînţeles că nu. Ar trebui să completaţi un formular de reclamaţie. Am unul chiar…

— Am completat formularul de reclamaţie. Până acum, am completat zece formulare de reclamaţie doar pe tema asta. Iur ieri m-am supărat foarte tare când am descoperit că cineva pure să folosească formularele mele de reclamaţie ca să se şteargă la fund cu ele, pentru că reclamaţiile nu sunt soluţionate. Puteţi să vă daţi seama cât de tare m-am supărat dacă vă întaţi la scaunul scos din ţâţâni la masa de-acolo şi la gaura (lin peretele de dincolo, care a reprezentat ultima destinaţie U acelui scaun eliberat Cât despre consultantul rezidenţial care era de serviciu la momentul respectiv, dacă nu s-ar fi ferit în ultimul moment, n-ar mai fi acum în posesia propriilor dinţi.

— Înţeleg, spuse ea, şi se uită din nou la clipboard.

(Irenville şi-ar fi dorit foarte mult să înhaţe unul dintre clip-IxMidurile alea, să vadă ce naiba conţineau atât de fascinant.

— Iar în clipa aceea am fost asigurat cu fervoare că problema cu scaunele avea să fie soluţionată imediat, înainte de ora micului dejun de astăzi.

— Înţeleg, spuse ea, fără să-şi ridice privirea.

— Iar asta nu s-a întâmplat.

— Nu.

— Iar dumneavoastră nu aveţi nici măcar o înregistrare despre problema asta pe clipboardul magic, nu-i aşa?

— Nu, nu am.

— Bun, credeţi c-aţi putea să-mi spuneţi cam câte obiecte de mobilier ar trebui să smulg ca să atrag atenţia cuiva şi cât (le departe ar trebui să le arunc sau, mai exact, în cine?

— Sunt sigură că problema este în curs de soluţionare chiar ut am, în timp ce avem această conversaţie.

— Iar eu sunt la fel de sigur că *nu* este.

— Cel mai bine ar fi să mă duc să-l caut pe managerul rezidenţial.

— Cred că aşa ar fi cel mai bine. Suntem foarte buni prieteni. O să fie absolut încântat să mă revadă.

— O să dureze câteva momente. Vă găsesc aici?

— O să fiu chiar acolo, drăguţă, în picioare la masa de lângă fereastră, unde o să iau micul dejun. Trebuie să stau lângă fereastră, în caz c-o să fiu nevoit să-l arunc pe managerul rezidenţial pe ea.

— Bun, zâmbi ea tulburată. Revin într-o secundă.

Dădu să plece, după care reveni.

— Cum să-i transmit că vă numiţi?

— Nu trebuie să te oboseşti, păpuşă, ştie el.

Fata fugi, mulţumită probabil că era încă binecuvântată să aibă dinţi. Grenville traversă încăperea spre bufet şi luă o tavă. Ca de obicei, secţiunea de fructe proaspete era plină de fructe conservate, iar secţiunea de „fresh-uri” era plină de băuturi răcoritoare amestecate cu apă.

Grenville îi zâmbi amabil asistentului de servire, care avea îndrăzneala de-a purta uniformă de bucătar.

— Bună dimineaţa, domnule. Oare ce superbe plăceri epicureice a mai scos maestrul lăturilor din cazanul lui drăcesc astăzi?

Chelnerul se uită la el uimit, se scărpină în cap ca o maimuţă şi spuse:

— Avem ce se vede.

— Da, într-adevăr. Există etichete peste tot. Dar etichetele nu redau adevărata savoare a mâncărurilor, nu-i aşa? Aici, spre exemplu, avem „Terci de ovăz degresat”, ceea ce nici măcar nu se apropie de adevărata oroare care se ascunde în cratiţă, sub formă de mâncare. Ar trebui, de fapt, să schimbaţi eticheta în „Rahat” sau „Rahat zemos”, dacă-mi permiteţi îndrăzneala.

— Doriţi să completaţi un formular de reclamaţie?

— Nu, nu, nu. Aş dori doar o farfurie de rahat fierbinte, vă rog.

— Cârdul dumneavoastră, vă rog?

— Poftim, îi zise Grenville şi-i întinse cârdul. Observ că încă n-aţi rezolvat problema cu furnizorul de fructe proaspete, din păcate. Deşi pe vremuri chiar îmi plăcea să beau un pahar de apă colorată în portocaliu pe post de suc de portocale, asta nil a-a mai întâmplat de prin al patrulea an pe care l-am petrecut pe planeta asta.

Tânărul îi re turnă cârdul lui Grenville.

— Îmi pare rău, domnule. Nu pot să vă servesc.

— Şi asta din ce motiv, tinere prieten? Poate pentru că eşti prea aproape de cimpanzeu pe scara evoluţiei? Degetul mare IUI ţi-a devenit încă opozabil?

— Nu mai aveţi credite de cantină.

— Nu, asta nu se poate.

Tânărul dădu din umeri, se scuză din nou şi se îndreptă spre următorul client.

Grenville îl strigă înapoi.

— Numai puţin, tinere. Încearcă din nou cârdul.

Fără prea mult chef, băiatul luă cârdul şi-l trecu din nou prin lector. După care i-l re turnă din nou.

— Îmi pare extrem de rău, nu mai aveţi credite.

— E imposibil. Am destule credite să cumpăr o insuliţă în Pacific. Am destule credite să cumpăr un câmp de ovăz doar pentru mine şi să-mi petrec restul vieţii căutând secretul alchimic de a-l transforma în excremente umane zemoase.

— Doriţi să completaţi un formular de reclamaţie?

— Nu, nu vreau decât să-mi primesc micul dejun.

— Frate, nu pot să te servesc. Îmi pare rău.

Şi tânărul se îndepărtă din nou.

Grenville se holbă la cârdul lui.

A fost odat-un bucătar burtos…

Cincizeci şi şase

Jeremy ieşi pe uşa spitalului şi respiră. Era ceva ciudat în aerul din spital. Era artificial, într-un fel. Era aerul din copilărie, conservat. De-a lungul aleii erau plantate narcise. În mod normal, Jeremy considera că narcisele erau vulgare, ieftine, sau aşa ceva; dar galbenul lor intens îi umplu inima. Întreaga treabă cu Jason era, după părerea sa, cel puţin ambiguă. Ar fi putut fi un lucru bun că-l trimisese pe drogatul ălà la puştoaică, dar la fel de bine ar fi putut s-o termine psihic. Dobitocul avea un vocabular de… cât? Douăzeci şi şapte de cuvinte? Douăzeci

şi nouă, cu indulgenţă. Şi mai mult de jumătate din ele erau sinonime pentru cocaină. Atunci de ce se simţea atât de bine? Oare fiindcă, pentru prima oară în viaţa lui de adult, se gândise cu adevărat la altcineva decât la el însuşi? se auzi un *beep*. Îşi setase mobilul să sune cu un singur *beep*. Simpla noţiune de-a avea un ton de apel era dizgraţioasă, să fim serioşi, şi ar trebui sancţionată prin lege. Se uită pe ecran. Era Derrian.

— Salut, frate. Derrian la telefon.

— Da, ghicisem. Ştii, am chestia asta modernă care se cheamă „identificare de apelant”.

— Da, deştepta lu’ peşte. Auzi, te-am văzut cumva la televizor aseară?

— Habar n-am. Te uitai la excelentul documentar de pe Bravo Channel, *Cel mai mare penis din lume*?

— Nu, frate. Cred că era concursul de pe Living TV, *Stau cu bucile desfăcute, invit pe oricine să intre*.

— Atunci asta trebuie să fie.

— Nu, serios, tu erai ăla de lângă prim-ministru şi de lângă incredibil de urâta lui nevastă?

— Oho, ce-ar fi vrut să mi-o tragă.

— Iisuse. Ce fel de cur ai fost nevoit să pupi ca s-ajungi acolo?

— Păi, unul mare. Ce zic eu unu, o grămadă de cururi mari şi grase.

— Te cred. Auzi, fac un chef de ziua mea…

— La dracu’. Câţi ani ai? Faci dooşnoo?

— Nu vorbeam despre asta. Am rezervat masa bucătarului la Cordon Ramsay’s la Claridge’s. Vinerea viitoare. Ce zici, ai cum s-ajungi?

Jeremy îşi dădu seama că Derrian probabil scosese pe cineva de pe lista de invitaţi ca să-l anunţe cu atât de puţin timp înainte, pentru genul ăsta de chef. Trebuia să rezervi masa cu câteva luni înainte. La masa bucătarului,

în bucătăria de la (llaridge’s, nici n-aveai cum să comanzi, primeai ce considera bucătarul că era „special”. Încercase la un moment dat

Iacă o rezervare acolo, dar sunase cu două luni prea târziu, ţii ia că exista doar un anumit număr de locuri disponibile şi ne gândi că ar putea să încerce o figură.

— Masa bucătarului? Ce fel de cur ai fost nevoit să pupi ca să ajungi acolo?

— Oho, unul mare, frate. Ce zic eu unu, o grămadă de lui ni i mari, grase şi pline de bube.

— Mi-ar face mare plăcere să vin. Pot s-aduc pe cineva?

Voia să testeze cât de mult îi urcaseră acţiunile. Derrian avea să fie nevoit să mai scoată pe cineva de pe listă ca să-i îndeplinească neruşinata cerere şi, pe bună dreptate, ar fi putut să-l spună lui Jeremy să nu întindă coarda, dar n-o făcu.

După o pauză extrem de scurtă, Derrian spuse:

— Normal, frate.

— I) ci nan, ar trebui să încetezi să le spui oamenilor, Frate”. Vorbeşti ca un ţărănoi parvenit.

— O, Doamne, chiar spun „frate”?

— Trebuie să încetezi. Frate.

—» Ştii că vorbeşti în versuri cockney, nu?

— Daaa, cum să nu. Jeremy Slank: money in the bank.

— Super. Ne auzim, slanker[24] nenorocit ce eşti.

Bun, bun, bun. Jeremy Slank *est arrivé*. În timp ce vorbise la telefon, parcursese aleea şi se găsea acum în afara porţilor spitalului, lângă standul de flori. Văzu un buchet de trandafiri roşii foarte drăguţi şi se gândi să-i cumpere.

---

24 Joc de cuvinte între Slank, numele personajului, şi „wanker“ (labagiu) (n.tr).

Primise de dimineaţă un e-mail de la Jemma, trimis la toate contactele ei, în care fata îşi comunica noua adresă. Era impersonal şi era posibil ca ea să nici nu fi realizat că-l avea pe Jeremy în adrese. Poate că se muta în alt cuibuşor al dragostei cu bătrânul Keith sau poate, cine ştie, îi venise mintea la cap şi-l părăsise, în speranţa că-şi va găsi un iubit care să aibă încă dinţi adevăraţi în gură şi care să nu trăiască din pensie. Poate chiar, cine ştie, îl lovise pe Keith un acces de senilitate şi-o dăduse el însuşi afară. Jeremy descoperi brusc că Jemma era genul de femeie excesiv de onestă într-o relaţie şi ar fi putut paria o sumă serioasă că făcuse ridicola greşeală de a-i povesti bătrânului Keith cum aproape că-i făcuse o felaţie la el acasă. Oricum ar fi, toate pozele cu ramolitul dispăruseră de pe blogul Jemmei. Era probabil să fie dintr-odată singură-singurică.

Iar noua ei adresă nu era decât la două staţii de metrou de spital. Schimbarea de adresă era valabilă de astăzi, aşa că era foarte probabil ca Jemma să fie acasă, pregătindu-se de mutare.

Bun, fusese deja cavalerul în armură sclipitoare o dată pe ziua de azi, şi iată încă o domnişoară la ananghie. Ei, poate nu chiar domnişoară. Era cam agresivă ca să fie numită domnişoară. Iar „ananghie” era, probabil, un cuvânt prea dur. Cu toate acestea, avea să facă o încercare cu lancea lui semeaţă. Ar putea s-o ajute la mutat, apoi s-o scoată în oraş într-un loc drăguţ. La Palais du Jardin din Longacre. Da. Nişte *foie* gras la tigaie cu homar umplut în sos Sauternes ar trebui să meargă.

O întrebă pe vânzătoare cât costau trandafirii, iar apoi se răzgândi. Jemma era prea fină pentru o manevră adolescentină ca asta. Şi-ar da seama imediat de stratagemă.

În metrou, în drum spre ea, se ridică de pe scaun pentru a-i ceda locul unei jamaicance imense, care se lupta cu nişte plase de cumpărături. O, Doamne! Câtă

galanterie. Sir Galahad şi mai multe nu.

Avea emoţii când sună la uşă – se simţea din nou ca la paisprezece ani. Dacă interpretase greşit totul? Dacă-i deschidea Keith? Mai rău, dacă-i deschidea Keith, îl recunoştea ca pe lin potenţial uzurpator, ca pe cvasibeneficiarul unei cvasifelaţii şi-i trăgea o mamă de bătaie cu deambulatorul? Dar îi deschise Jemma. Era îmbrăcată neglijent şi roşie la faţă de efort. Peste tot în hol era plin de cutii de carton. Zâmbi când îl văzu şi-şi dădu o şuviţă rebelă de păr după ureche.

— La dracu'. Tu ce mai vrei?

Şi, înainte să poată răspunde, continuă:

— Ştii, chiar mă gândeam la tine. Ai fi putut să dai un telefon, nu? Adică, ştiu c-am fost deplasată, dar a fost o greşeală sinceră. Deşi se pare că nimeni nu poate s-o creadă. Am crezut că suntem prieteni. Şi parcă ai promis că ţinem legătura, că mă ţii la curent despre proiect şi despre restul. Serios, Voi, bărbaţii, aveţi nişte reguli proprii după care funcţionaţi.

— Ca să-ţi răspund la prima întrebare: ce vreau acum mai mult decât oricând e să taci puţin, doar două secunde.

Jemma clătină din cap şi păru chiar supărată.

— Nu-mi spune nimeni când să tac, Jeremy. Dacă n-ai învăţat asta despre mine…

— Ai dreptate. Nu vreau să taci. Nu vreau să taci *niciodată*. Cum ar fi, totuşi, să apeşi pe butonul de pauză doar două Mccunde?

— Şi din ce…

eremy îi luă drăgăstos faţa în mâini şi o sărută. Acum chiar ftemăna a sărut. *Ăsta* se putea califica drept „primul sărut”.

Cincizeci şi Şapte

Preluat din *Private Eye*, săptămâna 18 – 24 martie:

CELEBWATCH

CUNOSCUT BUCĂTAR ŞI PREZENTATOR TV ÎNTR-UN ATAC DE VANDALISM LA FERMA DE SĂNĂTATE

Celebrul bucătar Grenville Roberts s-a aflat din nou pe câmpul de luptă săptămâna aceasta. Cel puţin aşa se presupune. Obiectul ultimului său acces de furie: noua şi mult apreciata iniţiativă a guvernului, Ferma de sănătate de la Norfolk. Aparent nemulţumit de anumite aspecte ale regimului de acolo, Roberts şi-ar fi ieşit din fire în cantină, scoţând mobilierul din bolţurile în care era prins şi aruncând o masă rotundă pe imensa fereastră, ca pe un frisbee gigantic, înainte de-a azvârli un terci fierbinte peste mai mulţi membri ai personalului. Surse din interior pretind că Roberts a furat tractorul unui angajat, cu care a săpat mai multe obscenităţi pe gazon, inclusiv, conform celor declarate de sursele noastre, anumite instrucţiuni extrem de specifice despre îmbunătăţirea vieţii sexuale a prim-ministrului, fără ajutor. Se pare că Roberts a fost urmărit ulterior de angajaţii echipei de securitate a Fermei, care s-au aflat în imposibilitatea de a-l opri înainte de-a ajunge pe stadionul institutului, unde a provocat daune similare pe teren. Agenţii de pază, lipsiţi de dreptul de a aresta persoane şi temându-se atât de vătămările corporale pe care le-ar fi putut suferi, cât şi de posibilele acţiuni în justiţie, nu au putut decât să se uite neajutoraţi cum Roberts a scris o înjurătură gigantică de la o poartă la alta a stadionului.

Într-un târziu, Roberts a fost readus sub control la sosirea jandarmeriei locale, după care a petrecut noaptea în arest. Sau poate în azbest? Conform termenilor unei tranzacţii judiciare încheiate între avocaţii Fermei de sănătate şi agentul domnului Rolx-rts, nu va fi depusă plângere penală, iar domnul Roberts a acceptat să se abţină de la comentarii publice. Declaraţia oficială a purtătorului de cuvânt al Fermei de sănătate este următoarea: „Domnul Roberts a considerat că a suferit

nedreptăţi evidente şi, deşi nu suntem de acord cu reacţia dumnealui la aceste nedreptăţi, nu mai există nicio problemă de rezolvat între cele două părţi. Iniţiativa Fermelor de sănătate se doreşte a fi un succes răsunător, dar, bineînţeles, acestea sunt zilele sale de pionierat, iar în orice activitate de o asemenea anvergură este imposibil să nu existe câteva detalii ne rezolvate de la început Îi dorim numai bine domnului Roberts şi sperăm să-l revedem cât de curând ca oaspete la noi, după ce micile probleme pe care le avem vor fi fost rezolvate”.

Dar care a fost pedeapsa corpolentului bucătar pentru că şi-a vărsat nervii într-un fel atât de violent? Umilinţă? Discreditare? Interdicţie de-a apărea pe micile noastre ecrane? În mod incredibil, dimpotrivă. Chiar a doua zi, agentul lui Roberts, Seth Meriden, a anunţat planurile pentru o viitoare emisiune la BBC TV, denumită *Crizele lui Roberts*, în care furiosul gurmand va vizita diverse unităţi de alimentaţie publică şi le va „rezolva” în inimitabilul stil propriu. Un purtător de cuvânt al BBC a comentat: „Ne place să avem bucătari vulcanici. Grenville este cu siguranţă incendiar. Dar este în acelaşi timp un bucătar excepţional. Credem că această emisiune îl va poziţiona exact acolo unde îşi are locul: în topul lanţului alimentar al bucătarilor celebri”.

Cerule. Cred că o să fac o criză de nervi. Să-mi dea cineva wokul.

Cincizeci şi opt

Mama o ajuta pe Hayleigh să-şi redecoreze peretele.

Pozele cu Jason urmau să fie, cu siguranţă, date jos.

Decizia provocase o anumită doză de confuzie în unele foruri, dar Hayleigh se hotărâse şi nu avea sens să mai discute pe marginea acestei chestiuni. Pozele trebuiau date jos, comanda în avans pe Amazon pentru viitorul album Big Boys Cry fusese anulată, iar pe ghipsul de pe piciorul ei fusese lipit mult leucoplast ca să mascheze orice

urmă de violet.

— Ăsta-i drăguţ, arătă mama spre un poster frumos cu Jesse McCartney.

Hayleigh zâmbi şi aprobă din cap.

— Mda, e, mă rog, *destul de* drăguţ, spuse ea morocănoasă.

Nu era mare fan, nu ca Jade Kolinsky, care s-ar fi aruncat fără să stea pe gânduri în faţa unei herghelii de cai în galop doar ca să se facă văzută de el.

— Acolo, ce zici? arătă ea vag spre peretele de lângă canapea.

— Aici? sugeră mami.

Hayleigh dădu din umeri.

— OK.

Nu mai ţinea atât de mult la clasamentul posterelor. Făcuse un jurământ sacru pe durată nelimitată că nu îşi va mai da niciodată întreaga inimă unei singure febleţi pentru a doua oară în viaţă. Cel puţin, nu unei persoane pe care n-o cunoscuse de-adevăratelea.

Întâlnirea cu Jason Black – nu mai era „Jase”, cel puţin în mintea ei – fusese un dezastru total şi umilitor. Bun, scăpase de el în carne şi oase, dar amintirea lui încă stăruia. Mami frecase canapeaua de mai multe ori, cu produse de curăţenie din ce în ce mai puternice, dar începea să devină evident că porcăria trebuia aruncată, preferabil într-o groapă cu deşeuri nucleare, la mare adâncime şi pe altă planetă. Şi nu pe o planetă apropiată. Pluto ar fi fost cea mai potrivită. Adusese aparate electrice de împrospătat aerul, aprinsese lumânări parfumate şi arsese suficiente beţişoare pentru a provoca dependenţă unui vizitator ocazional, dar teribila putoare nu cedase.

Iar lucrul cel mai distractiv era că niciuna dintre ele nu făcuse vreodată referire la miros, nu cu voce tare, în orice caz – mami pentru că era, probabil, speriată să n-o

supere pe Hayleigh, iar Hayleigh pentru că se simţea uşor responsabilă –, dar schimbaseră priviri cu subînţeles, strâmbaseră din nas şi, din când în când, izbucniseră amândouă în râs, gândindu-se la penibilul situaţiei. Nu era chiar aşa de rea, afurisita de detectivă, cât timp nu se ocupa de cazul tău.

— A, ia uite, Hay, zise mami şi scoase o poză dintr-un supliment de duminică al unei reviste. E o poză cu Jeremy, continuă ea şi i-o dădu lui Hayleigh.

Jeremy? Cine era Jeremy? Hayleigh se uită la poză şi, da, era Drăguţul-Finuţul în persoană, lângă un grup de politicieni. Nu stătea chiar în centrul pozei, pentru că fotograful fusese mai degrabă interesat să-l prindă pe prim-ministru, fraierul, dar era o poză destul de bună. Avea o frizură mişto şi zâmbetul *cel mai* atrăgător cu putinţă.

— E cam mică, spuse Hayleigh.

— Ei, dar putem s-o mărim. Taţi poate s-o scaneze şi s-o mărească în Photoshop. I-o dăm diseară când vine în vizită.

— Poate să-l scoată pe prim-ministru din poză?

— Trebuie să poată. Din păcate, nu poate să-l scoată decât din poză.

Hayleigh se uită la perete. Ocupantul actual al locului de onoare era Fostul, Chad Michael Murray, la bustul gol, cu blugii mulaţi, scoţându-i în evidenţă formele fabuloase. Întinse mâna şi luă o chifteluţă de pui din farfurie, pe care o mestecă absentă, în timp ce se gândea la această dilemă greu de rezolvat. Ar fi oare mai bine să ţii la locul de onoare o poză cu cineva pe care l-ai *cunoscut* în carne şi oase? Cineva care a fost bun cu tine în viaţă? Nu. Scuze, Chad, dragul meu, dar va trebui să te dai la o parte. Îl ridică cu grijă de pe perete şi lipi posterul un pic mai la dreapta, apoi lipi poza cu Jeremy chiar în mijloc pe perete, la locul binemeritat, însă doar ca semn, până când va

putea să-l mărească: ar fi fost lipsă de respect pentru el să-i pună o poză mai mică decât cea cu Jesse McCartney şi cu alţii ca el.

Se dădu în spate cu scaunul cu rotile şi strânse din ochi, încercând să-şi imagineze efectul. Mami scoase un sunet caraghios. Hayleigh o privi, dar ea se uita în altă parte, pe fereastră. Venise primăvara de acum. Narcisele precoce din straturile de lângă aleile din curtea spitalului îşi îndreptau atacul curajos împotriva iernii. Peste două săptămâni, copacii vor fi plini de flori roz, pe care Hayleigh le adora pur şi simplu. Nu aveau să dureze decât o săptămână-două, după care petalele roz urmau să-şi ia zborul şi să aştearnă un superb covor pe trotuare. Era o perioadă magică, zău aşa. Când mergeai la şcoală, era ca şi cum te-ai fi dus la Camelot, în ziua nunţii lui Guinevere. Dacă făceai un efort de imaginaţie, puteai chiar să auzi trompetele. Poate că avea să se întoarcă acasă până atunci. Poate… Observă că umerii lui mami tremurau. Plângea?

— Te simţi bine, mami?

— Mă simt excelent, iubito, spuse mami, dar se simţea în vocea ei că abia se abţinea să plângă. Sunt doar prostuţă, adăugă ea, după care scoase un oftat încet.

Biata de ea. Probabil că intrase la menopauză sau aşa ceva. O bufnea plânsul din orice în ultima vreme. Mai bine o lăsa în pace şi nu făcea o tevatură din asta, îşi zise Hayleigh. Privi din nou poste rele de pe perete. Da, dacă te uitai brusc, puteai să-ţi dai seama cum aveau să arate când avea să fie totul gata. Nu era rău. Nu era rău deloc.

Întinse mâna absentă să mai ia o chifteluţă din farfurie, dar – ce să vezi? Puteai să crezi aşa ceva? Le mâncase pe toate.

Mulţumiri

Fără Jonny Geller, această carte n-ar fi fost scrisă niciodată. Dacă asta e de bine sau de rău, rămâne la

latitudinea dumneavoastră. Simon Spanton, editorul meu incredibil de slăbănog, a avut la rândul său contribuţii nepreţuite *şi* mi-a adus bere, motiv pentru care sunt aproape dispus să-i iert indicele de masă corporală.

Cartea aceasta este, bineînţeles, o operă a imaginaţiei. Dacă vreţi să vă interesaţi mai în detaliu de anumite probleme pe care le ridică, vă recomand următoarele:

The Cholesterol Myths, de Uffe Ravnskov, New Trends Publishing, 2000.

The epidemiologists, de John Brignell, Brignell Associates, 2004. *The Obesity Myth*, de Paul Campos, Gotham Books, 2004. *The Obesity Epidemic*, de Jan Wright şi Michael Gard, Routledge, 2005.

Panic Nation, de Stanley Feldman şi Vincent Marks, John Blake, 2005.

The rise and Fall of Modern Medicine, de James Le Fanu, Abacus, 2004.

La preşul de vânzare se adaugă 2%, reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează

Uniunii Scriitorilor din România, cont nr. R044 RNCB 5101 0.000 0171 0001.

B.C.R. Unirea, Bucureşti.

colecţia RÂSUL LUMII

Des MacHale, Antologie de vorbe de duh

Pierre Desproges, *Femei secerate*

Nigel Williams, Crimele din Wimbledon

Christopher Buckley, Nu te porţi aşa cu Prima Doamnă

Bogdan Mirică, *Bestseller*

Andrei Pleşu, Comedii la porţile Orientului

Max Davidson, Interpretul grec
Peter Mayle, *Accept orice*
George Mikes, Cum să fii englez
Finn Garner, Poveşti corecte politic de adormit copiii
Des MacHale, Om pansiv, om parşiv
Peter Mayle, La vânătoare de Cézanne
Nora Ephron, Arsuri la stomac
Radu Paraschivescu, *Ghidul nesimţitului*
Kduardo Mendoza, Misterul criptei vrăjite
Tim Lott, White City Blue
Toby Clements, *Codul Da Vino*
Tlbor Fischer, Banda Mintoşilor
Radu Paraschivescu, Fie-ne tranziţia uşoară
F.duardo Mendoza, Labirintul măslinelor
Kduardo Mendoza, Peripeţiile coafezului
Christopher Buckley, *Florence a Arabiei*
Jran – C.lande Carrière, *Frânturi din astă lume*
Tlbor Fischer, N-o citi dacă eşti prost
Radu Paraschivescu, *Bazar bizar*
Tim Lott, învăţăturile lui Don Juan
Al. O. Teodoreanu, Hronicul măscăriciului Vălătuc
Tibor Fischer, Călătorie până la capătul camerei
Guy Bellamy, *Vacanţa*
Christopher Buckley, *Deranj la Casa Albă*
Mihai Găinuşă, Fără cap şi fără coadă
Radu Paraschivescu, Mi-e rău la cap, mă doare mintea
Jacques Carelman, Catalogul obiectelor de negăsit
Nicolas Beaujon, Patrimoniul omenirii
Woody Allen, *Anarhie pură*
Keith R. Lindsay, *în cele din ur Nă*
Arthur Block, Legea lui Murphy

Răcani, pifani şi veterani

(Radu Paraschivescu – coordonator)

Leonie Swann, Turma vede urma Eduardo Mendoza, Nicio veste de la Gurb Tibor Fischer, La genunchiul broaştei

Christopher Buckley, John Tierney, *Dumnezeu mi-e broker* Stephen Fry, *Mincinosul*

James Hamilton-Paterson, Gătind cu Femet Branca Christopher Buckley, Fumatul strict permis Tom Friedman, 1.000 de momente ale uituceniei Camilien Roy, Arta de a respinge un roman Leonard Wibberley, Răget de şoarece Radu Paraschivescu, Balul fantomelor Mike Haskins & Clive Whichelow, Mi-au scanat mansarda, n-au găsit nimic Matei Pleşu, Non-sensul giratoriu şi alte nonsensuri de ieri şi de azi

Radu Paraschivescu, Dintre sute de clişee Emmanuel Prelle, Emmanuel Vincenot, Anticiclopedia filmului: Dicţionar comic şi studii de haz

Există țări unde, chiar dacă nu e ilegal să fii gras, hipertroficii riscă neplăceri permanente. Printre acești oameni care nu-și mai încap în piele și în scaune se numără un realizator TV englez cu nervii întinși și o tânără compatrioată gata să se sinucidă dacă mama o mai obligă să mănânce. Cei doi primesc o mână de ajutor din partea unui dietetician pe care guvernul îl angajează pentru un proiect național – Fermele de sănătate – care aduce binișor cu reeducarea penitenciară. În schimbul câtorva kilograme în minus, aspiranții la siluetă se pot alege cu un snop de nevroze în plus. Căci, se știe, controlul scrupulos al caloriilor îți poate torpila pofta de viață. Romanul lui Rob Grant satirizează graba cu care devorăm teoriile scrise pe genunchi, naivitatea patologică a unora dintre semeni și ipocrizia celor care țin cursuri despre alimentația rațională cu mormanul de gogoși alături.

În aceeași colecție:

Michael Sadler
Un englez la Paris

Claire Gillman
Suntem chit! (Trei sute de metode de-a te răzbuna)

ISBN 978-973-50-2590-8